Risale-i Nur Külliyatından

Sikke-i Tasdik-ı Gaybî

Müellifi
Bediüzzaman
SAİD NURSİ

SİKKE-İ TASDİK-İ GAYBÎ

Müellifi
Bedîüzzaman Said Nursî

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ
بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Bu Sikke-i Gaybiye'yi mahrem tutardık; yalnız has kardeşlerime mahsustu. Ben vefat ettikten sonra neşredilsin demiştim. Fakat zabıta geldi, adliye hesabına onu sakladığımız yerden çıkardılar. İki sene ellerinde kaldı. Üç mahkeme tedkikinden sonra iade edildi. Bize muhalif gayet nâmahremler dahi beraber okudular. Bize çok yabanî insanlar gördüler. Bu iki defadır Isparta adliyesinin eline başka risalelerle beraber girmiş, hiçbir itiraz edilmeden geri verilmiş.

Madem umumun nazarına istemediğimiz halde gösterilmiş ve madem Risale-i Nur'un ehemmiyetini isbat edip şakirdlerini şevke getiriyor, kuvve-i maneviyelerini ziyadeleştiriyor; elbette Medreset-üz Zehra erkânlarının neşrine karar vermelerine iştirak ederim.

Said

Risale-i Nur'dan parlak fıkralar ve bir kısım güzel mektublar

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَ اِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَكَاتُهُ اَبَدًا دَائِمًا

Leyle-i Kadir'de ihtar edilen bir mes'ele-i mühimme

Evvelâ: Leyle-i Kadir'de kalbe gelen pek uzun ve geniş bir hakikata pek kısaca bir işaret edeceğiz. Şöyle ki:

Nev'-i beşer bu son harb-i umumînin eşedd-i zulüm ve istibdad ile ve merhametsiz tahribat ile ve bir düşmanın yüzünden yüzer masumu perişan etmesiyle ve mağlubların dehşetli me'yusiyetleriyle ve galiblerin dehşetli telaş ve hâkimiyetlerini muhafaza ve büyük tahribatlarını tamir edememelerinden gelen dehşetli vicdan azablarıyla ve dünya hayatının bütün bütün fâni ve muvakkat olması ve medeniyet fantaziyelerinin aldatıcı ve uyutucu olması umuma görünmesiyle ve fıtrat-ı beşeriyedeki yüksek istidadatın, mahiyet-i insaniyesinin umumî bir surette dehşetli yaralanmasıyla ve ebedperest hissiyat-ı bâkiye ve fıtrî aşk-ı insaniyenin heyecan içinde uyanmasıyla, ve gaflet ve dalaletin, en sert, sağır olan tabiatın, Kur'anın elmas kılıncı altında parçalanmasıyla ve gaflet ve dalaletin en boğucu, aldatıcı en geniş perdesi olan siyasetin rûy-i zeminde pek çirkin, pek gaddarane hakikî sureti görünmesiyle elbette ve elbette hiçbir şübhe yok ki: Şimalde, garbda, Amerika'da emareleri göründüğüne binaen nev'-i beşerin maşuk-u mecazîsi olan hayat-ı dünyeviye böyle çirkin ve geçici olmasından, fıtraten beşerin hakikî

sevdiği ve aradığı hayat-ı bâkiyeyi bütün kuvvetiyle arayacak. Ve elbette hiç şübhe yok ki: Bin üçyüzaltmış senede, her asırda üçyüzelli milyon şakirdi bulunan ve her hükmüne ve davasına milyonlar ehl-i hakikat tasdik ile imza basan ve her dakikada milyonlar hâfızların kalbinde kudsiyet ile bulunup lisanlarıyla beşere ders veren ve hiçbir kitabda emsali bulunmayan bir tarzda, beşer için hayat-ı bâkiyeyi ve saadet-i ebediyeyi müjde verip bütün beşerin yaralarını tedavi eden Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın şiddetli, kuvvetli ve tekrarlı binler âyâtıyla, belki sarihan ve işareten onbinler defa dava edip haber verip sarsılmaz kat'î delillerle, şübhe getirmez hadsiz hüccetlerle hayat-ı bâkiyeyi kat'iyyetle müjde ve saadet-i ebediyeyi ders vermesi, elbette nev'-i beşer, bütün bütün aklını kaybetmezse ve maddî ve manevî bir kıyamet başlarında kopmazsa; İsveç, Norveç, Finlandiya ve İngiltere'nin Kur'anın kabulüne çalışan meşhur hatibleri ve din-i hakkı arayan Amerika'nın çok ehemmiyetli cem'iyeti gibi rûy-i zeminin kıt'aları ve hükûmetleri Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ı arayacaklar ve hakikatlerini anladıktan sonra bütün ruh u canlarıyla sarılacaklar. Çünki bu hakikat noktasında kat'iyyen Kur'anın misli yoktur ve olamaz ve hiçbir şey bu mu'cize-i ekberin yerini tutamaz.

Sâniyen: Madem Risale-i Nur o mu'cize-i kübranın elinde bir elmas kılınç hükmünde hizmetini göstermiş ve en muannid düşmanları teslime mecbur etmiş. Hem kalbi, hem ruhu, hattâ hissiyatı tam tenvir edecek ve ilâçlarını verecek bir tarzda hazine-i Kur'aniyenin dellâllığını yapan ve ondan başka me'haz ve mercii olmayan bir mu'cize-i maneviyesi bulunan Risale-i Nur o vazifeyi yapıyor ve aleyhinde dehşetli propagandalara ve gayet muannid zındıklara tam galebe çalmış ve dalaletin en sert ve kuvvetli kal'ası olan tabiatı, "Tabiat Risalesi"yle parça parça etmiş ve gafletin en kalın ve boğucu ve geniş daire-i âfâkında ve fennin en geniş perdelerinde Asâ-yı Musa'daki Meyve'nin Altıncı Mes'elesi ve Birinci, İkinci, Üçüncü ve Sekizinci Hüccetleriyle gayet parlak bir tarzda gafleti dağıtıp nur-u tevhidi göstermiş.

Elbette bizlere lâzım ve millete elzemdir ki; şimdi resmen izin verilen din tedrisatı için hususî dershaneler açılmasına ve izin verilmesine binaen, Nur şakirdleri mümkün olduğu kadar her yerde küçücük dershane-i Nuriye açmak lâzımdır. Gerçi herkes kendi kendine bir derece istifade eder, fakat herkes herbir mes'elesini tam anlamaz. Hem iman hakikatlarının izahı olduğu için; hem ilim, [1](Haşiye) hem marifet, hem ibadettir. Eski medreselerde beş-on seneye mukabil, inşâallah Nur medreseleri beş-on haftada aynı neticeyi temin edecek ve yirmi senedir ediyor. Ve hem hükûmet ve millet ve vatan, hem hayat-ı dünyeviyesine ve siyasiyesine ve uhreviyesine pek çok faidesi bulunan bu Kur'an lemaatlarına ve dellâlı bulunan Risale-i Nur'a değil ilişmek, tamamıyla terviç ve neşrine çalışmaları elzemdir ki; geçen dehşetli günahlara keffaret ve gelecek müdhiş belalara ve anarşistliğe bir sed olabilsin.

Sâlisen: Bu Ramazan-ı Şerif'te, Kur'anı zevk ve şevk ile okumak, benim çok ihtiyacım vardı. Halbuki elemli hastalık, maddî - manevî sıkıntılar, yorgunluk ve meşgalelerin tesiriyle telaş ettim. Birden Hüsrev'in şirin kalemiyle mu'cizatlı yazılan mu'cizatlı cüzler ve Hâfız Ali ve Tahirî'ye pek çok sevab kazandıran parlak ve kerametli Hizb-ül Ekber-i Kur'aniye'yi birbiri arkasından okumağa başlarken öyle bir zevk ve şevk verdi ki; bütün o yorgunlukları hiçe indirdi. Hiçbir vesveseye meydan vermeyerek pek parlak bir surette ders-i Kur'aniyeyi onlardan dinlerken bütün ruh u canımla arzu ettim ve kasd u azmettim ki, mümkün olduğu derecede aynı Hizb-ül Ekber-i Kur'aniye gibi fotoğrafla mu'cizatlı Kur'anımızı tab'edeceğiz, inşâallah.

اَلْبَاقِى هُوَ الْبَاقِى

Kardeşiniz

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَ اِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَكَاتُهُ اَبَدًا دَائِمًا

Aziz, sıddık kardeşlerim!

Evvelâ: Nur'un fevkalâde has şakirdleri, Sikke-i Gaybiye müştemilâtıyla, o evliya-yı meşhureden, kırk günde bir defa ekmek yeyip kırk gün yemeyen Osman-ı Hâlidî'nin sarih ihbarı ve evlâdlarına vasiyeti ile ve Isparta'nın meşhur ehl-i kalb âlimlerinden Topal Şükrü'nün zahir haber vermesiyle çok ehemmiyetli bir hakikatı dava edip, fakat iki iltibas içinde bu bîçare, ehemmiyetsiz kardeşleri Said'e bin derece ziyade hisse vermişler. On seneden beri kanaatlarını ta'dile çalıştığım halde, o bahadır kardeşler kanaatlarında ileri gidiyorlar. Evet onlar, Onsekizinci Mektub'daki iki ehl-i kalb çobanın macerası gibi, hak bir hakikatı görmüşler, fakat tabire muhtaçtır. O hakikat da şudur:

Ümmetin beklediği, âhirzamanda gelecek zâtın üç vazifesinden en mühimmi ve en büyüğü ve en kıymetdarı olan iman-ı tahkikîyi neşr ve ehl-i imanı dalaletten kurtarmak cihetiyle, o en ehemmiyetli vazifeyi aynen bitamamiha Risale-i Nur'da görmüşler. İmam-ı Ali ve Gavs-ı A'zam ve Osman-ı Hâlidî gibi zâtlar, bu nokta içindir ki, o gelecek zâtın makamını Risale-i Nur'un şahs-ı manevîsinde keşfen görmüşler gibi işaret etmişler. Bazan da o şahs-ı manevîyi bir hâdimine vermişler, o hâdime mültefitane bakmışlar. Bu hakikattan anlaşılıyor ki; sonra gelecek o mübarek zât, Risale-i Nur'u bir proğramı olarak neşr ve tatbik edecek. O zâtın ikinci vazifesi, Şeriatı icra ve tatbik etmektir. Birinci vazife, maddî kuvvetle değil, belki kuvvetli itikad ve ihlas ve sadakatle olduğu halde; bu ikinci vazife, gayet büyük maddî bir kuvvet ve hâkimiyet lâzım ki, o ikinci vazife tatbik edilebilsin. O zâtın üçüncü vazifesi; Hilafet-i İslâmiyeyi İttihad-ı İslâma bina ederek, İsevî ruhanîleriyle ittifak edip din-i İslâma hizmet etmektir. Bu vazife, pek büyük bir saltanat ve kuvvet ve milyonlar fedakârlarla tatbik edilebilir. Birinci vazife, o iki vazifeden üç-dört derece daha ziyade kıymetdardır; fakat o ikinci, üçüncü vazifeler pek parlak ve çok geniş bir dairede ve şaşaalı bir tarzda olduğundan umumun ve avamın nazarında daha

ehemmiyetli görünüyorlar. İşte o has Nurcular ve bir kısmı evliya olan o kardeşlerimizin tabire ve tevile muhtaç fikirlerini ortaya atmak, ehl-i dünyayı ve ehl-i siyaseti telaşa verir ve vermiş.. hücumlarına vesile olur. Çünki, birinci vazifenin hakikatını ve kıymetini göremiyorlar, öteki cihetlere hamlederler.

Kardeşlerimin ikinci iltibası: Fâni ve çürütülebilir bir şahsiyeti, bazı cihetlerle birinci vazifede pişdarlık eden Nur şakirdlerinin şahs-ı manevîsini temsil eden o âciz kardeşine veriyorlar. Halbuki bu iki iltibas da Risale-i Nur'un hakikî ihlasına ve hiçbir şeye, hattâ manevî ve uhrevî makamata dahi âlet olmamasına bir cihette zarar verdiği gibi, ehl-i siyaseti de evhama düşürüp Risale-i Nur'un neşrine zarar gelir. Bu zaman, şahs-ı manevî zamanı olduğu için, böyle büyük ve bâki hakikatlar, fâni ve âciz ve sukut edebilir şahsiyetlere bina edilmez!

Elhasıl: O gelecek zâtın ismini vermek, üç vazifesi birden hatıra geliyor, yanlış olur. Hem hiçbir şeye âlet olmayan Nur'daki ihlas zedelenir. Avam-ı mü'minîn nazarında hakikatların kuvveti bir derece noksanlaşır, yakîniyet-i bürhaniye dahi kazayâ-yı makbuledeki zann-ı galibe inkılab eder. Daha muannid dalalete ve mütemerrid zındıkaya tam galebesi, mütehayyir ehl-i imanda görünmemeye başlar. Ehl-i siyaset evhama ve bir kısım hocalar itiraza başlar. Onun için, Nurlara o ismi vermek münasib görülmüyor. Belki müceddiddir, onun pişdarıdır, denilebilir.

Umum kardeşlerimize binler selâm.

اَلْبَاقِى هُوَ الْبَاقِى
Kardeşiniz
Said Nursî

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَ اِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّهِ وَ بَرَكَاتُهُ اَبَدًا دَائِمًا

Aziz, sıddık, sarsılmaz, sebatkâr, fedakâr, vefâdar kardeşlerim!

Bilirsiniz ki Ankara ehl-i vukufu Risale-i Nur’a ait kerametleri ve işaret-i gaybiyeleri inkâr edememişler. Yalnız, yanlış olarak o kerametlerde hissedar zannedip itiraz ederek, “Böyle şeyler kitabda yazılmamalı idi; keramet izhar edilmez.” diye hafif bir tenkide mukabil müdafaatımda onlara cevaben demiştim ki:

Onlar bana ait değil ve o kerametlere sahib olmak benim haddim değil. Belki Kur’anın mu’cize-i maneviyesinin tereşşuhatı ve lem’alarıdır ki hakikî bir tefsiri olan Risale-i Nur’da kerametler şeklini alarak (şakirdlerinin kuvve-i maneviyelerini takviye etmek için) ikramat-ı İlahiye nev’indendir. İkram ise, izharı bir şükürdür, caizdir, hem makbuldür. Şimdi ehemmiyetli bir sebebe binaen bu cevabı bir parça izah edeceğim. Ve “Ne için izhar ediyorum ve ne için bu noktada bu kadar tahşidat yapıyorum ve ne için birkaç aydır bu mevzuda çok ileri gidiyorum. Ekser mektublar o keramete bakıyor?” diye sual edildi.

Elcevab: Risale-i Nur’un hizmet-i imaniyede bu zamanda binler tahribatçılara mukabil yüzbinler tamiratçı lâzım gelirken, hem benimle lâakal yüzer kâtib ve yardımcı bulunmak ihtiyaç varken, değil çekinmek ve temas etmemek, belki millet ve ehl-i idare takdir ile ve teşvik ile yardım ve temas etmek zarurî iken ve o hizmet-i imaniye hayat-ı bâkiyeye baktığı için hayat-ı fâniyenin meşgalelerine ve faidelerine tercih etmek, ehl-i imana vâcib iken, kendimi misal alarak derim ki: Beni herşeyden ve temastan ve yardımcılardan men’etmek ile beraber aleyhimizde olanlar bütün kuvvetleriyle arkadaşlarımın kuvve-i maneviyelerini kırmak ve benden ve Risale-i Nur’dan soğutmak ve benim gibi ihtiyar, hasta, zaîf, garib, kimsesiz bir bîçareye, binler adamın göreceği vazifeyi başına yüklemek ve bu tecrid ve tazyiklerde maddî bir hastalık nev’inde insanlar ile temas ve ihtilattan çekilmeğe mecbur olmak, hem o derece tesirli bir tarzda halkları ürküttürmek ile kuvve-i maneviyeyi kırmak cihetleriyle ve sebebleriyle, ihtiyarım haricinde ve bütün o manilere karşı Risale-i Nur şakirdlerinin kuvve-i

maneviyelerinin takviyesine medar ikramat-ı İlahiyeyi beyan ederek Risale-i Nur etrafında manevî bir tahşidat yaptırmak ve Risale-i Nur kendi kendine, tek başıyla başkalarına muhtaç olmayarak bir ordu kadar kuvvetli olduğunu göstermek hikmetiyle bu çeşit şeyler bana yazdırılmış. Yoksa hâşâ kendimizi satmak ve beğendirmek ve temeddüh etmek ve hodfüruşluk etmek ise; Risale-i Nur'un ehemmiyetli bir esası olan ihlas sırrını bozmaktır. İnşâallah Risale-i Nur kendi kendine, hem kendini müdafaa ettiği, hem kıymetini tam gösterdiği gibi, bizi de manen müdafaa edip kusurlarımızı afvettirmeğe vesile olacaktır.

Umum kardeşlerimin ve hemşirelerimin hâssaten duaları makbul mübarek masumlar taifesi ve muhterem ihtiyarlar cemaatinden herbirerlerine binler selâm ve dua ederek ramazan-ı şeriflerini tebrik ederiz, dualarını rica ederiz.

Hasta kardeşiniz
Said Nursî

* * *

Risale-i Nur'un makbuliyetine imza basan ve gaybî işaretlerle ondan haber veren sekiz parçadan birinci parçadır.

Aynı mes'eleye bu birinci risalede yirmidokuz işaret var. Sair parçalarla beraber bine yakın işaretler, remizler, îmalar, emareler aynı mes'eleye, aynı davaya ittifakla bakmaları sarahat derecesindedir. Vahdet-i mes'ele cihetiyle, o emareler birbirine kuvvet verir, teyid eder. O sekizden üç tanesi, İmam-ı Ali'nin (Radıyallahü Anh) üç keramet-i gaybiyesiyle Risale-i Nur'dan haber vermiş.

Bu sekiz parçayı Ankara ehl-i vukufu tedkik etmiş, itiraz etmemişler. Yalnız demişler: "Bu yazılmamalı idi. Keramet sahibi, kerametini yazamaz." Ben de onlara cevab verdim ki: Bu benim değil, Risale-i Nur'un kerametidir. Risale-i Nur ise,

Kur'anın malıdır ve tefsiridir dedim. Onlar sustular, demek kabul ettiler. Gerçi bu çeşit ikramlar yazılmasaydı daha münasib olurdu; fakat bu kadar hadsiz muarızlar ve çok kuvvetli ve kesretli düşmanlar karşısında az ve zaîf olan bizlere kuvve-i maneviye ve gaybî imdad ve teşci' ve sebat ve metanet vermek için mecburiyet-i kat'iyye oldu, ben de yazdım. Benim benliğime bir hodfüruşluk verip sukutuma sebeb olsa da, ehemmiyeti yok. Bu hizmete, yani ehl-i imanı dalalet-i mutlakadan kurtarmağa; lüzum olsa dünyevî hayat gibi, uhrevî hayatımı da feda etmek bir saadet bilirim; binler dostlarım ve kardeşlerimin Cennet'e girmeleri için Cehennem'i kabul ederim.

Said Nursî

* * *

İşarat-ı Kur'aniye ve üç Keramet-i Aleviye ve Keramet-i Gavsiye hakkında bir tenbih ve ihtardır

Bu gayet mahrem risaleler, nasılsa muannid bir nâmahremin eline bu risalelerden birisi geçmiş. Gayet sathî ve inad nazarıyla bir-iki yerine haksız bir itiraz ile ehemmiyetli bir hâdiseye sebebiyet verdiğinden; bu mecmua, Risale-i Nur'un has talebelerine belki ehass-ı havassa mahsus olduğu halde ve benim vefatımdan sonra intişarına müsaade olmasıyla beraber; şimdi mezkûr hâdisenin sebebiyle herkese değil, belki ehl-i insaf ve Risale-i Nur'la alâkadar ve talebelerinden bulunanlara ve haslardan birkaç şakirdin tensibiyle gösterilebilir fikriyle yazdık. Şimdi ise, iki sene iki mahkeme tedkikden sonra bize iade edilmesinden neşrine mecbur olduk.

İkinci Nokta: Bu risale baştan aşağıya kadar bir tek neticeye bakıyor. Bine yakın emarelerle, Risale-i Nur'un makbuliyetine bir imza basıldığını isbat ediyor. Böyle bir tek davaya bu derece kesretli ve ayrı ayrı cihetlerde binler

emareler ve îmalar onu göstermesi ilmelyakîn değil, belki aynelyakîn, belki hakkalyakîn derecesinde o davayı isbat eder.

Üçüncü Nokta: Bu risaleyi mütalaa eden zâtlar, inceden inceye, hususan cifrî hesabatına meşgul olmağa lüzum yok; bir kısmı anlaşılmasa da zararı yok. Hem umumunu okumak da lâzım değil. Hem Keramet-i Gavsiye'nin âhirinde, Şamlı Hâfız Tevfik'in fıkrasından başlayıp âhire kadar mütalaadan sonra ve baştaki mukaddemeyi okuduktan sonra [2](Haşiye) istediği parçayı okusun.

Said Nursî

* * *

Şamlı Hâfız Tevfik'in fıkrası

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَ اِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

Mukaddime: Malûm olsun ki: "Zübdet-ür Resail Umdet-ül Vesail" namında kutb-ül ârifîn Ziyaeddin Mevlâna Şeyh Hâlid (Kuddise sırruhu)nun mektubat ve resail-i şerifelerinden muktebes nasayih-i kudsiyenin tercümesine dair bir risaleyi onüç sene mukaddem, Bursa'da Hoca Hasan Efendi'den almıştım. Nasılsa mütalaasına muvaffak olamamıştım. Tâ bugünlerde kitablarımın içerisinde birşey ararken elime geçti. Dedim: "Bu Hazret-i Mevlâna Hâlid, Üstadımın hemşehrisidir. Hem İmam-ı Rabbanî'den sonra, tarîk-i Nakşî'nin en mühim kahramanıdır. Hem Tarîk-i Hâlidiye-i Nakşiye'nin pîridir." Risaleyi mütalaa ederken Hazret-i Mevlâna'nın tercüme-i halinde şu fıkrayı gördüm:

Ashab-ı Kütüb-ü Sitte'den İmam-ı Hâkim Müstedrek'inde ve Ebu Davud Kitab-ı Sünen'inde, Beyhakî Şuab-ı İman'da tahric buyurdukları:

اِنَّ اللّهَ يَبْعَثُ لِهذِهِ اْلاُمَّةِ عَلَى رَاْسِ كُلِّ مِاَةِ سَنَةٍ مَنْ يُجَدِّدُ لَهَا دِينَهَا

yani "Her yüz senede Cenab-ı Hak bir müceddid-i din gönderiyor." hadîs-i şerifine mazhar ve mâsadak ve müzhir-i

tâm olan Mevlâna eşşehîr kutb-ül ârifîn, gavs-ül vâsılîn, vâris-i Muhammedî, kâmil-üt tarîkat-ül aliyyeti ve-l müceddidiyeti Hâlid-i Zülcenaheyn Kuddise sırruhu.. ilh…

Sonra tarihçe-i hayatında gördüm ki, tevellüdü 1193 tarihindedir. Sonra gördüm ki, 1224 tarihinde Saltanat-ı Hind'in payitahtı olan Cihanabad'a dâhil olmuş. Tarîk-ı Nakşî silsilesine girip müceddidiyete başlamış.

Sonra 1238'de, ehl-i siyasetin nazar-ı dikkatini celbedip, vatanını terk ederek diyar-ı Şam'a hicretle gitmiştir. Hem içinde gördüm ki, Hazret-i Mevlâna'nın (K.S.) nesli, Hazret-i Osman bin Affan Radıyallahü Anh'a mensubdur.

Sonra gördüm ki; tercüme-i halinde istidad-ı fıtrî ve kabiliyet-i hârika ile, sinni yirmiye baliğ olmadan evvel a'lem-i ülema-i asr ve allâme-i vakit olmuş. Süleymaniye kasabasında tedris-i ulûm ile iştigal eylemiştir.

Sonra Üstadımın tarihçe-i hayatını düşündüm. Baktım, dört mühim noktada tevafuk ediyorlar:

Birincisi: Hazret-i Mevlâna 1193'te dünyaya gelmiş. Üstadım ise arabî 1293'te, tam Mevlâna Hâlid'in yüz senesi hitam bulduktan sonra dünyaya gelmiş.

İkincisi: Hazret-i Mevlâna'nın (K.S.) tecdid-i din mücahedesine başlangıcı ve mukaddimesi, Hindistan'ın payitahtına 1224'te girmiş. Üstad ise aynen yüz sene sonra, 1324'te Osmanlı Saltanatının payitahtına girmiş, mücahede-i maneviyesine hazırlanmış.

Üçüncüsü: Ehl-i siyaset, Hazret-i Mevlâna'nın fevkalâde şöhretinden tevehhüm ederek diyar-ı Şam'a naklettirilmesi 1238'de vaki' olmuştur. Üstad ise aynen yüz sene sonra 1338'de Ankara'ya gidip, onlarla uyuşamayıp; onları reddederek, küserek tekrar Van'a gidip, bir dağda inziva ederken 1338 senesini müteakib, Şeyh Said hâdisesinin vukuu münasebetiyle ehl-i siyasetin vehmine dokunmuş, ondan korkarak Burdur ve Isparta, Kastamonu, Afyon Vilayetlerinde sekizer sene, yirmibeş sene ikamet ettirilmiş.

Dördüncüsü: Hazret-i Mevlâna, yaşı yirmiye baliğ olmadan evvel allâme-i zaman hükmünde, fuhûl-ü ulemanın

üstünde görünmüş, ders okutmuş. Üstad ise, tarihçe-i hayatını görenlere ve bilenlere malûmdur ki; ondört yaşında icazet alıp a'lem-i ülema-i zamana karşı muarazaya girişmiş, ondört yaşında iken, icazet almaya yakın talebeleri tedris etmiştir.

Hem Hazret-i Mevlâna, neslen Osmanlı olduğu ve Sünnet-i Seniyeye bütün kuvvetiyle çalıştığı gibi, Üstadım Kur'an-ı Hakîm'e hizmet noktasında, meşreben Hazret-i Osman-ı Zinnureyn'in arkasında gidip, Hazret-i Mevlâna (K.S.) gibi, Risale-i Nur eczalarıyla -bütün kuvvetiyle- Sünnet-i Seniyenin ihyasına çalıştı.

İşte bu dört noktadaki tevafukat, tam yüz sene fasıla ile Risale-i Nur'un takviye-i din hususundaki tesiratı; Hazret-i Mevlâna'nın (K.S.) Tarîk-ı Nakşiye vasıtasıyla hizmeti gibi azîm görünüyor. [3](Haşiye)

Üstadım kendine ait medh ü senayı kabul etmiyor. Fakat Risale-i Nur Kur'ana ait olup, medh ü sena Kur'an'ın esrarına aittir. Yalnız Üstadımla Hazret-i Mevlâna'nın birkaç farkı var:

Birincisi: Hazret-i Mevlâna, zülcenaheyndir. Yani hem Kādirî, hem Nakşî tarîkat sahibi iken, Nakşîlik Tarîkatı onda daha galibdir. Üstadım bilakis Kādirî meşrebi ve Şazelî mesleği onda daha ziyade hükmediyor. Ben Üstadımdan işittim ki: Hazret-i Mevlâna (K.S.) Hindistan'dan Tarîk-ı Nakşî'yi getirdiği vakit, Bağdad dairesi Şah-ı Geylanî'nin (K.S.) ba'de-l memat hayatta olduğu gibi, tasarrufunda idi. Hazret-i Mevlâna'nın (K.S.) manen tasarrufu cây-ı kabul göremedi. Şah-ı Nakşibend'le (K.S.) İmam-ı Rabbanî'nin (K.S.) ruhaniyetleri Bağdad'a gelip Şah-ı Geylanî'nin ziyaretine giderek rica etmişler ki: "Mevlâna Hâlid (K.S.) senin evlâdındır, kabul et!" Şah-ı Geylanî (K.S.), onların iltimasını kabul ederek Mevlâna Hâlid'i kabul etmiş. Ondan sonra birden Mevlâna Hâlid (K.S.) parlamış. Bu vakıa; ehl-i keşifçe vaki' ve meşhud olmuştur. O hâdise-i ruhaniyeyi, o zaman ehl-i velayetin bir kısmı müşahede etmiş, bazı da rü'ya ile görmüşler. (Üstadımın sözü burada tamam oldu.)

İkinci fark şudur ki: Üstadım kendi şahsiyetini merciiyetten azlediyor. Yalnız Risale-i Nur'u merci' gösteriyor. Hazret-i Mevlâna'nın (K.S.) şahsiyeti ise; kutb-ül irşad, merci-ül has ve-l âmm olmuştur.

Üçüncü fark: Hazret-i Mevlâna (K.S.) zül'ecnihadır. Fakat zamanın muktezasıyla Sünnet-i Seniyeye çok kuvvet vermekle beraber -ilm-i tarîkatı esas tutmak cihetiyle- tarîkatı daha ziyade tutmuş, o noktada sarf-ı himmet etmiş. Üstadım ise şu dehşetli zamanın muktezasıyla, ilm-i hakikatı ve hakaik-i imaniye cihetini iltizam ederek, tarîkata üçüncü derecede bakmışlar.

Elhasıl: Baştaki hadîs-i şerifin "Her yüz sene başında dini tecdid edecek bir müceddid gönderiyor." va'd-i İlahîsine binaen, Hazret-i Mevlâna Hâlid, ekser ehl-i hakikatça bin ikiyüz senesinin yani onikinci asrın müceddididir. Madem tam yüz sene sonra, aynen dört cihette tevafuk ederek Risale-i Nur eczaları aynı vazifeyi görmüştür. Kanaat verir ki -nass-ı hadîsle- Risale-i Nur tecdid-i din hususunda bir müceddid hükmündedir.

Benim Üstadım daima diyor ki: "Ben bir neferim, fakat müşir hizmetini görüyorum. Yani kıymet bende değil. Belki Kur'an-ı Hakîm'in feyzinden tereşşuh eden Risale-i Nur eczaları, bir müşiriyet-i maneviye hizmetini görüyor."

Üstadımı kızdırmamak için şahsını sena etmiyorum.

Şamlı Hâfız Tevfik

* * *

Re'fet Bey ve Hüsrev ve Rüşdü gibi Risale-i Nur şakirdlerinin Risale-i Nur bereketine işaret eden buldukları bir tevafuk-u latiftir.

Risale-i Nur'un Isparta'ya ne derece rahmet olduğuna delalet eden bir tevafukat-ı acibe:

Risale-i Nur'un mazhar olduğu inayatın külliyetinden mühim bir ferdi de şudur ki: Isparta Vilayeti sekiz seneden beri Risale-i Nur'un müellifini sinesinde saklamıştı ve Barla gibi şirin bir nahiyesinde -Cenab-ı Hakk'ın lütf u keremiyle- muhafaza etmişti. Bu müddet zarfında yavaş yavaş intişar eden Risale-i Nur'dan binler adam Isparta'da imanlarını takviye ettiler. Bilhâssa gençler pek çok istifade ve istifaza etti.

Vakta ki, Üstadımızın Barla gibi latif ve şirin bir mahaldeki sıkıntılı ve pek acıklı ve en katı kalbleri ağlatan işkenceli esareti bitti. Risale-i Nur'un müellifi olan Üstadımızın nazarı Cenab-ı Hakk'ın inayetiyle Isparta'ya müteveccih oldu. Evhama düşen bazı zalim ehl-i dünyanın teşebbüskârane harekât-ı zahiriyesi bir sebeb-i âdi olarak, Üstadımız Isparta'ya getirildi.

Fakat Üstadımızın teşrif ettiği zaman, yaz mevsiminin en hararetli zamanı idi. Yağmurlar kesilmiş, Isparta'yı iska eden sular azalmış, bir kısm-ı mühimminin menba'ı kesilmiş; ağaçlar sararmağa, otlar kurumağa, çiçekler buruşmağa başlamıştı.

Risale-i Nur'un en ziyade intişar ettiği mahal Isparta Vilayeti olduğu için Risale-i Nur hakkındaki inayat-ı Rabbaniyeyi pek yakında temaşa eden Risale-i Nur'un şakirdleri olan bizler, acib bir vakıaya daha şahid olduk.

Bu hâdise ise: Risale-i Nur müellifinin Isparta'ya teşrifini müteakib bir asır içinde bir veya iki defa vukua gelen, bu yaz mevsimindeki yağmurun kesretle yağması olmuştur. Pek hârika bir surette yağan bu yağmur Isparta'nın her tarafını tamamen iska etmiş, nebatata yeniden hayat bahşedilmiş; bağlar, bahçeler başka bir letafet kesbetmiş; ekserîsi hemen hemen ziraatla iştigal eden halkın yüzleri -Risale-i Nur'un nâil olduğu inayetden ve bereketinden olan bu yağmurdan istifade ederek- gülmüş, ruhları inbisat etmişti. Cenab-ı Hak kemal-i Rahmetiyle, bu yaz mevsiminin bu şiddetli ve hararetli vaziyetini, baharın en letafetli, en şirin ve en hoş vaziyetine tebdil etti. Güya Risale-i Nur yüz ondokuz

parçasıyla, müellifi olan Üstadımıza bir taraftan hoşâmedî etmek ve mahzun olan kalbine teselli vermek ve gamnâk ruhunu tatyib etmek ve diğer taraftan da, sekiz seneden beri yaşadığı Barla'yı unutturmak ve o muhteşem çınar ağacını ve dostlarını ve alâkadar olduğu şeylerden gelen firak hüznünü hatırlatmamak için, Cenab-ı Hak'tan yüz ondokuz risalenin eliyle, yüz ondokuz bin kelimeleri diliyle dua etti, yağmur istedi. Cenab-ı Hak öyle bereketli bir yağmur ihsan etti ki, bir misli doksanüç tarihinde yağdığını ihtiyarlarımızdan işitiyoruz ki; bu tarih, Üstadımızın tarih-i veladetine tesadüf etmekle beraber, bu umumî hâdise-i rahmet olan kesretli yağmur, hususî bir surette Risale-i Nur'a baktığına bir delili de şudur ki:

Risale-i Nur'un neşrine vasıta olan Üstadımız geldiği gün, Isparta'yı gayet hararetli ve yağmursuzluktan toz-toprak içinde görmüş. Barla gibi bir yayladan gelip böyle bir yerde dayanamayacağım, diye telaş ediyordu. Üçüncü ve dördüncü günü bahçeleri kısmen gezdiği vakit, sebze ve ot ve çiçeklerin susuzluktan buruştuklarını görerek gayet müteessirane su istiyor, yağmur taleb ediyordu. Arkadaşımız olan Bekir Bey'den -değirmenleri çeviren suyu göstererek- "Isparta'nın suyu bu kadar mıdır?" diye sormuştu. Bekir Bey cevab verdi: "Gölcüğün suyu kesilmiş, gelmiyor.

Isparta'nın dörtte birini sulayan bu sudan başka yoktur." dedi.

Üstadımızın Isparta'da çok talebeleri bulunduğundan, ruhen yağmurun gelmesini istiyordu. Aynı günde öyle bir yağmur geldi ki, elli seneden beri Isparta böyle hâdiseyi görmemiş. O yağmur yüzde doksandokuz menfaat vermiştir. Bundan anlaşılıyor ki, o tevafuk tesadüfî değil; bu rahmet, Isparta'ya rahmet olan Risale-i Nur'a bakıyor. Lillahilhamd. Bu kerem-i İlahî neticesi olarak Üstadımız, "Bana Barla'yı unutturdu. Unutamayacağım birşey varsa, o da -her yerde olduğu gibi- Barla'da bulunan ciddî dost ve talebelerimdir." diyor.

Mustafa, Lütfü, Rüşdü, Hüsrev, Bekir Bey, Re'fet
(R.Aleyhim)

* * *

Risale-i Nur bereketine ait yağmur hâdisesini teyid eden Muhacir Hâfız Ahmed, Süleyman, Mustafa Çavuş ve Bekir Bey ve Şem'î'nin (R.Aleyhim) bir fıkrasıdır.

[Isparta'daki kardeşlerinin fıkrasındaki davayı isbat eden kuvvetli iki delili gösteriyor.]

Re'fet Bey ve Hüsrev gibi kardeşlerimizin hârika bir surette yağan umumî yağmur içinde Risale-i Nur bereketine hususi baktığına, kanaatımız geliyor. Çünki gözümüzle yağmur hâdisesinin, hususî bir şekilde hizmet-i Kur'an ve Risale-i Nur'a baktığını iki suretle gördük.

Birinci Suret: Risale-i Nur'un vasıta-i neşri olan Üstadımızın câmii seddedildi. Risale-i Nur'u yazacak hariçteki talebelerinin yanına gelmeleri men' edildiği hengâmda kuraklık başladı. Yağmura ihtiyac-ı şedid oldu. Sonra yağmur başladı, her tarafta yağdı. Yalnız Karaca Ahmed Sultan'dan itibaren, bir daire içinde kalan Barla mıntıkasına yağmur gelmedi. Üstadımız bundan pek müteessir olarak dua ediyordu. Sonra dedi ki: "Kur'an'ın hizmetine sed çekildi, bu köydeki mescidimiz kapandı. Bunda bir eser-i itab var ki, yağmur gelmiyor. Öyle ise, madem Kur'an'ın itabı var. Yâsin Suresini şefaatçı yapıp Kur'an'ın feyzini ve bereketini isteyeceğiz." Üstadımız, Muhacir Hâfız Ahmed Efendi'ye dedi ki: "Sen kırkbir Yâsin-i Şerif oku." Muhacir Hâfız Ahmed Efendi (R.H.) bir kamışa okudu. O kamışı suya koydular. Daha yağmur alâmeti görünmezken, ikindi namazı vaktinde, Üstadımız daima itimad ettiği bir hatırasına binaen Muhacir Hâfız Ahmed

Efendi’ye (R.H.) söyledi ki: “Yâsinler tılsımı açtı, yağmur gelecek.”

Aynı gecede evvelce yağmadığı Barla dairesi içine öyle yağdı ki, Üstadımızın odasının altındaki Çoban Ahmed’in bahçesindeki duvar yağmurdan yıkıldı. Halbuki Karaca Ahmed Sultan’ın arkasında ve deniz kenarında balık avlamakla meşgul olan Şem’î ile arkadaşları bir damla yağmur görmediler.

İşte bu hâdise, kat’iyyen delalet ediyor ki; o yağmur, Hizmet-i Kur’an ile münasebetdardır. O rahmet-i âmme içinde bir hususiyet var. Sure-i Yâsin anahtar ve şefaatçı oldu ve yağmur kâfi mikdarda yağdı.

İkinci Suret: Kuraklık zamanında, yirmi-otuz gün içinde yağmur Barla’ya yağmamışken, Yokuşbaşı Çeşmesi yapıldığı bir zamanda menba’ına yakın Üstadımız ve biz (yani, Süleyman, Mustafa Çavuş, Ahmed Çavuş, Abbas Mehmed... filan) beraber cemaatla namaz kıldık. Tesbihattan sonra dua için elimizi kaldırdık, Üstadımız yağmur duası etti. Kur’anı şefaatçı yaptı. Birden o güneş altında, herbirimizin ellerine yedi-sekiz damla yağmur düştü. Elimizi indirdik, yağmur kesildi. Cümlemiz bu hale hayret ettik. O vakte kadar yirmi-otuz gündür yağmur gelmemişti. Yalnız o yağmur duası ânında dua eden her ele, yedi-sekiz damla düşmesi gösteriyor ki, bunda bir sır var. Üstadımız dedi ki: “Bu bir işaret-i İlahiyedir. Cenab-ı Hak manen diyor ki: Ben duayı kabul ediyorum, fakat şimdi yağmur vermiyorum.” Demek sonra Sure-i Yâsin şefaat edecek. Ve nitekim de öyle olmuştur.

Elhasıl: Isparta’daki kardeşlerimizin umumî rahmet içindeki Risale-i Nur’un bereketine dair dava ettikleri hususiyeti, şu iki kuvvetli delil ile tasdik ediyoruz.

Şem’î, Mustafa Çavuş, Bekir Bey,
Muhacir Hâfız Ahmed, Süleyman
(R.Aleyhim)

* * *

Sadakatte meşhur olan Barla'lı Süleyman'ın vazife-i sadakatını tamamıyla yapan Isparta Süleyman'ı Rüşdü'nün bir fıkrasıdır.

Aziz Üstadım!

Kardeşlerimin Yirmiyedinci Mektub'a giren fıkralarını, kendi fikrime ve hissiyatıma muvafık bulduğumdan, onlar bu nokta-i nazardan kendi fıkralarımdır diye başka fıkra yazmağa lüzum görmedim. Fakat bu âhirlerde Risale-i Nur'un kerametine temas eden bazı hâdiseler benimle de münasebetdar olarak vücuda geldiğinden, ondan bir ihtar hükmünde idi ki, onlar münasebetiyle benim de bir hususî fıkram kardeşlerimin hususî fıkraları içine girsin diye o hâdiselerden bazı latif tevafukatı ve bazı rü'ya-yı sadıkayı ve birkaç hâdiseyi yazıyorum.

Bu rü'yalar, birbirine yakın ve birkaç gün zarfında görülmüş ve Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm içinde bulunduğu cihetle, rü'ya-yı sadıkadır. Çünki hadîsçe sabittir ki, Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm görülen rü'yada şeytan o rü'yaya karışamıyor. Bu rü'ya-yı sadıkadan herbiri, -gerçi rü'yadır, delil ve hüccet olamaz- fakat herbirinin aynı mealde ittifakları, bir müjde veriyor ve Risale-i Nur'un makbuliyetine ve Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm'ın daire-i rızasında bulunduğuna bizlere kanaat veriyor. Ezcümle:

Birincisi: Risale-i Nur şakirdlerinden Rıza görüyor: Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm, câmide Hazret-i Ebu Bekir-is Sıddık Radıyallahü Anh'a emrediyor: "Çık hutbe oku." Ebu Bekir-is Sıddık koşarak minberin en yukarı basamağına kadar çıkar, hutbe okur. Hutbe içinde cemaate der ki: "Bu söylediğim hakikatların izahatı Yirmidokuzuncu Söz'dedir."

İkincisi: Risale-i Nur'un şakirdlerinden Osman Nuri diyor ki: Rü'yamda, şemail-i şerife muvafık, gayet nuranî bir surette Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm'ı

oturduğu yere dayanmış bir vaziyette gördüm. Bu anda bir sadâ geldi ki, Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm'ın bir yaveri geliyor. Kapılar birdenbire kendi kendine açıldı. Risale-i Nur naşirlerinin Üstadı olan zât içeriye girdi. Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm, Üstadımıza şefkatkârane bir iltifat göstererek, dayandığı vaziyetten doğruldu. Ben de ağlayarak uyandım.

Üçüncüsü: Risale-i Nur şakirdlerine köşkünü tahsis eden Şükrü Efendi'dir. Rü'yada ona diyorlar ki: "Senin o köşküne Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm gelmiş." O da koşarak gidip, Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm'ı çok nuranî ve sürurlu bir halde bulup ziyaret etmiş.

Dördüncüsü: Risale-i Nur şakirdlerinden Nazmi'dir. Rü'yasında ona diyorlar ki: "Risale-i Nur şakirdleri imansız ölmezler, kabre iman ile girerler."

Bu rü'yalar Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm ile münasebetdar olmak cihetiyle, o rü'yalar zamanında "Mu'cizat-ı Ahmediye Risalesi" münasebetiyle latif ve küçük bir-iki tevafukun letaifini zikredeceğim. Şöyle ki:

Risale-i Nur eczalarından birkaç vecihle kerameti görülen, mu'cizat-ı Ahmediyeye dair Ondokuzuncu Mektub'un tashihi zamanında, yedi mu'cizat-ı Ahmediyeye (A.S.M.) mazhar yedi çocuğun bahsine geldiği vakitte, Meliha isminde yedi yaşındaki kızım, umulmadık bir vakitte hanemden çıkıp Üstadımın oturduğu köşke geldi, o yedi çocuk bahsini masumane çocukçasına dinlemeye başladı. Çay içmesini çok sevdiği halde, kendine verildi, çocukların bahsi bitinceye kadar içmedi.

O saatten on dakika evvel, hem Ondokuzuncu Mektub, hem Mi'rac Risalesi ayrı ayrı tashih ediliyordu. Ondokuzuncu Mektub'un yüz elli sahifesi içinde bir tek sahifede kuru direğin ağlamasından bahis var. Mi'rac Risalesi'nde altıyüz satırdan bir tek satır ondan bahseder. Muhtelif tarzlarda, muhtelif vakitte, muhtelif adamlar, muhtelif kitablarda birden bir tek sözü söylediklerini ben işittim. O da, kuru direğin ağlaması idi. Herbiri iki kişiden ibaret iki kısım

tashihçiler, aynı kelime üstündedirler, o kelimeyi söylüyorlardı. Ben hayret ile dedim: “İki taraf da bir kelimeyi söylüyorsunuz.” Sonra baktık. Mi’racın tashihi aynı kelimeye geldiği gibi, Ondokuzuncu Mektub’un tashihi de aynı kelime üzerindedir. Biz hazır olanlar şübhemiz kalmadı ki, yedi yaşında Meliha’nın yedi çocuk bahsine tevafuku ve bu iki kısım musahhihlerin aynı kelimede ittifakları, o Mu’cizat-ı Ahmediye bahsinin bir kerametinin bir şuaıdır.

Yine Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm’ın mektubuyla münasebetdar üçüncü bir tevafuk: Milas’tan gelen ve oraya gönderilen kitabların listesini bir sebebe binaen saklamak lâzım gelmişti. Üstadım, bu listeyi saklamak için bana verdiğini biliyormuş. Bir gün o listeye lüzum olacağını düşünerek, benden isteyecekti. Fakat istememişti. O gece kalkar, o listeyi seccadesinin yanında görür, hayret eder. Bu saklandığı yerden çıkıp, nasıl burada bulunsun? Sabahleyin benden soruyor. “Ben getirmedim, haberim yok.” dedim. Zâten gece yanına çıkmamıştım. Bunda bir mana var. Biz düşündük, aynı gün Milas’tan listeye göre kitab istemeye bir hak kazanmak için, Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm’ın, Mısır Azizi Mukavkis’e yazdığı mektub, eski Mısırlılara ait kitablar içinde bulunarak İstanbul’a gönderilmiş. Bu mektubun fotoğrafla alınan aynının bir sureti, o gecenin gündüzünde bize geldi, o geceki liste hâdisesine tevafuk etti. Bunda şübhemiz kalmadı ki, saklı olan o listenin kendi kendine orada bulunması, bu mektub-u Nebeviyenin gelmesine bir istikbal ve bir işaret idi.

İşte o günlerde Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm rü’yada Risale-i Nur’la münasebetdar görülmesi ve mektub da aynı vakitte gelmesi, o günlerde te’lif edilen hastalara ait yirmibeş deva-yı maneviyeyi beyan eden Yirmibeşinci Lem’a ve iktisada ait Ondokuzuncu Lem’a ve onların akabinde ihtiyarlara ait yirmialtı ricayı beyan eden Yirmialtıncı Lem’anın te’lif zamanlarına tevafuk etmesi şübhe bırakmıyor ki; bu üç risale, Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm’ın makbuliyetine mazhar olmuş.

Yine Risale-i Nur'la münasebeti tahakkuk eden hâdiselerden birisi de şudur ki: Risale-i Nur'un Isparta'ya medar-ı bereket olduğunu çok emarelerle gördük ve görüyoruz. Ezcümle:

Şükrü Efendi hem kendi köşkünü, hem merhum kardeşi Nuri Efendi'nin köşkünü Risale-i Nur'un ders ve te'lifine verdiği bir zamanda, onun şehirdeki evine muttasıl büyük bir haliçe binası ateş aldı. Bütün o büyük bina yandığı halde, Şükrü Efendi'nin evine sirayet etmedi, hattâ yanan haliçe binasının müştemilatından olup, haliçe binası ile Şükrü Efendi'nin hanesine bitişik olan ahşap odunluk dahi yanmadı. Bu vaziyeti gören herkes hayret içinde kaldı. Fakat Risale-i Nur ile alâkaları olanların şübheleri kalmadı ki; Şükrü Efendi Risale-i Nur'un te'lifine bu iki köşkü verdiği için, onun bereketiyle hârika bir surette hem kendi hanesi, hem merhum kardeşinin hanesi o müdhiş yangından kurtuldu.

Hem Risale-i Nur yazın nasılki büyük bir yağmur ve rahmete sebeb olduğu delillerle beyan edilip, Gavs-ı Geylanî'nin (K.S.) kerametine dair risalede kaydedilen hâdise Risale-i Nur'un bir kerameti olduğu gibi; bu seneki kışta Risale-i Nur'un merkez-i faaliyeti, Barla'dan Isparta'nın bağlarına nakledilmiş idi. Bağlarda soğuk ve fırtına, şehirden çok şiddetli oluyordu. Bu şiddetli kışta Risale-i Nur'un dersi ta'til olmamak ve naşiri de dayanabilmek için, bir eser-i rahmet olarak bu senenin kışı gayet mutedil geçti. Evet herkes biliyor ki, şimdiye kadar böyle mutedil ve bazı günleri yaza benzer tarzda bir kış, bu yakın zamanlarda görülmemişti. İşte bugün, yeni mart oniki, eski şubat yirmiyedidir. Sitte-i Sevr denilen fırtınalı altı meşhur günün üçüncü günü olan bugün, nevruz günü gibi açıktır, güzeldir. Nasılki Risale-i Nur'un bereketi yüzünden rahmet-i İlahiye yaz ortasında bir bahar getirdiğini kanaat verecek emareler ile görmüştük; öyle de bu kış ortasında Risale-i Nur'un bereketi yüzünden bir güz mevsimi olmasına bir vesile olduğuna kanaat ettik.

Hem Risale-i Nur eczasından İktisad Risalesi'nin te'lifine çok yakın bir zamanda, Üstadımın maişetindeki iktisadı ifrat derecesine girmişti. Ben ve Hüsrev ve daha diğer arkadaşlarımız bütün biliyoruz ki: Üstadımızın hasta olmadığı halde bütün Ramazanda yediği gıdayı hesab ettik, bir tek fıranca ekmeği, yarım okka kese yoğurdu, yüz elli dirhem pirinç idi. Biz tahmin ettik ki, yirmidört saatte üç hurma tanesi kadar gıda ile külfetsiz idare etti. Fazlaya iştihası olmadığı için yemiyordu. Bu hal, Ramazandan sonra ona yazdırılacak olan İktisad Risalesi'nin bereketine ve mübarekiyetine ve kerametine bir işaret idi.

Ve bir de Risale-i Nur'un takviye-i din hakkında hizmetine işaret eden bir diğer hâdise şudur ki: Isparta'nın mühim bir âliminin, takriben otuz-kırk sene evvel yazdığı istikbale dair kasidesinin fıkraları, Risale-i Nur'a tam tevafuk ediyor ve Risale-i Nur'u gösteriyor. Şöyle ki:

Allah rahmet etsin ve kabri pür-nur olsun, Topal Şükrü Efendi namında ehl-i kalb ve Isparta'nın bir medar-ı fahri olan zâtın kerametkârane buraca meşhur bir şiirini gördüm, getirip arkadaşlarıma gösterdim. Dedim: Bu zât bu dalaletli zamanımızdan bahsettiği gibi, bir fıkrası da harb-i umumîden bahsediyor gibi görünüyor. Çünki bu şiirinde diyor:

"Âferin çarha ki, çattırdı kuduzu kuduza."

Yani, bütün dünya kâfirlerini birbirine musallat ettirdi. Ve iki satır sonra yine diyor:

"Sûk-i asr içre bütün dad ü sited, küfr ü dalal
Müşteri kalmadı, din indi ucuzdan ucuza."

Yani o asrın çarşısında alış-veriş dinsizlik elinde olacak, dinsizlik hükmedecek, din gayet ucuza düşecek ve İslâm'ın şeairi gizlenecek. Sonra diyor:

"Şükriyâ bilmezem esrar-ı gaybdan amma
Ya ileri, ya geri, takrib ederim üç otuza."

Kendi tefsir ediyor, yani otuzüçe. Şiddetli kafiyesini müraat için, otuzüç yerine "üç otuz" demiştir. Hem harb-i umumîye işaret ettiği fıkrasıyla, "dinsizlik düsturları,

kanunları, o asır çarşısında hükmettiği…” fıkrasının ortasında şöyle diyor:

“Eriş ey avn-i şeriat [4](Haşiye-1) eriş ey muhyiddin!

Elem-i rîş-i [5](Haşiye-2) cefa sîneden erişti öze.”

Şimdi benim kanaatım geliyor ki, bu zât, otuzüç senesinden sonra Risale-i Nur'u Isparta'nın imdadına çağırıyor. “Ey avn-i Şeriat! Ey Muhyiddin yetiş!” diyor. Yani vefatından takriben otuzüç sene sonra şeriata ve dinin şeairine, Isparta'ya yetişecek bir nuru çağırıyor. Cenab-ı Hak duasını kabul etmiş ki, vefatından otuz-kırk sene sonra Risale-i Nur o vazifeyi görmüş.

Talebeniz ve hizmetkârınız
Süleyman Rüşdü

Risale-i Nur'un müsadere hâdisesi münasebetiyle Isparta Süleyman'ı Rüşdü'nün, evvelki fıkrasına zeyil olarak yazdığı bir fıkrasıdır.

Risale-i Nur şakirdlerinin merkezi olan Şükrü Efendi'nin köşkünün komşusu seksen yaşında muhterem Alîl Osman Çavuş namında bir zât, Risale-i Nur naşirlerine hücum zamanından bir gün sonra rü'yasında görüyor ki: Güneş ile Kamer, beraber olarak köşkün içine girip parlıyorlar.

Diğer bir rü'yada Keçeci Mustafa Efendi'nin hafidi Bekir yine hâdise-i elîmeden bir-iki gün sonra görüyor ki: Güneş kıble tarafından çıkıyor. Şuaatı içinde güneş yüzünde Risale-i Nur naşirinin sureti temessül edip, aynen güneşin kursunda görünüyor.

Hem mütedeyyin bir kadın, yine hâdiseden sonra görüyor ki: Semavattan mübarek kâğıtlar yağıyor. Soruyorlar: “Bu nedir?” Rü'yada demişler: “Risale-i Nur'un sahifeleridir.” Yani, tabirce Risale-i Nur, Kur'anın tefsiri olduğu cihetle, vahy-i semavî olan Kur'anın semavî ve ilhamî bir tefsiridir. Hem yağmur gibi, insanlara kesretli bir rahmettir.

Hâdisenin vukuundan evvel, Risale-i Nur şakirdlerinin herbiri bir cesedin a'zâları gibi, bir cihette o cesede gelen müessir bir ârızayı bütün a'zânın hissetmesi nev'inden; bu hâdiseyi Risale-i Nur'un dört şakirdi, vukuundan bir-iki gün evvel şöyle gördüler: Üçü, yani Mehmed Zühdü, Halil Ruhi, Mehmed Niyazi, Risale-i Nur naşirlerinin üstadını vefat etmiş görüyorlar ki; vefat ise tabirce Risale-i Nur'un ta'tilini haber veriyor. Dördüncüsü: Fâzıl Bey görüyor ki: -Hâdiseden bir gün evvel- Rafta kitabları karıştırır, bazı kitabları düşürür. Üstad bana hiddet ediyor, ben de diyorum: "Re'fet düşürdü." Birden haneye polisler doluyorlar, herşeyi alıyorlar.

Hem bundan yedi buçuk ay evvel Risale-i Nur naşirlerine gelen elîm polishaneye çağırma mes'elesinde Risale-i Nur'un şakirdlerinin dört tanesi (aynı hâdiseyi bir-ikisi, yani Rüşdü ile Lütfü aynen görüyorlar, ikisi de az bir tabirle) aynı hâdiseyi görmeleri ve bu defaki hâdiseyi, yine dört tane şakirdler aynen görmesi gösteriyor ki; Risale-i Nur şakirdleri, bir cesedin a'zâları gibidirler ki, Risale-i Nur'a gelen hâdiseyi, bir cesedin a'zâları gibi hissediyorlar.

Hem Risale-i Nur şakirdlerinden Bekir'e o musibet gününden bir gün evvel biri demiş: "Üstadın seni çağırıyor!" Bir hiss-i kabl-el vuku' ile ikinci gün Üstadının başına gelen ve rahmet-i İlahiye ile hafif geçen müdhiş musibeti, düşmanların plânları derecesinde büyük, ağır hissetmiş tarzında, ağlayarak gayet korkaklık ve halecan ile koşup geldi. O halecan ve ağlamasına hiç sebeb-i zahirî yokken, yine heyecanını, ağlamasını teskin edemiyordu. Demek Risale-i Nur'a gelen musibet, şakirdlerini kerametkârane ikaz ediyordu.

Hem musibetin aynı gününde Üstadımız gezmekten dönerken, -Hüsrev ve Mehmed'in ihbarıyla- birdenbire sebebsiz ehl-i dünyaya karşı hiddete başlamış. Yirmibeş sene evvel Divan-ı Harb-i Örfî'de kendi i'dam kararını beklerken, sebebsiz, kalbsiz, rütbeli iki adam, mahpus olduğu koğuşa tahkir için geldikleri zaman gayet acib bir surette söylediği o hale mahsus meşhur bir şetmi üç defa zalim ve garazkâr ehl-

i dünyaya karşı sarfediyor. "Benden ne istiyorsunuz?" diye bağırarak tekrar ediyor. Sonra susuyor. Aynı dakikada zabıta, köşkü basmak için yedi-sekiz polis köşkün etrafına girdikleri zamana tevafuk ediyor.

Medar-ı ibret bir hâdise: Risale-i Nur naşirlerinin tazyiki yüzünden âmirlerinin yanında yüz bulmak niyetiyle Risale-i Nur naşirlerine ilişenlerin aks-i maksadıyla tokat yediklerinin yüz hâdiseden bir hâdisesi şudur ki:

Sebebsiz, sırf bazı garazkârların keyfi için Risale-i Nur naşirlerine bir kulp takıp mahkemelerde süründürmek ve belki mahvetmek için sureten kendini dost gösterip gayet hainane bir riyakârlıkla dairemize sokulup, bir takım yalanlarla âmirlerini iğfal edip Risale-i Nur naşirlerine müdhiş darbe gelmesine vesile olan bir adam, teveccüh ve makam kazanmak değil, bilakis öyle bir tokat yedi ki, dünyada kaldıkça vicdanı varsa vicdan azabı çektirecek. Hem o kolay vazifesinden müşkil bir vazifeye tahvil ettiler ve hem de ona yalancı nazarıyla baktılar. Ve hem nefret-i âmmeyi kazandı. Ve hem taharri hâdisesinden iki gün sonra bir ihtiyar adamı hanesinden çıkarıp yolda getirirken, o ihtiyar zât füc'eten vefat edip hem mes'uliyet-i maddiyeye ve maneviyeye maruz kalmıştır.

Evet, Risale-i Nur'a hücum edenler, vaktiyle kefenini boynuna takınmalı ve rezalete bürünmeli ve manevî cehenneme dünyada girmeyi göze almalı.

Hem o musibet hâdisesinden iki gün evvel, Risale-i Nur şakirdlerinden olmayan ve hiç bizimle zihnen meşgul olmayan biri rü'yada görüyor ki: Isparta'nın altındaki ovada çok ormanlar bulunuyor. Kuvvetli bir sel geliyor, bu ormanın çok ağaçlarını deviriyor. Birdenbire bir zelzele-i arz oluyor, Risale-i Nur naşiri, elbisesiyle heybetli bir surette yer yarılıp çıkıyor. [6](Haşiye) O da korkusundan uyanıyor. İki gün sonra Risale-i Nur'u ta'til ve manen toprağa defnetmek niyetiyle küre-i arzı titretecek derecede bir hata ile Risale-i Nur'un eczalarını evrak-ı muzırra nev'inden taharri edip, toplayıp

merkez-i hükûmete, tâ dâhiliye vekaletine gönderir. Hiçbir daire kanunca mûcib-i muahaze ve mes'uliyet bir şey Risale-i Nur'da bulamadığından, o manevî zelzele içinde öldürdük, defnettik zannettikleri Risale-i Nur dirilip, yer yarılıp meydana çıktığı gibi; yine o rü'ya işaret ediyor ki, bir zelzele-i azîme ve bir sel içinde Risale-i Nur bu vatan ve millete bir halâskâr, bir müncî suretinde musibetzedelerin imdadına yetişecek.

Risale-i Nur şakirdlerinden
(Yıldırım) Süleyman Rüşdü

Yirmiyedinci Mektub'un Lâhikasından alınmış mühim parçalar

BİRİNCİ MES'ELE:

Birinci Şua'da bir-iki âyetin işaretinde, Risale-i Nur'un sadık talebeleri iman ile kabre gireceklerini ve ehl-i Cennet olacaklarını, kudsî bir müjde ve kuvvetli bir beşaret bulunduğu gösterilmiştir. Fakat bu pek büyük mes'eleye ve çok kıymetdar işarata tam kuvvet verecek bir delil ister diye beklerdim. Çoktan beri muntazırdım. Lillahilhamd iki emare birden kalbime geldi:

Birinci Emare: İman-ı tahkikî ilmelyakînden hakkalyakîne yakınlaştıkça daha selbedilmeyeceğine ehl-i keşf ve tahkik hükmetmişler. Demişler ki: Sekerat vaktinde şeytan vesvesesiyle ancak akla şübheler verip tereddüde düşürebilir. Bu nevi iman-ı tahkikî ise yalnız akılda durmuyor. Belki hem kalbe, hem ruha, hem sırra, hem öyle letaife sirayet ediyor, kökleşiyor ki, şeytanın eli o yerlere yetişemiyor; öylelerin imanı zevalden mahfuz kalıyor.

Bu iman-ı tahkikînin vusulüne vesile olan bir yolu, velayet-i kâmile ile keşf ve şuhud ile hakikata yetişmektir. Bu yol ehass-ı havassa mahsustur, iman-ı şuhudîdir.

İkinci Yol: İman-ı bilgayb cihetinde sırr-ı vahyin feyziyle bürhanî ve Kur'anî bir tarzda, akıl ve kalbin imtizacıyla hakkalyakîn derecesinde bir kuvvet ile, zaruret ve bedahet derecesine gelen bir ilmelyakîn ile hakaik-i imaniyeyi tasdik etmektir. Bu ikinci yol; Risale-i Nur'un esası, mâyesi, temeli, ruhu, hakikatı olduğunu has talebeleri görüyorlar. Başkaları dahi insafla baksalar, Risale-i Nur'un hakaik-i imaniyeye muhalif olan yolları gayr-ı mümkin ve muhal ve mümteni' derecesinde gösterdiğini görecekler.

İkinci Emare: Risale-i Nur'un sadık şakirdlerinin hüsn-ü akibetlerine ve iman-ı kâmil kazanmalarına o derece kesretli ve makbul ve samimî dualar oluyor ki, o duaların içinde hiçbiri kabul olmamasına akıl imkân veremiyor.

Ezcümle: Risale-i Nur'un bir hâdimi ve bir tek şakirdi, yirmidört saatte lâakal Risale-i Nur talebelerinin hüsn-ü akibetlerine ve saadet-i ebediyeye mazhar olmalarına, yüz defa Risale-i Nur talebelerine ettiği duaları içinde hiç olmazsa yirmi-otuz defa selâmet-i imanlarına ve hususî hüsn-ü akibetlerine ve iman ile kabre girmelerine aynı duayı en ziyade kabule medar olan şerait içinde ediyor.

Hem Risale-i Nur talebeleri bu zamanda her cihetten ziyade hücuma maruz iman hususunda birbirine selâmet-i iman hakkındaki samimî, masum lisanlarıyla dualarının yekûnü öyle bir kuvvettedir ki, rahmet ve hikmet onun reddine müsaade etmez. Farazâ mecmuu itibariyle reddedilse de, tek bir tane onların içinde kabul olunsa, yine her biri selâmet-i iman ile kabre gireceğine kâfi geliyor. Çünki herbir dua umuma bakar.

Said Nursî

* * *

Risale-i Nur'un kerametinin bu havalide zuhur eden çok tereşşuhatından bir-iki hâdise beyan ediyorum

Birincisi: Hatib Mehmed namında ciddî bir ihtiyar talebe, İhtiyarlar Risalesi'ni yazıyordu. Tâ Onbirinci Rica'nın âhirlerinde merhum Abdurrahman'ın vefatının tam mukabilinde, kalemi "Lâ ilahe illâ hû" yazıp ve lisanı dahi "Lâ ilahe illallah" diyerek hüsn-ü hâtimenin hâtemiyle sahife-i hayatını mühürleyip, Risalet-ün Nur talebelerinin iman ile kabre gireceklerine dair olan işarî beşaret-i Kur'aniyeyi vefatıyla imza etmiş. Rahmetullahi Aleyhi Rahmeten Vâsiaten âmin!

İkincisi: Sizin te'lifiniz olan Fihriste'nin tashihinde, bir müstensihin noksan bıraktığı bir sahifeyi, Tahsin'e dedim: "Yaz!" O da yazmağa başladı. Simsiyah mürekkepten ve temiz kalemle birden, yazdığınız ikinci cild fihristenin makbuliyetine hüccet olarak o siyah mürekkep güzel bir kırmızı suretini aldı. Tâ yarım sahife kadar biz bu garib hâdiseye taaccüb ederek bakarken, o mürekkep simsiyaha döndü. Sahifenin öteki yarısı, aynı kalem, aynı hokka tam siyah yazıldı. Bir zaman Barla'da, bağlardaki köşkte, Şamlı Hâfız ve Mes'ud ve Süleyman'ın müşahedesiyle aynı hâdiseyi başka şekilde gördük. Şöyle ki:

Ben, sevmediğim için siyah bir mürekkebi kısmen döktüm; birden mütebâkisi çok beğendiğim güzel bir kırmızıya tahavvül etti. Risale-i Nur kâtiblerini şevklendirdi. Gözümüze silsile-i kerametin bir ucunu ve tereşşuhunu gösterdi.

Said Nursî

* * *

Bugünlerde, manevî bir muhaverede bir sual ve cevabı dinledim.
Size bir kısa hülâsasını beyan edeyim.

Biri dedi: Risale-i Nur'un iman ve tevhid için büyük tahşidatları ve küllî techizatları gittikçe çoğalıyor. Ve en

muannid bir dinsizi susturmak için yüzde birisi kâfi iken, neden bu derece hararetle daha yeni tahşidat yapıyor?

Ona cevaben dediler:

"Risale-i Nur, yalnız bir cüz'î tahribatı ve bir küçük haneyi tamir etmiyor. Belki küllî bir tahribatı ve İslâmiyeti içine alan ve dağlar büyüklüğünde taşları bulunan bir muhit kal'ayı tamir ediyor. Ve yalnız hususî bir kalbi ve has bir vicdanı ıslaha çalışmıyor, belki bin seneden beri tedarük ve teraküm edilen müfsid âletlerle dehşetli rahnelenen kalb-i umumîyi ve efkâr-ı âmmeyi ve umumun ve bâhusus avam-ı mü'minînin istinadgâhları olan İslâmî esasların ve cereyanların ve şeairlerin kırılmasıyla bozulmaya yüz tutan vicdan-ı umumîyi, Kur'an'ın i'cazıyla ve geniş yaralarını Kur'anın ve imanın ilâçlarıyla tedavi etmeğe çalışıyor.

Elbette böyle küllî ve dehşetli tahribata ve rahnelere ve yaralara, hakkalyakîn derecesinde ve dağlar kuvvetinde hüccetler, cihazlar ve bin tiryak hâsiyetinde mücerreb ilâçlar ve hadsiz edviyeler bulunmak gerektir ki; bu zamanda Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın i'caz-ı manevîsinden çıkan Risale-i Nur o vazifeyi görmekle beraber, imanın hadsiz mertebelerinde terakkiyat ve inkişafata medardır." diye uzun bir mükâleme cereyan etti. Ben de tamamen işittim, hadsiz şükrettim.

Bu hâdise münasebetiyle yine bugünlerde hatırıma gelen bir vakıayı beyan ediyorum:

Ben namaz tesbihatının âhirinde, otuzüç defa kelime-i tevhid zikrederken, birden kalbime geldi ki: Hadîs-i şerifte "Bazan bir saat tefekkür, bir sene ibadet hükmüne geçer." Risalet-ün Nur'da o saat var; çalış, o saati bul, ihtar edildi. Âdeta ihtiyarsız bir surette, Kur'anın âyet-ül kübrasının iki tefsiri olan iki Âyet-ül Kübra Risalelerinden mülahhas tefekkürî bir tekellüm, tam bir saat devam etti. Baktım; size gönderdiğim Âyet-ül Kübra Risalesi'nin Birinci Makamı'nın hülâsasından müntehab güzel bir sırrını hülâsa ile, Yirmidokuzuncu Lem'a-i Arabiye'den müstahrec nurlu, tatlı fıkralardan terekküb ediyor. Ben, kemal-i lezzetle, her gün

tefekkürle okumağa başladım. Birkaç gün sonra hatırıma geldi ki: Madem Risale-i Nur bu zamanın bir mürşididir, talebelerine bir vird-i ekber olabilir diye kaleme aldım. Ve bütün risalelerin hususî menba'ları, madenleri olan binden ziyade âyât-ı Kur'aniyeyi, kendi Kur'anımda evvelce işaretler koyup bir Hizb-i A'zam-ı Kur'anî yapmak niyet ettim. Şimdi bu hizb-i a'zam ve bu vird-i ekber, Risale-i Nur mensublarına bazı eyyam-ı mübarekede okunması için bir zaman size de göndermek hakkınız var. İnşâallah bir zaman sonra size gönderilecek. Bazı kelimelerini tercüme ve bir kısım kayıdlarını tefhim için, vakit bulsam gayet kısa haşiye gibi bir şey yazacağım.

Umum kardeşlerime ve hizmet-i Kur'aniyede bütün arkadaşlarıma hasret ve iştiyakla binler selâm.

Said Nursî

* * *

Emin ve Tahsin ve Hilmi'nin bir fıkrasıdır.

Yirmiyedinci Mektub'un fıkraları içine girmeğe münasib görüldü.

Bugünlerde ziyade bir hassasiyetle risalelere bakıldığından, inayetin himayeti dahi, bir nevi hassasiyetle ikramını gösterdi. Gayet cüz'î bir nümunesi şudur ki:

Risale-i Nur şakirdlerine, maişet cihetinde bir ikram-ı İlahî ve küçük fakat şâyan-ı hayret ve gayet latif bir tevafuk, bir vakıadır. Risalet-ün Nur hizmetinin şübhesiz bir kerametidir. Evet Risale-i Nur'un bir silsile-i kerametinin menbaı olan tevafuk, bu vakıada o cinsten altı aded tevafukatın ittifakı ise, tesadüf ihtimalini köküyle keser diye hükmettik. Şöyle ki:

Birkaç günden beri Üstadımızın ziyaretine gitmediğimizden, kardeşim Emin ile beraber Üstadımızın ziyaretine gittik. İkindi vakti beraber namaz kıldıktan sonra

bize emretti ki: “Size yemek yedireceğim, burada tayininiz var.” Mükerreren, “Yemezseniz bana dokuz zarar olur.” dedi. “Çünki yiyeceğinize karşı Cenab-ı Hak gönderecek.”

Yemek yemekten affımızı rica etmiş isek de emretti: “Rızkınızı yeyin, bana gelir.” Emrini kırmamak için, lütuf buyurduğu tereyağı ve kabak tatlısını ekmekle yemeğe başladık. Daha sofrada iken, ümid edilmeyen bir vakitte ve bir tarzda ve aynı miktarda; bir adam geldi, elinde yediğimiz kadar taze ekmek, aynı yediğimiz mikdarda (fındık kadar) tereyağı ve diğer elinde bize verilenin tam bir misli kabak tatlısı olarak kapıyı açtı. Artık taaccüb edilecek, hiçbir cihette tesadüfe mahal kalmayarak, Risalet-ün Nur şakirdlerinin rızkındaki bereket-i Rabbaniyeyi gözümüzle gördük. Üstadımız emretti: “İhsan on misli olacak. Halbuki bu ikram tamı tamına mislidir. Demek, tayin ciheti galebe etti. Tayin temini ise, mizan ile olur.” Sonra aynı akşamda, sadaka ciheti dahi hükmünü gösterdi. Biz gördük ki, ekmek on misli, tereyağı tatlısı o da on misli ve kabak tatlısı çok sevmediği için kabak, patlıcan turşusu on misli; me’mul hilafında, Risalet-ün Nur’dan İkinci Şua’ın bir hafta mütalaasına mukabil bir manevî ücret olarak geldi, gözümüzle gördük. Demek, kabak tatlısının tatlılığı, tereyağın un helvasına girdi, kendisi turşuda kaldı.

Risale-i Nur şakirdlerinin, hüsn-ü hizmetine acele bir mükâfat gördükleri gibi; hizmette kusur edenler dahi tokat yediklerini -Isparta’da olduğu gibi- burada dahi gözümüzle gördük. Pek çok vukuatından beş-altısını beyan ediyoruz:

Birincisi: Ben -yani Tahsin- bir gün, yeni açtığımız dükkân meşgalesiyle bana emrolunan vazife-i Nuriyeyi tenbellik edip yapamadım. Aynı vakitte şefkatli bir tokat yedim. Dükkânda otururken birisi bana geldi, tebdil edilmek için emanet olmak üzere yüz lira verdi. Bu paranın sahibine, Allah için bir hizmet yapmak üzere tebdil için maliye sandığına gittim. Bu parayı sayarken, aralarında bir kalp lira bulundu. Bu yüzden ifadeye, sual ve cevab ve muahazeye maruz kaldığım gibi, evimizi de taharri etmek îcab etti. Beni

mahkemeye verdiler. Fakat terbiye ve şefkat tokadı olmak cihetiyle, yine Risalet-ün Nur kerametini gösterdi, zararsız kurtulduk.

İkincisi: Üstadımıza ve Risalet-ün Nur'a dört-beş sene hizmet eden ve okutturan ve cidden tarafdar bulunan bir zât, elinde dine ait bir gazete ile geldi. Risale-i Nur'un mesleğine muhalif bir cereyanın sahiblerine tarafdarane bir tavır gösterdiği zaman, Üstadımın canı çok sıkıldı. Bir-iki gün sonra şiddetli fakat şefkatli bir tokat yedi. Bir doktor ona dedi ki: "Eğer ameliyat yaptırmazsan yüzde yüz ölüm var." O da bilmecburiye ameliyat yaptırdı. Fakat şefkat ciheti imdada yetişerek çabuk kurtuldu.

Üçüncüsü: Bir memur, Risalet-ün Nur'u kemal-i iştiyakla okurdu. Hem Üstad ile görüşmeye ve tam ders almağa çalışıyordu. Birden bir komiser tarafından ona evham verildi. O da görüşmeyi ve okumayı bırakıp başka şehre giderken, birden sebebsiz bir tarzda bir ayağı kırıldı, bir ay çekti. Yine şefkat yâr oldu ki, şimdi tekrar okumaya şevk ile başladı.

Dördüncüsü: Ehemmiyetli bir zât Risalet-ün Nur'u kemal-i takdir ile okur, yazardı. Birden sebatsızlık gösterdi, şefkatsiz bir tokat yedi. Gayet meftun olduğu refikası vefatla ve iki oğlu da başka yere gitmesiyle acınacak bir hale girdi.

Beşincisi: Dört senedir Üstadın çarşı işinde hizmetine bakan bir zât, birden sadakatını bırakıp mesleğini değiştirdi. Birden şefkatsiz bir tokat yedi. Bir senedir daha çekiyor.

Altıncısı: Bir hocaya ait bir hâdisedir. Belki helâl etmez. Biz de onu görmüyoruz. Tokadı şimdilik kaldı.

Bu vukuat nev'inden hem çok var, hem Risale-i Nur'a karşı kusura binaen tokat olduğundan, kat'iyyen şübhemiz kalmadı.

Risale-i Nur şakirdlerinden
Emin, Tahsin, Hilmi
Evet tasdik ediyorum
Said Nursî

* * *

Hem Risale-in Nur'un sühuletle intişarının bir kerametini, bu mektubu yazdığımız zamanda ve yemekteki keramet dakikasında gözümüzle gördük. Şöyle ki:

Ehemmiyetli yedi-sekiz risale ve İşarat-ı Kur'aniye Şua'ını mühim bir mektubla beraber bir torbada ehemmiyetli bir kardeşimize bir şehre göndermiştik. Şoför o paketi düşürmüştü. Böyle bir zamanda böyle eserleri, münafıklar, casuslar haber almadan, emin bir el ile beş gün sonra elimize geçti. Kanaatımız geldi ki, bir inayet bizi himaye ediyor.

Hem Risale-in Nurun hakkında inayet-i Rabbaniyenin latif bir himayeti şudur ki: Karanlık bir vaziyette, korkutan bir zamanda, casusların ve taharri memurlarının tecessüsleri Üstadımızın menzilini sarması dakikasında, bir fare Üstadımızın bir çorabını aldı. Ne kadar aradık, hiçbir yerde bulamadık. O farenin yuvasını gördük. Kabil değil çorap oraya giremez. İki gün sonra gördük ki, o hayvan o çorabı getirmiş öyle yere ki; saklanmış, muhteviyatı unutulmuş olan mahrem mektubların ve evrakların tam yanında bırakılmış. Halbuki iki defa oraya bakmıştık, görememiştik. Hem o çorabı o yere getirmek; soba borusuna çıkıp yukarıdan olur. Gayet kurnaz ve zeki adam ancak o işi yapar. Hiçbir cihette tesadüf ihtimali kalmadığından Üstadımız dedi: "Bu mektubları oradan kaldıracağız." Biz onlara baktık, gerçi siyasetle alâkaları yoktur. Fakat vehham casuslara, aleyhimizde habbeyi kubbe yapmaya ehemmiyetli bir vesile olurdu. Biz hem onları, hem daha bahaneye medar olabilen başka şeyleri kaldırdık. O heyecanımızdan casuslar haber alıp anladılar ki, hazırlandık. Daha hücum etmeden yalnız ikinci gün, Emin elinde bir torba ile menzile girdi. Tam arkasında karakol komiseri, gizli, hissettirmeden girdi. Emin'in elinde kitablar yerinde yoğurdu gördü, tavrını değiştirdi.

Elhasıl: Risalet-ün Nur'un intişarına karşı gelen düşman ve casuslara mukabil bir tek fare çıktı, plânlarını zîr ü zeber etti.

Evet Evet Evet Evet Evet Evet
Tevfik Ahmed Tahsin Hilmi Feyzi Said Nursî

* * *

Aziz kardeşlerim!

Sizinle pek çok alâkadar ve görüşmeye çok müştakım ve vaziyetinizi bu soğuk kışta merak eder, hayalen sizin ile görüşürken bir-iki nokta hâtıra geldi, beyan ediyorum.

Birincisi: Ondokuzuncu Söz'ün âhirinde Kur'andaki tekrarın ekser hikmetleri, Risale-i Nur'da dahi cereyan eder. Bilhâssa ikinci hikmeti tamtamına vardır. O hikmet şudur ki:

Herkes Kur'ana muhtaçtır. Fakat herkes, her vakit bütün Kur'anı okumağa muktedir olamaz. Fakat bir sureye galiben muktedir olur. Onun için en mühim makasıd-ı Kur'aniye ekser uzun surelerde dercedilerek; herbir sure bir Kur'an hükmüne geçmiş. Demek hiç kimseyi mahrum etmemek için haşir ve tevhid ve kıssa-i Musa (A.S.) gibi bazı maksadlar tekrar edilmiş. Aynen bu ehemmiyetli hikmet içindir ki, bazı defa haberim olmadan, ihtiyarım ve rızam olmadığı halde, ince hakaik-i imaniye ve kuvvetli hüccetler müteaddid risalelerde tekrar edilmiş. Ben çok hayret ediyordum. Neden bunlar bana unutturulmuş, tekrar yazdırılmış? Sonra kat'î bir surette bildim ki: Herkes bu zamanda Risale-i Nur'a muhtaçtır. Fakat umumunu elde edemez. Etse de tam okuyamaz. Fakat küçük bir Risale-in Nur hükmüne geçmiş bir risale-i câmiayı elde edebilir. Ve ekser vakitlerde muhtaç olduğu mes'eleleri ondan okuyabilir ve gıda gibi her zaman ihtiyaç tekerrür ettiği gibi, o da mütalaasını tekrar eder.

İkinci Nokta: Âyet-ül Kübra'dan çıkan "Vird-i Ekber" namındaki arabî risaleciğin âhirinde, Risale-i Münacat'ın başındaki âyetin tefsiri diye arabî kısımları ilâve edilse, beraber okunsa iyidir. Biz de nüshamıza yazdık.

Üçüncüsü: Aziz kardeşlerim! Çok defa kalbime geliyordu. Neden İmam-ı Ali Radıyallahü Anhu, Risalet-ün Nur'a ve bilhâssa Âyet-ül Kübra Risalesi'ne ziyade ehemmiyet vermiş? diye sırrını beklerdim. Lillahilhamd o sır ihtar edildi. İnkişaf eden o sırra şimdilik yalnız kısa bir işaret ediyorum. Şöyle ki:

Risalet-ün Nur'un mümtaz bir hâsiyeti, imanın en son ve en küllî istinad noktasını, kuvvetli ve kat'î beyan olduğundan ve bu hâsiyet Âyet-ül Kübra Risalesi'nde fevkalâde parlak görünüyor. Bu acib asırda mübareze-i küfür ve iman, en son nokta-i istinada sirayet ederek ona dayandırıyor. Meselâ: Nasılki gayet büyük bir meydan muharebesinde ve iki tarafın bütün kuvvetleri toplandığı bir sırada iki tabur çarpışıyorlar. Düşman tarafı, en büyük ordusunun cihazat-ı muharribesini kendi taburuna imdad ve kuvve-i maneviyesini fevkalâde takviye için her vasıtayı istimal ederek ehl-i iman taburunun kuvve-i maneviyesini bozmak ve efradının tesanüdünü kırmak için her vesileyi kullanır. Ehemmiyetli bir istinadgâhı kendine temayül ettirerek ihtiyat kuvvetini dağıtır. Müslüman taburunun herbir neferine karşı, cem'iyet ve komitecilik ruhuyla mütesanid bir cemaat gönderir. Bütün bütün kuvve-i maneviyesini mahvetmeğe çalıştığı bir hengâmda Hızır gibi biri çıkar, der: "Me'yus olma! Senin öyle sarsılmaz bir nokta-i istinadın ve öyle mağlub olmaz muhteşem orduların, tükenmez ihtiyat kuvvetlerin var ki; dünya toplansa karşısına çıkamaz, kâinatı dağıtamıyan onu dağıtamaz. Şimdilik mağlubiyetin sebebi, bir cemaata ve bir şahs-ı manevîye karşı bir neferi göndermenizdir. Çalış ki, herbir neferin, istinad noktaları olan dairelerden manen istifade ettiği kuvvetli kuvve-i maneviye ile bir şahs-ı manevî ve bir cem'iyet hükmüne geçsin." dedi ve tam kanaat verdi.

Aynen öyle de, ehl-i imana hücum eden ehl-i dalalet, -bu asır cemaat zamanı olduğu cihetle- cem'iyet ve komitecilik mayesiyle bir şahs-ı manevî ve bir ruh-u habis olmuş, Müslüman âlemindeki vicdan-ı umumî ve kalb-i küllîyi bozuyor. Ve avamın taklidî olan itikadlarını himaye eden İslâmî perde-i ulviyeyi yırtıyor ve hayat-ı imaniyeyi yaşatan, an'ane ile gelen hissiyat-ı mütevâriseyi yandırıyor. Herbir müslüman tek başıyla bu dehşetli yangından kurtulmaya me'yusane çabalarken, Risale-in Nur (Risalet-ün Nur) Hızır gibi imdada yetişti. Kâinatı ihata eden son ordusunu

[7](Haşiye) gösterip ve ondan mukavemetsûz maddî ve manevî imdad getirmek hizmetinde hârika bir emirber neferi olarak Âyet-ül Kübra Risalesi'ni İmam-ı Ali Radıyallahü Anhu keşfen görmüş, ehemmiyetle göstermiş.

Temsildeki sair noktaları tatbik ediniz, tâ o sırrın bir hülâsası görünsün.

Said Nursî

* * *

Emin ve Feyzi'nin bir fıkrasıdır.

[Risalet-ün Nur'a ait dört-beş kerametten bahseder.]

Hizmet-i Kur'aniyede bize sebkat eden sadık ve hâlis, metin ve vefakâr kardeşlerimizden mübarek Hüsrev ve Rüşdü gibi zâtlar, Risalet-ün Nur'un hâdimlerine ve vazifelerinin makbuliyetine bir emare olan ihsan olunan bereket hakkında müteaddid fıkralar yazmışlar. Biz de bu kardeşlerimizin fıkraları gibi, bu yakın zamanda beraber tezahür eden, gördüğümüz bazı hâdisatı kaydedeceğiz. Hem Nümune için yalnız bir kısmını beyan ederiz.

Birincisi: Bu yakında Üstadımız ile beraber kıra çıkmıştık. Çay yapılmasını, hem ikişer çay, üçer şekerle içilmesini emir buyurdular. Hepimiz, üçer şekerle ikişer çay içtik. Yalnız Emin kardeşimiz bir şeker kendisine noksan olarak içmiş. Akşam üzeri, Risalet-ün Nur'un menba-ı intişarı olan Üstadımızın odasına geldik. Emin, şeker kutusuna sarfolunan şekerleri koymak istemiş, fakat kutu sekiz şekerden fazla almamış. Emin "Fesübhanallah" der; onyedi şeker yerine kutu sekiz şekerle dolsun, diye taaccüb ettik. Bu vakıa, bize şuhud derecesinde kanaat verdi ki; şu sırr-ı bereket Risale-in Nur hâdimlerine bir inayet-i İlahiye ve bir iltifat-ı Rabbaniyedir.

İkincisi: Yine aynı günde ben, yani Mehmed Feyzi, evvelce yazıp Üstada teslim ettiğim Hücumat-ı Sitte Risalesi'ni bana

vermek için sakladığı yerden ararken, fevkalâde bir surette bulunmaz. Birden o anda, âdetlerinin hilafına olarak hiç vuku' bulmamış bir tarzda, bir hâdise zuhuruyla, gözlüklerini bırakarak merdivene müteveccih olurlar. Aynı vakitte Risale-i Nur'un intişarına ve hizmetine zarar vermek niyetiyle casus bir adamın merdivene doğru, zahiren ziyaret maksadıyla geldiği görülür. Üstadımızın telaşlı olduğunu hisseder. Hem Üstadımız onun nazarını öteki hâdise-i bedeniyeye çevirir, ona der ki: "Görüyorsun ben mazurum, ziyareti başka vakte bırak." O da döner, gider. Hem Hücumat-ı Sitte, hem Mehmed Feyzi, hem başka işlerimiz o tecessüsten kurtuldu.

Evet Hücumat-ı Sitte saklandığı muayyen yerinde fevkalâde bir surette kaybolması, ehemmiyetli bir hâdisenin önünü aldı. Üstada ârız olan bu hilaf-ı âdet halet ve o risalenin yerinde bulunmaması, kat'iyyen tesadüfe hamledilmez. Bir hafta sonra o risaleyi hilaf-ı me'mul bir yerde bulduk. Üstadımızın emriyle Emin kardeşime ehemmiyetli bir surette okudum. Üstadımız izahat veriyordu. O vakte kadar öyle mühim ve tesirli ders almamıştık. Demek bu iki mühim sırra binaen risale kendini göstermedi. Bu hâdise Risale-i Nur'un sadık ve ihlaslı şakirdleri daima bir hıfz-u inayet ve himayet altında olduklarına şübhe bırakmıyor.

Üçüncüsü: Yine bir vak'a-i bereket: Üstadımızın bir okka (yani kilo) peyniri vardı. Ekser günlerde o peynirden hoşuna gittiği için, bir-iki defa yiyordu ve bize de veriyordu. Hem yemeksiz olduğu ekser vakitlerde ondan yediği halde, altı ay kadar devam ettiğini ve halen de, yüz dirhem kadar o peynirden bulunduğunu görüp yakînen tasdik ediyoruz. Fakat bu hâdise-i bereketin ifşasından sonra, evvelce görünmeyen dibi görünmeye başladı, noksaniyetini gösterdi. Evet, bereket hususunda şâyan-ı hayret bir hâdisedir. Hem yarım kilo tereyağı, ekser günlerde fazlaca sarfolunduğu halde, elli güne yakın devamiyle anladık ki, şübhesiz bir bereket içine girmiş.

Hem yine aynı Ramazan Bayramında, Üstadın rızası olmadığı halde, Tahsin ve ben -yani Emin- bir kilo kadar ince şeker getirmiştik. Ekser yoğurt ve süt ve tatlı kabağa ve sair şeylere, bazan yirmi-otuz dirhemden fazla kattıkları halde beş ay devam etti. Halen o şekerden yüz dirhem kadar kalması, elbette bereket sebebiyledir.

Hem bu havalideki şakirdler, herkes cüz'î-küllî hissetmiş ve itiraf ediyorlar ki: Risalet-ün Nur'a çalıştığımız zaman, hem rızkımızda bereket ve sühulet, hem kalbimizde bir inşirah ve ferah zahiren hissediyoruz. Ezcümle ben kendim -yani Emin- itiraf ediyorum ki: Risalet-ün Nur dairesine girmezden evvel, bütün sene çalışırdım. Ne vakit Risalet-ün Nur dairesine girdim; beş seneden beri üç-dört ay kadar çalıştığım halde, evvelkinden daha müferrah ve daha mes'ud bir halde yaşamaklığım, yüzde yüz Risalet-ün Nur'un hizmetinin berekâtıyla olduğunda hiç şübhem yoktur. [8](Haşiye)

Hem ezcümle, Üstadımız diyor ki: "Benim de kanaat-ı kat'iyyem çok tecrübelerle gelmiş ki, ben Risalet-ün Nur'un tashihatıyla meşgul olduğum zaman, pek zahir bir tarzda, hem rızkımda bereket, hem sühulet görüyordum. Ne vakit çalışmazsam o hali göremiyordum."

Hem Üstadımız diyor ve biz de tasdik ediyoruz ki: Ben son zamanda anladım; şimdiye kadar hem ben, hem dostlarım bir hakikatın suretini başka şekilde görmüşüz. Şöyle ki: Hapishanede bir tek ekmek, sekiz ve bazan on gün bana kâfi geldiği gibi, burada da aynen o tarzda yaşıyordum. Hem ben, hem kardeşlerim, bunu benim az yemek ve iştahsızlığıma veriyorduk. Halbuki çok emarelerle kat'iyyen anladık ki, o acib hal bereket neticeleri imiş. Birkaç defa sekiz günde bana kâfi gelen bir ekmeği aynı iştiha ile -çalışmadığımdan berekete mazhar olmadığım zaman- iki günde, bazan bir buçuk günde bitiriyordum. Demek bu onaltı ve onyedi seneden beri benim mükemmel tayinatım, Risalet-ün Nur'un hizmetinden gelen bir bereket idi.

Evet, bize de aynelyakîn derecesinde kanaat gelmiş ki, bu kesretli hâdisat-ı bereket, Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın i'caz-ı manevîsinin bir şuaıdır. Manen der: "Ey Kur'an şakirdleri! Sizi vazife-i mukaddesenizden ekseriyetle geri bırakan, maişet telaşesidir. O ise, Kur'anın feyziyle, bereket nevinden sizlere veriliyor. Vazifenize bakınız."

اَللّٰهُمَّ بِحَقِّ اِسمِكَ اْلاَعْظَمِ وَ بِحُرْمَةِ رَسُولِكَ اْلاَكْرَمِ يَسِّرْلَنَا خِدْمَةَ الْقُرْآنِ بِنَشْرِ رِسَالَةِ النُّورِ بِالدَّوَامِ بَيْنَ اْلاَنَامِ فِى عَالَمِ اْلاِسْلاَمِ آمِينَ آمِينَ آمِينَ

Hem hâdisat-ı bereketin aynı zamanında, Risalet-ün Nur'un bir kerameti olarak, bir şakirdinin binler lira kıymetinde hanesinin, ona pek yakın dehşetli bir yangından fevkalme'mul bir surette Risalet-ün Nur'un bereketiyle kurtulması ve Risalet-ün Nur'un tercümanına âhiret cihetinde çok alâkadarlık gösteren bir hanım, o dehşetli yangında hanesinin üçüncü katında bulunan elmas ve mücevherat ve altunlarını kurtarmak için koşup çıktığı vakit, ateş her tarafını sarmış, elmas ve mücevheratını kurtaramadığı gibi, kendi nefsini de bütün bütün tehlike-i kat'iyyede gördüğü vakitte, Risale-in Nur tercümanı, o ateşten talebesinin hanesini kurtarmasını şiddetli dua ederken, o bîçare hanım hatırına gelmiş; acaba o yangında o âhiret hemşirem bulunmasın diye ona da Risalet-ün Nur'u şefaatçi edip dua etmiş. "Yâ Rabbi ona merhamet eyle!" niyaz etmiş. Aynı zamanda, o hanım pencereyi kırmış, kendini iki kat yüksekliğinde avluya atmış, fevkalâde bir surette ne incinmiş, ne de bir yeri kırılmış. Hem bakır ve demiri eriten o dehşetli ve şiddetli yangından, -bütün konak yandıktan sonra- bütün mücevheratını ve altununu hiçbiri zayi' olmayarak, bir un onu muhafaza etmiş; bulmuş, almış. Risalet-ün Nur'un bereketinden, hem canını, hem malını kurtarmış.

Hem mezkûr hâdisatın aynı zamanında vuku' bulması münasebetiyle, Risalet-ün Nur'un kerametkârane iki tokadını yiyen, aynı anda, vazifece ehemmiyetli iki mütecaviz ve muacciz iki adamın tecavüz ve taciz ânında birisinin

kafasına, diğerinin ciğerine vurması [9](Haşiye), bizde hiçbir şübhe bırakmadı ki, hizmet-i Kur'aniyedeki inayet-i Rabbaniyenin bir hıfz u himayet sillesidir. "Artık durunuz, yeter! Tokada müstehak oldunuz!" diye manen söylemesidir.

Risalet-ün Nur Şakirdlerinden
Emin ve Feyzi

* * *

Mehmed Feyzi'nin yediği şefkat tokadıdır

Evet Üstadım bana Mu'cizat-ı Ahmediye'yi, kardeşim Hüsrev tarzında yaz diyordu. Ben -yani Feyzi- bir parça tenbellik ettim. Birden 28'lilerle askere istenildim. Yine Üstadım dedi: "Git Mu'cizat-ı Ahmediye'yi (A.S.M.) yaz, seni şimdi vermeyeceğim." Sonra başladım. O emir bir hafta geri kaldı. Tekrar bir ârıza ile nasılsa Mu'cizat-ı Ahmediye'nin (A.S.M.) yazılması noksanlaştı. Tekrar askere çağrıldım. Üstadım: "Git yaz!" dedi. Ben gidip kemal-i ciddiyet ve sadakatle Mu'cizat-ı Ahmediye'yi (A.S.M.) yazmağa başladım. Fevkalme'mul, ikinci defa emir geri kaldı. Tekrar bir mazerete binaen Mu'cizat-ı Ahmediye'yi (A.S.M.) yazamadım. Üstadım dedi: "Madem Mu'cizat-ı Ahmediye'yi (A.S.M.) yazmakta tekâsül ettin, şimdi senin vazifen, Risalet-ün Nur hesabına askerliktedir." Birden emir gelip, bir şefkat tokadı yeyip vazifeme gönderildim. Cenab-ı Hakk'a şükürler olsun, mümkin olduğu kadar Risalet-ün Nur'a çalıştım ve çalıştırıldım. Üstadım bize söylediği gibi, altı-yedi ay sonra terhis edilip sevgili Üstadıma, Risalet-ün Nur'un kudsî vazifesine kavuştum. İnşâallah bu kabahatim afvolmuştur. Hem Risalet-ün Nur'da, hem hizmet-i Kur'aniyede bizleri sebkat eden Hüsrev, Rüşdü, Hâfız Ali, Hulusi, Sabri gibi hâlis Kur'an şakirdlerini ve kıymetdar kardeşlerimi şefaatçi ederek o kusurumun afvını bütün ruhumla Kur'andan ve Üstadımdan rica ediyorum. Ben itiraf ediyorum ki,

tenbelliğimin cezası olarak fevkal-me'mul bir şefkat tokadı yedim.

Risale-i Nur'un tenbel bir şakirdi, fakat elmas kalemli kardeşlerinin gayret ve faaliyetiyle iftihar eden

Mehmed Feyzi

* * *

Risale-i Nur şakirdlerinden Mehmed Feyzi ve emsaline hitaben beyan edilen bir hakikattır.

Kardeşim Feyzi!

Madem sen, Isparta Vilayetindeki kahramanlara benzemek istiyorsun, tam onlar gibi olmalısın. Eskişehir Hapishanesinde -Allah rahmet etsin- mühim bir şeyh-i mürşid ve cazibedar bir Nakşî evliyasından bir zât, dört ay mütemadiyen Risalet-ün Nur'un elli-altmış şakirdleri içinde ve celbkârane onların içlerinde sohbet ettiği halde, yalnız bir tek şakirdi muvakkaten kendine çekebildi. Mütebâkisi, o cazibedar şeyhe karşı müstağni kaldılar. Risalet-ün Nur'un yüksek, kıymetdar hizmet-i imaniyesi onlara kâfi olarak kanaat veriyordu. O şakirdlerin gayet keskin kalb basireti şöyle bir hakikatı anlamış ki: Risalet-ün Nur'a hizmet eden, imanını kurtarıyor; tarîkat ve şeyhlik ise, velayet mertebeleri kazandırıyor. Bir adamın imanını kurtarmak, on mü'mini velayet derecesine çıkarmaktan daha mühim ve daha sevablıdır. Çünki iman, saadet-i ebediyeyi kazandırdığı için bir mü'mine, küre-i arz kadar bir saltanat-ı bâkiyeyi temin eder. Velayet ise, mü'minin Cennetini genişlettirir, parlattırır. Bir adamı sultan yapmak, on neferi paşa yapmaktan ne kadar yüksek ise, bir adamın imanını kurtarmak, on adamı veli yapmaktan daha sevabtır.

İşte bu dakik sırrı, senin Isparta'lı kardeşlerin bir kısmının akılları görmese de umumunun keskin kalbleri görmüş ki; benim gibi bîçare, günahkâr bir adamın arkadaşlığını

evliyalara, belki eğer olsaydı, müçtehidlere dahi tercih ettiler. Bu hakikata binaen, bu şehre bir kutub, bir gavs-ı a'zam gelse, dese: "Seni on günde velayet derecesine çıkaracağım." Sen Risale-i Nur'u bırakıp onun yanına gitsen, Isparta kahramanlarına arkadaş olamazsın.

Lillahilhamd, bu zamanda sünnet-i seniye dairesinde kemal-i imanı kazanan Risale-i Nur şakirdleri evliyaların, mürşidlerin nazar-ı dikkatini celbedecek vaziyeti aldığından; her zamanda bulunan hakikî mürşidler, her halde bu zamanda Risalet-ün Nur şakirdlerine müşteri olurlar. Birisini elde etseler, yirmi mürid kadar kıymet verirler.

Hem zevkli ve cazibedar velayet tereşşuhatı karşısında Risalet-ün Nur'un hizmetindeki meşakkat, mücahede, külfet bulunduğundan, Feyzi'ye hitaben beyan edilen bu hakikat kaleme alındı.

Said Nursî

* * *

Hüsrev'in bir fıkrasıdır

Aziz Üstadım!

Yüksek ve ciddî irşadlarınızla adım atmayı en büyük bir maksad bilen talebeleriniz, son zamanlarda şâyan-ı şükran bir vaziyete girdiler. Hulusi-i Sâni beş-on arkadaşıyla; Hâfız Ali, civarındaki yirmi-yirmibeş arkadaşıyla; mübarekler, otuz-otuzbeş refikleriyle ve bilhâssa Hacı Hâfız Köyünde Ahmedler ve Mehmedlerin çok hâlis gayretleriyle umumiyet itibariyle hem hiç mübalağasız bin kalemle, belki daha fazla; en geride kalan Isparta'da ise kahraman Rüşdü'nün ve risaleleri kendine tamamen yazan Mehmed Zühdü'nün ve Küçük Ali'nin ve Osman Nuri gibi faal talebelerin gayret ve himmetleriyle otuz ile kırk arasında, hattâ bir cihette mümtaziyet kazanan Mehmed Zühdü'nün Küçük Hâfız Ali gibi hem Risalet-ün Nur'u yazarak, hem kendi evinde yüz elli

kadar çocuğu serbest olarak üç aydan beri okutmasıyla ve civarında diğer köylerde bulunan onbeş-yirmişer arkadaşlarıyla talebeleriniz, Kur'anî hizmetlerinde gayretli bir surette çalışmaktadırlar. Mübareklerin yazdıkları gibi, dört köyde dört ay zarfında elifba okumayan kırk-elli adam, Risalet-ün Nur'u mükemmel yazmağa muvaffak olmaları, hârika bir keramet-i Risalet-ün Nur olduğuna kanaatımız geldi.

Risale-i Nur şakirdlerinden
Hüsrev

* * *

Hulusi Bey'in bir fıkrasıdır

Aziz Üstadım!

Ondokuzuncu Mektub'u bir mecliste ve bir cuma gecesi okumak niyetiyle üzerime almıştım. Şiddetli yağmurlu bir gece idi. O mecliste okumak üzere elimi cebime koydum, o mübarek eser yerinde olmadığını hayretle gördüm. Eseri koyduğum ceb yırtık ve delik olmadığı gibi, ben de başka hiçbir yerde durmadığıma göre bu hale hayret etmemek kabil mi? O geceyi uykusuz geçirdim, müteessir oldum. Hazret-i Gavs'tan bu mübarek eseri istedim. Lillahilhamd ertesi günü, bu eseri dinlemekle namaza başlamış olan bir muallim vasıtasıyla bulundu. Şakır şakır yağmur altında ve çamur içinde bu mübarek eser bulunsa bile artık okunmayacak derece olacağını tahmin edersiniz değil mi? Şâyan-ı hayret ve cây-ı dikkat ve medar-ı ibrettir ki, en ufak bir leke bile olmamıştır. Hâfız-ı Hakikî o mübarek eseri, ona manen ve cidden bağlı olanlar gibi muhafaza buyurmuş. Hafîz ve Alîm ve Hakîm isimlerinin zahir bir tecellisi böylece lemaan etmiş oldu.

Hulusi

* * *

Mahrem olan Sırr-ı İnna A'tayna'da cifir ile istihracım, aynen Münazarat Risalesi'nde "Bir nur çıkacak, göreceğiz." diye gaybî müjdelerdeki gibi, ilhamî ve hak bir hakikatı, fikrimle tatbikatımda bir kusur vardı. O kusur, beni bir zaman düşündürüyordu. Münazarat ve Sünuhat gibi risalelerdeki müjde-i nuriyeyi, Risale-i Nur halletti. Daire-i siyasiye yerine, yüksek bir daire-i nuriye ile o kusuru izale ettiği gibi, mahrem sırr-ı İnna A'tayna'da oniki onüç sene sonra "İslâmiyet'e darbe vuranların başlarına öyle müdhiş bir patlayış olacak ki, kıyamete kadar unutulmayacak." mealindeki istihrac-ı cifrî çok geniş bir dairede olduğu halde, nur sırrının aksine olarak dar bir dairede ve hususî bir hükûmette tatbik etmek suretiyle, fikrim o geniş daireyi ihata edemeyerek o hakikatın suretini değiştirmiş. Halbuki o istihracın gösterdiği aynı tarihte, o rejimin müessisi ve başı dünyadan göçtü, darbesini yedi. Ve aynı senede, perde altında bilinmeyen ve küre-i arzın ekserîsini ve nev'-i beşerin kısm-ı a'zamını istibdadı altına alan bir müdhiş cereyanın düğümü ve düğmesi ve manen başı ve en müdhiş olan o göçüp giden adam, tokat yediği aynı zamanda, daha sene tamam olmadan, o müdhiş cereyanın bütün başları ve tarafdarları öyle semavî ve müdhiş tokatlara ve şiddetli fırtınalı musibetlere tutulmaya başladılar ki, kıyamete kadar azabını çekecekler ve çekiyorlar. Ve edyan-ı semaviye ve İslâmiyet'e ettikleri cinayetlerin cezasını, çok geniş bir dairede gördüler ve görüyorlar. Mimsiz medeniyetin bu istifrağ ve kusması ile dünyayı mülevves ettikleri için, aynı istihracın gösterdiği tarihte, o medeniyetin başına öyle semavî tokat indi ki, en karanlık vahşetten daha aşağı indirdi.

Elhasıl: Sırr-ı İnna A'tayna'da çok geniş bir daireyi, dar bir dairede tatbik edilmiş. Nur müjdesi ise; dar ve manevî fakat yüksek bir daireyi, geniş ve maddî bir daire suretinde tasvir edilmiş. Cenab-ı Hakk'a yüzbin şükür ediyorum ki; bu iki kusurumu, يُبَدِّلُ اللّٰهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ sırrına mazhar eyledi.

Said Nursî

* * *

Hüsrev'in bir fıkrasıdır

Çok kıymetdar ve çok sevgili Üstadım Efendim!

Hazret-i İsa Aleyhisselâm'la Deccal hakkındaki ehadîs-i müteşabiheden bir hadîsin üç cihetle hakikî tevilini beyan ve izah eden Mehmed Feyzi ve Emin kardeşlerimizin mübarek fıkralarını Sabri kardeşim göndermiş; bugün aldım, okudum. Bu hadîs-i şerifin mealine ve hakikî tevillerine o kadar muhtaç imişim ki; kızgın kum sahralarında senelerden beri susamışlara âb-ı hayat uzatır gibi ruh ve kalbim bir taze hayat buldu, derinden derine nefes aldım, bütün letaiflerim sürurla doldu, zahirî cesedimden manevî kalbime kadar sirayet etti. Sevgili Üstadımız talebelerini ve Kastamonu'lu kardeşlerimiz de bizleri lütuflarıyla doyurduklarından, Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükrettim. Başta sevgili Üstadım Risalet-ün Nur'un kerametine ve bu fıkranın feyzine bakan üç ikram ile karşılaştık.

Birincisi: Mektubunu birlikte takdim ettiğim Sabri kardeşimiz, bu âlî fıkra eline vâsıl olacağı anda, bir diğer kardeşine hâdisattan bahsederken bu fıkranın münderecatını anlatması...

İkincisi: Bu hakir talebeniz Hüsrev de, bu fıkranın vusulünden bir gün evvel Re'fet Bey'le konuşurken demiştim. "Aziz Re'fet! Biz, Hazret-i İsa Aleyhisselâm'ın nüzulüne intizar ediyoruz. Bu peygamber-i âlîşan, din lehinde hareket eden cereyanın başlarına nüzul etse gerektir ve o millet de müslüman olacaktır. Sevgili Üstadımızın son mektublarından böyle anlıyorum. Bu hususta ümidim kuvvetlidir. İnşâallah öyle de olacaktır." demiştim.

Üçüncüsü: Atabey'li kardeşlerimin sevgili Üstadıma yazdıkları mektub ki, onu da bu akşam aldım, okudum, çok acib gördüm. O kardeşlerim de Osman-ı Hâlidî'nin bahsettiği

müceddid-i din ve o şerefe Cenab-ı Hakk'ın nâil ettiği zâtı da sevgili Üstadımız olan Risalet-ün Nur olduğundan bahsediyorlar. O mektubu da birlikte takdim ettim.

Evet muhterem Üstadım, bugünlerde Risalet-ün Nur'un fevkalâde faaliyeti içinde çok kerametlerini müşahede ediyoruz. Hattâ şöyle diyebilirim ki: Herbir talebeniz, başlı başına, birer birer, belki de kerratla böyle ikrama ve böyle in'ama mazhardırlar.

Milas'lı Mehmed Efendi, "Bir karyede bin kalemle Nur'a sarılan kardeşlerimizin köyündeki faaliyeti biraz mübalağalı görmüşler. Ben onun tahkiki için geldim." dedi. Risalet-ün Nur'un bir kerameti idi ki, bu köyün kıymetli, faal bir talebesi Marangoz Ahmed yanımda idi. Ben dedim: Vakıâ ben bu köye gitmedim, kardeşlerimden soruyorum, onlar da diyordu: "Kadın-erkek, çoluk-çocuk, Risalet-ün Nur'u yazan bin kalem vardır." Sonra Marangoz Ahmed dedi ki: "Bizim köyümüz, üçyüz elli hanedir. İki hoca, bir hacı üç adamdan başka bütün evlerimize Risalet-ün Nur girmiştir. Kadınlara, kız çocuklarına varıncaya kadar yazıyorlar. Hattâ ümmilerden -kırk yaşından yukarı- yazı yazan on kadar kardeşimiz vardır." cevabında bulundu. Milas'lı Mehmed Efendi bu faaliyete hayran oldu.

Talebeniz
Hüsrev

* * *

Risale-i Nur'un beş talebesinin bir fıkrasıdır

Isparta'nın saf menabi-i ilmiyesinden bir zât ki, Tarîkat-ı Aliyye-i Nakşiye rüesasından ve binikiyüz doksaniki (1292) veya bin ikiyüz doksanüç (1293) arasında dâr-ı bekaya teşrif buyuran Beşkazalızade Osman-ı Hâlidî Hazretleri, meslek-i ilmiye ve ameliyesiyle alâkadarane keşfiyat ve hâdisatını bir hüccet-i katıa gibi vârislerine vasiyet ve mahz-ı tebşiratlarını

şöylece tevarüs eylemiştir. Hattâ Üstad-ı muhteremimizin tevellüdüne tam isabetli olarak tarih-i mezkûrda “İmanı kurtaran bir müceddid çıkacak, o da bu sene tevellüd etmiş.” demiş. Bundan başka dört evlâdından birisinin o zât ile müşerref ve mülâki olacağını ilâve etmiştir. Bu beyanat-ı hakikiye şöylece cereyan etmiştir:

Bin üçyüz yirmiyedi (1327) rumi senesi Atabey’de sünnet ve hıfz cem’iyetlerinden birinde müşarün’ileyh Osman-ı Hâlidî Hazretlerinin evlâdlarından sonuncusu Ahmed Efendi merhumdan, “Müceddid, müceddid diyorsunuz, nerede ve kimdir?” îrad olunan suale cevaben: “Evet, şimdi mevcuddur ve hem otuz beş yaşlarındadır.” demiştir.

Sâniyen: Isparta’nın Yenice Mahallesinden ve kardeşlerimizden Nuri tarafından merhum mumaileyh Ahmed Efendi’den “Pederiniz, benim evlâdımdan birisi o müceddidle mükâleme ve musafahada olacaktır demiş, nasıldır?” diye sorulmuş. Cevaben Ahmed Efendi merhumun “Evet doğrudur, ben onunla görüştüm.” cevabında bulunması, işbu keşfiyat ve beyanata medar olmuştur. Müşarün’ileyh Osman-ı Hâlidî Hazretlerinin müstesna tesbihat ve tahmidatının biri وَ اَنْ لَيْسَ لِلْاِنْسَانِ اِلاَّ مَا سَعىَ âyet-i kerimesinin fazl-u tevfikine sığınarak Isparta’nın cenubunda, dağda Sidre nam mevkide erbaîn eyyam-ı mübarekesini tes’id ve hasr-ı tesbihata niyetle kırk günlük iaşeye tahsis ettiği ki, herbir gün için elli dirhem mikdarında bir bezdirme ekmeğinden kırk tane olan bir tahsisatı bir-iki günde yer ve kırk günde daha yemek yemeden o mevki-i mahsusada imrar-ı evkat ve tesbihatta bulunurlar. İkmalinde, geri avdetlerinde mübarek dudakları birbirine yapışır, bıçakla tekrar açarlar. Biraz ileride şu asr-ı hazırın uğradığı ve uğrayacağı kaviyyen me’mul ve melhuz olan sefahet ve atalete rağmen düstur-u şüyuhatını tahdid ve ancak anasır-ı mecruha cerrahını unutmayıp ve ihmal dahi etmeyerek şehadet-i kat’iyyesini gösterip sahife-i hayatını bin ikiyüz doksanikide (1292) imzalamıştır.

Van’da tesisine başlanan Medrese-i Zehra’nın te’hiri, “Doktor hastaya elzemdir.” fehvasıyla, ondokuz bin altun tahsisat ve arkasında Sultan Reşad, daha beride ikiyüz meb’ustan yüzaltmış küsurun inzimam-ı re’yi yüzelli bin banknot kabul ettikleri halde, maddeten mevki-i fiile îsal edilememiş. Herhalde Hakîm-i Mutlak, Kadîr-i Mutlak, daha ahsen suretini dilemiş ki; o Sultan-ı Ezelî’nin lütfuyla, maddiyata minnet etmeden, -Hâzâ min fazlı rabbî, Elhamdülillah- Isparta’da Risale-i Nur’un te’lifine menba’ olması ve manevî Medreset-üz Zehra hükmüne geçmesi, pâyansız kusurlarımızın belki de setrine inşâallah vesile olmasını Cenab-ı Erhamürrâhimîn’den dileyerek, işbu destgâh-ı manevîyi tahkîmen Osman-ı Hâlidî’nin kıymetdar ve manidar, sadık ve meşhur ihbaratının hedef ve masruf-u lehi günden daha aşikâr bir halde zuhur etmiştir.

Şu mütevali vekayi-i müsbete biz âciz hizmetçilere vazife-i aslîmizde ayrıca nazar-ı dikkati celbettiğine muttali olduktan sonra, bin hamd ü sena ile huzur-u Üstad’a birer birer vücud-u manevîmizle arz-ı endam eder ve mübarek ellerini öperiz. Aynı gayeye yardıma koşan ve aynı destgâhın alâkadarları olan Küçük Hüsrev ve Feyzi, Nazif, Emin, Tahsin, Tevfik, Hilmi gibi kardeşlerimize arzederiz.

Risale-i Nur Şakirdlerinden

Hasan, Osman, Tahirî, Abdullah, Hulusi-i Sâni Sabri

* * *

Aziz kardeşlerim!

Bugünlerde Tefsir’in ve Onuncu Söz’ün tevafukatına baktım. Kendi kendime dedim ki: Bu ziyade tafsilât israftır, ehemmiyetli mes’eleler çoktur, vakit zayi’ olmasın. Birden ihtar edildi ki: O tevafuk altında çok ehemmiyetli mes’eleler vardır. Hem madem tevafukta bir inayet-i hâssa ve bir iltifat-ı Rahmanî Risalet-ün Nur’a karşı tezahür etmiş. O iltifata karşı hiss-i şükran ve memnuniyet ve müteşekkirane sevinç, ne kadar ifratkârane de olsa israf olamaz. Bu ihtar mücmelini iki cihetle izah edeceğim:

Birincisi: Her şeyde -ne kadar cüz'î olsa da- bir kasd ve iradenin cilvesi bulunmasıdır; tesadüf, hakikî olarak bulunmamasıdır. Evet kesretin en dağınık ve en ziyade tesadüfe verilen, kelimattaki hurufatın vaziyetleridir. Hususan kitabette, madem hiç münasebeti olmayan ve ihtiyar-ı beşer karışmayan hurufatın vaziyetlerinde bir tenasüb, bir nizam bulunuyor; elbette bir irade-i gaybî tahtında vaziyetler veriliyor. Hiçbirşey daire-i ilim ve kudretinden hariç olmadığı gibi, daire-i irade ve meşietten dahi hariç değildir ki; böyle cüz'î ve dağınık şeylerde dahi bir tenasüb gözetiliyor ve tanzim ediliyor. Ve o tanzim içinde irade-i âmme cilvesinden, inayet-i hâssa suretinde, Risalet-ün Nur'a bir imtiyaz nev'inden, hususî bir teveccüh görülmüş. Ben bu derin mes'eleyi tam görmek için, İşarat-ül İ'cazın tevafukatına dikkat ettim ve kat'î bir kanaat ile o sırrı bildim ve hissettim.

İkincisi: Nasılki çok mübarek ve kudsî büyük bir zât, gayet fakir ve muhtaç bir adama, ümid edilmediği bir tarzda, iltifatkârane, bir kapta bazı kâğıtlara sarılı bir hediye ihsan etse; elbette o bîçare adam, o pek büyük zâta karşı, hediyesinin binler mislinden fazla teşekkür etmek ister. Ve bin o hediye kadar kıymetli bulunan, o hediye ile gösterilen iltifata karşı, ne kadar teşekkürde israf ve ifrat da etse makbuldür. Ve o çok mübarek zâtın hediyesine sardığı kâğıtları da teberrük deyip şeker gibi yese, hattâ o hediye içindeki cevizlerin kabuklarını da teberrük deyip ekmek gibi yese başına koysa, israf olmadığı gibi; Risalet-ün Nur yüzünde irade-i âmmede, inayet-i hâssa iltifatı tevafuk zarfıyla ihsan edilmiş. Elbette tevafuka dair tafsilât, tasvirat fiilî teşekküratın bir nev'idir ve sevincin ve minnetdarlığın heyecanlı bir tereşşuhatıdır. Evet böyle bir zâtın iltifatını gösteren maddî kırk para ihsanına karşı kırk bin liraya değer iltifatına karşı ne kadar teşekkür eylese, israf değil.

Said Nursî

* * *

Aziz sıddık kardeşlerim!

Sizin fevkalâde sadakat ve ulüvv-ü himmetinizden tereşşuh eden bir hafta evvelki mektubunuza karşı hüsn-ü zannınızı bir derece cerheden benim cevabımın hikmeti şudur ki:

Bu zamanda öyle fevkalâde hâkim cereyanlar var ki, herşeyi kendi hesabına aldığı için, farazâ hakikî beklenilen o zât dahi bu zamanda gelse, harekâtını o cereyanlara kaptırmamak için siyaset âlemindeki vaziyetten feragat edecek ve hedefini değiştirecek diye tahmin ediyorum.

Hem üç mes'ele var: Biri hayat, biri şeriat, biri imandır. Hakikat noktasında en mühimmi ve en a'zamı, iman mes'elesidir. Fakat şimdi umumun nazarında ve hal-i âlem ilcaatında en mühim mes'ele, hayat ve şeriat göründüğünden o zât şimdi olsa da, üç mes'eleyi birden umum rûy-i zeminde vaziyetlerini değiştirmek nev'-i beşerdeki cari olan âdetullaha muvafık gelmediğinden, her halde en a'zam mes'eleyi esas yapıp, öteki mes'eleleri esas yapmayacak. Tâ ki iman hizmeti safvetini umumun nazarında bozmasın ve avamın çabuk iğfal olunabilen akıllarında, o hizmet başka maksadlara âlet olmadığı tahakkuk etsin.

Hem de yirmi seneden beri tahribkâr eşedd-i zulüm altında o derece ahlâk bozulmuş, o derece metanet ve sadakat kaybolmuş ki; ondan belki yirmiden birisine itimad edilmez. Bu acib hâlâta karşı, çok fevkalâde sebat ve metanet ve hamiyet-i İslâmiye lâzımdır; yoksa akîm kalır, zarar verir.

Demek en hâlis ve en selâmetli ve en mühim ve en muvaffakıyetli hizmet, Risalet-ün Nur şakirdlerinin çalıştıkları daire içindeki kudsî hizmettir. Her ne ise... Şimdilik bu mes'eleye bu kadar yeter.

Said Nursî

* * *

Hüsrev'in mektubundan bir fıkradır

Evet Üstadım, gözümüzle görüyoruz ki: Ehl-i tarîkat, bid'alara dayanamamışlar; hem girmişler, içinden çıkamıyorlar, hem salikleri ondan bir-ikiye inmiş. Hem onlar da itiraf ediyorlar ki: Zevklerinden, cezbedici güzelliklerinden ellerinde çok şeyleri kalmamış. Cenab-ı Hakk'ın sırf bir ihsanı olarak Risalet-ün Nur'un parlak, nuranî nâsiyesini müşahede ediyoruz ki, in'ikas eden lemaat-ı nuriyesi, bütün ihtiyacımıza kâfi ve vâfi geliyor, herkesi hayrette bırakıyor. Hem ehl-i bid'ayı serfüru' ettiriyor. Öylelerin lisanlarından, nedamet ve teessüfü ifade eden "Bilmemişiz!" kelimeleri dökülüyor.

Muhitimizde, Risalet-ün Nur'a karşı cazibedar ve çok âlî hakikatlarından başka ehl-i bid'a lisanları susmuş; güya karanlıklı girdablara sokulmuşlar, konuşmuyorlar. Konuşsalar da tesirleri kalmamıştır. Cazibedar ve i'cazkâr lisanıyla ancak Risalet-ün Nur konuşuyor. Bid'a ve dalalet zulmetlerine karşı ancak onun talebeleri, kuvvet-i imanla çelikten bir kal'a gibi duruyorlar. Hem öyle fevkalâde fütuhat yapıyor ve öyle hârikulâde bir surette emir ve nehy-i Kur'anîyi temessük ettiriyor ki, pek çok müşahedatımızdan yalnız birisini bin kalemli kardeşimiz söylüyorlar ki... Sükût.

Hüsrev

* * *

Kâtib Osman'ın rü'yasına ait bir fıkrasıdır

Şaban-ı Şerifin onbeşinci cumartesi Leyle-i Berat gecesi rü'yamda; büyük berrak, küçük bir deniz olan bir göl sahilinde İngiliz veyahut Almanla, biz yani Türk hükûmeti harbediyormuş. Harb esnasında semadan bir karaltı zuhur etmeğe başladı. "Acaba bu semadan inen nedir?" diye hepimizin nazar-ı dikkatini celbetti. Yakınlaştıkça bir insan ve sonra üzeri ihramlı, yüzü bir parça esmer, başı beyaz ve büyük tülbend ile sarılı bir kadın şeklini alarak, gölün

ortasında hemen ineceği zaman derhal oraya bir mermerden minber yapılarak minberin üzerine indi. Sonra, zât-ı âlînizden gelen umum mektubları okumağa başladı. Her iki tarafta sükûnet hasıl oldu. Okuduğu mektubları herkes can kulağıyla dinledi. Sonra nihayetinde “Evet, Hazret-i Kur’an-ı Azîmüşşan’ın ahkâm-ı şer’iyesince amel ederseniz, yakayı kurtarırsınız. Eğer Kur’an-ı Azîmüşşan’ın ahkâm-ı şer’iyesine riayet etmezseniz, hepiniz mahv u perişan olacaksınız.” diye söyledi. Sonra evime geldim. Bizim Re’fet Bey’le Rüşdü Efendi bizim eve geldiler, bendenize dediler: “Bu sırrı sen mi ifşa ettin? Bu mektublar minber üzerinde okundu?” Bendeniz de cevaben: “Hâyır kardeşlerim, bu sırrı siz anlamadınız mı? Bu gelen zât, semadan geliyor, bu mektubları oradan getiriyor. Ben kim oluyorum ki, o havadisi oraya çıkarayım?” diye onlara söyledim. Sonra bunlara bir hediye ikram edeyim diye baktım, evimizin deliğinde dört top helva gördüm. Birisini birine, diğerini öbürüne ve iki tanesini de kendim yedim. Ağzım tatlı olarak uyandım.

İnşâallah Leyle-i Berat hürmetine ve duanız berekâtıyla hakkımızda mübarektir, lütfen tabirini beklemekteyiz.

Talebeniz
Kâtib Osman

* * *

Karadağ’ın Bir Meyvesi

Aziz kardeşlerim!

Bu defa mektub yerinde bu meyveyi gönderiyoruz.

Bir âyetin mana-yı işarîsinin külliyetinden bir ferdi, Hürriyetten bu âna kadardır. Teşrin-i sâni otuzuncu gün 1358’de Karadağ başına çıkıyordum. “İnsanların, hususan Müslümanların bu teselsül eden helâketleri ve hasaretleri ne vakitten başladı, ne vakte kadar…” hatıra geldi. Birden, her müşkilimi halleden Kur’an-ı Mu’ciz-ül Beyan, Sure-i Ve’l-

Asrı'yı karşıma çıkardı. "Bak!" dedi: Baktım. Her asra hitab ettiği gibi, bu asrımıza da daha ziyade bakan وَ الْعَصْرِ اِنَّ اْلاِنْسَانَ لَفِى خُسْرٍ âyetindeki اِنَّ اْلاِنْسَانَ لَفِى خُسْرٍ makam-ı cifrîsi bin üçyüz yirmidört (1324) edip, hürriyet inkılabıyla başlayan tebeddül-ü saltanat ve Balkan ve İtalya Harbleri ve Birinci Harb-i Umumî mağlubiyetleri ve muahedeleri ve şeair-i İslâmiyenin sarsılmaları ve bu memleketin zelzeleleri ve yangınları ve İkinci Harb-i Umumî'nin zemin yüzünde fırtınaları gibi, semavî ve arzî musibetlerle hasaret-i insaniye ile اِنَّ اْلاِنْسَانَ لَفِى خُسْرٍ âyetinin bu asra dahi bir hakikatı, maddeten aynı tarihiyle gösterip, bir lem'a-i i'cazını gösteriyor. اِلاَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَ عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ise, makam-ı cifrîsi (âhirdeki ت , هـ sayılır, şedde sayılmaz) bin üçyüz ellisekiz (1358) olan bu senenin ve gelecek senenin aynı tarihini göstermekle o hasaretlerden bâhusus manevî hasaretlerden kurtulmanın çare-i yegânesi, iman ve a'mal-i sâliha olduğu gibi ve mefhum-u muhalifiyle, o hasaretin de sebeb-i yegânesi küfr ü küfran, şükürsüzlük yani imansızlık, fısk u sefahet olduğunu gösterdi. Sure-i وَ الْعَصْرِ in azamet ve kudsiyetini ve kısalığıyla beraber gayet geniş ve uzun hakaikın hazinesi olduğunu tasdik ederek, Cenab-ı Hakk'a şükrettik.

Evet Âlem-i İslâm, bu asrın hasareti olan bu dehşetli İkinci Harb-i Umumî'den kurtulmasının sebebi, Kur'andan gelen iman ve a'mal-i sâliha olduğu gibi; fakirlere gelen acı açlık ve kahtın sebebi, orucun tatlı açlığını çekmedikleri; ve zenginlere gelen hasarat ve zayiatın sebebi de, zekat yerinde ihtikâr etmeleridir. Ve Anadolu'nun bir meydan-ı harb olmamasının sebebi; اِلاَّ الَّذِينَ آمَنُوا kelime-i kudsiyesinin hakikatını fevkalâde bir surette yüzbin insanların kalblerine tahkikî bir tarzda ders veren Risale-in Nur olduğunu, pek çok emarelerle ve şakirdlerinden binler ehl-i hakikat ve dikkatin kanaatları isbat eder.

Ezcümle: Emarelerden biri, Risale-i Nur'a sıkıntı veren veyahut hizmetinden çekilen pek çok adamların tokat yemeleri gibi; bu sene, bu memleketin etrafında umumî bir

tarzda Risale-i Nur'un intişarına sıkıntı verip şimdiki bir nevi tevakkuf devresi vermek hatasıyla, şimdiki umumî sıkıntının bir sebebi olduğunu göstermesidir.

* * *

Sure-i Ve-l'Asr'ın Dağ Meyvesi namında nüktesine bir haşiyedir

اَلصَّالِحَاتِ daki ت, âhirdeki "ta"lar ekseriyetçe vakfa rast gelmesiyle cifirce هـ sayılabilir. Bu noktada اِلاَّ beraberdir, bu zamanımızı gösterir (1358). Ve telaffuzca هـ okunmadığından ت kalabilir. Bu noktadan, şeddeler sayılmazsa ve اِلاَّ beraber değil, ikiyüz küsur zamana kadar iman ve amel-i sâlih ile beraber bir taife-i azîme, hasaret-i azîmeye karşı mücahedeye devam edeceğine işaret edip, Fatiha'nın âhirinde صِرَاطَ الَّذِينَ اَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ gösterdiği zamana; hem

لاَ تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ اُمَّتِى ظَاهِرِينَ عَلَى الْحَقِّ حَتَّى يَاْتِىَ اللّٰهُ بِاَمْرِهِ

birinci cümle, bin beşyüz (1500) makamıyla âhirzamanda bir taife-i mücahidenin son zamanlarına; ve ikinci cümle bin beşyüzaltı (1506) makamıyla, galibane mücahedenin tarihine; ve üçüncü cümle bin beşyüz kırkbeş (1545) makamıyla pek az bir farkla, hem Fatiha'nın, hem Ve-l'Asrı Suresi'nin ikinci cümlesinin gaybî işaretlerine işaret edip, tevafuk eder. Demek bu hadîs-i şerifin üç cümlesinden herbirisi, bin beşyüz tarihine ve mücahedenin ne kadar devam edeceğine dair işaretlerine, aynen bu اَلَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ bin beşyüz altmışbir (1561) makamıyla, hem وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ bin beşyüz altmış (1560) makamıyla iştirak edip, o taife-i azîmenin mücahedatları ne kadar devam edeceğini mana-yı işarî ve cifrî ile gösterirler. Ve Fatiha ve hadîsin irae ettikleri tarihe, makam-ı ebcedleriyle takarrüb edip, farklı bir derece tevafuk ederler ve

manalarıyla da tam tetabuk ederek, parlak bir lem'a-i i'caz-ı gaybiyeyi gösteriyorlar.

* * *

Birdenbire kalbe gelen bir nükte-i i'caziyedir

Kur'an'a ait en cüz'î, en küçük bir nükte de kıymeti büyük olduğundan; işarat-ı Kur'aniyenin bu zamanımıza tevafuk eden küçük bir şuaı bugün Sure-i Ve-l'Asrı nükte-i i'caziyesi münasebetiyle, Sure-i Fil'den mana-yı işarî tabakasından tevafuk düsturuna istinaden bir nüktesini beyan etmem ihtar edildi. Şöyle ki:

Sure-i اَلَمْ تَرَ كَيْفَ meşhur ve tarihî bir hâdise-i cüz'iyeyi beyan ile, gelen ve her asırda efradı bulunan o gibi ve ona benzeyen hâdiseleri ihtar ve tabakat-ı işariyeden herbir tabakaya göre bir manayı ifade etmek, umum asırlarda umum nev'-i beşerle konuşan Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın belâgatının muktezası olmasından, bu kudsî sure bu asrımıza da bakıyor, ders veriyor, fenaları tokatlıyor. Mana-yı işarî tabakasında, bu asrın en büyük hâdisesini haber vermekle beraber; dünyayı her cihetle dine tercih etmek ve dalalette gitmenin cezası olarak, cifir ve hesab-ı ebced ile üç cümlesi, aynı hâdisenin zamanına tetabuk edip işaret ediyor.

Birinci cümlesi: Kâ'be-i Muazzama'ya hücum eden Ebrehe askerlerinin başlarına Ebabil tayyareleriyle semavî bombalar yağdırmasını ifade eden تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ cümle-i kudsiyesi, bin üçyüz elli dokuz (1359) edip, dünyayı dine tercih eden ve nev'-i beşeri yoldan çıkaran medeniyetçilerin başlarına semavî bombalar ve taşlar yağdırmasına tevafukla işaret ediyor.

İkinci cümlesi: اَلَمْ يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ فِى تَضْلِيلٍ kelime-i kudsiyesi, eski zaman hâdisesindeki Kâ'be'nin nurunu söndürmek için, hileler ile hücum edenlerin kendileri yokluk, zulümat dalalette aks-ül amel ile aleyhlerine dönmesiyle tokat

yedikleri gibi; bu asrın aynen hileler ile, desiseler ile, Edyan-ı Semaviye Kâ'besini, kıblegâhını dalalet hesabına tahribe çalışan cebbar, mağrur ehl-i dalaletin tadlil ve idlâllerine semavî bombalar tokadıyla cezalanmasına, aynı tarihi فِى تَضْلِيلٍ kelime-i kudsiyesi bin üçyüz altmış (1360) makam-ı cifrîsiyle tevafuk edip işaret ediyor.

Üçüncüsü:اَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِاَصْحَابِ الْفِيلِ cümle-i kudsiyesi Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'a hitaben: "Senin mübarek vatanın ve kıblegâhın olan Mekke-i Mükerreme'yi ve Kâ'be-i Muazzama'yı hârikulâde bir surette düşmanlardan kurtarmasını ve o düşmanları nasıl bir tokat yediklerini görmüyor musun?" diye mana-yı sarihiyle ifade ettiği gibi, bu asra dahi hitab eden o cümle-i kudsiye mana-yı işarîsiyle der ki: "Senin dinin ve İslâmiyet'in ve Kur'anın ve ehl-i hak ve hakikatın cebbar düşmanları olan dünyaperest ve dünyanın menfaatı için mukaddesatı çiğneyen o ashab-ı dünyaya senin Rabbin nasıl tokatlarla cezalarını verdiğini görmüyor musun? Gör, bak!" diye mana-yı işarîsiyle, bu cümle aynen makam-ı cifrîsiyle tam bin üçyüzelli dokuz (1359) tarihiyle aynen âfât-ı semaviye nev'inde semavî tokatlarla İslâmiyet'e ihanet cezası olarak, diye mana-yı işarî ifade ediyor. Yalnız "Ashab-il Fil" yerinde "Ashab-id Dünya" gelir. "Fil" kalkar, "Dünya" gelir. [10](Haşiye)

Tahlil: تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ : İki ت sekizyüz. İki ر dörtyüz. İki م , bir ب , bir ح , bir ى yüz. Tenvin vakf olmadığından ن dur, elli. Bir هـ , bir ج , bir (Elif) dokuz. Mecmuu, bin üçyüz ellidokuz (1359).

ض : فِى تَضْلِيلٍ sekizyüz. ت dörtyüz. ف seksen. İki ى yirmi. İki ل altmış. Tenvin vakfa rast gelmiş, sayılmaz. Yekûnü, bin üçyüz altmış (1360).

اَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِاَصْحَابِ الْفِيلِ : İki ر , bir ت sekizyüz. İki ف, iki ك ikiyüz. İki ل , bir م yüz. Bir ع , bir ص yüzaltmış. Dört ب üç elif, bir ى , bir ح yirmidokuz. الْفِيلِ yerine gelen الدُّنْيَا daki iki د , bir elif dokuz. Bir ن elli. Bir ى, Bir elif. Bu yekûn, bin üçyüz ellidokuz (1359), okunmayan elif sayılmazsa bin

üçyüz ellisekiz (1358) eder. Hem arabî, hem rumi tarihiyle bu semavî tokatların ayrı ayrı çeşitlerinin zamanlarına tevafukla parmak basıyor. [11](Haşiye)

* * *

Küçük Hüsrev Feyzi’nin bir istihracıdır

(Otuzüçüncü Âyet’ten Hâfız Ali’nin istihracının bir zeyli ve lâhikasıdır.)

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمنِ الرَّحِيمِ

Sure-i Zümer’de اَفَمَنْ شَرَحَ اللّٰهُ صَدْرَهُ لِلْاِسْلاَمِ فَهُوَ عَلَى نُورٍ مِنْ رَبِّهِ âyet-i azîmenin mana-yı sarihinden başka bir mana-yı işarî tabakasının külliyetinde dâhil bir ferdi Risale-i Nur ve tercümanı olduğuna kuvvetli bir delil buldum.

اَفَمَنْ شَرَحَ اللّٰهُ صَدْرَهُ لِلْاِسْلاَمِ فَهُوَ cümlesi, hesab-ı cifrî ve ebcedî ve riyazî ile bin üçyüz yirmidokuz (1329) veya sekiz (1328) eder. Demek مَنْ külliyetinde ve فَهُوَ işaretinde dâhil ve medar-ı nazar bir ferdi, inşirah-ı sadr nuruyla başka bir halete girip, eski sıkıntıdan kurtulup, nuranî bir mesleğe giren bir şahıs, eski ve yeni harb-i umumînin gelmeye hazırlanmaları olan o dehşetli tarihe ve o ferdin vaziyetine remzen bakar.

فَهُوَ عَلَى نُورٍ مِنْ رَبِّهِ deki نُورٍ مِنْ رَبِّهِ kelimesi, Risale-i Nur ismine ve manasına hem cifri, hem sureti, hem manası tevafuk ettiği gibi; اَفَمَنْ شَرَحَ اللّٰهُ صَدْرَهُ لِلْاِسْلاَمِ فَهُوَ cümlesinin de makam-ı cifrîsi gösterdiği tarihte Risale-i Nur tercümanı olan Üstadımın [12](Haşiye) -tahkikatımla- aynen vaziyetine tevafuk ediyor.

Çünki o zamanda harb-i umumînin mebde’lerinde, Üstadım eski âdetini ve sair ulûm-u felsefeyi ve ulûm-u âliye (آليه) ve âliyeyi(عاليه) bırakıp, tam bir inşirah-ı sadrla Risale-i Nur’un fatihası ve birinci mertebesi olan İşarat-ül İ’caz tefsirine başlıyor, bütün himmetini, efkârını Kur’an’a sarfetmeğe başladığına tevafuku kavî bir emaredir ki; bu

asırda o küllî mana-yı işarîde medar-ı nazar bir ferdi, Risale-i Nur'un tercümanı ve şakirdlerinin şahs-ı manevîsini temsil eden mümessilidir.

Evet madem Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan her asırda her ferde hitab eder ve bir ilm-i muhit ve bir irade-i şamile ile herşeye bakabilir; ve madem ülema-i İslâm'ın ittifakıyla, âyetlerin mana-yı sarihinden başka işarî ve remzî ve zımnî müteaddid tabakalarda manaları vardır.

Ve madem يَا اَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا gibi hitablarda her asır gibi, bu asırdaki ehl-i iman, Asr-ı Saadetteki mü'minler gibi dâhildir.

Ve madem İslâmiyet noktasında bu asır, gayet ehemmiyetli ve dehşetlidir. Ve Kur'an ve Hadîs ihbar-ı gaybî ile, ehl-i imanı onun fitnesinden sakınmak için şiddetli haber vermiş.

Ve madem hesab-ı cifrî ve ebcedî ve riyazî, eskiden beri sağlam bir düsturdur ve kuvvetli bir emare olabilir.

Ve madem Risale-i Nur ve tercümanı ve şakirdleri, iman ve Kur'an hizmetinde parlak ve tesirli vazifeleri gayet ehemmiyet kesbetmiştir.

Ve madem bu büyük âyet, hesab-ı cifirle bu asırda ve iki harb-i umumîye bakar. Eski harbin patlamasına ve Risale-i Nur'un zuhuruna tevafuk ettiğini, manen de gösterir. Elbette mezkûr hakikatlara ve kuvvetli karinelere binaen bilâ-tereddüd hükmederiz ki: Risale-i Nur'un şahs-ı manevîsi ve tercümanı, bu âyet-i azîmenin mana-yı işarî tabakasının külliyetinde dâhil ve medar-ı nazar bir ferdidir. Ve bu âyet ona işaret eder. Ve mana-yı remziyle ondan haber verir. Ve ihbar-ı gayb nev'inden bir lem'a-i i'caziyeyi gösterir, denilebilir.

Tahlil: Bir ش iki ر yediyüz. ل ن م ف ikiyüz. ا هـ د ص yüz. م س yüz. İsm-i Celal اللّه altmışyedi. İki ل altmış. فَهُوَ doksanbir. لِلاِسْلاَمِ daki iki veya üç elif, iki veya üç. ح sekiz. نُورٍ مِنْ رَبِّهِ, "Risale-i Nur" Her ikisinde نُور var. "Risale"de , ر رَبِّهِ'deki ر 'ya mukabildir. Eğer نُورٍ deki tenvin sayılsa, النُّور da dahi şeddeli ن sayılır, yine ittihad ederler. نُورٍ den başka مِنْ به doksanyedi ederek, Risale-i Nur'da kalan س ل هـ iki Elif

dahi doksanyedi ederek, tam tevafuk eder. Türkçe telaffuzda Risale-i Nur hemze ile okunması zarar vermez.

Sure-i Maide'nin onbeşinci âyeti قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللّٰهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ يَهْدِى بِهِ اللّٰهُ

Sure-i Nisa'nın âhirinde يَا اَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ بُرْهَانٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَاَنْزَلْنَا اِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا âyeti gibi, Risale-i Nur'a mana ve cifir cihetiyle, mana-yı işarî efradından olduğuna kuvvetli bir karine buldum.

İkinci âyet olan Sure-i Nisa'nın âyeti, Birinci Şua olan İşarat-ı Kur'aniye'de, Üstadım işaretini beyan etmiş. Birinci âyet olan Sure-i Maide'nin onbeşinci âyeti hem bunun işaretini teyid ediyor, hem de اَفَمَنْ شَرَحَ اللّٰهُ âyetinin işaretini tasdik ediyor.

Evet bu asırda mana-yı işarî tabakasından tam şu âyetin kudsî mefhumuna bir ferd, Risale-i Nur olduğuna kim insaf ile baksa tasdik edecek.

Risale-i Nur bir ferdi olduğuna manevî münasebet kavîdir. Madem bu âyetin makam-ı cifrîsi bin üçyüz altmışaltıdır (1366). Eğer meddeler, okunmayan hemzeler sayılmazsa altmışikidir (1362). Ve madem Risale-i Nur, Kur'an-ı Mübin nurunu ve hidayetini neşreden bir kitab-ı mübindir. Ve madem zahiren ondan daha ileri, o vazifeyi ağır şerait altında yapanları görmüyoruz. Ve madem âyetler, sair kelâmlar gibi cüz'î bir manaya münhasır olamaz. Ve madem delalet-i zımnî ve işarî ile kaideten mefhum-u kelâmda dâhil oluyor. Ve madem Necmeddin-i Kübra ve Muhyiddin-i Arab gibi çok ehl-i velayet, mana-yı zahirîden başka bâtınî ve işarî manalar ile ekser âyâtı tefsir etmişler; hattâ tefsirlerinde Musa (A.S.) ve Firavun'dan murad, kalb ve nefistir dedikleri halde ümmet onlara ilişmemiş; büyük ülemadan çokları onları tasdik etmişler. Elbette âyetin delalet-i zımnî ile Risale-i Nur'a kuvvetli karinelerle işareti kat'îdir, şübhe edilmemek gerektir.

Tahlil: قَدْ جَاءَكُمْ 169. مِنَ اللّٰهِ 157. نُورٌ tenvin ile beraber 306. Ve 103 وَ كِتَابٌ مُبِينٌ 631. يَهْدِى بِهِ اللّٰهُ. Yekûnü, 1366. Eğer meddeler, okunmayan hemzeler sayılmazsa, bu seneki

muharrem tarihine; yani 1362’ye tamam tevafuk eder. Eğer مُبِينٌ deki tenvinde vakfedilse, bin üçyüz onaltıdır (1316) ki; hem Risale-i Nur’un mukaddematına, hem tenvin ile tekemmülüne ve Birinci Şua’da beyan edildiği gibi, çok âyâtın ehemmiyetle gösterdikleri aynı meşhur tarihe tevafuk eder.

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Ben, senin içtihadında hata var diyenlere ve isbat edenlere teşekkür edip ruh u canla minnetdarım. Fakat şimdiye kadar o içtihadımı tamamıyla kanaatla tam tasdik edenler, binler ehl-i iman ve onlardan çokları ehl-i ilim tasdik ettikleri ve ben de dehşetli bir zamanda kudsî bir teselliye muhtaç olduğum bir hengâmda, sırf ehl-i imanın imanını Risale-i Nur ile muhafaza niyet-i hâlisesiyle ve Necmeddin-i Kübra, Muhyiddin-i Arab gibi binler ehl-i işarat gibi cifrî ve riyazî hesabıyla beyan edilen bir müjde-i işariye-i Kur’aniyeyi kendine gelen bir kanaat-ı tâmme ile, hem mahrem tutulmak şartıyla beyan ettiğim ve o içtihadımda en muannid dinsizlere de isbat etmeğe hazırım, dediğim halde beni gıybet etmek, dünyada buna hangi mezheble fetva verilebilir, hangi fetvayı buluyorlar? Ben herşeyden vazgeçerim, fakat adalet-i İlahiyenin huzurunda bu dehşetli gıybete karşı hakkımı helâl etmem! Titresin!.. Bütün sâdâtın ceddi olan Fahr-i Âlem Aleyhissalâtü Vesselâm’ın Sünnet-i Seniyesini muhafaza için hayatını ve herşeyini feda eden bir mazlûmun şekvası, elbette cevabsız kalmayacak!..

İllâ bir şart ile helâl edebilirim ki: Bu Ramazan-ı Şerifte bana ve hâlis kardeşlerime verdiği endişe ve telaşı, hakperestlik damarıyla, büyüklere lâyık ulüvv-ü cenabla, enaniyet-i taassubkâranesini hakikata ve insafa feda edip tamire çalışmasıdır; müşfik ve munsıf bir hoca tavrıyla, kusurumuz varsa bize lütufkârane ihtar ve ikazdır. Cenab-ı Hak Settar-ul Uyûb’dur, hasenat seyyiata mukabil gelse afveder. İman hizmetinde yüzbinler insanın imanını tahkikî yapmak hasenesine karşı, benim gibi bir bîçarenin hüsn-ü

niyetle, kuvvetli emarelerle inayet-i İlahiyeden tasavvur ettiği bir müjde-i Kur'aniyenin tefehhümünde bir yanlış, belki yüz yanlış varsa da, o hasenata karşı gelemez, setr-i uyûb perdesini yırtamaz! Her ne ise.

Bu mes'ele yalnız şahsıma taalluk etseydi, ben cidden nefs-i emmaremi tam kırmak için ona minnetdar olurdum. Mesleğimiz, bu zamanda hakka hizmet, bütün bütün terk-i enaniyetle olabileceğini kat'î kanaatımız olduğu gibi; yirmi senedir nefs-i emmarem ister istemez o mesleğe itaate mecbur olmuş. Risale-i Nur ve mukaddematları, buna bir hüccet-i katıadır. Fakat garaz ve inad ve bir nevi taassub-u meslekiyeyi ihsas eden ve esrar-ı mestûreyi işaa suretinde gelen itiraz ve ayıblara karşı Eski Said (R.A.) lisanıyla derim: İşte meydan! En mutaassıb ülemadan ve en büyük veliden tut, tâ en dinsiz feylesoflara ve müdakkik hükemalara, Risale-i Nur'daki davaları isbat etmeğe hazırım ve hem de isbat etmişim ki, benim mahvıma ve i'damıma mütemadiyen çalışan zındık feylesoflar ve mülhidler, o davaları cerhedemiyorlar ve edememişler!

Hem bütün hayatımda delilsiz davaları zikretmediğim, sizin gibi eski ve yeni arkadaşlarım biliyorlar. Bâhusus Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'dan aldığım bir kuvvetle, Avrupa feylesoflarına Risale-i Nur meydan okur. Risale-i Nur bu zamanda medar-ı nazar bir hâdise-i Kur'aniye olduğundan, bir-iki işaret değil, belki benimle beraber Risale-i Nur şakirdleri tarafından istihrac edilen beş risalede yazılan işaretler, bir cihette bine yaklaşıyor. Bin incecik saçlar dahi toplansa kuvvetli bir ip olduğu gibi, sarahata yakın bir delalet oluyor. Vahdet-i mes'ele cihetiyle o işaretler birbirine kuvvet verir. Bazı işaratı zaîf görmekle onu inkâr etmek, insafa, hakperestliğe muvafık olamaz. İnkâr eden mazur olamaz. Hususan lüzumsuz ve zararlı ve müfritane bir gıybet olsa, bu zamanda ehl-i ilim ortasında ehl-i hakikatı ağlattıracak bir hâdise-i elîmedir.

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Kardeşlerim!

Kur'an'ın bir tek âyetinin bir tek işareti ihbar-ı gayb nev'inden bir lem'a-i i'caziyeyi tevafuk suretiyle gösterdiğini manevî bir ihtarla gördüm. اَيُحِبُّ اَحَدُكُمْ اَنْ يَاْكُلَ لَحْمَ اَخِيهِ مَيْتًا Şu âyet-i kerimenin makam-ı cifrîsi -şedde ve tenvin sayılmazsa- bin üçyüz ellibirdir.مَيْتًا aslı مَيِّتًا olmasından bin üçyüz altmışbir (1361) ederek; bu tarihte, umûr-u azîmeden bir dehşetli gıybeti, şu âyetin mana-yı işarî külliyetinde dâhil ediyor. Ve umûr-u azîmeden böyle bir acib gıybet aynı tarihte, aynı senede vukua geldi. Şöyle ki:

Onsekiz sene (şimdi yirmiden geçti) müddetinde Sünnet-i Seniyeyi muhafaza için başına şapka koymadığından ve onsekiz senedir haps-i münferid hükmünde ihtilattan men' ve yalnız bir odada hayatını geçirmeye mecbur edilen ve hususî ibadetgâhında ezan-ı Muhammedî (A.S.M.) okuyup "Allahü Ekber" dediğinden ve "Lâ ilahe illallah" hakikatını güneş gibi gösterdiğinden, yüz arkadaşıyla taht-ı tevkife alınan bir adam, yüzer emare ve karinelere istinaden inayet-i İlahiyeden geldiğinden kat'î bir kanaatı ile işarat-ı Kur'aniyeden bir müjdeyi hem kendine, hem musibetzede arkadaşlarına teselli niyetiyle beyan ettiği için gıybet ve fena tabiratla teşhir etmek ve onun dersleriyle imanlarını kurtaran masum şakirdlerini ondan tenfir edip şübheler vermek; güya ortalıkta medar-ı inkâr bir şey yok ve hiçbir münkeratı ve cinayeti görmüyor gibi, yalnız o bîçarenin mevhum bir hatasını, sekiz senede seksen müdakkiklerin nazarında saklanan ve sathî ve inadî nazarına göre bir içtihadî yanlışını görüyor zannıyla zemmetmek; elbette bu asırda, bu memlekette Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın kasden işaretine medar olabilir azîm bir hâdisedir. Bence, Kur'an'ın nasılki her sure ve bazan bir âyet ve bazan bir kelime bir mu'cize olur; öyle de bu âyetin tek bir işareti, ihbar-ı gayb nev'inden bir lem'a-i i'caziyedir.

Bu âyetin bu işareti, bu asırda, Risale-i Nur şakirdlerinin hakkındaki gıybete baktığına üç emare var:

Birincisi: Birinci Şua olan İşarat-ı Kur'aniye Risalesinde, Risale-i Nur'a ve tercümanına işaret eden beşinci âyet olan اَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا فَاَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِى بِهِ فِى النَّاسِ gayet kuvvetli karinelerle مَيْتًا kelime-i kudsiyesi cifir ve ebced hesabıyla ve üç cihet-i manasıyla Said-ün Nursî'ye tevafuk etmesidir.

İkinci emare: اَيُحِبُّ اَحَدُكُمْ ilâ âhir... âyetinin makam-ı cifrîsi ve riyazîsi bin üçyüz altmışbir (1361) etmesidir; aynı tarihte, o acib hâdise oldu.

Üçüncü emare: O muhterem ihtiyar zâtı unutmak, belki şahsıma karşı tezyifatını ihtiyarlığına ve çok cihetlerle mabeynimizdeki uhuvvete hürmeten helâl etmeğe karar verdiğim ve biz hizmetkâr olduğumuz Kur'ana havale edip bıraktığım hengâmda, birden ihtiyarım haricinde, beş vecihle zemmi zemmeden, mu'cizane gıybetten altı cihetle zecreden اَيُحِبُّ اَحَدُكُمْ اَنْ يَأْكُلَ لَحْمَ اَخِيهِ مَيْتًا âyeti karşımda kendini gösterip temessül eyledi. Manen, "Bana bak!" dedi. Ben de baktım, birden tesbihat içinde gördüm ki: 1351'den, tâ 1361 tarihini gösterdi. Halimize baktım; perde altında 51'den, tâ 61'e kadar Risale-i Nur meded beklediği İstanbul âfâkında, bir nevi taarruz bulunmuş ve 61'de birden patlamasıdır.

Tahlil: ت dörtyüz, خ altıyüz = bin. ى م ى م yüz. ك ك ل ل yüz. Üçüncü ى ن م yüz. د ب ح ح ح otuz. Dördüncü ى on. Beş elif, bir هـ ile beraber on. Âhirdeki tenvin vakfen elif olduğu için yekûnü bin üçyüz ellibir. [13](Haşiye) مَيْتًا aslı yâ-i müşeddede olduğundan bin üçyüz altmışbir eder.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ ❊ وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

Bu âciz kardeşiniz, hem o itiraz eden o eski dost zâta hem ehl-i dikkate ve sizlere beyan ediyorum ki:

Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın feyziyle Yeni Said (R.A.) hakaik-i imaniyeye dair o derece mantıkça ve hakikatça bürhanlar zikrediyor ki; değil müslüman üleması, belki en

muannid Avrupa feylesoflarını da teslime mecbur ediyor ve etmektedir. Amma Risale-i Nur'un kıymet ve ehemmiyetine işarî ve remzî bir tarzda Hazret-i Ali (R.A.) ve Gavs-ı A'zam'ın (R.A.) ihbaratı nev'inden, Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan dahi bu zamanda bir mu'cize-i maneviyesi olan Risale-i Nur'a nazar-ı dikkati celbetmesine mana-yı işarî tabakasından rumuz ve îmaları, i'cazının şe'nindendir ve o lisan-ı gaybın belâgat-ı mu'cizekâranesinin muktezasıdır.

Evet Eskişehir hapishanesinde dehşetli bir zamanda ve kudsî bir teselliye pek çok muhtaç olduğumuz hengâmda, manevî bir ihtarla: "Risale-i Nur'un makbuliyetine eski evliyalardan şahid getiriyorsun. Halbuki وَلاَ رَطْبٍ وَلاَ يَابِسٍ اِلاَّ فِى كِتَابٍ مُبِينٍ sırrıyla en ziyade bu mes'elede söz sahibi Kur'andır. Acaba Risale-i Nur'u Kur'an kabul eder mi? Ona ne nazarla bakıyor?" denildi. O acib sual karşısında bulundum. Ben de Kur'andan istimdad eyledim. Birden otuzüç âyetin mana-yı sarihinin teferruatı nev'indeki tabakattan mana-yı işarî tabakasından ve o mana-yı işarî külliyetinde dâhil bir ferdi Risale-i Nur olduğunu ve duhûlüne ve medar-ı imtiyazına birer kuvvetli karine bulunmasını bir saat zarfında hissettim. Ve bir kısmı bir derece izahlı ve bir kısmını mücmelen gördüm. Kanaatıma hiçbir şekk ve şübhe ve vehim ve vesvese kalmadı. Ve ben de ehl-i imanın imanını Risale-i Nur ile takviye etmek niyetiyle o kat'î kanaatımı yazdım ve has kardeşlerime mahrem tutulmak şartıyla verdim.

Ve o risalede biz demiyoruz ki; âyetin mana-yı sarihi budur, tâ hocalar فِيهِ نَظَرٌ desin. Hem dememişiz ki, mana-yı işarînin külliyeti budur. Belki diyoruz ki:

Mana-yı sarihinin tahtında müteaddid tabakalar var. Bir tabakası da mana-yı işarî ve remzîdir ve o mana-yı işarî de bir küllîdir. Her asırda cüz'iyatları var. Ve Risale-i Nur dahi bu asırda o mana-yı işarî tabakasının külliyetinde bir ferddir ve o ferdin kasden bir medar-ı nazar olduğuna ve ehemmiyetli bir vazife göreceğine, eskiden beri ülema beyninde bir düstur-u cifrî ve riyazî ile karineler, belki hüccetler

gösterilmiş iken, Kur'anın âyetine veya sarahatine değil incitmek, belki i'caz ve belâgatına hizmet ediyor. Bu nevi işarat-ı gaybiyeye itiraz edilmez. Ehl-i hakikatın nihayetsiz işarat-ı Kur'aniyeden hadd ü hesaba gelmeyen istihraclarını inkâr edemeyen, bunu da inkâr etmemeli ve edemez.

Amma benim gibi ehemmiyetsiz bir adamın elinde böyle ehemmiyetli bir eserin zuhur etmesini istiğrab ve istib'ad edip böyle itiraz eden zât, eğer buğday tanesi kadar çam çekirdeğinden dağ gibi çam ağacını halkeylemek azamet ve kudret-i İlahiyeye delil olduğunu düşünse; elbette bizim gibi acz-i mutlak ve fakr-ı mutlakta, böyle ihtiyac-ı şedid zamanında böyle bir eserin zuhuru, vüs'at-i rahmet-i İlahiyeye delildir demeye mecbur olur.

Ben sizi ve mu'terizleri Risale-i Nur'un şeref ve haysiyetiyle temin ediyorum ki: Bu işaretler ve evliyanın îmalı haberleri, remizleri, beni daima şükre ve hamde ve kusurlarımdan istiğfara sevketmiş. Hiçbir vakitte hiçbir dakika nefs-i emmareme medar-ı fahr u gurur olacak bir enaniyet ve benlik vermediğini, size bu yirmi sene hayatımın gözünüz önünde tereşşuhatıyla isbat ediyorum.

Evet bu hakikatla beraber insan kusurdan, nisyandan, hâlî değil. Benim bilmediğim çok kusurlarım var. Belki de fikrim karışmış, risalelerde bazı hatalar olmuş. Fakat Kur'an'ın hurufat-ı kudsiyesinin yerine beşerin tercümesini ikame perdesi altında, noksan huruflarla yeni hat altında tahrifkârane ehl-i dalaletin tevilât-ı fasideleri âyâtın sarahatını incitmelerine bakmıyor gibi; bîçare mazlum bir adamın kardeşlerinin imanını kuvvetlendirmek için bir nükte-i i'caziyeyi beyan ettiği için hizmet-i imaniyesine fütur verecek derecede itiraz, elbette değil ehl-i hakikat zâtlar, belki zerre mikdar insafı bulunan itiraz edemez.

Bunu da ilâveten beyan ediyorum:

Bu zamanda gayet kuvvetli ve hakikatlı milyonlarla fedakârları bulunan meşrebler, meslekler, tarîkatlar; bu dehşetli dalalet hücumuna karşı zahiren mağlubiyete düştükleri halde; benim gibi yarım ümmi ve kimsesiz ve

mütemadiyen tarassud altında, karakol karşısında ve müdhiş, müteaddid cihetlerle aleyhimde propagandalar ve herkesi benden tenfir etmek vaziyetinde bulunan bir adam, o mesleklerden daha ileri, daha kuvvetli dayanan Risale-i Nur'a sahib değildir. Ve o eser onun hüneri olamaz, onunla iftihar edemez. Belki doğrudan doğruya Kur'an-ı Hakîm'in bu zamanda bir nevi mu'cize-i maneviyesi olarak rahmet-i İlahiye tarafından ihsan edilmiştir. O adam, binler arkadaşıyla beraber o hediye-i Kur'aniyeye el atmışlar. Her nasılsa birinci tercümanlık vazifesi ona düşmüş. Onun fikri ve ilmi ve zekâsının eseri olmadığına delil, Risale-i Nur'da öyle parçalar var ki; bazısı altı saatte, bazı iki saatte, bazı bir saatte, bazı on dakikada yazılan risaleler var. Ben yemin ile temin ediyorum ki, Eski Said'in (R.A.) [14](Haşiyecik) kuvve-i hâfızası da beraber olmak şartıyla o on dakika işi on saatte fikrim ile yapamıyorum. O bir saatlik risaleyi, iki gün istidadımla, zihnimle yapamıyorum. Ve o bir günde altı saatlik risale olan Otuzuncu Söz'ü ne ben ve ne de en müdakkik dindar feylesoflar altı günde o tahkikatı yapamazlar ve hâkeza…

Demek biz müflis olduğumuz halde, gayet zengin bir mücevherat dükkânının dellâlı ve bir hizmetçisi olmuşuz. Cenab-ı Hak fazl u keremiyle, şu hizmette hâlisane, muhlisane bizi ve umum Risale-i Nur talebelerini daim ve muvaffak eylesin, âmîn, bihürmeti Seyyid-il Mürselîn...

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَكَاتُهُ

Çok aziz, çok sıddık ve sadık kardeşlerim ve Risale-i Nur cihetinde emin ve hâlis vârislerim!

Çok manidar ve kuvvetli bir tevafuk ve şakirdlerin sadakatlarına delil, bir zahir keramet-i Nuriyeyi beyan etmeme bir ihtar aldım. Şöyle ki:

Ben vasiyetnamemi yazdığım aynı zamanda, gizli münafıklar, benim itimad ettiğim hizmetçilerimi zabıta tarafından yanıma gelmekten men'ettikleri aynı vakitte, fırsat bulup, tanımadığım birisiyle, sâbık dokuz defadan daha tesirli bir zehir bana yutturdular.

Hem aynı zamanda, Tunus'lu ve âlim kardeşlerimizden ve buraya kadar geçen sene beni görmek için gelip görüşmeden giden Hoca Haşmet, Yozgat'tan buraya yazıyor ki: "Said vefat etmiş, Risale-i Nur'un yüzotuz risalesi muhafaza edilsin. Tâ ki, ileride tab'edeceğiz."

Hem aynı zamanda Halil İbrahim'in vefatım hakkında bir hazîn mersiye hükmündeki parlak mektubu, şakirdleri ağlattırdı.

Hem bu zamana pek çok yakın, Hüsrev'in, kendi âdetine muhalif benim vefatıma dair bir-iki mektubunda, iki-üç gün ömür gibi tabirlerle ecelime işaretleri, bir parça beni müteessir etti. "Acaba ben gidiyorum." diye endişe ettim.

Hem aynı bu hengâmlarda, en ziyade hayat-ı dünyeviyedeki vazifemi düşünüp vefatımdan sonra şakirdler bu dehşetli zamanda benim bedelime de o vazifeyi yapacaklar mı diye çok merak ederken; birden Denizli, Milas, Isparta, İnebolu, ümidimin yüz derece fevkinde öyle sahabetkârane ve iltizamperverane o vazifeye koşup, başkaları da ve muallim ve âlimleri koşturdular ki; beni hayret hayret içinde bıraktılar.

Elhasıl: Bu beş cihetteki tevafuk, zahir bir keramet-i Nuriyedir. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ هٰذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّى

Kardeşlerim! Merak etmeyiniz, Cevşen ve Evrad-ı Bahaiye bu defa dahi o dehşetli zehirin tehlikesine galebe etti; tehlike devresi geçti, fakat hastalık devam ediyor.

Umum kardeşlerime birer birer selâm ve selâmetlerine dua edip, şübhesiz makbul olan dualarını isterim. Ve İnebolu'da ve civarında hem çok hanımların, hem küçücük yavrularının Risale-i Nur'u yazmağa başlamalarını ve Kur'an dersini çok masumların almasını bütün ruh u canımızla tebrik ediyoruz.

اَلْبَاقِى هُوَ الْبَاقِى
Said Nursî

* * *

Birinci Şua

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمنِ الرَّحِيمِ
وَ بِهِ نَسْتَعِينُ

[İki acib suale karşı def'aten hatıra gelen garib cevabdır.]

Birinci Sual: Denildi ki: "Fatiha ve Yâsin ve hatm-i Kur'anî gibi okunan virdler, kudsî şeyler, bazan hadsiz ölmüş ve sağ insanlara bağışlanıyor. Halbuki böyle cüz'î bir tek hediye ân-ı vâhidde hadsiz zâtlara yetişmek ve her birisine aynı hediye düşmek, tavr-ı aklın haricindedir."

Elcevab: Fâtır-ı Hakîm nasılki unsur-u havayı kelimelerin berk gibi intişarlarına ve tekessürlerine bir mezraa ve bir vasıta yapmış ve radyo vasıtasıyla bir minarede okunan ezan-ı Muhammedî (A.S.M.) umum yerlerde ve umum insanlara aynı anda yetiştirmek gibi, öyle de; okunan bir Fatiha dahi, (meselâ) umum ehl-i iman emvatına aynı anda yetiştirmek için hadsiz kudret ve nihayetsiz hikmetiyle manevî âlemde, manevî havada çok manevî elektrikleri, manevî radyoları sermiş, serpmiş; fıtrî telsiz telefonlarda istihdam ediyor, çalıştırıyor. Hem nasılki bir lâmba yansa, mukabilindeki binler âyineye (herbirine) tam bir lâmba girer. Aynen öyle de, bir Yâsin-i Şerif okunsa, milyonlar ruhlara hediye edilse, herbirine tam bir Yâsin-i Şerif düşer.

İkinci Sual: Şiddetle ve âmirane denildi ki: "Sen Risale-i Nur'un makbuliyetine dair Hazret-i Ali (R.A.) ve Gavs-ı A'zam (R.A.) gibi zâtların kasidelerinden şahidler gösteriyorsun. Halbuki, asıl söz sahibi Kur'andır. Risale-i Nur, Kur'anın hakikî bir tefsiri ve hakikatının bir tercümanı ve mes'elelerinin bürhanıdır. Kur'an ise, sair kelâmlar gibi kışırlı, kemikli ve şuuru hususî ve cüz'î değildir. Belki Kur'an, umum işaratıyla ve eczasıyla ayn-ı şuurdur, kışırsızdır; fuzulî,

lüzumsuz maddeleri yoktur. Âlem-i gaybın tercümanıdır. Sözler hakkında söz onundur, görelim o ne diyor?”

Elcevab: Risale-i Nur doğrudan doğruya Kur’anın bahir bir bürhanı ve kuvvetli bir tefsiri ve parlak bir lem’a-i i’caz-ı manevîsi ve o bahrin bir reşhası ve o güneşin bir şuaı ve o maden-i ilm-i hakikattan mülhem ve feyzinden gelen bir tercüme-i maneviyesi olduğundan onun kıymetini ve ehemmiyetini beyan etmek Kur’anın şerefine ve hesabına ve senasına geçtiğinden, elbette Risale-i Nur’un meziyetini beyan etmekliği, hak iktiza eder ve hakikat ister, Kur’an izin verir. Benim gibi bir tercümanın hissesi yalnız şükürdür. Hiçbir cihetle fahre, temeddühe, gurura hakkı yoktur ve olamaz. Gelecek âyetlerin işaratına bu nokta-i nazarla bakmak gerektir. Yoksa beni hodbinlik ile ittiham edenlere hakkımı helâl etmem. Bu çok ehemmiyetli suale karşı iki-üç saat zarfında birden Kur’anın âyât-ı meşhuresinden “Sözler” adedince otuzüç âyetin hem manasıyla, hem cifr ile Risale-i Nur’a işaretleri uzaktan uzağa icmalen görüldü. Ayrı ayrı tarzlarda otuzüç âyet müttefikan Risale-i Nur’u remizleriyle gösterdiği hayal meyal görüldü.

İhtar: En evvel yirmidördüncü âyetin başında zikredilen ihtara dikkat etmek lâzımdır. O ihtarın yeri başta idi. Fakat orada hatıra geldi, oraya girdi.

İkinci bir ihtar: Tevafukla işaretler eğer münasebet-i maneviyeye istinad etmezse, ehemmiyeti azdır. Eğer münasebet-i maneviyesi kuvvetli ise, bu onun bir ferdi, bir mâsadakı hükmünde olsa ve müstesna bir liyakatı bulunsa, o vakit tevafuk ehemmiyetlidir. Ve o kelâmdan bunun iradesine bir emare olur. Ve ondan o ferdin hususî bir surette dâhil olduğuna ya remz, ya işaret, ya delalet hükmünde onu gösterir. İşte gelecek âyât-ı Kur’aniyenin Risale-i Nur’a işaretleri ve tevafukları ekseriyet ile kuvvetli bir münasebet-i maneviyeye istinad ederler. Evet bu gelecek âyât-ı meşhure müttefikan onüçüncü asrın âhirine ve ondördüncü asrın evveline cifirce bakıyorlar ve Kur’an ve iman hesabına bir hakikata işaret ediyorlar. Ve medar-ı teselli bir “Nur”dan

haber veriyorlar. Ve o zamanın dalalet fitnesinden gelen şübehatı izale edecek, Kur'anî bir bürhanı müjde veriyorlar.

Ve o işaretlere ve remizlere tam mazhar ve o vazifeleri bihakkın görecek, Risale-i Nur gibi bir tefsir-i Kur'anî olacak. Halbuki Risale-i Nur bu mezkûr noktada ileri olduğu, onu okuyanlarca şübhesiz olmasıyla delalet eder ki; o âyetler bilhâssa Risale-i Nur'a bakıp ona işaret ediyorlar.

Birincisi: Sure-i Nur'dan Âyet-ün Nur'dur ki, Risale-i Nur'un Resail-in Nur ve Risale-in Nur ve Risalet-ün Nur namlarıyla sebeb-i tesmiyesinin onaltı sebebinden bir sebeb olduğundan, birinci olarak onu beyan etmek gerektir. Bu Âyet-ün Nur:

اَللّٰهُ نُورُ السَّموَاتِ وَالْاَرْضِ مَثَلُ نُورِهِ كَمِشْكَوةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ اَلْمِصْبَاحُ فِى زُجَاجَةٍ اَلزُّجَاجَةُ كَاَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّىٌّ يُوقَدُ مِنْ شَجَرَةٍ مُبَارَكَةٍ زَيْتُونَةٍ لاَ شَرْقِيَّةٍ وَلاَ غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُورٌ عَلَى نُورٍ يَهْدِى اللّٰهُ لِنُورِهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَضْرِبُ اللّٰهُ الْاَمْثَالَ لِلنَّاسِ وَاللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

Şu Âyet-i Nuriye'nin manaca çok tabakatı ve vücuh-u kesîresi vardır. Ve o tabakalardan ve vecihlerden işarî ve remzî bir vechi, manaca ve cifirce nurlu bir tefsiri olan Risale-in Nur ve Risalet-ün Nur'a dört-beş cümlesiyle on cihetten bakıyor. Ve o tabakalardan ve o vecihlerden bir tabaka ve bir perde dahi mu'cizane elektrikten haber veriyor.

Risale-i Nur'a bakan Birinci Cümlesi: مَثَلُ نُورِهِ كَمِشْكَوةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ dur. Yani: Nur-u İlahî'nin veya Nur-u Kur'anî'nin veya Nur-u Muhammedî'nin (A.S.M.) misali şu مِشْكَوةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ dur. Makam-ı cifrîsi dokuzyüz doksansekiz (998) olarak aynen Risalet-ün Nur, -şeddeli nun iki nun sayılmak cihetiyle- tam tamına tevafukla ona işaret eder.

İkinci cümlesi: اَلزُّجَاجَةُ كَاَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّىٌّ يُوقَدُ dur. Yirmisekizinci Lem'ada tafsilen beyan edildiği gibi, İmam-ı Ali (R.A.) Kaside-i Celcelutiye'sinde sarahat derecesinde Risale-in Nur'a bakarak ve ona işaret ederek demiş: اَقِدْ كَوْكَبِى بِالْاِسْمِ نُورًا Ben tahmin ediyorum ki, İmam-ı Ali'nin (R.A.) bu işareti, bu cümle-i Nuriyenin remzinden mülhemdir. Bu

cümle-i âyetin makamı, beşyüz kırkaltı (546) edip, Risale-i Nur'un adedi olan beşyüz kırksekize (548) gayet cüz'î ve sırlı iki fark ile tevafuk noktasından işaret ettiği gibi, remzî bir manasıyla tam bakıyor.

Üçüncü Cümlesi: مِنْ شَجَرَةٍ dir. Eğer مِنْ شَجَرَةٍ deki ة vakıflarda gibi هـ sayılsa beşyüz doksan sekiz (598) ederek tam tamına Resail-in Nur ve Risale-in Nur adedi olan beşyüz doksansekize tevafukla beraber مِنْ فُرْقَانٍ حَكِيمٍ in adedine yine sırlı bir tek farkla tevafuk-u remzî ile, hem Resail-in Nur'u efradına dâhil eder, hem yine Risale-in Nur'un şecere-i mübareki Furkan-ı Hakîm olduğunu gösterir. Eğer مِنْ شَجَرَةٍ deki ت , ة kalsa, o vakit makam-ı cifrîsi dokuzyüz doksanüç (993) eder. Tevafuka zarar vermeyen cüz'î ve sırlı beş farkla Risalet-ün Nur adedi olan dokuzyüz doksansekize (998) tevafukla manasının dahi muvafakatine binaen ona işaret eder.

Dördüncü Cümlesi: نُورٌ عَلَى نُورٍ يَهْدِى اللّٰهُ لِنُورِهِ dir ki, dokuzyüz doksandokuz (999) ederek sırlı bir tek farkla Risalet-ün Nur adedi olan dokuzyüz doksansekize (998) tevafukla manasının kuvvetli münasebetine binaen işaret derecesinde remzeder.

Beşinci Cümlesi: مَنْ يَشَاءُ cümlesi gayet cüz'î bir farkla Risalet-ün Nur müellifinin ismiyle meşhur bir lakabına tevafukla manası baktığı gibi bakıyor. Eğer يَشَاءُ daki mukadder zamir izhar edilirse مَنْ يَشَائُهُ olur. Tam tamına tevafuk eder.

Bu âyet nasılki Risale-in Nur'a ismiyle bakıyor, öyle de tarih-i te'lifine ve tekemmülüne tam tamına tevafukla remzen bakıyor. كَمِشْكَوةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ اَلْمِصْبَاحُ فِى زُجَاجَةٍ cümlesi كَمِشْكَوةٍ deki tenvin vakıf yeri olmadığından nun sayılmak ve فِى زُجَاجَةٍ vakıf yeri olduğundan هـ , ة olmak cihetiyle bin üçyüz kırkdokuz (1349) ederek, Resail-in Nur'un en nuranî cüzlerinin te'lifi hengâmı ve tekemmül zamanı olan bin üçyüz kırkdokuz tarihine tam tamına tevafukla işaret eder.

Hem اَلْمِصْبَاحُ فِى زُجَاجَةٍ اَلزُّجَاجَةُ كَاَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّىٌّ cümlesi binüçyüz kırkbeş (1345) ederek, Resail-in Nur'un intişarı ve

iştiharı ve parlaması tarihine tam tamına tevafuk eder. Çünki şeddeli ر iki ر , şeddeli ن iki ن , şeddeli ز aslı itibariyle bir ل bir ز ve birinci زُجَاجَة vakıf cihetiyle هـ , ikinci vakıf olmadığından ت sayılır. Eğer şeddeli ز iki ز sayılsa o vakit bin üçyüz yirmiiki (1322) eder ki, yine Risale-in Nur müellifi, mukaddemat-ı Nuriyeye başladığı aynı tarihe tam tamına tevafuk eder.

Hem مِنْ شَجَرَةٍ مُبَارَكَةٍ cümlesi; ta-i evvel ت , ikinci ت ise vakıf yeri olduğundan هـ olmak ve شَجَرَةٍ deki tenvin ن sayılmak cihetiyle binüçyüz onbir (1311) eder ki, o tarihte Resail-in Nur müellifi Risalet-ün Nur'un mübarek şecere-i kudsiyesi olan Kur'anın basamakları olan ulûm-u Arabiyeyi tedrise başladığı aynı tarihe tam tamına tevafuk ederek remzen bakar. İşte bu kadar manidar ve müteaddid tevafukat-ı Kur'aniyenin ittifakı yalnız bir emare, bir işaret değil, belki kuvvetli bir delalettir. Belki elektrik ile beraber Resail-in Nur'a münasebet-i maneviyesiyle bir tasrihtir.

Bu âyetin münasebet-i maneviyesinin letafetlerinden bir letafeti şudur ki:

İhbar-ı gayb nev'inden mu'cizane hem elektriğe, hem Risale-in Nur'a işaret ettiği gibi, ikisinin zuhurlarına ve zaman-ı zuhurlarından sonraki tekemmül zamanlarına ve hilaf-ı âdet vaziyetlerini çok güzel gösteriyor.

Meselâ, زَيْتُونَةٍ لاَ شَرْقِيَّةٍ وَ لاَ غَرْبِيَّةٍ cümlesi der: "Nasılki elektriğin kıymetdar metaı, ne şarktan ne de garbdan celbedilmiş bir mal değildir. Belki yukarıda, cevv-i havada rahmet hazinesinden, semavat tarafından iniyor. Her yerin malıdır. Başka yerden aramağa lüzum yoktur." der. Öyle de manevî bir elektrik olan Resail-in Nur dahi ne şarkın malûmatından, ulûmundan ve ne de garbın felsefe ve fününundan gelmiş bir mal ve onlardan iktibas edilmiş bir nur değildir. Belki semavî olan Kur'an'ın, şark ve garbın fevkindeki yüksek mertebe-i arşîsinden iktibas edilmiştir.

Hem meselâ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ وَ لَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُورٌ cümlesi, mana-yı remziyle diyor ki: "Onüçüncü ve ondördüncü asırda semavî lâmbalar ateşsiz yanarlar, ateş dokunmadan

parlarlar. Onun zamanı yakındır.” Yani bin ikiyüz seksen (1280) tarihine yakındır. İşte bu cümle ile nasılki elektriğin hilaf-ı âdet keyfiyetini ve geleceğini remzen beyan eder. Aynen öyle de: Manevî bir elektrik olan Resail-in Nur dahi gayet yüksek ve derin bir ilim olduğu halde, külfet-i tahsile ve derse çalışmağa ve başka üstadlardan taallüm edilmeğe ve müderrisînin ağzından iktibas olmağa muhtaç olmadan herkes derecesine göre o ulûm-u âliyeyi, meşakkat ateşine lüzum kalmadan anlayabilir, kendi kendine istifade eder, muhakkik bir âlim olabilir.

Hem işaret eder ki; Resail-in Nur müellifi dahi ateşsiz yanar, tahsil için külfet ve ders meşakkatine muhtaç olmadan kendi kendine nurlanır, âlim olur.

Evet bu cümlenin bu mu’cizane üç işaratı elektrik ve Resail-in Nur hakkında hak olduğu gibi, müellif hakkında dahi ayn-ı hakikattır. Tarihçe-i hayatını okuyanlar ve hemşehrileri bilirler ki; “İzhar” kitabından sonraki medrese usûlünce onbeş sene ders almakla okunan kitabları, Resail-in Nur müellifi yalnız üç ayda tahsil etmiş.

Hem nasılki bu cümlenin manevî münasebet cihetinde kuvvetli ve letafetli işareti var; öyle de cifrî ve ebcedî tevafukuyla hem elektriğin zaman-ı zuhurunun kurbiyetini, hem Resail-in Nur’un meydana çıkması, hem de müellifinin veladetini remzen haber veriyor. Bir lem’a-i i’caz daha gösterir. Şöyle ki: يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ nun makamı, bin ikiyüz yetmişdokuz (1279) olup, وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُورٌ kısmı ise, iki tenvin iki “nun” sayılmak cihetiyle bin ikiyüz seksendört (1284) ederek hem elektriğin taammümünün kurbiyetini, hem Resail-in Nur’un yakınlığını, hem ondört sene sonra müellifinin veladetini يَكَادُ kelime-i kudsiyesiyle manen işaret ettiği gibi, cifr ile de tam tamına aynı tarihe tevafukla işaret eder. Malûmdur ki, zaîf ve ince ipler içtima ettikçe kuvvetleşir, kopmaz bir halat olur. Bu sırra binaen, bu âyetin bu işaretleri birbirine kuvvet verir, teyid eder. Tevafuk tam olmazsa da tam hükmünde olur ve işareti, delalet derecesine çıkar.

Tenbih: Ben bu âyet-i nuriyenin işaretlerini elektrik ve Resail-in Nur'un hatırı için beyan etmedim. Belki bu âyetin i'caz-ı manevîsinin bir şubesinden bir lem'asını göstermek istedim.

Elhasıl: Bu âyet-i kudsiye sarih manasıyla Nur-u İlahî ve Nur-u Kur'anî ve Nur-u Muhammedî'yi (A.S.M.) ders verdiği gibi, mana-yı işarîsiyle de her asra baktığı gibi, onüçüncü asrın âhirine ve ondördüncü asrın evveline dahi bakar ve dikkatle baktırır. Ve bu iki asrın âhir ve evvellerinde en ziyade nazara çarpan ve en ziyade münasebet-i maneviyesi bulunan ve bu âyetin umum cümlelerinin muvafakatlarını ve mutabakatlarını en ziyade kazanan elektrik ile Resail-in Nur olduğundan doğrudan doğruya mana-yı remziyle bakar diye bana kanaat-ı kat'iyye verdiğinden çekinmeyerek kanaatımı yazdım. Hata etmiş isem Erhamürrâhimîn'den rahmetiyle afvetmesini niyaz ediyorum. Resail-in Nur'un bu âyetin iltifatına liyakatını anlamak isteyen zâtlar, hangi risaleye dikkatle baksalar anlarlar. Hiç olmazsa Eskişehir hapishanesinin bir meyvesi olan Otuzuncu Lem'a namındaki altı esma-i İlahiyeye dair Altı Nükte Risalesine, hiç olmazsa o Lem'adan İsm-i Hayy ve Kayyum'a dair Beşinci ve Altıncı Nükte'lere dikkatle baksa elbette tasdik eder.

Resail-in Nur'a işaret eden İkinci Âyet: فَاسْتَقِمْ كَمَا اُمِرْتَ âyet-i meşhuresidir ki, شَيَّبَتْنِى سُورَةُ هُودٍ hadîsinin vüruduna sebeb olmuş. اسْتَقِمْ كَمَا اُمِرْتَ nin işareti Sekizinci Lem'ada tafsilen beyan edildiği gibi, Sure-i Hud'da فَمِنْهُمْ شَقِىٌّ وَ سَعِيدٌ ilâ âhirihî âyetinin iki kuvvetli işaret veren sahifesinin mukabilindeki gayet meşhur bir âyetidir. Makam-ı cifrîsi bin üçyüz üç (1303) ederek, hem Sure-i Şûra'nın ikinci sahifesinde وَاسْتَقِمْ كَمَا اُمِرْتَ ise, bin üçyüz dokuz (1309) ederek o tarihte umum muhatabları içinde birisine hususan Kur'an hesabına iltifat edip istikametle emreder ki; birinci tarih ise, Resail-in Nur müellifinin Risale-i Nur'u netice veren ulûmun tahsiline başladığı tarihtir. Ve ikinci âyetin tarihi ise, o müellifin hârika bir surette pek az bir zamanda ilimce tekemmül etmesi, tahsilden tedrise başladığı ve üç ayda ve

bir kış içinde onbeş senede medresece okunan yüz kitabdan ziyade okuduğu ve o zamanın o muhitte en meşhur ülemasının yanında o üç ayın mahsulü onbeş senesinin mahsulü kadar netice verdiği çok mükerrer imtihanlarla [15](Haşiye) ve hangi ilimden olursa olsun sorulan her suale karşı cevab-ı savab vermekle isbat ettiği aynı tarihe, tam tamına tevafukla remzen Risale-i Nur'un istikametine bir işarettir.

Üçüncü Âyet-i Meşhure: وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا âyeti kuvvetli münasebet-i maneviyesiyle beraber cifirce bin üçyüz kırkdört (1344) eder ki, o tarihte Risale-i Nur'un şakirdleri gibi bu âyetin manasına daha ziyade mazhar olanlar zahiren görülmüyor. Demek bu âyet, manasının müteaddid tabakalarından işarî bir tabakadan ve remzî bir perdeden Kur'anın parlak bir tefsiri olan Risale-i Nur'a bakıyor ve en evvel nâzil olan Sure-i Alak'ta اِنَّ اْلاِنْسَانَ لَيَطْغَى âyeti manasıyla ve makam-ı cifriyle ifade ediyor ki; bin üçyüz kırkdörtte nev'-i insan içinde firavunane emsalsiz bir tuğyan, bir inkâr çıkacak. وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا âyeti ise, o tuğyana karşı mücahede edenleri sena ediyor.

Evet harb-i umumî neticelerinden hem âlem-i insaniyet, hem âlem-i İslâmiyet çok zarar gördüler. Nev'-i insanın, hususan Avrupa'nın mağrur ve cebbarları, bilhâssa birisi, kuvvet ve gınaya ve paraya istinad ederek firavunane bir tuğyana girdiklerinden, o hususî insanlar nev'-i beşeri mes'ul ediyor diye insan ism-i umumîsiyle tabir edilmiş. Eğer لَنَهْدِيَنَّهُمْ deki şeddeli "nun" bir "nun" sayılsa, bin ikiyüz doksandört (1294) eder ki Risalet-ün Nur müellifinin besmele-i hayatıdır ve tarih-i veladetinin birinci senesidir. Eğer şeddeli "lâm" iki "lâm" ve "nun" bir sayılsa, o vakit bin üçyüz yirmidörtte (1324) hürriyetin ilânı hengâmında mücahede-i maneviye ile tezahür eden Risale-in Nur müellifinin görünmesi tarihidir.

Dördüncü Âyet-i Meşhure: وَلَقَدْ آتَيْنَاكَ سَبْعًا مِنَ الْمَثَانِى âyetidir. Şu cümle Kur'an-ı Azîmüşşan'ı ve Fatiha Suresi'ni

müsenna senasıyla ifade ettiği gibi, Kur'anın müsenna vasfına lâyık bir bürhanı ve altı erkân-ı imaniye ile beraber hakikat-ı İslâmiyet olan yedi esası, Kur'anın seb'a-i meşhuresini parlak bir surette isbat eden ve "Seb'a-I Mesanî" nuruna mazhar bir âyinesi olan Risale-in Nur'a cifirce dahi işaret eder. Çünki آتَيْنَاكَ سَبْعًا مِنَ الْمَثَانِى makam-ı ebcedîsi binüçyüz otuzbeş (1335) adediyle Risale-in Nur'un Fatihası olan İşarat-ül İ'caz tefsirinin Fatiha Suresi'yle Elbakara Suresi'nin başına ait kısmı basmakla intişar tarihi olan bin üçyüz otuzbeş veya altıya tevafukla remzî bir perdeden ona baktığına bir emaredir.

Beşinci Âyet: اَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا فَاَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِى بِهِ فِى النَّاسِ dir. Bu âyetin remzi latiftir. Çünki hem kuvvetli münasebet-i maneviye ile, hem cifirle efrad-ı kesîresi içinde hususî bir surette Risale-in Nur ve müellifine bakıyor. Şöyle ki: مَيْتًا kelimesi tenvin "nun" sayılmak cihetiyle beşyüz (500) ederek "Said-ün Nursî" adedi olan beşyüze tevafukla işaret ediyor ki, "Said-ün Nursî dahi meyyit hükmünde idi. Risalet-ün Nur ile ihya edildi, onunla hayat buldu." Evet, اَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا فَاَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا deki iki tenvin "nun"durlar. Bin üçyüz otuzdört (1334) eder ki, o aynı zamanda (Arabî tarihle) Said umumî harbde maddî ve dehşetli bir mevtten dahi hârika bir tarzda kurtulması ve felsefe ve gafletten gelen manevî ve şiddetli bir ölümden necat bulması ve Kur'anın âb-ı hayatıyla taze bir hayata girmesi tarihidir. Bu tevafuk-u manevî ve muvafakat-ı cifriye delalet derecesinde bir işarettir. Hem فَاَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِى بِهِ فِى النَّاسِ de tenvin "nun" ve şeddeli "nun" iki "nun" ve بِهِ de telaffuz edilen ى sayılmak cihetiyle bin ikiyüz doksandört (1294) eder ki, veladetinin ve hayatının birinci senesidir. Demek bu cümle ile hayat-ı maddiyesine, evvelki cümle ile de hayat-ı maneviyesine işaret eder.

Elhasıl: Bu âyet müteaddid ve çok tabakalarından bir işarî tabakadan hem Risalet-ün Nur'a, hem müellifine, hem bu ondördüncü asrın ibtidasına, hem ibtidasındaki Risalet-

ün Nur'un mebde'ine remzen, belki işareten, belki delaleten bakar.

اَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا Âyetinin Tetimmesi

اَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا فَاَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِى بِهِ فِى النَّاسِ كَمَنْ مَثَلُهُ فِى الظُّلُمَاتِ لَيْسَ بِخَارِجٍ مِنْهَا âyetinin kuvvetli işaretini hem teyid hem letafetlendiren üç münasebet birden Ramazanda kalbime geldi. Kat'î bir kanaat verdi ki, مَيّت kelimesine tam münasib Said'dir. Bu âyet Risale-i Nur tercümanı olan Said'i "meyyit" ünvanıyla göstermesinin bir hikmeti budur ki:

Mevtin muammasını ve tılsımını Risale-i Nur ile o açmış, o dehşetli yüzün altında ehl-i imana çok ünsiyetli, sürurlu, nurlu bir hakikat keşfedip isbat etmiş. Ve mevt-âlûd hayat-ı fâniyede boğulan ehl-i ilhada karşı, bâkiyane hayat-âlûd muvakkat bir mevt-i zahirî ile galibane mukabele eder. كَمَنْ مَثَلُهُ فِى الظُّلُمَاتِ sırrına mazhar olan ehl-i ilhad, gayr-ı meşru müştehiyatının ibahesiyle süslendirmesine mukabil; Risale-i Nur, mevti o aldatıcı, fâni hayata karşı çıkarıp lezzet ve zînetini zîr ü zeber eder. Ve der ve isbat eder ki: "Mevt ehl-i dalalet için i'dam-ı ebedîdir ve o dehşetli darağacından kurtaran ve mevti mübarek bir terhis tezkeresine çeviren yalnız Kur'an ve imandır." İşte bunun içindir ki, bu hakikat-ı muazzama-i mevtiye Risale-i Nur'da gayet mühim ve geniş bir mevki almış; hattâ ekser hücumunda mevti elinde tutup ehl-i dalaletin başına vurur, aklını başına getirmeye çalışır.

İkincisi: Ehl-i tarîkatın ve bilhâssa Nakşîlerin dört esasından biri ve en müessiri olan rabıta-i mevt Eski Said'i Yeni Said'e (R.A.) çevirmiş ve daima hareket-i fikriyede Yeni Said'e yoldaş olmuş. Başta İhtiyarlar Risalesi olarak, risalelerde o rabıta-i keşfiyatı göstere göstere tâ ehl-i iman hakkında mevtin nuranî ve hayatdar ve güzel hakikatını görüp gösterdi.

Üçüncüsü: Bu âyet cifir ve ebced hesabıyla her tarafta Said'e hücum eden üç çeşit mevtin temas zamanını ve tarihini aynen gösterip tevafuk eder. Demek âyetteki "meyyit" kelimesinin efradından medar-ı nazar bir ferdi ve

cifirce onun ismi “meyyit” adedine tam tevafukla hususî işarete mazhar bir mâsadak “Said-ün Nursî”dir.

[Sabri’nin sadakatının bir kerametidir.]

Ben namazdan sonra bu tetimmeyi yazarken Sıddık Süleyman’ın halefi Emin, Sabri’nin اَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا âyetine dair parçayı aldığını ve Ramazanın feyzinden onun izahı gibi nurlar istediğini gördüm. Ne yazdığımı Emin’e gösterdim, hayretle dedi: “Bu hem Sabri’nin, hem Risale-i Nur’un bir kerametidir.”

Bu âyetteki esrarlı müvazene-i Kur’aniyeyi düşünürken, Sure-i Hud’daki فَاَمَّا الَّذِينَ شَقُوا fıkrasına karşı وَاَمَّا الَّذِينَ سُعِدُوا فَفِى الْجَنَّةِ deki müvazene hatıra geldi ve bildirdi ki: Nasılki bu ikinci âyet ve birinci fıkra Risale-i Nur’un mesleğine, şakirdlerine tam tamına manen ve cifirce bakıyor. Öyle de: فَاَمَّا الَّذِينَ شَقُوا فَفِى النَّارِ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَ شَهِيقٌ âyeti dahi, Risale-i Nur’un muarızlarına ve düşmanlarına ve onların cereyanlarının mebdeine ve faaliyet devresine ve müntehasına cifir ile, tevafuk ile işaret eder. Şöyle ki:

يُرِيدُونَ لِيُطْفِؤُا نُورَ اللّٰهِ بِاَفْوَاهِهِمْ gibi âyetlerin bahsinde Birinci Şua’da yedi-sekiz âyâtın ehemmiyetle gösterdikleri bin üçyüz onaltı ve yedi (1316-1317) tarihi ki, Kur’ana karşı olan sû’-i kasdın mebdeidir. فَاَمَّا الَّذِينَ شَقُوا cifirce aynı tarihi gösteriyor. Eğer şeddeli “mim” iki “mim” sayılsa bin üçyüzelliyedi (1357), eğer şeddeli “lâm” iki “lâm” sayılsa binüçyüz kırkyedi (1347) ki bu asrın tâgiyane faaliyet tarihidir. Her iki şeddeli ikişer sayılsa bin üçyüz seksenyedi (1387) ki لاَ يَعْلَمُ الْغَيْبَ اِلاَّ اللّٰهُ dehşetli bir cereyanın müntehası tarihi olmak ihtimali var.

فَفِى النَّارِ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَ شَهِيقٌ ise bin üçyüz altmışbir (1361), eğer فَفِى النَّارِ daki okunmayan “ye” sayılmazsa bin üçyüz ellibir (1351) tarihini; eğer şeddeli “nun” asıl itibariyle bir “lâm”, bir “nun” sayılsa yine bin üçyüz otuzbir (1331) tarihini ve harb-i umumî ateşinin feryad u fizar içindeki yangınını göstererek Cehennem ateşinde zefir ve şehik eden ehl-i şekavetin azabını haber verip, ehl-i imanı fitnelere düşüren şakîlerin hem dünyada, hem âhirette cezalarına

işaret eder. Aynen öyle de, bu asra da zahiren bakan, esrarlı olan Sure-i وَ السَّمَاءِ ذَاتِ الْبُرُوجِ den şu âyetin اِنَّ الَّذِينَ فَتَنُوا الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَتُوبُوا فَلَهُمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَلَهُمْ عَذَابُ الْحَرِيقِ ifadesi gibi hem İstanbul'un iki harîk-ı kebiri, hem harb-i umumînin dehşetli yangınını Cehennem azabı gibi o fitnenin bir cezasıdır diye işaret eder.

Elhasıl: Bu âyet her asra baktığı gibi bu asra daha ziyade nazar-ı dikkati celbetmek için cifirce bu asrın üç-dört devresinin tarihlerine ve hâdiselerine işaret ve manasının suretiyle ve tarz-ı ifadesiyle iki cereyanın keyfiyetlerine ve vaziyetlerine îma eder.

Sabri'nin mektubu yolda iken ve gelmeden evvel o mektubun manevî tesiri ile bu âyeti ve اَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا âyetiyle beraber düşünürken hatırıma geldi. Risale-i Nur bu derece kuvvetli işarat-ı Kur'aniyeye ve şakirdleri bu kadar kıymetli beşaret-i Furkaniyeye ve aktabların iltifatına mazhariyetin sırrı ve hikmeti; musibetin azameti ve dehşetidir ki, hiçbir eserin mazhar olmadığı bir kudsî takdir ve tahsin almış. Demek ehemmiyet onun fevkalâde büyüklüğünden değil, belki musibetin fevkalâde dehşetine ve tahribatına karşı mücahedesi cüz'î ve az olduğu halde gayet büyük öyle bir ehemmiyet kesbetmiş ki bu âyette işaret ve beşaret-i Kur'aniyede ifade eder ki, Risale-i Nur dairesi içine girenler tehlikede olan imanlarını kurtarıyorlar ve imanla kabre giriyorlar ve Cennet'e gidecekler diye müjde veriyorlar. Evet bazı vakit olur ki, bir nefer gördüğü hizmet için bir müşirin fevkine çıkar, binler derece kıymet alır.

İhtar: Geçmiş ve gelecek âyetlerin işaretleri yalnız tevafukla değil belki herbir âyetin mana-yı küllîsindeki cüz'iyat-ı kesîresinden bir cüz'î ferdi Risale-i Nur olduğuna îmaen, münasebet-i maneviyeye göre cifrî ve ebcedî bir tevafukla o münasebeti teyiden ve ona binaen hususî ona bakar demektir.

Altıncı Âyet: Sure-i Hadîd'de وَ يَجْعَلْ لَكُمْ نُورًا تَمْشُونَ بِهِ Yani: "Karanlıklar içinde size bir nur ihsan edeceğim ki o nur ile doğru yolu bulup onda gidesiniz." Lillahilhamd Risale-i Nur

bu kudsî ve küllî manasının parlak bir ferdi olduğu gibi نُورًا deki tenvin “nun” sayılmak cihetiyle bin üçyüz onsekiz (1318) adediyle Resail-in Nur müellifi tedristen, te’lif vazifesine ve mücahidane seyahata başladığı zamanın beş sene evvelki zamanına ve çok âyetlerin işaret ettikleri bin üçyüz onaltı (1316) tarihindeki mühim bir inkılab-ı fikrîden iki sene sonraki zamana tevafuk eder ki; o zaman istihzarat-ı Nuriyeye başladığı aynı tarihtir. İşte şu nurlu âyet, hem manaca hem cifirce tevafuku ise, umum vücuhu ayn-ı şuur olan Kur’an-ı Mu’ciz-ül Beyan’da elbette ittifakî ve tesadüfî olamaz.

Yedinci Âyet: وَ يُحِقُّ اللّٰهُ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ şu âyet-i meşhurenin küllî manasının bu zamanda zahir bir mâsadakı Risalet-ün Nur olduğu gibi, Lafzullahtaki şeddeli “lâm” bir “lâm” ve بِكَلِمَاتِهِ deki melfuz “ya” sayılmak şartıyla dokuzyüz doksansekiz (998) adediyle Risalet-ün Nur’un dokuzyüz doksansekiz adedine tam tamına tevafukla, münasebet-i maneviyeye binaen remzen ona bakar. Ve bu remzi latifleştiren ve kuvvet veren münasebetlerin birisi şudur ki: Risalet-ün Nur’un eczaları Sözler namıyla iştihar etmişler. Sözler ise Arabca “kelimat”tır. Ve o kelimat ile Kur’anın hakaikını o derece mahz-ı hak ve ayn-ı hakikat olduğunu isbat etmiş ki, bu zamanın dinsiz feylesoflarını tam susturuyor.

Sekizinci Âyet: قُلْ اِنَّنِى هَدَينِى رَبِّى اِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ dir. Şu âyet-i meşhure küllî manasının bu asırda muvafık ve münasib bir ferdi Risalet-ün Nur olduğu gibi, cifirle صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ kelimesi صِرَاطٍ deki tenvin “nun” sayılmak cihetiyle Risalet-ün Nur adedi olan dokuzyüz doksansekize (998) yine iki sırlı [16](Haşiye) fark ile baktığı gibi, هَدَينِى رَبِّى اِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ cümlesinin makam-ı ebcedîsi ile bin üçyüz onaltı (1316) ederek Risale-i Nur müellifinin tedrisiyle istihzarat-ı Nuriyede bulunduğu en hararetli tarihi olan bin üçyüz onaltı adedine tam tamına tevafuk eder.

Dokuzuncu Âyet: Hem “Elbakara” Suresinde, hem “Lokman” Suresinde فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى cümlesidir. Yani: “Allah’a iman eden hiç kopmayacak bir zincir-i nuranîye yapışır, temessük eder.” Risale-i Nur ise, iman-ı billahın Kur’anî bürhanlarından bu zamanda en nuranisi ve en kuvvetlisi olduğu tahakkuk ettiğinden, bu بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى külliyetinde hususî dâhil olduğuna teyiden makam-ı cifrîsi bin üçyüz kırkyedi (1347) ederek Risalet-ün Nur intişarının fevkalâde parlaması tarihine tam tamına tevafukla bakar. Ve bu ondördüncü asırda Kur’anın i’caz-ı manevîsinden neş’et eden bir urvet-ül vüska ve zulümattan nura çıkaracak bir vesile-i nuraniye Risale-in Nur olduğunu remzen bildirir.

Onuncu Âyet: يُؤْتِى الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ

Onbirinci Âyet: وَ يُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَ الْحِكْمَةَ وَ يُزَكِّيهِمْ

Onikinci Âyet: وَ يُزَكِّيكُمْ وَ يُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ وَ الْحِكْمَةَ âyetleridir. Meal-i icmalîleri der ki: “Kur’an hikmet-i kudsiyeyi size bildiriyor. Sizi manevî kirlerden temizlendiriyor.” Bu üç âyetin küllî ve umumî manalarında Risale-i Nur kasdî bir surette dâhil olduğuna iki kuvvetli emare var.

Birisi şudur ki: Risale-i Nur’un müstesna bir hâssası, İsm-i Hakem ve Hakîm’in mazharı olup bütün safahatında, mebahisinde nizam ve intizam-ı kâinatın âyinesinde İsm-i Hakem ve Hakîm’in cilveleri olan hikmet-i kudsiyeyi ve hikemiyat-ı Kur’aniyeyi ders veriyor. Mevzuu ve neticesi, hikmet-i Kur’aniyedir.

İkinci Emare: Birinci Âyet bin üçyüz yirmiiki (1322) ederek makam-ı ebcedî ile Risale-in Nur müellifinin doğrudan doğruya ulûm-u âliyeden (آلِيَه) başını kaldırıp hikmet-i Kur’aniyeye müteveccih olarak hâdim-ül Kur’an vaziyetini aldığı tarihtir ki, bir sene sonra İstanbul’a gitmiş manevî mücahedesine başlamış.

İkinci âyet ise: Makam-ı cifrîsi bin üçyüz iki (1302) ederek Risale-i Nur müellifinin Kur’an dersini aldığı tarihe tam tamına tevafuk ile remzen Kur’anın bahir bir bürhanı olan Resail-in Nur’a bakar.

Üçüncü âyet ise: Bin üçyüz otuzsekiz (1338) olduğundan hikmet-i Kur'aniyeyi Avrupa hükemasına karşı parlak bir surette gösterebilen ve gösteren Risale-in Nur müellifi "Dâr-ül Hikmet-il İslâmiye"de hikmet-i Kur'aniyeyi müdafaa etmekle, hattâ İngiliz'in baş papazı sual ettiği ve altıyüz kelime ile cevab istediği altı sualine altı kelime ile cevab vermekle beraber, inzivaya girip bütün gayretiyle Kur'anın ilhamatından Risale-i Nur'un mes'elelerini iktibasa başladığı aynı tarihe tam tamına tevafukla remzen bakar.

Onüçüncü Âyet: Sure-i Âl-i İmran'da وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ اِلاَّ اللّٰهُ وَالرَّاسِخُونَ فِى الْعِلْمِ

Ondördüncü Âyet: Sure-i Nisa'da لكِنِ الرَّاسِخُونَ فِى الْعِلْمِ مِنْهُمْ

Bu iki âyet bu asra da hususî bakarlar.

Birincisinin meali gösteriyor ki: Ehl-i dalalet müteşabihat-ı Kur'aniyeyi yanlış tevilat ile tahrifine ve şübheleri çoğaltmasına çalıştığı bir zamanda, ilimde rüsuhu bulunan bir taife o müteşabihat-ı Kur'aniyenin hakikî tevillerini beyan edip ve iman ederek o şübehatı izale eder. Bu küllî mananın her asırda mâsadakları ve cüz'iyatları var. Harb-i umumî vasıtasıyla, bin seneden beri Kur'an aleyhinde teraküm eden Avrupa itirazları ve evhamları âlem-i İslâm içinde yol bulup yayıldılar. O şübehatın bir kısmı fennî şeklini giydi, ortaya çıktı. Bu şübehatı ve itirazları bu zamanda def'eden başta Risale-in Nur ve şakirdleri göründüğünden, bu âyet bu asra da baktığından Risale-in Nur ve şakirdlerine remzen bakmakla beraber ülema-i müteahhirînin mezhebine göre اِلاَّ اللّٰهُ da vakfedilmez. O halde makam-ı cifrîsi aynen اِنَّ اْلاِنْسَانَ لَيَطْغَى nın makamı gibi bin üçyüz kırkdört (1344) ederek Resail-in Nur ve şakirdlerinin meydan-ı mücahede-i maneviyeye atılmaları tarihine tam tamına tevafukla onları da bu âyetin harîm-i kudsîsinin içine alıyor. Hem haşrin en kuvvetli ve parlak bir bürhanı olan Onuncu Söz'ün etrafa yayılması tarihine ve Kur'anın kırk vecihle mu'cize olduğunu beyan eden Yirmibeşinci Söz'ün iştiharı hengâmına, hem اِنَّ اْلاِنْسَانَ لَيَطْغَى adedine tam tamına tevafukla bakar.

Eğer mezheb-i selef gibi اِلاّ اللّٰهُ da vakfolsa, o halde اَلرَّاسِخُونَ deki şeddeli "ra" iki "ra" sayılsa bin üçyüz altmış (1360) küsur ederek Risalet-ün Nur şakirdlerinin bundan onbeş-yirmi sene sonraki rasihane ve muhakkikane olan ilimlerine ve imanlarına remzen baktığı gibi; şeddeli "ra" asıl itibariyle bir "lâm" bir "ra" sayılsa bin ikiyüz oniki (1212) ederek bundan bir buçuk asır evvel Mevlâna Hâlid Zülcenaheyn'in Hindistan'dan getirdiği parlak bir ilm-i hakikat rüsuhuyla, o zamanda meydan alan tevilat-ı fasideyi ve şübehatı dağıtarak yüz senede elli milyondan ziyade insanları daire-i irşadına aldığı ve tenvir ettiği zamanın tarihine tam tamına tevafukla bakar.

İkinci âyet olan اَلرَّاسِخُونَ فِى الْعِلْمِ مِنْهُمْ şeddeli "ra" aslına nazaran bir "lâm" bir "ra" sayılmak cihetiyle makam-ı ebcedîsi bin üçyüz kırkdört (1344) etmekle her asra baktığı gibi bu asra da hususî remzen bakar. Ve ilm-i hakikatta rasihane çalışan ve kuvvetli iman eden bir taifeye işaret eder. Ve çok âyetlerin ehemmiyetle gösterdikleri bu bin üçyüz kırkdörtte Risalet-ün Nur ve şakirdlerinden daha ziyade bu vazifeyi müşkil şerait içinde sebatkârane yapan zahirde görülmüyor. Demek bu âyet onları dahi daire-i harîmine hususî dâhil ediyor.

Onbeşinci Âyet: يَا اَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ بُرْهَانٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَاَنْزَلْنَا اِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا

Şu âyet bu zamana dahi hitab eder. Çünki tamam -مُبِينًا hariç kalsa- bin üçyüz altmış (1360) küsur eder. Eğer قَدْ جَاءَكُمْ den sonraki olsa بُرْهَانٌ ve نُورًا kelimelerindeki tenvinler "nun" sayılsa bin üçyüz on (1310) eder. Demek bu asra da hitab eder. Hem قَدْ جَاءَكُمْ بُرْهَانٌ cümlesi yalnız dört farkla "Furkan" adedine tevafukla sarihan baktığı gibi; o kudsî bürhan-ı İlahînin bu zamanda parlak ve kuvvetli bir bürhanı olan Resail-in Nur'a dahi ikinci cümlesi olan اَنْزَلْنَا اِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا adedi, iki tenvin vakıfta iki "elif" sayılmak cihetiyle beşyüz doksansekiz (598) ederek aynen tam tamına Resail-in Nur'a ve Risale-in Nur adedine tevafuk ile o semavî bürhan-ı

kudsînin yerde bir bürhanı Resail-in Nur olduğunu remzen haber veriyor.

İhtar: Sözler'in üç ismi olan Risale-in Nur veya Resail-in Nur veya Risalet-in Nur'daki şeddeli "nun" iki "nun" sayılmak, cifirce ağlebî bir kaidedir. Şeddeli harf bazan bir, bazan iki sayılabilir.

Onaltıncı Âyet: لِلَّذِينَ آمَنُوا هُدًى وَ شِفَاءٌ dur. Şu şifalı âyet çok zamandır benim derdlerimin şifası ve ilâcı olduğu gibi eczahane-i kübra-yı İlahiye olan Kur'an-ı Hakîm'in tiryakî ilâçlarından, Risale-in Nur eczalarının kavanozlarından alarak belki bin manevî derdlerime bin kudsî şifayı buldum ve Resail-in Nur şakirdleri dahi buldular. Ve fenden ve felsefenin bataklığından çıkan ve tedavisi çok müşkil olan ve zındıka hastalığına mübtela olanlardan çokları onunla şifalarını buldular.

İşte her derde şifa olan Kur'anın ilâçlarının bu zamanda bir kısım kavanozları hükmünde bulunan Resail-in Nur dahi bu şifadar âyetin bir medar-ı nazarı olduğuna kuvvetli bir emare şudur ki: Bu âyetin makam-ı cifrîsi olan bin üçyüz kırkaltı (1346) adedi Resail-in Nur'un bin üçyüz kırkaltıda şifadarane etrafa intişarının tarihine ve Mu'cizat-ı Ahmediye Aleyhissalâtü Vesselâm namında olan risale-i hârikanın zaman-ı te'lifine tam tamına tevafukudur. Şu tevafuk hem münasebet-i maneviyeyi teyid ve onunla teeyyüd eder, hem remizden işaret derecesine çıkarıyor.

Onyedinci Âyet: فَاِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِىَ اللّٰهُ لاَ اِلٰهَ اِلاَّ هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ deki قُلْ حَسْبِىَ اللّٰهُ لاَ اِلٰهَ اِلاَّ هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ nün makam-ı cifrîsi şeddeli "lâm"lar birer "lâm" ve şeddeli "kâf" bir "kâf" sayılmak cihetiyle bin üçyüz yirmidokuz (1329) ederek, harb-i umumînin başlangıcı zamanında Resail-in Nur'un başlangıcı olan İşarat-ül İ'caz tefsirinin tarih-i te'lifine tam tamına tevafukla beraber, şeddeli "kâf" iki "kâf" sayılmak cihetiyle bin üçyüz kırkdokuz (1349) ederek harb-i umumînin verdiği sarsıntılar zamanında Resail-in Nur'un "Hasbiyallahü" diyerek ehl-i dünyadan hiçbir yerde himaye görmeden belki tehacüme hedef olmakla beraber

çekinmeyerek yalnız başlarıyla müşkilât içinde envâr-ı Kur’aniyeyi neşrettikleri aynı tarihe tam tamına tevafuku ise, her cihetiyle ayn-ı şuur olan âyâtta elbette tesadüfî olamaz. Belki bu gibi âyetler, en müşkil zaman olan bu asra dahi hususî bakarlar ve o âyâtı kendilerine rehber ittihaz eden bir kısım şakirdlerine hususî iltifat edip iltifatlarıyla teşci’ ederler.

Bu âyet, sâbık âyetler gibi münasebet-i maneviyesi gerçi zahiren görünmüyor; fakat bir cihetle Resail-in Nur ile bir nevi münasebeti vardır. Şöyle ki: Onüç senedir [17](Haşiye) bu âyet Risalet-ün Nur müellifinin ve sonra has şakirdlerinin mağribden sonra bir vird-i hususîleridir. Hem bu âyetin manasına bu zamanda tam mazhar ve herkes onlardan çekinmesinden fütur getirmeyerek “Hasbiyallahü” deyip mütevekkilane müşkilât-ı azîme içinde envâr-ı imaniyeyi ve esrar-ı Kur’aniyeyi neşreden, ehl-i imanı me’yusiyetten kurtaran başta Risalet-ün Nur ve şakirdleridir.

Onsekizinci Âyet: اِنَّ حِزْبَ اللّٰهِ هُمُ الْغَالِبُونَ dir. Bu âyet mealiyle hizbullahın zahirî mağlubiyetinden gelen me’yusiyeti izale için kudsî bir teselli verir ve hizbullah olan hizb-i Kur’anînin hakikatta ve akibette galebesini haber verir. Ve bu asırda hizb-i Kur’anînin hadsiz efradından Resail-in Nur şakirdleri tezahür ettiklerinden bu âyetin küllî manasında hususî dâhil olmalarına bir emare olarak makam-ı cifrîsi olan bin üçyüzelli (1350) adedi ile Resail-in Nur şakirdlerinin zahirî mağlubiyetleri ve bir sene sonra mahpusiyetleri içinde manevî galebeleri ve metanetleri ve haklarında yapılan müdhiş imha plânını akîm bırakan ihlasları ve kuvve-i maneviyeleri tezahür etmesinin rumi tarihi olan bin üçyüzelli ve ellibir ve elliiki (1350-1351-1352) adedine tam tamına tevafuku elbette şefkatkârane, teselliyetdarane bir remz-i Kur’anîdir.

Ondokuzuncu Âyet: وَ الَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ نُورُهُمْ يَسْعَى بَيْنَ اَيْدِيهِمْ وَ بِاَيْمَانِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اَتْمِمْ لَنَا نُورَنَا وَ اغْفِرْلَنَا Şu âyetin umum manasındaki tabakalarından bir tabaka-i işariyesi bu asra

dahi bakıyor. Çünki يَقُولَونَ رَبَّنَا اَتْمِمْ لَنَا نُورَنَا hem manaca kuvvetli münasebeti var, hem cifirce bin üçyüz yirmialtı (1326) ederek o tarihteki hürriyet inkılabından neş'et eden fırtınaların hengâmında herşeyi sarsan o fırtınaların ve harblerin zulümatından kurtulmak için nur arayan mü'minler içinde, Resail-in Nur şakirdleri az bir zaman sonra tezahür ettiklerinden bu âyetin efrad-ı kesîresinden bu asırda bir mâsadakı onlar olduğuna bir emaredir. وَاغْفِرْلَنَا cümlesi bin üçyüz altmışa (1360) bakıyor. Demek bundan beş-altı sene sonra istiğfar devresidir. Resail-in Nur şakirdleri o zamanda istiğfar dersini vereceğini remzen bir îmadır.

Yirminci Âyet: وَ نُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَ رَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ Şu âyet-i azîme sarîhan asr-ı saadette nüzul-ü Kur'ana baktığı gibi, sair asırlara dahi mana-yı işarîsiyle bakar. Ve Kur'anın semasından ilhamî bir surette gelen şifadar nurlara işaret eder. İşte doğrudan doğruya tabib-i kulûb olan Kur'an-ı Hakîm'in feyzinden ve ziyasından iktibas olunan Risalet-ün Nur, benim çok tecrübelerimle umum manevî derdlerime şifa olduğu gibi, Resail-in Nur şakirdleri dahi tecrübeleriyle beni tasdik ediyorlar. Demek Resail-in Nur bu âyetin bir mana-yı işarîsinde dâhildir. Ve bu duhûlüne bir emare olarak مَا هُوَ شِفَاءٌ وَ رَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ nin makam-ı cifrîsi bin üçyüz otuzdokuz (1339) ederek aynı tarihte Kur'andan ilham olunan Resail-in Nur bu asrın manevî ve müdhiş hastalıklarına şifa olmakla meydana çıkmağa başlamasından, bu âyet ona hususî remzettiğine bana kanaat veriyor. Ben kendi kanaatımı yazdım, kanaata itiraz edilmez.

Yirmibirinci Âyet veya Âyetler: قُلْ اِنَّنِى هَدَينِى رَبِّى اِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ❊ وَ هَدَيهُ اِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ Sekiz-dokuz âyetlerde "Sırat-ı Müstakim"e nazarı çeviriyorlar. Ve bu doğru, istikametli yolu bulmak için daima Kur'anın nurundan her asırda o asrın zulmetlerini dağıtacak ve istikamet yolunu tenvir edecek Kur'andan gelen nurlar olmakla ve bu dehşetli ve fırtınalı asırda o doğru yolu şaşırtmayacak bir surette gösteren başta şimdilik Risalet-ün Nur tezahür ettiğinden, hem bu "Sırat-ı Müstakim" kelimesinin makam-ı cifrîsi -tenvin "nun"

sayılmak cihetiyle- bin (1000) eder. Medde olmazsa dokuzyüz doksandokuz (999) ederek yalnız bir veya iki farkla [18](Haşiye) Risalet-ün Nur adedi olan dokuzyüz doksansekize (998) tevafukla, sekiz-dokuz âyetlerde “Sırat-ı müstakim” kelimeleri bu mezkûr iki âyet gibi Risalet-ün Nur’u “Sırat-ı müstakim”in efradına hususî idhal edip remzen ona baktırır ve istikametine işaret eder. Eğer صِرَاطٍ daki tenvin sayılmazsa, اَلنُّورِ daki şeddeli “nun” bir “nun” sayılır, yine tevafuk eder.

Hem nasılki bu âyet Risale-in Nur’a ismiyle bakıyor, öyle de onun istihzarat zamanına da bakar. Çünki هَدَينِى رَبِّى اِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ in makam-ı cifrîsi bin üçyüz onaltı (1316) ederek Risalet-ün Nur müellifinin ihtiyarsız olarak istihzarat-ı Nuriyede bulunduğu ve umum malûmatını Kur’anın fehmine basamaklar yaptığı en hararetli tarihi olan bin üçyüz onaltı adedine tam tamına tevafuku elbette evvelki işaratı teyid ve onunla teeyyüd ederek Risalet-ün Nur’u daire-i harîmine remzen belki işareten dâhil ediyor.

Cây-ı dikkat ve ehemmiyetli bir tevafuktur ki: Risalet-ün Nur müellifi bin üçyüz onaltı (1316) sıralarında mühim bir inkılab-ı fikrî geçirdi. Şöyle ki:

O tarihe kadar ulûm-u mütenevviayı, yalnız ilimle tenevvür için merak ederdi, okurdu, okuturdu. Fakat birden o tarihte merhum vali Tahir Paşa vasıtasıyla Avrupa’nın Kur’ana karşı müdhiş bir sû’-i kasdları var olduğunu bildi. Hattâ bir gazetede İngiliz’in bir müstemlekât nâzırı demiş:

“Bu Kur’an, İslâm elinde varken biz onlara hakikî hâkim olamayız. Bunun sukutuna çalışmalıyız.” dediğini işitti, gayrete geldi.

Birden makam-ı cifrîsi bin üçyüzonaltı (1316) olan فَاَعْرِضْ عَنْهُمْ fermanını manen dinleyerek bir inkılab-ı fikrî ile merakını değiştirdi. Bütün bildiği ulûm-u mütenevviayı Kur’anın fehmine ve hakikatlarının isbatına basamaklar yaparak hedefini ve gaye-i ilmiyesini ve netice-i hayatını, yalnız Kur’anı bildi. Ve Kur’anın i’caz-ı manevîsi, ona rehber

ve mürşid ve üstad oldu. Fakat maatteessüf o gençlik zamanında çok aldatıcı ârızalar yüzünden bilfiil o vazifenin başına geçmedi. Bir zaman sonra harb-i umumînin tarraka ve gürültüsü ile uyandı. O sabit fikir canlandı, bilkuvveden bilfiile çıkmağa başladı.

İşte hem ona, hem Risalet-ün Nur'a çok alâkası bulunan bu bin üçyüz onaltı (1316) tarihine çok âyetler müttefikan bakarlar. Meselâ: Nasılki هَدَينِى رَبِّى اِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ âyeti tam tamına tevafukla işaret eder. Aynen öyle de; bir âyet-i meşhure olan اِنَّ رَبِّى عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ makam-ı cifrîsi şeddeli "nun" bir "nun" sayılsa ve tenvin sayılmazsa bin üçyüz onaltı ederek aynen tam tamına o tarihe işaret eder. Hem nasılki yedi-sekiz surelerde gelen âyetler ve o âyetlerde gelen "Sırat-ı müstakim" cümleleri Risalet-ün Nur ismine tevafukla beraber, bu mezkûr iki âyet gibi bir kısmı Risalet-ün Nur te'lifinin tarihini de gösterir. Aynen öyle de; yedi aded surelerin başlarında yedi defa تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ cümle-i kudsiyesi makam-ı cifrîsi olan bin üçyüz onaltı veya yedi (1316-1317) ederek aynen tam tamına o bin üçyüz onaltı tarihine tevafukla işaret ettiği gibi, طس تِلْكَ آيَاتُ الْقُرْآنِ âyeti dahi aynen bin üçyüz onaltı ederek o bin üçyüz onaltı tarihine tevafukla işaret eder.

Güya nasılki asr-ı saadette Kur'andaki iman hakikatlarına alâmetler, deliller ve o Kitab-ı Mübin'in davalarına bürhanları ve hüccetleri gözlere de göstermek manasında tekrar ile تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ ❊ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ ❊ تِلْكَ آيَاتُ الْقُرْآنِ fermanlarıyla Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan ilânat yapıyor. Öyle de, bu dehşetli asırda dahi bir mana-yı işarîsiyle, o âyât-ı Furkaniyenin bürhanları ve hakkaniyetinin alâmetleri ve hakikatlarının hüccetleri ve hak Kelâmullah olduğuna delilleri olan Resail-in Nur'a mana-yı işarîsiyle, alâmet ve bürhan ve emare ve delil manasıyla "âyâtın âyetleri" diye tekrar ile تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ ferman ederek nazar-ı dikkati Kur'an hesabına bu asra ve bu asırdaki Resail-in Nur'a çeviriyor itikad ediyorum.

Evet herbir cihet ile ayn-ı şuur olan âyât-ı Kur'aniyenin böyle yirmi vecihle ve yirmi parmakla aynı şeye müttefikan

işaretleri tasrih derecesinde bana kanaat veriyor. Benim kanaatıma iştirak etmeyen bu ittifaka ne diyecek ve ne diyebilir? Hangi kuvvet bu ittifakı bozar? Resail-in Nur bu asra gelen işarat-ı Kur'aniyeye hususî bir medar-ı nazar olduğuna kimin şübhesi varsa, Kur'anın kırk vecihle mu'cizesini isbat eden Mu'cizat-ı Kur'aniye namındaki Yirmibeşinci Söz ve Yirminci Söz'ün ikinci makamına ve haşre dair Onuncu Söz ve Yirmidokuzuncu Sözlere baksın, şübhesi izale olmazsa gelsin parmağını gözüme soksun.

Yirmiikinci Âyet ve Âyetler: Hem Yunus, hem Yusuf, hem Ra'd, hem Hıcr, hem Şuara, hem Kasas, hem Lokman Surelerinin başlarında bulunan تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ ilân-ı kudsîsidir. Yirmibirinci âyetin hâtimesinde bunun münasebet-i maneviyesi bir derece beyan edilmiş. Cifrîsi ise, bu âyette üç "te" bin ikiyüz eder ve iki "kef" iki "lâm" yüz eder; yekûnü bin üçyüz. Bir "ye" bir "be" dört veya beş "elif" mecmuu bin üçyüz onaltı veya onyedi (1316-1317) ederek Resail-in Nur müellifi bir inkılab-ı fikrî ile ulûm-u mütenevviayı Kur'anın hakaikına çıkmak için basamaklar yaptığı bir tarihe tam tamına tevafuku münasebet-i maneviyesinin kuvvetine istinaden deriz:

O tevafuk remzeder ki: Bu asırda Resail-in Nur denilen otuzüç aded Söz ve otuzüç aded Mektub ve otuzbir aded Lem'alar, bu zamanda, Kitab-ı Mübin'deki âyetlerin âyetleridir. Yani, hakaikının alâmetleridir ve hak ve hakikat olduğunun bürhanlarıdır. Ve o âyetlerdeki hakaik-i imaniyenin gayet kuvvetli hüccetleridir. Ve تِلْكَ kelime-i kudsiyesinin işaret-i hissiyesiyle gözlere dahi görünecek derecede zahir olduğunu ifade eden böyle işarete lâyık delilleridir diye remzen Resail-in Nur'u bir işarî manasının küllî dairesine hususî ve medar-ı nazar bir ferdi olarak dâhil ediyor.

Elhasıl: Nasılki bu âyette bulunan işarî mana yedi surede yedi işaret hükmünde olup delalet, belki sarahat derecesine çıkıyor. Aynen öyle de: صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ deki remz dahi, yedi-sekiz surelerde bulunmakla yedi-sekiz remz hükmünde

olarak o remzi işaret, belki delalet, belki sarahat derecesine çıkarıyor.

İhtar: Külfetsiz olmak üzere birden hatıra gelen işarat kaydedildi. Tekellüfe girmemek için işaretli otuzüç âyetin çok işaratı kaydedilmedi.

Yirmiüçüncü Âyet: عَسَى رَبُّنَا اَنْ يُبْدِلَنَا خَيْرًا Şu âyet her asra baktığı gibi bu asra da bakıyor ve bu asırda kâbuslu bir rü'ya gibi musibetlere düşen ve Rabb-i Rahîm'inden onu hayra tebdil etmesini rica edenler içinde Resail-in Nur şakirdlerine hususî remzettiğine bir emaresi şudur ki: Bu âyetin makam-ı cifrîsi olan bin üçyüz kırkbeşte (1345) ehemmiyetli risaleler te'lif ile beraber, fevkalâde hâdiseler vukua gelmeğe hazırlandılar. Ve o Resail-in Nur'un merkez-i intişarı olan Barla karyesinde ziyade sıkıntı müellifine verildi. Ve hususi küçük mescidine ilişildiği zaman Resail-in Nur şakirdleri kuvvetli bir rica ile dergâh-ı İlahiyeye iltica edip "Yâ Rab! Bu müdhiş rü'yayı hayra tebdil eyle." deyip yalvardılar. Herkesin me'yusiyetlerine mukabil pek kuvvetli bir ümid ve rica ile müslümanların kuvve-i maneviyelerini takviye ettiler. Bu âyetin birden külfetsiz hatıra geleni bu kadardır. Yoksa esrarı çoktur. Tekellüf olmasın diye kısa kestim.

Yirmidördüncü Âyet ve Âyetler: Hem Sure-i Zümer, hem Sure-i Casiye, hem Sure-i Ahkaf'ın başlarında bulunan تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللّٰهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ âyât-ı azîmeleridir. Şu âyetler dahi yirmiikincideki âyetler gibi Risalet-ün Nur'un ismine ve zâtına, hem te'lif ve intişarına bir mana-i remziyle bakıyorlar.

İzahtan evvel mühim bir ihtar

(Lüzumlu dört-beş nokta beyan edilecek.)

Birinci Nokta: Hadîste vârid olduğu gibi, "Herbir âyetin mana mertebelerinde bir zahiri, bir bâtını, bir haddi, bir muttalaı vardır. Ve bu dört tabakadan herbirisinin (hadîsçe "şücûn ve gusûn" tabir edilen) füruatı, işaratı, dal ve budakları vardır." mealindeki hadîsin hükmüyle, Kur'an hakkında nâzil olan bu âyet-i kudsiye, fer'î bir tabakadan ve bir mana-yı işarîsiyle de Kur'an ile münasebeti çok kuvvetli

bir tefsirine bakmak, şe’nine bir nakîse değil, belki o lisan-ül gaybdaki i’caz-ı manevîsinin muktezasıdır.

İkinci Nokta: Bir tabakanın mana-yı işarîsinin külliyetindeki efradının bu asırda tezahür eden ve münasebeti pek kuvvetli bir ferdi Risalet-ün Nur olduğunu, onu okuyan herkes tasdik eder. Evet ben, Risalet-ün Nur’un has şakirdlerini işhad ederek derim:

Risalet-ün Nur sair te’lifat gibi ulûm ve fünundan ve başka kitablardan alınmamış. Kur’andan başka me’hazı yok, Kur’andan başka üstadı yok, Kur’andan başka mercii yoktur. Te’lif olduğu vakit hiçbir kitab müellifinin yanında bulunmuyordu. Doğrudan doğruya Kur’anın feyzinden mülhemdir ve sema-i Kur’anîden ve âyâtının nücumundan, yıldızlarından iniyor, nüzul ediyor.

Üçüncü Nokta: Resail-in Nur baştan başa ism-i Hakîm ve Rahîm’in mazharı olduğundan bu üç âyetin âhirleri ism-i Hakîm ile ve gelecek yirmibeşinci dahi Rahman ve Rahîm ile bağlamaları münasebet-i maneviyeyi cidden kuvvetlendiriyor. İşte bu kuvvetli münasebet-i maneviyeye binaen deriz ki: تَنْزِيلُ الْكِتَابِ cümlesinin sarih bir manası asr-ı saadette vahiy suretiyle Kitab-ı Mübin’in nüzulü olduğu gibi, mana-yı işarîsiyle de, her asırda o Kitab-ı Mübin’in mertebe-i arşiyesinden ve mu’cize-i maneviyesinden feyz ü ilham tarîkıyla onun gizli hakikatları ve hakikatlarının bürhanları iniyor, nüzul ediyor diyerek şu asırda bir şakirdini ve bir lem’asını cenah-ı himayetine ve daire-i harîmine bir hususî iltifatla alıyor.

Dördüncü Nokta: İşte bu risalede mezkûr otuzüç âyet-i meşhurenin bil’ittifak tekellüfsüz, manaca ve cifirce Resail-in Nur’un başına parmak basmaları ve başta Âyet-in Nur on parmakla ona işaret etmesi ve eskiden beri ülema ortasında ve edibler mabeyninde meşhur bir düstur ve hakikatlı bir medar-ı istihracat ve hattâ hususî tarihlerde ve mezar taşlarında ediblerin istimal ettikleri maruf bir kanun-u ilmî iledir. Eğer o kanuna tasannu’ karışmazsa, işaret-i gaybiye

olabilir. Eğer sun'î ve kasdî yapılsa, yalnız bir letafet, bir zarafet, bir cezalet olur.

Evet edibler hususî ve şahsî tarihlerde onun taklidini yapmakla kelâmlarını güzelleştirdikleri, hem cifir ilminin en esaslı bir kaidesi ve mühim bir anahtarı olan makam-ı ebcedî ile işaret ise; her cihetle ayn-ı şuur ve nefs-i ilim ve mahz-ı irade ve tesadüfî halleri olmayan ve lüzumsuz maddeleri bulunmayan Kur'anın bu kadar âyât-ı meşhuresi icma' ile ve ittifakla Risale-in Nur'a işaret ve tevafukları sarahat derecesinde onun makbuliyetine bir şehadettir ve hak olduğuna bir imzadır ve şakirdlerine bir beşarettir.

Beşinci Nokta: Bu hesab-ı ebcedî, makbul ve umumî bir düstur-u ilmî ve bir kanun-u edebî olduğuna deliller pek çoktur. Burada yalnız dört-beş tanesini nümune için beyan edeceğiz:

Birincisi: Bir zaman Benî-İsrail âlimlerinden bir kısmı huzur-u Peygamberî'de surelerin başlarındaki آلم ❊ كهيعص gibi mukattaat-ı hurufiyeyi işittikleri vakit, hesab-ı cifrî ile dediler: "Yâ Muhammed! Senin ümmetinin müddeti azdır." Onlara mukabil dedi: "Az değil." Sair surelerin başlarındaki mukattaatı okudu ve ferman etti: "Daha var." Onlar sustular.

İkincisi: Hazret-i Ali Radıyallahü Anh'ın en meşhur Kaside-i Celcelutiyesi, baştan nihayete kadar bir nevi hesab-ı ebcedî ve cifir ile te'lif edilmiş ve öyle de matbaalarda basılmış.

Üçüncüsü: Cafer-i Sadık Radıyallahü Anh ve Muhyiddin-i Arabî (R.A.) gibi esrar-ı gaybiye ile uğraşan zâtlar ve esrar-ı huruf ilmine çalışanlar, bu hesab-ı ebcedîyi gaybî bir düstur ve bir anahtar kabul etmişler.

Dördüncüsü: Yüksek edibler bu hesabı, edebî bir kanun-u letafet kabul edip, eski zamandan beri onu istimal etmişler. Hattâ letafetin hatırı için, iradî ve sun'î ve taklidî olmamak lâzım gelirken, sun'î ve kasdî bir surette o gaybî anahtarların taklidini yapıyorlar.

Beşincisi: Ulûm-u riyaziye ülemasının münasebet-i adediye içinde en latif düsturları ve avamca hârika görünen kanunları, bu hesab-ı tevafukînin cinsindendirler. Hattâ

fıtrat-ı eşyada Fâtır-ı Hakîm bu tevafuk-u hesabîyi bir düstur-u nizam ve bir kanun-u vahdet ve insicam ve bir medar-ı tenasüb ve ittifak ve bir namus-u hüsün ve ittisak yapmış. Meselâ; nasılki iki elin ve iki ayağın parmakları, a'sabları, kemikleri, hattâ hüceyratları, mesamatları hesabca birbirine tevafuk ederler. Öyle de; bu ağaç, bu baharda ve geçen bahardaki çiçek, yaprak, meyvece tevafuk ettiği gibi, bu baharda dahi az bir farkla geçen bahara tevafuk ve istikbal baharları dahi mazi baharlarına ihtiyar ve irade-i İlahiyeyi gösteren sırlı ve az farkla muvafakatları, Sâni'-i Hakîm-i Zülcemal'in vahdetini gösteren kuvvetli bir şahid-i vahdaniyettir.

İşte madem bu tevafuk-u cifrî ve ebcedî, bir kanun-u ilmî ve bir düstur-u riyazî ve bir namus-u fıtrî ve bir usûl-ü edebî ve bir anahtar-ı gaybî oluyor. Elbette menba-ı ulûm ve maden-i esrar ve fıtratın tercüman-ı âyât-ı tekviniyesi ve edebiyatın mu'cize-i kübrası ve lisan-ül gayb olan Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan, o kanun-u tevafukîyi işaratında istihdam, istimal etmesi i'cazının muktezasıdır.

İhtar bitti, şimdi sadede geliyoruz.

Sure-i Zümer, Câsiye, Ahkaf'ın başlarındaki تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللّٰهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ olan âyetler, sâbık ihtarın ikinci noktasında, münasebet-i maneviyesi beyan edildiğinden burada yalnız cifrî remzini beyan edeceğiz.

Şöyle ki: İki "te" sekizyüz, iki "nun" yüz, iki "mim" seksen, iki "kef" kırk, üç "ze" yirmibir, üç "ye" otuz, bir "be" bir "ha" on, "Lafzullah" altmış yedi, bir "ayn" yetmiş, dört "lâm" dört "elif" yüz yirmi dört olup yekûnü bin üçyüz kırkiki (1342) ederek bu asrın şu tarihine nazar-ı dikkati celbetmekle beraber, Kur'anın tenziliyle çok alâkadar bir Nur'a parmak basıyor. Ve o tarihten az sonra Mu'cizat-ı Ahmediye (A.S.M.) Risalesi ve Yirminci ve Yirmidördüncü Mektublar gibi Risalet-ün Nur'un en nurani cüzleri meydan-ı intişara çıkmaları ve Kur'anın kırk vecihle i'cazını isbat eden Mu'cizat-ı Kur'aniye Risalesiyle haşre dair Onuncu Söz'ün ikisinin kırkikide intişarları ve kırkaltıda fevkalâde iştiharları

aynı tarihte olması bir kuvvetli emaredir ki, bu âyet ona hususî bir iltifatı var. Hem nasılki bu âyetler te'lif ve intişarına işaret ederler, öyle de; yalnız تَنْزِيلُ الْكِتَابِ kelimesi Risalet-ün Nur'un ismine -şeddeli "nun" bir "nun" sayılmak cihetiyle- gayet cüz'î bir farkla tevafuk edip remzen bakar, kendine kabul eder. Çünki تَنْزِيلُ الْكِتَابِ kelimesi dokuzyüz ellibir (951) ederek Risalet-ün Nur'un makamı olan dokuzyüz kırksekize (948) sırlı üç farkla tevafuk noktasından bakar.

Birden hatıra geldi ki: Bu üç farkın sırrı ise Risalet-ün Nur'un mertebesi üçüncüde olmasıdır. Yani vahiy değil ve olamaz. Hem umumiyetle dahi ilham değil, belki ekseriyetle Kur'anın feyziyle ve medediyle kalbe gelen sünuhat ve istihracat-ı Kur'aniyedir.

Cây-ı dikkattir ki, birinci حم olan Sure-i Mü'min'de تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللّٰهِ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ makam-ı cifrîsi, bazı mühim âyetler gibi bin üçyüz yetmişe (1370) bakıyor. Acaba onbeş-yirmi sene sonra başka bir nur-u Kur'an zuhur mu edecek, yahut Resail-in Nur'un bir inkişaf-ı fevkalâde ile bir fütuhatı mı olacak bilmediğimden o kapıyı açamıyorum.

Yirmibeşinci Âyet: حم ❊ تَنْزِيلٌ مِنَ الرَّحْمنِ الرَّحِيمِ âyet-i kudsiyesidir. Bu âyetin mana-yı işarîsi, Resail-in Nur ile münasebeti çok kuvvetlidir. Bir ciheti şudur ki: Risalet-ün Nur'un ve şakirdlerinin mesleği, dört esas üzerine gidiyor.

Birincisi tefekkürdür; Hakîm ismine bakıyor.

Biri de şefkattir, hadsiz olan fakrını hissetmektir ki; Rahman ve Rahîm isimlerine bakıyor.

Hem şu âyet nasılki Resail-in Nur'un te'lif ve tekemmül tarihine tevafukla parmak basıyor, öyle de تَنْزِيلٌ kelimesiyle -vakf mahalli olmadığından tenvin "nun" sayılmak cihetiyle- makamı beşyüz kırkyedi (547) olarak Sözler'in ikinci ve üçüncü ismi olan Resail-in Nur ve Risale-i Nur'un adedi olan beşyüz kırksekiz veya kırkdokuza (548-549) şeddeli "nun" bir "nun" sayılmak cihetiyle pek cüz'î ve sırlı bir veya iki farkla tevafuk ederek remzen ona bakar, dairesine alır.

Hem حم ❊ تَنْزِيلٌ مِنَ الرَّحْمنِ الرَّحِيمِ in makam-ı cifrîsi, bir vecihle, yani tenvin "nun" sayılsa ve şeddeli iki "ra"daki lâm-

ı aslî hesab edilse حَامِيمْ , حم telaffuzda olduğu gibi olsa, bin üçyüz ellidört veya beş (1354-1355) eder. Ve diğer bir vecihte, yani tenvin sayılmazsa bin üçyüz dört (1304) eder; üçüncü vecihte, yani telaffuzda bulunmayan iki "lâm" hesaba girmezse bin ikiyüz doksandört (1294) eder.

Birinci vecihte tam tamına Resail-in Nur'un te'lifçe bir derece tekemmülü ve fevkalâde ehemmiyet kesbetmesi ve fırtınalara tutulması ve şakirdleri kudsî bir teselliye muhtaç oldukları Arabî tarihiyle şu bin üçyüz ellibeş ve ellidört tarihine, hem otuzbir aded Lem'alar'dan ibaret olan "Otuzbirinci Mektub"un te'lif zamanına, hem o mektubun Otuzbirinci Lem'asının vakt-i zuhuruna ve o lem'adan Birinci Şua'ın te'lifine ve o şua'ın yirmidokuz makamında otuzüç aded âyâtın Risale-i Nur'a işaretleri istihrac edildiği hengâmına ve yirmibeşinci âyetin Risale-i Nur'a îmaları yazıldığı şu zamana, şu dakikaya, şu hale tam tamına tevafuku ise, Kur'an'ın i'caz-ı manevîsine yakışıyor. Gayet latif ve müjdeli bir tevafuktur.

İkinci vecihte, yani binüçyüz dört (1304) makamıyla Risale-i Nur'un tercümanı, Risale-i Nur'un basamakları olan mebadi-i ulûma besmele-keş olduğu ve fütuhat-ı Nuriyede besmelesini çektiği ve fatiha-i hayat-ı ilmiyede "Bismillahirrahmanirrahîm" okuduğu zamanına tam tamına tevafukla parmak basıyor, arkasını sıvatıyor, "Haydi git, selâmetle çalış." remzen diyor.

Üçüncü vecihte, yani bin ikiyüz doksanüç veya dört (1293-1294) olan makam-ı cifrîsiyle o tercümanın besmele-i hayat-ı dünyeviyesinin ibtidasına tam tamına tevafuk sırrıyla îma eder ki, onun hayatı çok dehşetli dağdağaları ve fırtınaları görmek ve çekmekle beraber daima Rahman ve Rahîm isimlerinin mazharı olarak rahmetle muhafaza ve şefkatle terbiye edileceğini remzen mün'imane haber veriyor. Bu suretle Kur'anın manevî i'cazından ihbar-ı gaybî nev'inin bir şuaını gösteriyor.

Yirmialtıncı Âyet: Sure-i Hud'da فَمِنْهُمْ شَقِىٌّ وَ سَعِيدٌ âyetinin iki satır sonra gelen وَاَمَّا الَّذِينَ سُعِدُوا فَفِى الْجَنَّةِ âyetidir. Şu

âyetin şeddeli "mim" ve şeddeli "lâm" ve şeddeli "nun" ikişer sayılmak ve اَلْجَنَّةِ deki "te" vakıfta olduğundan "he" olmak cihetiyle makam-ı cifrîsi bin üçyüz elliiki (1352) olmakla tam tamına Resail-in Nur şakirdlerinin en me'yusiyetli ve musibetli zamanları olan bin üçyüz elliiki tarihine tam tamına tevafukla o acınacak hallerinde kudsî ve semavî bir teselli, bir beşarettir. Ve âyetin münasebet-i maneviyesi bir-iki risalede, yani Keramat-ı Aleviyede ve Gavsiye'de beyan edilmiştir. وَاَمَّا الَّذِينَ سُعِدُوا deki سُعِدُواkelimesi فَمِنْهُمْ شَقِىٌّ وَ سَعِيدٌ deki سَعِيدٌ kelimesine Kur'an sahifesinde tam müvazi ve mukabil gelmesi, bu tevafuka bir letafet daha katar. Bu âyetin küllî ve çok geniş mana-yı kudsîsinin cüz'iyatından Risale-i Nur şakirdleri gibi teselliye çok muhtaç bir cüz'îsi bu asırda bin üçyüz elliikide bulunduğuna tam tamına tevafukla işaret ederek başına parmak basıyor.

Eğer فَفِى الْجَنَّةِ kelimesinde vakfedilmezse ve خَالِدِينَ kelimesiyle rabtedilse, o vakit "te", "he" olmaz. Fakat daha latif tesellikâr bir tevafuk olur. Çünki وَاَمَّا الَّذِينَ سُعِدُوا kaide-i nahviyece mübtedadır. فَفِى الْجَنَّةِ خَالِدِينَ onun haberidir. Bu haber ise, makam-ı cifrîsi olan bin üçyüz kırkdokuz (1349) adediyle, bin üçyüz kırkdokuz tarihinden beşaretle remzen haber verir. Ve o tarihte bulunan Kur'an hizmetkârlarından bir taifenin ashab-ı Cennet ve ehl-i saadet olduğunu mana-yı işarîsiyle ve tevafuk-u cifrî ile ihbar eder ve bu tarihte Risale-i Nur şakirdleri Kur'an hesabına fevkalâde hizmetleri ve tenevvürleri ve çok mühim risalelerin te'lifleri ve başlarına gelen şimdiki musibetin, düşmanları tarafından ihzaratı tezahür ettiğinden, elbette bu tarihe müteveccih ve işarî, tesellikâr bir beşaret-i Kur'aniye en evvel onlara baktığını gösterir.

Evet فَفِى الْجَنَّةِ خَالِدِينَ de şeddeli "nun" bir "nun" sayılmak cihetiyle ت dörtyüz, خ altıyüz; bin eder. İki ن yüz, bir ى iki ف bir ل ikiyüz; diğer ل otuz, ikinci ى on, iki elif iki, bir ج üç, bir د dört, kırk dokuz eder ki; yekûnü bin üçyüz kırkdokuz (1349) eder.

Bu müjde-i Kur’aniyenin binden bir vechi bize teması, bin hazineden ziyade kıymetdardır. Bu müjdenin bir müjdecisi, bir sene evvel görülmüş bir rü’ya-yı sadıkadır. Şöyle ki: Isparta’da başımıza gelen bu hâdiseden bir ay evvel bir zâta rü’yada (ona) deniliyor ki:

“Resail-in Nur şakirdleri, iman ile kabre girecekler, imansız vefat etmezler.”

Biz o vakit o rü’yaya çok sevindik. Demek o müjde, bu müjde-i Kur’aniyenin bir müjdecisi imiş. [19](Haşiye)

Yirmiyedinci Âyet: Sure-i Saf’da يُرِيدُونَ لِيُطْفِؤُا نُورَ اللّهِ بِاَفْوَاهِهِمْ وَاللّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ dur. Bu âyetteki نُورَ اللّهِ بِاَفْوَاهِهِمْ وَاللّهُ مُتِمُّ نُورِهِ cümlesinin makam-ı cifrîsi, bin üçyüz onaltı veya yedidir (1316-1317). Ve bu tarih ise; sâbıkan yirmibirinci âyetin hâtimesinde zikredilen inkılab-ı fikrî sadedinde; Avrupa’nın bir müstemlekât nâzırı, Kur’anın nurunu söndürmesine çalışması tarihine ve Resail-in Nur müellifi dahi ona karşı o inkılab-ı fikrî sayesinde o nuru parlatmağa çalışması aynı tarihe, hem yedi surede yedi defa تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ aynı tarihe, hem طس تِلْكَ آيَاتُ الْقُرْآنِ dahi aynı tarihe, hem هَدَينِى رَبِّى اِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ dahi aynı tarihe, hem اِنَّ رَبِّى عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ dahi şeddeli “nun” bir “nun” sayılmak ve tenvin sayılmamak cihetiyle aynı tarihe, hem فَاَعْرِضْ عَنْهُمْ fermanı dahi aynı tarihe, hem نُورَ اللّهِ بِاَفْوَاهِهِمْ وَاللّهُ مُتِمُّ نُورِهِ dahi aynı tarihe bil’ittifak muvafakatları elbette remizden, işaretten, delaletten ziyade bir sarahattır ki; Risale-i Nur o Nur-u İlahînin bir lem’ası olacağını ve düşmanları tarafından gelen şübehat zulümatını dağıtacağını mana-yı işarîsiyle müjdeliyor. Hem bu cifrî ve müteaddid ve manidar tevafuklar ise, kuvvetli bir münasebet-i maneviyeye istinad ederler.

Evet Resail-in Nur’un yüzyirmi dokuz risaleleri, yüzyirmi dokuz elektrik lâmbalarının şişeleri misillü Kur’an nur-u a’zamından uzanan tellerin başlarına takılıp o nuru neşrettikleri meydandadır. Risale-i Nur’un yarı ismi iki defa

bu cümle-i âyette bulunmasıyla o münasebeti letafetlendiriyor.

Yirmisekizinci Âyet: Sure-i Tevbe'de: يُرِيدُونَ اَنْ يُطْفِئُوا نُورَ اللّٰهِ بِاَفْوَاهِهِمْ وَيَاْبَى اللّٰهُ اِلاَّ اَنْ يُتِمَّ نُورَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ âyetindeki نُورَ اللّٰهِ بِاَفْوَاهِهِمْ وَيَاْبَى اللّٰهُ اِلاَّ اَنْ يُتِمَّ نُورَهُ cümlesi, kuvvetli ve letafetli münasebet-i maneviyesiyle beraber şeddeli "lâmlar" birer "lâm" ve şeddeli "mim" asıl kelimeden olduğundan iki "mim" sayılmak cihetiyle bin üçyüz yirmidört (1324) ederek, Avrupa zalimleri devlet-i İslâmiyenin nurunu söndürmek niyetiyle müdhiş bir sû'-i kasd plânı yaptıkları ve ona karşı Türkiye hamiyetperverleri, hürriyeti yirmidörtte ilânıyla o plânı akîm bırakmağa çalıştıkları halde, maatteessüf altı-yedi sene sonra, harb-i umumî neticesinde yine o sû'-i kasd niyetiyle Sevr Muahedesinde Kur'anın zararına gayet ağır şeraitle kâfirane fikirlerini yine icra etmek olan plânlarını akîm bırakmak için Türk milliyetperverleri cumhuriyeti ilânla mukabeleye çalıştıkları tarihi olan bin üçyüz yirmidörde, tâ otuz dörde, tâ ellidörde tam tamına tevafukla, o herc ü merc içinde Kur'anın nurunu muhafazaya çalışanlar içinde Resail-in Nur müellifi yirmidörtte (1324) ve Resail-in Nur'un mukaddematı otuzdörtte (1334) ve Resail-in Nur'un nuranî cüzleri ve fedakâr şakirdleri ellidörtte (1354) mukabeleye çalışmaları göze çarpıyor. Hattâ hakikat-ı hali bilmeyen bir kısım ehl-i siyaseti telaşa sevkettiler. Ve bu itfa sû'-i kasdına karşı tenvir vazifesini tam îfa ettiklerinden bu âyetin mana-yı işarîsi cihetinde bir medar-ı nazarı olduklarına kuvvetli bir emaredir. Şimdi İslâmlar içinde Nur-u Kur'ana muhalif haletlerin ekserîsi, o sû'-i kasdların ve Sevr Muahedesi gibi gaddarane muahedelerin vahîm neticeleridir.

Eğer şeddeli "mim" dahi şeddeli "lâmlar" gibi bir sayılsa, o vakit bin ikiyüz seksendört (1284) eder. O tarihte Avrupa kâfirleri devlet-i İslâmiyenin nurunu söndürmeğe niyet ederek on sene sonra Rusları tahrik edip Rus'un doksanüç (1293) muharebe-i meş'umesiyle âlem-i İslâmın parlak nuruna muvakkat bir bulut perde ettiler. Fakat bunda Resail-in Nur şakirdleri yerinde Mevlâna Hâlid'in (K.S.) şakirdleri o

bulut zulümatını dağıttıklarından bu âyet bu cihette onların başlarına remzen parmak basıyor. Şimdi hatıra geldi ki; eğer şeddeli “lâmlar” ve “mim” ikişer sayılsa, bundan bir asır sonra zulümatı dağıtacak zâtlar ise, Hazret-i Mehdi’nin şakirdleri olabilir. Her ne ise... Bu nurlu âyetin çok nuranî nükteleri var. اَلْقَطْرَةُ تَدُلُّ عَلَى الْبَحْرِ sırrıyla kısa kestik.

Yirmidokuzuncu Âyet: Sure-i İbrahim’in başında الر كِتَابٌ اَنْزَلْنَاهُ اِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ اِلَى النُّورِ بِاِذْنِ رَبِّهِمْ اِلَى صِرَاطِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ âyetidir. Şu âyetin dört-beş cümlesinde dört-beş îma var. Mecmuu bir işaret hükmüne geçer.

Birincisi: اِلَى النُّورِ بِاِذْنِ رَبِّهِمْ cümlesi ifade eder ki: “Kitab-ı Mübin vasıtasıyla, ondördüncü asırdaki zulümattan, insanlar biiznillah Kur’andan gelen bir nura çıkarlar.” Bu meal ve hususan nur lafzı, Resail-in Nur’a mutabık olduğu gibi; makam-ı cifrîsi şeddeli “nun” iki “nun” olmak üzere bin üçyüz otuzsekiz veya dokuz (1338-1339) ederek harb-i umumî zulümatında te’lif edilen Resail-in Nur’un fatihası olan İşarat-ül İ’caz Tefsiri, o zulmetler içindeki zuhuru tarihine tam tamına tevafuku ve âyetteki Nur kelimesi Risale-i Nur’daki Nur lafzına îma ile bakıyor.

İkincisi: اِلَى صِرَاطِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ cümlesi evvelki cümledeki Nur’u tarif ederek der: O Nur, Cenab-ı Hakk’ın izzet ve mahmudiyetini gösteren yoldur. Bu cümlenin makam-ı ebcedîsi beşyüz kırk sekiz veya elli (548-550) olarak Resail-in Nur’un şeddeli “nun” bir “nun” olmak üzere adedi olan beşyüz kırksekize tam tamına tevafuk eder. Eğer okunmayan iki “elif” sayılsa, mertebesine işaret eden iki farkla yine tam tamına tevafuk eder. Bu îmayı teyid eden, hem letafetlendiren bir münasebet var. Şöyle ki:

Âlem-i İslâm için en dehşetli asır altıncı asır ile Hülâgu fitnesi ve onüçüncü asrın âhiri ve ondördüncü asır ile harb-i umumî fitneleri ve neticeleri olduğu münasebetiyle bu cümle makam-ı ebcediyle altıncı asra ve evvelki cümle gibi اَلْعَزِيزِ الْحَمِيدِ kelimeleri ile bu asra, Sultan Abdülaziz ve Sultan Abdülhamid devirlerine îma eder.

Hem sâbık âyetlerde ise, Resail-in Nur'un ikinci ismine tevafukla işaret eden umum o âyetler, dehşetli asır olan Hülâgu ve Cengiz asrına dahi îma ederler. Hattâ o âyetlerin hem o asra, hem bu asra îmaları içindir ki, Hazret-i Ali (R.A.) Ercuze'sinde ve Gavs-ı A'zam (R.A.) Kasidesinde Resail-in Nur'a kerametkârane işaret ettikleri vakit hem o asra, hem şu asra bakıp hiddetle işaret etmişler.

Üçüncüsü: مِنَ الظُّلُمَاتِ kelimesindeki الظُّلُمَاتِ ın adedi bin üçyüz yetmişiki (1372) ederek bu asrın zulümleri, zulmetleri ne vakte kadar devam edeceğini, o zulmetlerin içinde bir Nur daima tenvire çalışacağına îma ile Risale-i Nur'un tenvirine remzen bakar.

Dördüncüsü: لِتُخْرِجَ النَّاسَ cümlesi diyor ki: "Bin üçyüz kırkbeşte (1345) Kur'andan gelen bir Nur ile insanlar karanlıklardan ışıklara çıkarılacak." Bu meal ise, bin üçyüz kırkbeşte fevkalâde tenvire başlayan Resail-in Nur'a tam tamına cifirce, hem mealce muvafık ve mutabık olmakla Risale-i Nur'un makbuliyetine îma belki remzediyor.

Beşincisi: الر كِتَابٌ اَنْزَلْنَاهُ اِلَيْكَ deki اِلَيْكَ kelimesi Kur'ana has baktığı için hariç kalmak üzere, الر كِتَابٌ اَنْزَلْنَاهُ cümlesinin makamı Risalet-ün Nur'un birinci ismine tam tamına tevafuk etmesi Risalet-ün Nur'un, Kitab-ı Münzel'in tam bir tefsiri ve manası olduğunu ve ondan yabani olmadığını remzen ifade eder. Çünki الر üçyüz sekseniki, كِتَابٌ dörtyüz yirmiüç, اَنْزَلْنَاهُ yüz kırkdört, yekûnü dokuzyüz kırkdokuz (949); eğer tenvin "nun" sayılsa dokuzyüz doksandokuz (999) ederek Risalet-ün Nur'un -eğer şeddeli "nun" bir "nun" sayılsa- adedi olan dokuzyüz kırksekize, eğer şeddeli "nun" iki "nun" olsa dokuzyüz doksansekize (998) sırlı (yani vahiy olmadığını ifade için) bir tek farkla tevafuk edip ona îma eder.

Elhasıl: Bu bir tek âyette mezkûr beş cümlenin münasebet-i maneviyeyi gözeterek beş aded îmaları bir kuvvetli işaret, belki bir delalet hükmüne geçebilir kanaatı bana bunu yazdırdı. Hata etmişsem Kitab-ı Mübin'i şefaatçı edip Erhamürrâhimîn'den kusurumun afvını niyaz ederim.

سُبْحَانَكَ لاَ عِلْمَ لَنَا اِلاَّ مَا عَلَّمْتَنَا اِنَّكَ اَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

* * *

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمنِ الرَّحِيمِ

Yirmidokuzuncu Âyetin sehvine dair tafsilât

Küçük bir sehivden kuvvetli bir işaret-i gaybiye gördüm. Ondan bildim ki, o sehiv bunun içinmiş.

Şöyle ki: Birinci Şua olan İşarat-ı Kur'aniyenin yirmidokuzuncu âyet Sure-i İbrahim'in başında, الر كِتَابٌ اَنْزَلْنَاهُ اِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ اِلَى النُّورِ بِاِذْنِ رَبِّهِمْ içinde اِلَى النُّورِ بِاِذْنِ رَبِّهِمْ cümlesine makam-ı cifrîsi sehven bin üçyüz otuzdört (1334) ederek Risale-i Nur'un fatihası olan İşarat-ül İ'caz Tefsirinin zuhuru ve tab'ı tarihine tevafukla bakar denilmiş. Halbuki melfuz harflerinin makamı, bin üçyüz otuzdokuz (1339) olup o tefsirin fevkalâde iştiharı ve Dâr-ül Hikmet tarafından ekser müftülere gönderilen nüshalar, müteaddid ve maddî ve manevî inkılabların sarsıntılarından vikaye noktasında -çok emareler ve müftülerin itirafıyla- birer kal'a ve ekser müftülerin ellerinde birer elmas kılınç hükmüne geçmeleri tarihine tevafukla takdirkârane bakar. Okunmayan iki "elif" sayılsa, bin üçyüz kırkbir (1341) edip Risale-i Nur'un mebde-i zuhuruna tam tamına tevafukla bakar.

Bu küçük sehiv şöyle bir manayı birden kuvvetli ihtar etti ki: O Sure-i İbrahim'in başındaki âyetin Risale-i Nur'a remzen bakan yalnız onun dört cümlesi değil, belki o birinci sahife âhirine kadar münasebat-ı maneviye cihetinde bir mana-yı remziyle -efrad-ı kesîresi içinde- Risale-i Nur'a gizli bir hususiyet ile îma eder, remzen bakar. Ben şimdilik o hakikat-ı remziyeyi beyan edemem. Yalnız kısa bir işaret edilecek.

Evet Risale-i Nur'un mayası ve meşrebi tefekkür ve şefkat olduğu cihetle, Hazret-i İbrahim'in (A.S.) hususî meşrebi olan tefekkür ve şefkat noktasında tam tevafuk etmek sırrıyla şu surede daha ziyade Risale-i Nur'u kucağına alıyor. Baştaki âyet, dört cümle ile en karanlık bir asrın kara kara içinde, zulmet zulmet içinde insanları nura çıkaran ve Kur'andan çıkan bir nura parmak bastığı gibi; en karanlık içinde

bulunan ve Risale-i Nur’un cereyanına muhalif gidenleri tarif eder.

Üçüncü Âyet: الَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ الْحَيَوةَ الدُّنْيَا عَلَى الْاَخِرَةِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا اُولئِكَ فِى ضَلاَلٍ بَعِيدٍ

Bu dahi, üç cümlesiyle bazı münasebat-ı maneviye ve muvafakat-ı mefhumiye cihetinde ve hem Risale-i Nur’un mesleğine, hem mülhidlerin mesleğine îmaen bakar. Ve birinci cümlesiyle der ki: “O bedbahtlar, bazı ehl-i imanın (imanları beraber olduğu halde) ve bir kısım ehl-i ilmin (âhireti tam bildikleri halde) onlara iltihak delaletiyle, bilerek ve severek hayat-ı dünyeviyeyi dine ve âhirete, yani elması tanıdığı ve bulduğu halde beş paralık şişeyi ona tercih etmek gibi; sefahet-i hayatı, dinî hissiyata muannidane tercih edip dinsizlik ile iftihar ederler.” Bu cümlenin bu asra bir hususiyeti var. Çünki hiçbir asır böyle bir tarzı göstermemiş. Sair asırlarda o ehl-i dalalet âhireti bilmiyor ve inkâr ediyor. Elması elmas bilmiyor, dünyayı tercih ediyor.

Ve ikinci cümlesi olan وَ يَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ ile der ki: “O bedbahtların dalaleti, muhabbet-i hayattan ve temerrüdden neş’et ettiği için kendi halleri ile durmuyorlar, tecavüz ediyorlar. Bildikleri ve onun ile ecdadları bağlı olan dine adavetkârane, menbalarını kurutmak ve esasatını bozmak ve kapılarını ve yollarını kapatmak istiyorlar.”

Ve üçüncü cümlesi olan وَ يَبْغُونَهَا عِوَجًا ile der ki: “Onların dalaleti fenden, felsefeden geldiği için acib bir gurur ve garib bir firavunluk ve dehşetli bir enaniyet onlara verip nefislerini öyle şımartmış ki, kâinatı idare eden İlahî kanunların şualarını ve insan âleminde o hakaikin düsturlarını süflî hevesatlarına ve müştehiyatlarına müsaid görmediklerinden (hâşâ! hâşâ!) eğri, yanlış, noksan bulmak istiyorlar.”

İşte bu âyet, üç cümlesiyle manen bu asırda acib bir taife-i dâlleye tam bir tevafuk-u manevî ile mana-yı işarîsiyle çok efradı içinde hususî baktığı gibi, tevafuk-u cifrîsiyle dahi başlarına parmak basıyor. Evet evvelki cümle olan الَّذِينَ

يَسْتَحِبُّونَ nin makamı bin üçyüz yirmiyedi (1327); eğer şeddeli “lâm” ve “be” ikişer sayılsa Arabî tarihiyle bin üçyüz ellidokuz (1359) edip o tuğyanlı taifenin savletli zamanını göstererek tam tevafukla bakar. وَ يَبْغُونَهَا عِوَجًا nin makamı, tenvin “nun” olmak cihetiyle bin ikiyüz dokuz (1209) ederek şeriat-ı İslâmiyeye sû’-i kasd olarak ecnebi kanunlarını adliyeye sokmak fikri ve teşebbüsü tarihine tam tamına tevafukla bakar.

Ve bu emareler gibi çok îmalar ile baştaki âyetin kuvvetli işaret ettiği Risale-i Nur’un muarızlarına zahir bir surette baktığı gibi, mefhum-u muhalifi delaletiyle dahi Risale-i Nur’a tam bakar. Hattâ dördüncü âyette Risale-i Nur’un Türkçe olmasını tahsin eder ve beşincide Arabî ve Türkçeyi tam bilmeyen ve mürşidleri ve âlimleri perişan olan vilayat-ı şarkıyede Risale-i Nur imdadlarına ve her taifeden ziyade başlarına gelen hâdiseler ve âyette بِاَيَّامِ اللّٰهِ tabir edilen elîm vakıaları hatırlarına getirmekle ikaz ve irşad etmelerine bir mana-yı işarî ve remzî ile emrediyor. Bu âhirki ehemmiyetli işareti beyan etmeme şimdilik izin olmadığından yalnız herbirinin bir tek remzi gayet kısa beyan edilecek. Şöyle ki:

Dördüncü Âyetin: وَمَا اَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ اِلاَّ بِلِسَانِ قَوْمِهِ لِيُبَيِّنَ لَهُمْ cümlesi makam-ı cifrîsiyle ve baştaki âyetin işaretleri karinesiyle, risalet ve nübüvvetin her asırda veraset noktasında naibleri, vekilleri bulunmak kaidesiyle, bir mana-yı remzî cihetinde vazife-i irsiyeti yapan Risale-i Nur’u efradı içine hususî bir iltifatla dâhil edip lisan-ı Kur’an olan Arabî olmayarak Türkçe olmasını takdir ediyor. Evet bunun makamı رَسُولٍ deki tenvin “nun” sayılmak ve şeddeli “lâm” iki sayılsa ve şeddeli “ye” bir sayılsa bin üçyüz ellisekiz (1358), her ikisi birer sayılsa bin üçyüz yirmisekiz (1328); şeddeliler iki sayılsa, tenvin sayılmazsa, bin üçyüz onsekiz (1318); hem tenvin hem şeddeliler sayılsa bin üçyüz altmışsekiz (1368) ederek Risale-i Nur’un beş devresine ve beş vaziyetine remzen ve îmaen bakar.

Beşinci Âyette: اَنْ اَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمَاتِ اِلَى النُّورِ وَذَكِّرْهُمْ بِاَيَّامِ اللّٰهِ

اِلَى النُّورِ وَذَكِّرْهُمْ بِاَيَّامِ اللّٰهِ cümlesinde makam-ı cifrîsi, şeddeliler birer sayılmak cihetinde bin üçyüz ellibir (1351) ederek Risale-i Nur'un şimdilik beyanına iznim olmayan ehemmiyetli vazifesinin ve bu evamir-i Kur'aniyeyi imtisalinin tarihine tam tamına tevafuk-u cifrî ve muvafakat-ı maneviye karinesiyle ve kıssadan hisse almak münasebat-ı mefhumiye remzi ile Risale-i Nur'a îmaen bakar. Daha yazılacak çok gaybî işaretler var, fakat izin verilmedi şimdilik kaldı.

* * *

Sekizinci Şua

Üçüncü Bir Keramet-i Aleviye

Bir İfade-i Meram

[Malûm olsun ki; ben Risale-i Nur'un kıymetini ve ehemmiyetini beyan etmekle Kur'an'ın hakikatlarını ve imanın rükünlerini ilân etmek ve za'f-ı imana düşenleri onlara davet etmek ve onların kuvvetlerini ve hakkaniyetlerini göstermek istiyorum. Yoksa, hâşâ kendimi ve hiçbir cihetle beğenmediğim nefs-i emmaremi beğendirmek ve medhetmek değildir. Hem Risale-i Nur zahiren benim eserim olmak haysiyetiyle sena etmiyorum. Belki yalnız Kur'anın bir tefsiri ve Kur'andan mülhem bir tercüman-ı hakikîsi ve imanın hüccetleri ve dellâlı olmak haysiyetiyle meziyetlerini beyan ediyorum. Hattâ bir kısım risaleleri ihtiyarım haricinde yazdığım gibi, Risale-i Nur'un ehemmiyetini zikretmekte ihtiyarsız hükmündeyim. İmam-ı Ali'nin (Radıyallahü Anh) Âyet-ül Kübra namını verdiği Yedinci Şua risalesini yazmakta çok zahmet çektiğime bir mükâfat-ı âcile ve bir alâmet-i makbuliyet ve bir medar-ı teşvik olarak bu keramet-i Celcelutiye, inayet-i İlahiye tarafından verildiğine şübhem kalmamış. Tahdis-i nimet kabîlinden bunu Sekizinci Şua olarak yazdım. Yoksa haşre dair mühim bir âyetin mu'cizeli olan bürhanlarını yazacaktım.]

* * *

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمنِ الرَّحِيمِ

[İmam-ı Ali'nin (Radıyallahü Anh) Risale-i Nur'a dair üçüncü bir kerametidir.]

Evet Onsekizinci ve Yirmisekizinci Lem'alarda izah ve isbat edilen iki zahir kerametini teyid ve takviye ederek Kaside-i Celcelutiye'sinde Siracünnur'dan sarahat

derecesinde haber verdiği gibi, yine o kasidede Siracünnur'un en namdar risalelerine parmak basıyor, âdeta alkışlıyor; ve sekiz aded remz ile meşhur bir kısım risalelerini gösteriyor.

Birincisi: Risale-i Nur'a tasrih eden تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ سِرًّا بَيَانَةً fıkrasından sonra Süryanî lisanıyla esma-i hüsnadan istimdad ve suver-i Kur'aniye ile bir münacat yapıyor. Tam otuzüç surelerle öyle garib ve manidar bir tarzda zikrediyor ki; bir kısım sırları ve gaybî haberleri dahi bildirmek istediği anlaşılıyor. Ben sıkıntılı bir zamanda İmam-ı Ali'nin (Radıyallahü Anh) Âyet-ül Kübra namını verdiği Yedinci Şua'ı bitirdiğim aynı vakitte -itikadımca bana acele bir mükâfat ve bir ücret olarak- geceleyin Celcelutiye'yi okudum. Birden bir ihtar-ı gaybî gibi kalbime denildi: İmam-ı Ali Radıyallahü Anh, Risale-i Nur ile çok meşguldür. Mecmuundan haber verdiği gibi kıymetdar risalelerine de işaret derecesinde remzedip îma ediyor. Eğer sarih bir surette gaybdan haber vermek (çok zararları bulunduğundan, hikmete münafî olduğu cihetle) hikmet-i İlahiye tarafından yasak olmasa idi tasrih edecekti. Meselâ; sureleri ta'dad ederken, yirmibeşinciye geldiği vakit diyor ki:

بِحَقِّ تَبَارَكَ ثُمَّ نُونٍ وَ سَائِلٍ
وَ بِسُورَةِ التَّهْمِيزِ وَ الشَّمْسُ كُوِّرَتْ
وَ بِالذَّارِيَاتِ ذَرْوًا وَ النَّجْمِ اِذَا هَوَى
وَ بِاِقْتَرَبَتْ لِىَ الْاُمُورُ تَقَرَّبَتْ
وَ بِسُوَرِ الْقُرْآنِ حِزْبًا وَ آيَةً
عَدَدَ مَا قَرَاَ الْقَارِى وَمَا قَدْ تَنَزَّلَتْ
فَاَسْئَلُكَ يَا مَوْلاَىَ بِفَضْلِكَ الَّذِى
عَلَى كُلِّ مَا اَنْزَلْتَ كُتْبًا تَفَضَّلَتْ

İşte bu fıkralarda Eskişehir Ağır Ceza Mahkemesini hayrette bırakan ve üstünde göz ile görünen bir kerametiyle ve kıyamet ve haşri isbat eden hârika hüccetleriyle iştihar eden Yirmidokuzuncu Söz'e Hazret-i İmam-ı Ali Radıyallahü Anh, zikr ü ta'dad ettiği surelerin yirmidokuzuncu mertebesinde وَالشَّمْسُ كُوِّرَتْ ile ona işaret eder. Çünki kıyamet kopmasından gayet dehşetli haber veren اِذَا الشَّمْسُ

كُوِّرَتْ suresine tam mutabık bir surette o Yirmidokuzuncu Söz, kıyametin ve harab-ı âlemin ve mevt-i dünyanın ve hayat-ı âhiretin ve ihya-yı emvatın kat'î hüccetlerini beyan ederken, bu surenin dehşetli tasvirini zikretmesi; hem manada, hem yirmidokuzuncu mertebede tetabukları o işareti isbat eder.

Hem tahavvülât-ı zerratta boğulan maddiyyunları susturan ve zerratın tahavvülâtı ve harekâtını, vazife ve intizamlarını emsalsiz bir tarzda isbat eden Otuzuncu Söz namındaki Zerrat Risalesi'ne Hazret-i İmam-ı Ali Radıyallahü Anh, otuzuncu mertebede وَبِالذَّارِيَاتِ ذَرْوًا kasemiyle ona işaret eder. Evet bu işarette lafzan ve sureten Sure-i وَالذَّارِيَاتِ ذَرْوًا ve Risale-i Zerrat, birbirine müşabehet ile beraber mana cihetiyle dahi münasebet var. Çünki Sure-i وَالذَّارِيَات ın başında tesadüfî ve intizamsız zannedilen temevvücat-ı havaiye, gayet hikmetli ve vazifedar olarak rububiyetin tekvinî emirlerini etrafa yetiştirir diye ifade ettiği gibi; Risale-i Zerrat dahi maddiyyunlar tarafından tesadüfî ve intizamsız telakki edilen harekât-ı zerrat dahi, gayet hikmetli ve o zerreler muntazam vazifelerle vazifedar olduklarını gayet kuvvetli ve kat'î bürhanlar ile isbat ediyor.

Hem Mi'rac-ı Muhammedî Aleyhissalâtü Vesselâm'ı delail-i akliye ile gayet makul ve kat'î bir surette isbat eden ve Otuzbirinci Söz namında ve mertebesinde bulunan Risale-i Mi'rac'a, Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) otuzbirinci mertebede Mi'rac-ı Ahmedî (A.S.M.) ve Kab-ı Kavseyn'deki müşahede ve mükâlemeyi sarih bir surette başlayan Sure-i وَ النَّجْمِ اِذَا هَوَى nın başında bulunan وَ النَّجْمِ اِذَا هَوَى cümlesi ile sarahata yakın bir tarzda o risaleye işaret eder ve Sure-i وَ الطُّورِ yi bırakarak وَ الذَّارِيَات den sonra وَ النَّجْمِ Suresini zikretmesi bu işareti kuvvetlendirir.

Hem Şakk-ı Kamer mu'cizesini münkirlere karşı kuvvetli deliller ile isbat eden Mi'rac Risalesi'nin zeyli bulunan Şakk-ı Kamer Risalesi namında otuzbirinci mertebenin âhirinde olan o risaleye, Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) şakk-ı Kamer'i nass-ı sarih ile zikreden Sure-i اِقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَ انْشَقَّ الْقَمَرُ den

iktibas ederek otuzbirinci mertebenin akabinde zikredilen وَ بِاِقْتَرَبَتْ لِىَ اْلاُمُورُ تَقَرَّبَتْ fıkrasıyla sarahata yakın işaret eder.

Malûmdur ki; Risale-i Nur başta otuzüç aded Sözler'dir ve Sözler namıyla yâd edilir. Fakat Otuzüçüncü Söz müstakil değil, belki otuzüç aded Mektubat'tan ibarettir ve Mektubat namıyla zikredilir. Sonra Otuzbirinci Mektub dahi müstakil değil, belki otuzbir aded Lem'alardan mürekkebdir ve Lem'alar adı ile müştehirdir. Sonra Otuzbirinci Lem'a dahi müstakil olmamış, o da inşâallah otuzbir aded Şualardan mürekkeb olacak. El-Âyet-ül Kübra yedinci ve bu risale Sekizinci Şualarıdır. Demek Sözler'in hâtimesi Otuzikinci Söz'dür. Hem Risale-i Nur'un yıldızları içinde bir güneş hükmünde şakirdlerince telakki edilen Otuzikinci Söz namındaki üç mevkıflı risale-i hârika ve câmia ve Sözler'in bir cihette hâtimesi ve cem'iyetli neticesi olan o risaleye Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) onun fevkalâde ehemmiyetini ve câmiiyetini göstermek için Kur'anın çok sureleriyle birden otuzikinci mertebede وَ بِسُوَرِ الْقُرْآنِ حِزْبًا وَ آيَةً kasemiyle otuzikinci mertebede bulunan o câmi' risaleye işaret eder. Risale-i Nur'un Otuzüçüncü Söz'ü ise, bundan evvel beyan ettiğimiz gibi otuzüç aded mektublardan ibaret ve Mektubat namında otuzüç kitab ve yüzden ziyade risalelerdir.

İşte Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) otuzüçüncü mertebede ve kaseminde Otuzüçüncü Söz'ün eczaları olan o yüzon kitab ve mektubata birden işaret etmek için yüzon semavî suhuf namında yüzon muhtasar kitablar ve o büyük mukaddes kitablardan istimdad manasında olan şu:

وَاَسْئَلُكَ يَا مَوْلاَىَ بِفَضْلِكَ الَّذِى
عَلَى كُلِّ مَا اَنْزَلْتَ كُتْبًا تَفَضَّلَتْ

kelâmıyla işaret eder. Malûmdur ki; ilm-i belâgatta ve fenn-i beyanda uzak ve gizli manalara delalet etmek için karine tabir ettikleri emarelerden ve münasebetlerden birisi bulunsa, uzak bir mana ve gizli ve işarî olan bir mefhum, karinenin kuvvetine göre sarih ve zahir manası gibi kabul edilir. İşte bu kaideye binaen, bu işarî manaların herbirisine müteaddid karineler, emareler bulunduğu gibi sair

arkadaşları da ona karineler olur. Risale-i Nur'un mecmuundan haber veren sarih fıkralar dahi herbirisine kuvvetli bir karinedir.

İkinci Remz: Kur'anın El-Âyet-ül Kübra'sı olan تُسَبِّحُ لَهُ السَّموَاتُ السَّبْعُ وَالْاَرْضُ وَ مَنْ فِيهِنَّ وَ اِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ nin hakikat-ı kübrasını ve tefsir-i ekberini gösteren ve ramazan-ı şerifin ilhamî bir hediyesi bulunan Yedinci Şua risalesine Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) Mektubat'a işaretten sonra Lem'alar'a işaret içinde Şualar'a bakarak وَ بِالْآيَةِ الْكُبْرَى اَمِنّى مِنَ الْفَجَثْ[20](Haşiye) deyip ilm-i belâgatça "müstetbiat-üt terakib" ve "maariz-ül kelâm" denilen mana-yı zahirînin tebaiyetiyle ve perdesinin arkasıyla müteaddid karinelerin kuvvetine göre işaret eder. Ve o acib ve yüksek ve tevhidin hüccet-ül kübrası ve El-Âyet-ül Kübra'nın bir alâmet-i kübrası ve bir tefsir-i a'zamı olan risaleye "Âyet-ül Kübra" namını veriyor. Ve o namla hem menbaı olan Âyet-ül Kübra'nın azametini, hem bu Yedinci Şua olan vahdaniyetin ve tevhidin bürhan-ı a'zamının fevkalâde kuvvetini ilân eder, haber verir. Hazret-i İmam-ı Ali'nin (R.A.) bu büyük iltifatına, bu risalenin liyakatına her kimin bir şübhesi varsa gelsin bir defa o risaleyi okusun. Eğer evet lâyıktır demezse, bana tuh desin.

Evet Kur'anın aleyhinde bin seneden beri müntakimane hazırlanan dinsizlerin itirazlarını ve kâfir feylesofların teraküm edip şimdi yol bularak intişar eden şübhelerini ve Kur'anın dehşetli darbelerinden intikam besleyen muannid Yahudilerin ve mağrur bir kısım Hristiyanların hücumlarını def'edip mukabele eden ve her asırda Kur'anın pek çok kahramanları ve manevî kal'aları vardı. Şimdi ihtiyaç bir-ikiden, yüze çıkmış. Ve müdafiler yüzden, iki-üçe inmiş. Hem hakaik-i imaniyeyi, ilm-i Kelâm'dan ve medreseden öğrenmek çok zamana muhtaç bulunduğundan bu zamanda o kapı dahi kapandı. Hem çabuk, hem herkes anlayacak bir tarzda en derin hakikatları talim eden Risale-i Nur, elbette İmam-ı Ali Radıyallahü Anh'ın bu iltifatına lâyıktır.

Hem İmam-ı Ali (R.A.) onuncu mertebe-i ta'dadında onuncu sure olarak ve kıyamet ve leyle-i berata bakan وَبِسُورَةِ الدُّخَانِ فِيهَا سِرًّا قَدْ اُحْكِمَتْ deyip mana-yı işarîsiyle Onuncu Söz namında ve mertebesinde olan Haşir Risalesi'ne işaretle beraber o risalenin fevkalâde ehemmiyetini ve gayet muhkem olduğunu ve o zamanın dumanlı karanlıklarını izale eden bir leyle-i beratın bir kandili hükmünde bulunmasına ve haşir ve kıyametin bir alâmeti olan duhan, hem leyle-i beratın senevî olarak hikmetli tefrik ve taksim-i umûr noktalarıyla ve başka karineler ile îmaen ve remzen haber veriyor.

Evet Onuncu Söz, çok ehemmiyetli bir belayı def'etti. Hürriyet-i efkâr serbestiyeti ve harb-i umumî sarsıntısı vaktinde haşri inkâr eden münafıklar, fırsat bulup çok yerlerde zehirli fikirlerini izhara başladıkları bir zamanda, Onuncu Söz çıktı ve tab'edildi. Bin nüshası etrafa yayıldı. Onu gören herkes kemal-i iştiyak ve merakla okudu. Zındıkların kâfirane fikirlerini tam kırdı ve onları susturdu. İmam-ı Ali Radıyallahü Anh'ın bu takdirine liyakatını isbat etti. Kimin şübhesi varsa gelsin onu dikkatle okusun, haşrin ne kadar kuvvetli bir bürhanı olduğunu görsün.

Hem Hazret-i İmam-ı Ali Radıyallahü Anh ondokuzuncu sure olarak Suret-ün Nur'u

بِسِرِّ حَوَامِيمِ الْكِتَابِ جَمِيعِهَا
عَلَيْكَ بِفَضْلِ النُّورِ يَا نُورُ اُقْسِمَتْ

fıkrasıyla zikrederek pek muhtasar olan Ondokuzuncu Söz'e ve pek mükemmel bulunan Ondokuzuncu Mektub'a işaret için nur lafzını tekrar etmekle mektubların mertebesi, yani Ondördüncü Mektub noksan kalmasına îmaen Sure-i Nur'u onbeşincide yine zikretmesiyle gayet latif ve müdakkikane haber veriyor. Ve o iki risaleleri Risale-i Nur'un büyük nurları olduklarını bildiriyor. Evet risalet-i Muhammediye Aleyhissalâtü Vesselâm'a dair olan Ondokuzuncu Söz, hem üç cihetle kerametli ve hârika olan Ondokuzuncu Mektub elhak Risale-i Nur'un en parlak birer nurudurlar. Ve Âişe-i Sıddıka Radıyallahü Anha'nın beraeti

münasebetiyle, âyet-i Nur'un مَثَلُ نُورِهِ kelimesindeki zamir, üç vecihten birisi ile Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'a raci' olmak haysiyetiyle Sure-i Nur Zât-ı Muhammediye Aleyhissalâtü Vesselâm ile ziyade alâkadar bulunduğundan, o sure ile risalet-i Muhammediye Aleyhissalâtü Vesselâm'ı isbat eden o iki risaleye iki nur lafzıyla, belki üç nur kelimeleriyle yine aynen risalet-i Ahmediye Aleyhissalâtü Vesselâm'ı isbat eden Mi'rac Risalesi'ne dahi işaret etmiş. Ben itiraf ediyorum ki: Ondördüncü Mektub noksan kaldığını unutmuştum. Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) aynı sureyi iki defa tekrar etmesiyle tahattur ettim ve işaratındaki dikkatine hayran oldum. Fakat o tekrar, yalnız Ondokuzuncu Söz ve Mektub için sayılır; ondan sonrakilere nisbeten sayılmaz.

Üçüncü Remz: Yirmisekizinci Lem'ada izah ve isbat edilen

تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ سِرًّا بَيَانَةً ❊ تُقَادُ سِرَاجُ السُّرْجِ سِرًّا تَنَوَّرَتْ

بِنُورِ جَلاَلٍ بَازِخٍ وَ شَرَنْطَخٍ ❊ بِقُدُّوسٍ بَرْكُوتٍ بِهِ النَّارُ اُخْمِدَتْ

fıkralarıyla Risale-i Nur'un üç ehemmiyetli vaziyetini haber veriyor. Bu fıkraların sarahata yakın bir surette hem cifir, hem mana cihetiyle Risale-i Nur'a işaretini Onsekizinci Lem'ada izahına binaen, burada ise, orada zikredilmeyen ve İmam-ı Ali Radıyallahü Anh'ın nazar-ı dikkatini celbeden yalnız üç sırrı beyan edilecek.

Birincisi: İslâmlar içinde, dellâllar elinde teşhir suretinde gezdirmeye lâyık olan Risale-i Nur, maatteessüf gayet gizli perde altında intişar ve istitara mecbur olmasına işareten İmam-ı Ali Radıyallahü Anh, iki defa سِرًّا بَيَانَةً ve سِرًّا تَنَوَّرَتْ kelimeleriyle سِرًّا yani gizli intişar edebilir. Müteaccibane haber veriyor.

İkincisi: Risale-i Nur, İsm-i A'zam cilvesiyle ve İsm-i Rahîm ve Hakîm'in tecellisiyle zuhur ettiğinden imtiyazlı hâssası "Allahü Ekber"den iktibasen celal ve kibriya ve بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمنِ الرَّحِيمِden istifazaten merhamet ve şefkat, وَ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ den istifadeten hikmet ve intizamın esasları üzerine gidiyor. Onun ruhu ve hayatı onlardır. Sair meşreblerdeki aşk yerinde, Risale-i Nur'un meşrebinde müştakane şefkattir ve re'fetkârane muhabbettir. Nasılki Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.)

sarih bir surette Siracünnur’un tarih-i te’lifini ve tekemmül zamanını ve meşhur ismini تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ fıkrasıyla haber vermiş. Öyle de بِنُورِ جَلاَلٍ بَازِخٍ وَ شَرَنْطَخٍ ilâ âhir.. fıkrasıyla da Siracünnur’un esaslarından haber veriyor. Çünki جَلاَلٍ بَازِخٍ izzet, azamet ve celal ve kibriyadır. شَرَنْطَخٍ Süryanîce Rauf ve بَرْكُوتٍ Rahîm’dir. Demek Hazret-i İmam-ı Ali Radıyallahü Anh Siracünnur’u tarif ediyor. Hayatını ve nurunu, kibriya ve azamet ve re’fet ve rahîmiyetten alıyor diye mümtaz hâsiyetini beyan eder.

Üçüncüsü: Hazret-i İmam-ı Ali Radıyallahü Anh, bu fıkrada بِهِ النَّارُ اُخْمِدَتْ cümlesiyle diyor ki: Bin üçyüz ellidörtte (1354) Siracünnur -yani, Risale-i Nur’un nuru- ile dalaletin tecavüz eden nârı inşâallah sönecek. Yani, fitne-i diniye ateşini ya tahribattan vazgeçirecek veya ileri tecavüzatını kıracak. Eğer Hicri tarihi olsa, bundan iki sene evvel; “dini dünyadan tefrik” fırsatından istifade ile, dinin ve Kur’anın zararına olarak ilerleyen dehşetli tasavvuratın tecavüzatı tevakkuf etmesi, elbette karşılarında kuvvetli bir seddin bulunmasındandır. O sed ise, bu zamanda çok intişar eden Risale-i Nur’un keskin hüccetleri ve kuvvetli bürhanları olduğu, çok emareler ile hissediliyor. Ve bu ikinci ihtimaldeki işaret-i Aleviye dahi onu teyid ediyor. [21](Haşiye)

Evet cifirce خ : بِهِ النَّارُ اُخْمِدَتْ altıyüz, ت dörtyüz, ر ikiyüz, şeddeli ن yüz, م kırk, د ve üç elif yedi, بِهِ deki ب iki, هـ beş, yekûnü bin üçyüz ellidört (1354) eder.

Lillahilhamd Siracünnur’un El-Âyet-ül Kübra’sı gibi çok risaleleri var. Herbiri kuvvetli birer lâmba hükmünde sırat-ı müstakimi gösterip İmam-ı Ali Radıyallahü Anh’ın haberini tasdik ettiriyorlar.

Bu üçüncü sırrın münasebetiyle aynen بِهِ النَّارُ اُخْمِدَتْ gibi bin üçyüz ellidört (1354) tarihine makam-ı cifrîsiyle bakan ve Said’in (R.A.) iki maruf lakabına remzen ve ismen îma eden ve “Kendini muhafaza et!” emrini veren ve o tarihte herkesten ziyade müteaddid tehlikelere maruz bulunacağını telvih eden “Ercuze”nin âhirlerindeki

فَاسْئَلْ لِمَوْلاَكَ الْعَظِيمِ الشَّانِ
يَا مُدْرِكًا لِذلِكَ الزَّمَانِ
بِاَنْ يَقِيكَ شَرَّ تِلْكَ الْفِتْنَةِ
وَ شَرَّ كُلِّ كُرْبَةٍ وَ مِحْنَةٍ

fıkrasıyla diyor: "Yâ Said-el Kürdî! Bin üçyüz ellidört (1354) tarihine yetişirsen Mevlâ-yı Azîminden, o zamanın ve o asrın fitne ve şerlerinden muhafazanı iste ve yalvar." Evet Onsekizinci Lem'ada Birinci Keramet-i Aleviye'nin izahında, Kaside-i Ercuziye'nin Risale-i Nur ve müellifine dair işarat-ı gaybiyesi beyan edilmiş. İsm-i a'zam ve sekine tabir ettiği esma-i sitte-i meşhure ile daima meşgul olan bir şakirdiyle konuştuğu ve teselli verdiği ve çok emareler ve karinelerle o şakird, Said olduğu isbat edilmiş. Ve orada o şakirdine demiş: اَحْرُفُ عُجْمٍ سُطِّرَتْ تَسْطِيرًا بِتَّ بِهَا اْلاَمِيرُ وَالْفَقِيرَا Yani, ecnebi hurufları bin üçyüz kırksekizde (1348) tamim edilecek, çoluk-çocuk, emirler ve fakirler icbar suretinde gece dersleriyle öğrenmeye çalışacaklar.

Evet سُطِّرَتْ تَسْطِيرًا cümlesi tam tamına; iki ت sekizyüz, iki س yüz yirmi, iki ر dörtyüz, iki ط onsekiz, bir ى on, mecmuu bin üçyüz kırksekizdir. Aynı tarihte Latinî huruflarına gece dersleriyle cebren çalıştırıldı.

Sonra İmam-ı Ali (R.A.) Sekine ile meşgul olan Said'e (R.A.) bakar, konuşur. Akabinde يَا مُدْرِكًا لِذلِكَ الزَّمَانِ der. İki-üç yerde kuvvetli işaret ile Said (R.A.) ismini verdiği şakirdine hitaben "Kendini Sekine ile dua edip muhafazaya çalış." Ya-i nidaîden sonra müteaddid karineler ve emareler ile Said var. Demek يَا سَعِيدُ مُدْرِكًا لِذلِكَ الزَّمَانِ olur. Bu fıkra nasılki مُدْرِكًا kelimesiyle "El-Kürdî" lakabına hem lafzan hem cifren bakar. Çünki mimsiz دركًا Kürd kalbidir. [22](*) Mim ise, "lâm" ve "ye"ye tam muvafıktır. Öyle de; diğer bir ismi olan Bedîüzzaman lakabına dahi "ez-zaman" kelimesiyle îma etmekle beraber, bin üçyüz ellidört (1354) veya bin üçyüz ellibeş (1355) makam-ı cifrîsiyle Said'in (R.A.) hakikat-ı halini ve hilaf-ı âdet vaziyetini ve hıfz u vikaye için kesretli duasını ve halvet ve inzivasını tamamıyla tabir ve ifade

ettiğinden sarahata yakın bir surette parmağını onun başına o kasidede teselli için basıyor. Burada da بِهِ النَّارُ اُخْمِدَتْ sırrına mazhar olan Risale-i Nur'u alkışlıyor.

Malûm olsun ki; Celcelutiye'nin esası ve ruhu olan اَلْقَسَمُ الْجَامِعُ وَالدَّعْوَةُ الشَّرِيفَةُ وَاْلاِسْمُ اْلاَعْظَمُ İmam-ı Ali Radıyallahü Anh'ın en mühim ve en müdakkik Üveysî bir şakirdi ve İslâmiyet'in en meşhur ve parlak bir hücceti olan İmam-ı Gazalî (R.A.) Hüccet-ül İslâm diyor ki: "Onlar vahy ile Peygamber'e (A.S.M.) nâzil olduğu vakit İmam-ı Ali'ye (R.A.) emretti: "Yaz." O da yazdı. Sonra nazmetti." İmam-ı Gazalî (R.A.) diyor:

اِنَّ هذِهِ الدَّعْوَةَ الشَّرِيفَةَ وَ الْوِفْقَ الْعَظِيمَ وَ الْقَسَمَ الْجَامِعَ وَ اْلاِسْمَ اْلاَعْظَمَ وَ السِّرَّ الْمَكْنُونَ الْمُعَظَّمَ بِلاَ شَكٍّ كَنْزٌ مِنْ كُنُوزِ الدُّنْيَا وَ اْلآخِرَةِ

İmam-ı Gazalî, İmam-ı Nureddin'den ders alarak bu Celcelutiye'nin hem Süryanî kelimelerini, hem kıymetini ve hâsiyetini şerhetmiş.

Dördüncü Remz: İmam-ı Ali (R.A.) Siracünnur'dan haber verdikten sonra yine otuzüç ve bir cihetle otuziki aded Süryanîce esmayı ta'dad ederken Risale-i Nur'un en kuvvetli, en kıymetdar olan Mu'cizat-ı Kur'aniye Risalesi'ne ve Otuzikinci Söz'e kuvvetli işaret ettiği gibi, sair risalelere de remzen veya îmaen veya telvihen bakar. Evet Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) Risale-i Nur'a bakarak Süryanî isimleri dercederek diyor:

تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ سِرًّا بَيَانَةً * تُقَادُ سِرَاجُ السُّرْجِ سِرًّا تَنَوَّرَتْ
بِنُورِ جَلاَلٍ بَازِخٍ وَ شَرَنْطَخٍ * بِقُدُّوسِ بَرْكُوتٍ بِهِ النَّارُ اُخْمِدَتْ
بِيَاهٍ وَيَا يُوهٍ نَمُوهٍ اَصَالِيًا
بِطَمْطَامِ مِهْرَاشٍ لِنَارِ الْعِدَاسَمَتْ
بِهَالٍ اَهِيلٍ شَلْعٍ شَلْعُوبِ شَالِعٍ
طَهِيٍّ طَهُوبٍ طَيْطَهُوبٍ طَيَطَّهَتْ
اَنُوخٍ بِيَمْلُوخٍ وَ اَبْرُوخٍ اُقْسِمَتْ
بِتَمْلِيخٍ آيَاتٍ شَمُوخٍ تَشَمَّخَتْ
اَبَازِيخَ بَيْذُوخٍ وَ ذَيْمُوخٍ بَعْدَهَا
خَمَارُوخٍ يَشْرُوخٍ بِشَرْخٍ تَشَمَّخَتْ
بِبَلْخٍ وَ سِمْيَانٍ وَ بَازُوخٍ بَعْدَهَا

[23](Haşiye)

بِذَيْمُوخٍ اَشْمُوخ بِهِ الْكَوْنُ عُمِّرَتْ

بِشَلْمَخَتٍ اِقْبَلْ دُعَائِى

diye dua ile hatmeder.

Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) başta sarahat ile haber verdiği Risale-i Nur'u, Siracünnur ve Siracüssürc namıyla birinci mertebede aşikâr onu gösterip ta'dad ederken, tâ yirmibeşe geldiği vakit بِتَمْلِيخٍ آيَاتٍ شَمُوخٍ تَشَمَّخَتْ der. Âyât-ı Kur'aniyenin i'cazlarını beyan ve Kur'anın kırk vecihle mu'cize olduğunu yedi aded küllî vecihlerde isbat eden Risale-i Nur'un en meşhur ve parlak risalesi olan Yirmibeşinci Söz namındaki Mu'cizat-ı Kur'aniye Risalesi'ne işaret eder. Çünki başta Siracünnur'un birinci mertebede sayılması, hem بِتَمْلِيخٍ آيَاتٍ fıkrasında آيَاتٍ kelimesinin bulunması, hem yirmibeşinci mertebede zikretmesi, kuvvetli bir karinedir ki; pekçok âyetleri zikredip i'cazları ve sırları beyan eden Yirmibeşinci Söz'e mana-yı mecazî ile bakar. Ve surelerin ta'dadında dahi yine yirmibeşinci mertebede ibareyi değiştirip baştan başlar gibi بِحَقِّ تَبَارَكَ diyerek Risale-i Nur'un en mübarek ve bereketli olan Yirmibeşinci Söz'ün ehemmiyetini gösteriyor. Sonra yirmialtı ve yedide اَبَازِيخَ بَيْذُوخٍ وَ ذَيْمُوخٍ بَعْدَهَا der. Sonra otuz ve otuzbirincide بِبَلْخٍ وَ سِمْيَانٍ وَ بَازُوخٍ بَعْدَهَا deyip yine ibareyi değiştirip بَعْدَهَا kelimesini zikreder. Gayet zahir ve kuvvetli bir karine ile içtihada dair Yirmiyedinci Söz'ün sahabeler hakkındaki çok mühim ve kıymetdar zeylini ve Mi'raca dair Otuzbirinci Söz'ün Şakk-ı Kamer'e dair ve ona çok ihtiyaç bulunan ehemmiyetli zeylini بَعْدَهَا kelimesiyle gösterir gibi, kuvvetli işaret eder.

Ben itiraf ediyorum ki; ben bu zeyilleri unutmuştum. İmam-ı Ali'nin (R.A.) bu ihtarı ile tahattur ettim. Şakk-ı Kamer'i sâbıkan yazdım. Şimdi bu anda sahabeler hakkındaki zeyli hatırladım. İşte madem ilm-i belâgat ve fenn-i beyanda bir tek karine ile mecazî bir mana murad olunabilir ve bir tek münasebetle, bir mefhuma işaret bulunsa, o mefhum bir mana-yı işarî olarak kabul edilir.

Elbette zahir ve çok karinelerden ve emarelerden kat'-ı nazar, yalnız bu iki yerde tam zeyillerin bulunduğu aynı makamda ve zeyl manasında olan بَعْدَهَا kelimesini tekrar suretinde ifadeyi değiştirerek söylemesi, tam bir karinedir ki; Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) mana-yı hakikîsinden başka bir mana-yı mecazî ve işarîyi dahi ifade etmek istiyor.

Sonra yirmidokuzuncu mertebede, heybetli bir tarzda خَمَارُوخٍ يَشْرُوخٍ بِشَرْخٍ تَشَمَّخَتْ der. Yirmibeşte geçen ve sırları bilmek manasında olan تَشَمَّخَتْ kelimesini tekrar ile sâbıkan beyan ettiğimiz hârikalı Yirmidokuzuncu Söz'e kuvvetli bir karine ile işaret eder. Sonra otuzikinci mertebede surelerin ta'dadında ehemmiyetle işaret ettiği risale-i câmia olan Otuzikinci Söz'e yine nazar-ı dikkati kuvvetli celbetmek için ذَيْمُوخٍ اَشْمُوخٍ بِهِ الْكَوْنُ عُمِّرَتْ ve bir nüshada بِهِ الْكَوْنُ عُطِّرَتْ yani İsm-i Adl ve İsm-i Hakem'in tecellisiyle ve adalet ve mizanıyla ve intizam ve hikmetiyle dünya tamir edilir, tahribden kurtulur. İkinci nüsha ile o iki ismin rayiha-i tayyibesiyle ve çok hoş kokularıyla, dünya güzel kokular alır. Attar dükkânı gibi rayiha-i tayyibe verir.

İşte İsm-i Adl ve İsm-i Hakem'in parlak bir âyineleri ve bir tefsirleri hükmünde olan Otuzikinci Söz'e parmak basıyor ve mana-yı mecazî suretinde ifade eder. ذَيْمُوخٍ kelimesinin tekrarıyla Sözler otuzüç iken bir mertebesi mektublardan ibaret olduğuna ve Otuzikinci Söz son mertebesi bulunduğuna îma eder. Ben Süryanî kelimelerinin manalarını tamamıyla bilemediğimden ve İmam-ı Gazalî (R.A.) dahi tamamıyla izah etmediğinden Hazret-i İmam-ı Ali'nin (R.A.) o kelimeler ile sair risalelere işaratını şimdilik bırakıyorum.

Beşinci Remz: Madem Celcelutiye vahy ile Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm'a nâzil olmuş. Ve Allâm-ül Guyub'un ilmiyle ifade-i mana eder. Hem madem Celcelutiye اَقِدْ كَوْكَبِى ve تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ fıkralarında mana-yı mecazî ile o kasidenin hakikatını isbat eden Risale-i Nur'a sarihan ve onun onüç ehemmiyetli risalelerine işareten haber vermekle beraber, فَيَا حَامِلَ اْلاِسْمِ الَّذِى جَلَّ قَدْرُهُ de dahi o kasidenin bir esası olan اْلاِسْمُ الْمُعَظَّمُ ile çok iştigal ve istimdad eden Risale-i Nur

müellifine ve bunun onüç ehemmiyetli vakıat-ı hayatına îmaen, remzen, işareten mana-yı mecazî ile haber veriyor. Hem madem mana-yı mecazî ile ve mefhum-u işarînin murad olmasına bir zaîf karine ve bir gizli emare ve bir tek münasebet kâfi geliyor. Hem madem Risale-i Nur ve risalelerine ve müellifi ve ahvaline olan işaretler birbirine karine olur. Belki mes'elenin vahdeti itibariyle umum işaretler, karineleriyle beraber her birisine kuvvetli bir karine ve kavî bir emare hükmündedir.

Elbette diyebiliriz ki; Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) nasılki başta

بَدَئْتُ بِبِسْمِ اللّٰهِ رُوحِى بِهِ اهْتَدَتْ * اِلَى كَشْفِ اَسْرَارٍ بِبَاطِنِهِ انْطَوَتْ

yani "Hazine-i esrar olan Bismillahirrahmanirrahîm ile başladım. Ruhum, onun ile o hazineyi keşfetti." diyerek sair işaratın karinesiyle bir mana-yı işarî ve bir medlûl-ü mecazî suretinde Risale-i Nur'un Bismillahı hükmünde ve fatihası ve besmelesi ve "Bismillah"taki büyük sırrın hakikatını beyan eden ve kısa ve gayet kuvvetli Birinci Söz namında olan Bismillah Risalesi'ne îma, belki remz, belki işaret ediyor. Aynen öyle de; sair işaratın karine ve münasebetiyle ve huruf-u Kur'aniyenin esrarından bahseden ve Rumuzat-ı Semaniye namında bulunan sekiz küçük risalelerin mahiyetlerini andırır bir tarzda, ibareyi değiştirerek hurufların esrarıyla istimdad etmeğe başlaması karine-i latifesiyle muazzam dua ve münacat ve câmi' kasem-i istimdadînin âhirlerinde ve Sözler'e ve Mektublar'a işaretten sonra بِوَاحِ الْوَحَا بِالْفَتْحِ وَالنَّصْرِ اَسْرَعَتْ fıkrasıyla Yirmidokuzuncu Mektub'un bir kısım esrar-ı huruf-u Kur'aniyeyi beyan eden Rumuzat-ı Semaniye namında sekiz küçük risalelerin en mühimleri ve feth-i Mekke ve feth-i Şam ve feth-i Kudüs ve feth-i İstanbul gibi çok fütuhat-ı İslâmiyeden gaybî haber veren Sure-i اِذَا جَاءَ نَصْرُ اللّٰهِ وَ الْفَتْحُ nun esrarını beyan ile, fütuhat-ı İslâmiyenin pehlivanı olan Hazret-i İmam-ı Ali'nin (R.A.) nazar-ı dikkatini celbeden Feth ve Nasr Risalesi'ne, hem Sure-i Feth'in en mühim ve en âhir âyetin beş vecih ile i'cazını beyan ve isbat ile, kahraman-ı İslâm Hazret-i İmam-ı

Ali'nin (R.A.) nazar-ı dikkatini celbeden gayet kıymetli olan Âyet-i Feth Risalesi namındaki küçük bir risaleye îma belki işaret eder, itikadındayım. Böyle itikada iştirak edilmezse de itiraz edilmemeli.

Altıncı Remz: Madem Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.), üstad-ı kudsîsinden aldığı derse binaen, Kur'ana taalluk eden gelecek hâdisattan haber veriyor. Ve "Benden sorunuz!" diye müteaddid ve doğru haberleri verip bir şah-ı velayet olduğunu öyle kerametlerle isbat etmiş. Ve madem bu asırda Avrupa dinsizleri ve ehl-i dalalet münafıkları, dehşetli bir surette Kur'ana hücumu hengâmında Risale-i Nur o seyl-i dalalete karşı mukavemet edip, Kur'anın tılsımlarını keşfederek hakikatını muhafaza ediyor. Ve madem

اَقِدْ كَوْكَبِى بِاْلاِسْمِ نُورًا وَ بَهْجَةً ❊ مَدَى الدَّهْرِ وَ اْلاَيَّامِ يَا نُورُ جَلْجَلَتْ

fıkrasıyla Yirmisekizinci Lem'ada isbat edildiği gibi sarahata yakın bir surette Risale-i Nur'a işaret etmekle beraber Sure-i Nur'daki âyet-ün Nur'un Risale-i Nur'a işaretine işaret eder. Ve madem اَقِدْ كَوْكَبِى بِاْلاِسْمِ نُورًا mana ve cifirce tam tamına Risale-i Nur'a tevafuk ediyor. Elbette diyebiliriz ki; bu fıkranın akabinde:

بِآجٍ اَهُوجٍ جَلْمَهُوجٍ جَلاَلَةٍ ❊ جَلِيلٍ جَلْجَلَيُّوتٍ جَمَاهٍ تَمَهْرَجَتْ

بِتَعْدَادِ اَبْرُومٍ وَ سِمْرَازٍ اَبْرَمٍ ❊ وَ بَهْرَةِ تِبْرِيزٍ وَ اُمٍّ تَبَرَّكَتْ

fıkrasıyla Risale-i Nur'un bidayette Oniki Söz namında iştihar ve intişar eden oniki küçük risalelerine اَقِدْ كَوْكَبِى karinesiyle, bu fıkradaki oniki Süryanî kelimeler onlara birer işarettir. Gerçi elimde bulunan Celcelutiye nüshası en sahih ve en mutemeddir. İmam-ı Gazalî (R.A.) gibi çok imamlar Celcelutiye'yi şerh etmişler. Fakat bu Süryanî kelimelerin manasını tam bilmediğimden ve nüshalarda ihtilaf bulunduğundan, herbirisinin vech-i işaretini ve münasebetini şimdilik bilmediğimden bırakıyorum.

Elhasıl: Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) bir defa اَقِدْ كَوْكَبِى fıkrasıyla, âhirzamanda Risale-i Nur'u dua ile Allah'tan niyaz eder, ister ve bidayette oniki risaleden ibaret bulunduğundan yalnız oniki risalesine işaret ediyor. İkinci defada تُقَادُ سِرَاجُ النُّور fıkrasıyla daha sarih bir surette Risale-i

Nur'u medh ü sena ile göstererek tekemmülüne işareten, umum Sözler'i ve Mektublar'ı ve Lem'alar'ı remzen haber verir. Hem Oniki Söz namı ile çok intişar eden o küçücük risaleler, bu fıkradaki kelimeler gibi birbirine ismen ve sureten benzedikleri gibi bedî' manasında olan Celcelutiye kelimesine mutabık olarak herbiri gayet bedî' bir tarzda, güzel bir temsil ile, büyük ve derin bir hakikat-ı Kur'aniyeyi tefsir ve isbat eder.

Eğer bir muannid tarafından denilse: Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) bu umum mecazî manaları irade etmemiş?

Biz de deriz ki: Farazâ Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) irade etmezse, fakat kelâm delalet eder ve karinelerin kuvvetiyle işarî ve zımnî delaletle manaları içine dâhil eder. Hem madem o mecazî manalar ve işarî mefhumlar haktır, doğrudur ve vakıa mutabıktır ve bu iltifata lâyıktırlar ve karineleri kuvvetlidir; elbette Hazret-i İmam-ı Ali'nin (R.A.) böyle bütün işarî manaları irade edecek küllî bir teveccühü farazâ bulunmazsa -Celcelutiye vahiy olmak cihetiyle- hakikî sahibi Hazret-i İmam-ı Ali'nin (R.A.) üstadı olan Peygamber-i Zîşan'ın (A.S.M.) küllî teveccühü ve Üstadının Üstad-ı Zülcelalinin ihatalı ilmi onlara bakar, irade dairesine alır.

Bu hususta benim hususî ve kat'î ve yakîn derecesindeki kanaatimin bir sebebi şudur ki: Müşkilât-ı azîme içinde, El-Âyet-ül Kübra'nın tefsir-i ekberi olan Yedinci Şua'ı yazmakta çok zahmet çektiğimden, bir kudsî teselli ve teşvike cidden çok muhtaç idim. Şimdiye kadar mükerrer tecrübeler ile bu gibi haletlerimde, inayet-i İlahiye imdadıma yetişiyordu. Risaleyi bitirdiğim aynı vakitte -hiç hatırıma gelmediği halde- birden bu keramet-i Aleviyenin zuhuru, bende hiçbir şübhe bırakmadı ki; bu dahi benim imdadıma gelen sair inayet-i İlahiye gibi, Rabb-ı Rahîm'in bir inayetidir. İnayet ise aldatmaz, hakikatsız olmaz.

Yedinci Remz: Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) nasılki

وَ بِالْآيَةِ الْكُبْرَى اَمِنِّى مِنَ الْفَجَتْ

وَ بِحَقِّ فَقَجٍ مَعَ مَخْمَةٍ يَا اِلٰهَنَا

وَ بِاَسْمَائِكَ الْحُسْنَى اَجِرْنِى مِنَ الشَّتَتْ

حُرُوفٌ لِبَهْرَامٍ عَلَتْ وَ تَشَامَخَتْ
وَ اسْمُ عَصَا مُوسَى بِهِ الظُّلْمَتُ انْجَلَتْ

diye birinci fıkrasıyla Yedinci Şua'a işaret etmiş. Öyle de, aynı fıkra ile âlî bir tefekkürname ve tevhide dair yüksek bir marifetname namında olan Yirmidokuzuncu Arabî Lem'aya dahi işaret eder. İkinci fıkrasıyla İsm-i A'zam ve Sekine denilen esma-i sitte-i meşhurenin hakikatlarını gayet âlî bir tarzda beyan ve isbat eden ve Yirmidokuzuncu Lem'ayı takib eyleyen Otuzuncu Lem'a namında altı nükte-i esma risalesine بِاَسْمَائِكَ الْحُسْنَى اَجِرْنِى مِنَ الشَّتَتْ cümlesiyle işaret ettiğinden sonra akabinde risale-i esmayı takib eden Otuzbirinci Lem'anın Birinci Şua'ı olarak, otuzüç âyet-i Kur'aniyenin Risale-i Nur'a işaratını kaydedip, hesab-ı cifrî münasebetiyle, baştan başa ilm-i huruf risalesi gibi görünen ve bir mu'cize-i Kur'aniye hükmünde bulunan risaleye حُرُوفٌ لِبَهْرَامٍ عَلَتْ وَ تَشَامَخَتْ kelimesiyle işaret edip, der-akab وَ اسْمُ عَصَا مُوسَى بِهِ الظُّلْمَتُ انْجَلَتْ kelâmıyla dahi, risale-i hurufiyeyi takib eden ve El-Âyet-ül Kübra'dan ve başka Resail-i Nuriye'den terekküb eden ve Asâ-yı Musa namını alan ve asâ-yı Musa gibi, dalaletin ve şirkin sihirlerini ibtal eden Risale-i Nur'un şimdilik en son ve âhir risalesine Asâ-yı Musa namını vererek işaretle beraber, manevî karanlıkları dağıtacağını müjde ediyor.

Evet وَ بِالْآيَةِ الْكُبْرَى kelimesiyle Yedinci Şua'a işareti, kuvvetli karineler ile isbat edildiği gibi, aynı kelime, diğer bir mana ile elhak Risale-i Nur'un Âyet-ül Kübrası hükmünde ve ekser risalelerin ruhlarını cem'eden ve Arabî bulunan Yirmidokuzuncu Lem'aya bu kelâm, "müstetbiat-üt terakib" kaidesiyle ona bakıyor, efradına dâhil ediyor. Öyle ise Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) dahi bu fıkradan ona bakıp işaret eder diyebiliriz. Hem sair işaratın karinesiyle, hem Mektubat'tan sonra Lem'alar'a başka bir tarz-ı ibare ile îma ederek; Lem'aların en parlağının te'lifi, dehşetli bir zamanda ve hapis ve i'damdan kurtulmak ve emniyet ve selâmet bulmak için, mana-yı mecazî ve mefhum-u işarî ile, Hazret-i Ali (R.A.) kendi lisanını, büyük tehlikelerde bulunan müellifin

hesabına istimal ederek; وَ بِاْلآيَةِ اْلكُبْرَى اَمِنِّى مِنَ اْلفَجَتْ yani "Yâ Rab! Beni kurtar, eman ve emniyet ver." diye dua etmesiyle, tam tamına Eskişehir hapishanesinde i'dam ve uzun hapis tehlikesi içinde te'lif edilen Yirmidokuzuncu Lem'anın ve sahibinin vaziyetine tevafuk karinesiyle, kelâm zımnî ve işarî delalet ettiğinden diyebiliriz ki; Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) dahi bundan, ona işaret eder.

Hem Otuzuncu Lem'a namında ve altı nükte olan risale-i esmaya bakarak وَ بِاَسْمَائِكَ الْحُسْنَى deyip, sair işaratın karinesiyle, hem Yirmidokuzuncu Lem'aya takib karinesiyle, hem ikisinin isimde ve esma lafzında tevafuk karinesiyle, hem teşettüt-ü hale ve sıkıntılı bir gurbete ve perişaniyete düşen müellifi, onun te'lifi bereketiyle teselli ve tahammül bulmasına ve mana-yı mecazî cihetinde, Hazret-i İmam-ı Ali'nin (R.A.) lisanıyla kendine dua olan وَ بِاَسْمَائِكَ الْحُسْنَى اَجِرْنِى مِنَ الشَّتَتْ yani ism-i a'zam olan o esma risalesinin bereketiyle beni teşettütten, perişaniyetten hıfzeyle ya Rabbi meali, tam tamına o risale ve sahibinin vaziyetine tevafuk karinesiyle kelâm mecazî delalet ve İmam-ı Ali (R.A.) ise gaybî işaret eder diyebiliriz.

Hem madem Celcelutiye'nin aslı vahiydir ve esrarlıdır ve gelecek zamana bakıyor ve gaybî umûr-u istikbaliyeden haber veriyor. Ve madem Kur'an itibariyle bu asır dehşetlidir ve Kur'an hesabıyla, Risale-i Nur bu karanlık asırda ehemmiyetli bir hâdisedir. Ve madem sarahat derecesinde çok karine ve emarelerle; Risale-i Nur Celcelutiye'nin içine girmiş, en mühim yerinde yerleşmiş. Ve madem Risale-i Nur ve eczaları bu mevkie lâyıktırlar ve Hazret-i İmam-ı Ali'nin (R.A.) nazar-ı takdirine ve tahsinine ve onlardan haber vermesine liyakatları ve kıymetleri var. Ve madem Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) Siracünnur'dan zahir bir surette haber verdikten sonra ikinci derecede perdeli bir tarzda Sözler'den, sonra Mektublar'dan, sonra Lem'alar'dan, risalelerdeki gibi aynı tertib, aynı makam, aynı numara tahtında, kuvvetli karinelerin sevkiyle kelâm delalet ve Hazret-i İmam-ı Ali'nin (R.A.) işaret ettiğini isbat eylemiş. Ve

madem başta بَدَئْتُ بِبِسْمِ اللّٰهِ رُوحِى بِهِ اهْتَدَتْ ❊ اِلَى كَشْفِ اَسْرَارٍ بِبَاطِنِهِ انْطَوَتْ risalelerin başı ve Birinci Söz olan Bismillah Risalesi'ne baktığı gibi, kasem-i câmi'-i muazzamın âhirinde, risalelerin kısm-ı âhirleri olan son Lem'alar'a ve Şualar'a, hususan bir âyet-ül kübra-yı tevhid olan Yirmidokuzuncu Lem'a-i hârika-i Arabiye ve Risale-i Esma-i Sitte ve Risale-i İşarat-ı Huruf-u Kur'aniye ve bilhâssa şimdilik en âhir Şua ve asâ-yı Musa gibi, dalaletlerin bütün manevî sihirlerini ibtal edebilen bir mahiyette bulunan ve bir manada Âyet-ül Kübra namını alan risale-i hârikaya bakıyor gibi bir tarz-ı ifade görünüyor. Ve madem bir tek mes'elede bulunan emareler ve karineler, mes'elenin vahdeti haysiyetiyle, emareler birbirine kuvvet verir, zaîf bir münasebetle bir tereşşuh dahi menbaına ilhak edilir. Elbette bu yedi aded esaslara istinaden deriz:

Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) nasılki meşhur Sözler'e tertibleri üzerine işaret etmiş ve Mektubat'tan bir kısmına ve Lem'alar'dan en mühimlerine tertible bakmış; öyle de بِاَسْمَائِكَ الْحُسْنَى اَجِرْنِى مِنَ الشَّتَتْ cümlesiyle, Otuzuncu Lem'aya, yani müstakil Lem'alardan en son olan Esma-i Sitte Risalesi'ne tahsin ederek bakıyor. Ve حُرُوفٌ لِبَهْرَامٍ عَلَتْ وَ تَشَامَخَتْ kelâmıyla dahi, Otuzuncu Lem'ayı takib eden İşarat-ı Huruf-u Kur'aniye Risalesi'ni takdir edip, işaretle tasdik ediyor. وَ اسْمُ عَصَا مُوسَى بِهِ الظُّلْمَتُ انْجَلَتْ kelimesiyle dahi şimdilik en âhir risale ve tevhid ve imanın elinde asâ-yı Musa gibi hârikalı, en kuvvetli bürhan olan mecmua risalesini senakârane remzen gösteriyor gibi bir tarz-ı ifadeden bilâ-perva hükmediyoruz ki: Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) hem Risale-i Nur'dan, hem çok ehemmiyetli risalelerinden mana-yı hakikî ve mecazî ile; işarî ve remzî ve îmaî ve telvihî bir surette haber veriyor. Kimin şübhesi varsa, işaret olunan risalelere bir kerre dikkatle baksın. İnsafı varsa, şübhesi kalmaz zannediyorum.

Buradaki mana-yı işarî ve medlûl-ü mecazîlere, karinelerin en güzeli ve latifi; aynı tertibi muhafaza ile verilen isimlerin münasebetidir. Meselâ: Yirmidokuz, otuz ve

otuzbir ve otuziki mertebe-i ta'dadda, Yirmidokuz ve Otuz ve Otuzbir ve Otuzikinci Sözler'e gayet münasib isimler ile; başta, Sözler'in başı olan Birinci Söz'e, aynı Besmele sırrıyla ve âhirde, şimdilik risalelerin âhirine mahiyetini gösterir lâyık birer isim vererek işaret etmesi gerçi gizli ise de, fakat çok güzeldir ve letafetlidir. Ben itiraf ediyorum ki: Böyle makbul bir eserin mazharı olmak, hiçbir vecihle o makama liyakatım yoktur. Fakat küçük ehemmiyetsiz bir çekirdekten, koca dağ gibi bir ağacı halketmek; kudret-i İlahiyenin şe'nindendir ve âdetidir ve azametine delildir. Ben kasemle temin ederim ki: Risale-i Nur'u senadan maksadım, Kur'anın hakikatlarını ve imanın rükünlerini teyid ve isbat ve neşirdir.

Hâlık-ı Rahîmime yüzbinler şükrolsun ki; kendimi kendime beğendirmemiş, nefsimin ayıblarını ve kusurlarını bana göstermiş ve o nefs-i emmareyi, başkalara beğendirmek arzusu kalmamış. Kabir kapısında bekleyen bir adam, arkasındaki fâni dünyaya riyakârane bakması, acınacak bir hamakattır ve dehşetli bir hasarettir. İşte bu halet-i ruhiye ile, yalnız hakaik-i imaniyenin tercümanı olan Risale-i Nur'un doğru ve hak olduğuna latif bir münasebet söyleyeceğim. Şöyle ki:

Celcelutiye, Süryanîce bedî' demektir ve bedî' manasındadır. İbareleri bedî' olan Risale-i Nur, Celcelutiye'de mühim bir mevki tutup ekser yerlerinde tereşşuhatı göründüğünden, kasidenin ismi ona bakıyor gibi verilmiş. Hem şimdi anlıyorum ki; eskiden beri benim liyakatım olmadığı halde bana verilen Bedîüzzaman lakabı benim değildi, belki Risale-i Nur'un manevî bir ismi idi. Zahir bir tercümanına âriyeten ve emaneten takılmış. Şimdi o emanet isim, hakikî sahibine iade edilmiş. Demek, Süryanîce bedî' manasında ve kasidede tekerrürüne binaen kasideye verilen Celcelutiye ismi işarî bir tarzda, bid'at zamanında çıkan Bedîülbeyan ve Bedîüzzaman olan Risale-i Nur'un hem ibare, hem mana, hem isim noktalarıyla bedî'liğine münasebetdarlığını ihsas etmesine ve bu isim bir parça ona da bakmasına ve bu ismin müsemmasında, Risale-i Nur çok

yer işgal ettiği için, hak kazanmış olmasına tahmin ediyorum. رَبَّنَا لاَ تُؤَاخِذْنَا اِنْ نَسِينَا اَوْ اَخْطَاْنَا

Sekizinci Remz: Bu remzin beyanından evvel en mühim iki suale cevab yazılacak.

Birinci Sual: Bütün kıymetdar kitablar içinde Risale-i Nur, Kur'anın işaretine ve iltifatına ve Hazret-i İmam-ı Ali'nin (R.A.) takdir ve tahsinine ve Gavs-ı A'zam'ın teveccüh ve tebşirine vech-i ihtisası nedir? O iki zâtın kerametle Risale-i Nur'a bu kadar kıymet ve ehemmiyet vermenin hikmeti nedir?

Elcevab: Malûmdur ki, bazı vakit olur bir dakika; bir saat ve belki bir gün, belki seneler kadar.. ve bir saat; bir sene, belki bir ömür kadar netice verir ve ehemmiyetli olur. Meselâ: Bir dakikada şehid olan bir adam, bir velayet kazanır; ve soğuğun şiddetinden incimad etmek zamanında ve düşmanın dehşet-i hücumunda bir saat nöbet, bir sene ibadet hükmüne geçebilir. İşte aynen öyle de: Risale-i Nur'a verilen ehemmiyet dahi, zamanın ehemmiyetinden, hem bu asrın şeriat-ı Muhammediyeye (A.S.M.) ve şeair-i Ahmediyeye (A.S.M.) ettiği tahribatın dehşetinden, hem bu âhirzamanın fitnesinden eski zamandan beri bütün ümmet istiaze etmesi cihetinden, hem o fitnelerin savletinden mü'minlerin imanlarını kurtarması noktasından Risale-i Nur öyle bir ehemmiyet kesbetmiş ki; Kur'an ona kuvvetli işaretle iltifat etmiş ve Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) üç kerametle ona beşaret vermiş ve Gavs-ı A'zam (R.A.) kerametkârane ondan haber verip tercümanını teşci' etmiş. Evet bu asrın dehşetine karşı, taklidî olan itikadın istinad kal'aları sarsılmış ve uzaklaşmış ve perdelenmiş olduğundan; her mü'min, tek başıyla dalaletin cemaatle hücumuna mukavemet ettirecek gayet kuvvetli bir iman-ı tahkikî lâzımdır ki dayanabilsin. Risale-i Nur bu vazifeyi; en dehşetli bir zamanda ve en lüzumlu ve nazik bir vakitte, herkesin anlayacağı bir tarzda, hakaik-i Kur'aniye ve imaniyenin en derin ve en gizlilerini gayet kuvvetli bürhanlar ile isbat ederek, o iman-ı tahkikîyi taşıyan hâlis ve

sadık şakirdleri dahi, bulundukları kasaba, karye ve şehirlerde -hizmet-i imaniye itibariyle- âdeta birer gizli kutub gibi, mü'minlerin manevî birer nokta-i istinadı olarak, bilinmedikleri ve görünmedikleri ve görüşülmedikleri halde, kuvve-i maneviye-i itikadları cesur birer zabit gibi, kuvve-i maneviyeyi ehl-i imanın kalblerine verip, mü'minlere manen mukavemet ve cesaret veriyorlar.

İkinci Sual: Keramet izhar edilmezse daha evlâ olduğu halde, neden sen ilân edersin?

Elcevab: Bu, bana ait bir keramet değildir. Belki Kur'anın i'caz-ı manevîsinden tereşşuh ederek has bir tefsirinden keramet suretinde bizlere ve ehl-i imana bir ikram-ı Rabbanî ve in'am-ı İlahîdir. Elbette mu'cize-i Kur'aniye ve onun lem'aları izhar edilir. Ve nimet ise, şükür niyetiyle ilân etmek, bir tahdis-i nimettir.

وَ اَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ âyeti izharına emreder. Benim için medar-ı fahr ve gurur olacak bir liyakatım ve istihkakım olmadığını kasemle itiraf ediyorum. Ben çekirdek gibi çürüdüm ve kurudum. Bütün kıymet ve hayat ve şeref o çekirdekten çıkan şecere-i Risale-i Nur ve mu'cize-i maneviye-i Kur'aniyeye geçmiş biliyorum. Ve öyle itikad ettiğimden i'caz-ı Kur'anî hesabına izhar ederim. Bütün kıymet bir mu'cize-i Kur'aniye olan Risale-i Nur'dadır. Hattâ eskiden beri taşıdığım Bedîüzzaman ismi onun imiş, yine ona iade edildi. Risale-i Nur ise, Kur'anın malıdır ve manasıdır. Bu remizde hususî kanaatımı teyid eden ve kendime mahsus çok emare ve karineler var. Fakat başkalara isbat edemediğimden yazamıyorum. Yalnız iki-üçüne işaret etmeğe münasebet gelmiş.

Birincisi: Ben Celcelutiye'yi okuduğum vakit, sair münacatlara muhalif olarak kendim bizzât hissiyatımla münacat ediyorum diye hissederdim. Ve başkasının lisanıyla taklidkârane olmuyordu. Benim için gayet fıtrî ve dertlerime alâkadar ve tefekkürat-ı ruhiyeme hoş bir zemin oluyordu. Birkaç sene sonra kerametini ve Risale-i Nur ile

münasebetini gördüm ve anladım ki; o halet, bu münasebetten ileri gelmiş.

İkincisi: Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) başta رُوحِى بِهِ اهْتَدَتْ اِلَى كَشْفِ اَسْرَارٍ بِبَاطِنِهِ انْطَوَتْ

ve ortalarında وَاَمْنِحْنِى يَا ذَا الْجَلاَلِ كَرَامَةً ❊ بِاَسْرَارِ عِلْمٍ يَا حَلِيمُ مَقَالُ عَلِىٍّ وَ ابْنِ عَمِّ مُحَمَّدٍ ❊ وَ سِرُّ عُلُومٍ لِلْخَلاَئِقِ ve âhirde بِكَ انْجَلَتْ جُمِّعَتْ bir hazine-i ulûm olarak gösteriyor. Halbuki zahirinde yalnız bir münacattır. Hattâ İmam-ı Ali'nin (R.A) hakikat-feşan sair kasideleri ve ilmî başka münacatları gibi, esrar-ı ilmiye ile tam münasebeti görünmüyor. Benim hususî kanaatım şudur ki: Celcelutiye, madem Risale-i Nur'u içine almış ve sînesine basıp manevî veled gibi kabul etmiş, elbette وَ سِرُّ عُلُومٍ لِلْخَلاَئِقِ جُمِّعَتْ fıkrası ile, kendi hazinesinin bir kısım pırlantalarını âhirzamanda neşreden Risale-i Nur'u şahid gösterip Celcelutiye'yi bir hazine-i ulûm ve bir define-i ilmiyedir diye bihakkın medh ü sena edebilir.

Üçüncüsü: Malûmdur ki, bazan gayet küçük bir emare, bazı şerait dâhilinde gayet kuvvetli bir delil hükmüne geçer. Yakîn derecesinde kanaat verir. Bana böyle kanaat veren çok misallerinden yalnız sâbık beyan ettiğim bir tek misal bana kâfi geliyor. Şöyle ki:

Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ fıkrasıyla Risale-i Nur'u tarihiyle ve ismiyle ve mahiyetiyle ve esaslarıyla ve hizmetiyle ve vazifesiyle gösterdikten sonra, Süryanîce isimleri ta'dad ederek münacat eder. Otuziki veya otuzüç aded isimlerde iki defa بَعْدَهَا kelimesini tekrar eder. Biri, yirmiyedincide وَ دَيْمُوخٍ بَعْدَهَا; diğeri, otuzbirde وَ بَازُوخٍ بَعْدَهَا der. İşte Risale-i Nur'un Sözler'i otuzüç ve bir cihette otuziki.. ve Mektubat namındaki risalelerin dahi bir cihette otuziki ve bir cihette otuzüç olup bu münacatla mutabık olması ve yalnız risale şeklinde iki aded zeyilleri bulunması ve o zeyillerin birisi Yirmiyedinci Söz'ün ehemmiyetli zeyli ve diğeri Otuzbirinci Söz'ün kıymetdar zeyli olması ve o iki zeyl risalesinin müstakil mertebe ve numaraları bulunmaması ve بَعْدَهَا kelimesi dahi aynı yerde, aynı manada tevafuk etmesi bana iki kerre iki dört eder derecesinde kanaat veriyor ki;

Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) tebaî bir mana ile ve işarî bir mefhum ile Risale-i Nur'a, hattâ zeyillerine bakmak için öyle yapmış. Daha çok karineler ve birer Söz'e işaret eden münasebetler var. Fakat gizli ve ince olduklarından zikredilmedi. 24(Haşiye)

لاَ يَعْلَمُ الْغَيْبَ اِلاَّ اللّٰهُ ❊ وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِالصَّوَابِ
اَستَغْفِرُ اللّٰهَ مِنْ خَطَائِى وَخَطِيئَاتِى وَ مِنْ سَهْوِى وَغَلَطَاتِى وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ عَلَى نِعْمَةِ اْلاِيمَانِ وَ الْقُرْآنِ بِعَدَدِ حَاصِلِ ضَرْبِ حُرُوفِ رَسَائِلِ النُّورِ الْمَقْرُوئَةِ وَ الْمَكْتُوبَةِ وَ الْمُتَمَثِّلَةِ فِى الْهَوَاءِ فِى عَاشِرَاتِ دَقَائِقِ حَيَاتِى فِى الدُّنْيَا وَ الْبَرْزَخِ وَ اْلآخِرَةِ
اَللّٰهُمَّ صَلِّ وَ سَلِّمْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ عَلَى آلِهِ وَ اَصْحَابِهِ بِعَدَدِهَا وَارْحَمْنَا وَ ارْحَمْ طَلَبَةَ رَسَائِلِ النُّورِ بِعَدَدِهَا آمِينَ وَ الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
سُبْحَانَكَ لاَ عِلْمَ لَنَا اِلاَّ مَا عَلَّمْتَنَا اِنَّكَ اَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ
* * *

Otuzbirinci Mektub'un Otuzbirinci Lem'asının Otuzbir Mes'elesinden bir mes'eledir.

Bir tek cümle olan kısacık bir hadîsin beş lem'a-i i'caziyesine dair bir nüktedir. Buraya bir münasebetle girmiş.

اَلْخِلاَفَةُ بَعْدِى ثَلاَثُونَ سَنَةً hadîs-i şerifin ihbar-ı gaybî nev'inden tarihçe musaddak beş lem'a-i i'caziyesi vardır.

Birincisi: Hulefa-yı Raşidîn'in hilafetleri ile Hazret-i Hasan Radıyallahü Anh'ın altı aylık hilafetinin müddeti, otuz sene olacağını ihbardır. Aynen çıkmış.

İkincisi: Otuz senelik halifeleri olan Hazret-i Ebu Bekir Radıyallahü Anh, Hazret-i Ömer Radıyallahü Anh, Hazret-i Osman Radıyallahü Anh ve Hazret-i Ali Radıyallahü Anh'ın ebcedî ve cifrî hesabları bin üçyüz yirmialtı (1326) eder ki, o tarihten sonra şerait-i hilafet daha takarrur etmedi. Hilafet-i Aliyye-i Osmaniye bitti.

Üçüncüsü: ثَلاَثُونَ kelimesi, cifr hesabı bin seksen yedi (1087) eder ki, tarihçe hilafet-i Abbasiyenin inkırazıyla

hilafet-i Osmaniyenin takarruruna kadar olan zaman-ı fetret tayyedilse bin seksen küsur kalır. Eğer nâkıs hilafetler sayılsa, ثَلاَثُونَ سَنَةً deki “sene” lafzı ilâve olur. O halde bin ikiyüz iki (1202) eder ki, “Rumuzat-ı Semaniye-i Kur’aniye Risaleleri”nde hem اِنَّا فَتَحْنَا لَكَ, hem Fatiha, hem Sure-i Nasr, hem Sure-i Alak gibi çok yerlerde aynen hilafetle beraber Devlet-i İslâmiyenin hem terakki, hem galibiyet devresi olan bin iki yüz iki (1202) tarihini gösterir. Hem nâkıs hilafetle beraber bütün müddet-i hilafet-i İslâmiye bin iki yüz ikidir ki, tam tamına tevafukla haber verir.

وَ اِنِ اسْتَقَامَتْ اُمَّتِى فَلَهَا يَوْمٌ وَ اِلاَّ فَنِصْفُ يَوْمٍ Hadîsinin mu’cizane ihbar-ı gaybîsini izah eder. Yani bu hadîs kıyametten değil, belki galibane hâkimiyet-i İslâmiyeden haber veren Onsekizinci Lem’ada ve başka yerde bu hadîsin üç lem’a-i i’caziyesini beyan ettiğimden burada kısa kesiyoruz.

Dördüncüsü: اِنَّ الْخِلاَفَةَ بَعْدِى ilâ âhir.. şeddeli اِنَّ yüz bir, الْخِلاَفَة bin yüz kırkbir, بَعْدِى seksen altı eder. Yekûnü: Arabîce bin üçyüz yirmisekiz (1328) olur ve Rumice bin üçyüz yirmialtıdır (1326) ki, Hulefa-yı Raşidîn’in isimleri ikinci vecihte gösterdiği aynı tarihe ve Hürriyetin üçüncü senesindeki inkıta-i hilafetin tarihine tam tamına tevafuku, elbette o lisan-ül-gayb olan zâtın lisanında tesadüfî olamaz; belki onu da görmüş, ona da işaret etmiş.

Beşincisi: اِنَّ الْخِلاَفَة şeddeli nun bir nun sayılsa bin yüz doksaniki (1192) eder ki, aynen ثَلاَثُونَ سَنَةً cümlesinin gösterdiği gibi bin ikiyüz iki (1202) tarihine on farkla tam tevafuk ederek tam ve nâkıs bütün müddet-i hilafeti göstermesi ve yalnız “hilafet” kelimesi bin yüz onbir (1111) edip tam hilafetin müddetine tam tevafukla beraber o müddete işaret eder. ثَلاَثُون kelimesinin cifrî hesabı olan bin seksenyedi (1087) adedine, yirmidört gibi cüz’î bir farkla muvafakat etmesi, elbette ve her halde o Muhbir-i Gaybî’nin bir işaret-i gaybiyesidir ve bir nevi mu’cizat-ı gaybiyesinin bir lem’asıdır.

İşte bu kısacık hadîsin câmiiyetine, sair cevami-ül kelim olan hadîsler kıyas edilsin.

سُبْحَانَكَ لاَ عِلْمَ لَنَا اِلاّ مَا عَلَّمْتَنَا اِنَّكَ اَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

* * *

Onsekizinci Lem'a

Risale-i Nur'dan haber veren Birinci Keramet-i Aleviye Risalesidir. Teksir Lem'alar ve Teksir Sikke-i Tasdik-ı Gaybî mecmualarında neşredilmiştir.

Yirmisekizinci Lem'a

Risale-i Nur'dan haber veren İkinci Keramet-i Aleviye risalesidir. Tamamı teksir Lem'alar mecmuasında, Keramet-i Aleviye kısmı ise teksir Sikke-i Tasdik-ı Gaybî mecmuasında neşredilmiştir.

* * *

Sekizinci Lem'a

Gavs-ı A'zam'ın Hizb-ül Kur'ana dair keramet-i gaybiyesidir. [25](Haşiye)

Şu risale içindeki imzalar ile gösterildiği gibi, hizmet-i Kur'aniyedeki arkadaşlarıma iştirakim var. Bir kısmı benim imzam iledir. Bir kısmı onların tasvib ve istihracıyla ve tasdikleriyle olduğundan, bana ait haddimden fazla hisseyi onların hatırı için sükût ile kabul ettim. Yoksa bu risalenin başında söylediğim gibi, bunda öyle bir hisse-i şerefe hakkım yoktur. On sene mukaddem, o kaside-i gaybiyeyi gördükçe bana manevî bir ihtar gibi "Dikkat et!" diye kalbime geliyordu. O hatırayı iki cihetle dinlemiyordum:

Birincisi: Benim gibi ehemmiyetli ömrü şan ü şeref perdesi altında hubb-u câh zehiriyle zehirlenip öldüğü için, yeniden bu suretle nefs-i emmareye diğer bir şeref kapısı açmak istememekti.

İkinci cihet: Bu muannid zamanda, bedihî davaları ve zahirî hüccetleri kabul etmeyenlere karşı, böyle işarat-ı gaybiye nev'inden hodfüruşane bir tarzda izhar etmek hoşuma gitmemekti.

En nihayet esaretimin sekizinci senesinde, en işkenceli ve en sıkıntılı bir zamanda gayet kuvvetli bir teselli ve teşvike muhtaç olduğumuzdan bana ihtar edildi ki: "Bunu, tahdis-i nimet ve bir şükr-ü manevî nev'inden izhar et. Hem korkma, kanaat verecek derecede kuvvetlidir."

Bu izharda en mühim maksadım, esrar-ı Kur'aniyeye ait olan risalelerin makbuliyetine Gavs-ı A'zam'ın imza basması nev'inden olduğudur.

İkinci maksadım; o kudsî üstadımın kerametini izhar etmekle, keramat-ı evliyayı inkâr eden mülhidleri iskât edip, hizmet-i Kur'aniyeye fütur verecek çok esbaba maruz ve çok

avaika hedef olan arkadaşlarımın kuvve-i maneviyesini takviye ve şevklerini tezyid ve füturlarını izale etmek idi.

Benim için bir nevi hodfüruşluk nev'inden olduğu için ehemmiyetli zarardır. Fakat o zararımı, o kudsî üstadım ve arkadaşlarım hatırı için kabul ettim. Şu "Keramet-i Gavsiye Risalesi" tedricen istihrac edildiği için, birkaç parça ve tetimmelere inkısam etti. Gittikçe birbirini tenvir ve teyid ettikçe vuzuh peyda ediyor. İşaretin bazısında za'f varsa da, sair arkadaşlarının ittifakından aldığı kuvvet, o za'fı izale eder.

* * *

Şâyan-ı hayret bir tefe'ül ve mühim bir ihbar-ı gaybî

Sabri, Süleyman, Bekir, Galib ve Tevfik'in fıkrasıdır. Hem Hüsrev, Hâfız Ali ve Re'fet ve Asım'ın ve Kuleönü'nden Mustafaların fıkrasıdır.

Latif ve müjdeli bir tefe'ül: Üstad, Galib ve Süleyman, Ümmi Sinan divanında mesleğimize ve Sözler'e dair tefe'ül edildi, şu beyitler çıktı. Baktık, "Sözler" lafzı, bütün divanında yalnız bu kafiyelerde görünüyor. Demek Sözler, "hak söz" hem "nur söz" oluyor.

Derim ki yardımcım Allah,
Şefaatçım Resulullah.
Ki bürhanım Kitabullah,
Budur bendeki hak söz.
Senin kapında kul çoktur,
Hesabı, haddi hiç yoktur,
Velâkin bir dahi yoktur,
Sinan-ı Ümmi gibi nur söz.

* * *

Mühim bir ihbar-ı gaybî

[Şeyh-i Geylanî'nin kendinden sekizyüz sene sonra, gaybaşina gözüyle haber verdiği bir hâdise-i Kur'aniyedir.]

Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın hizmetindeki kudsiyete, kerametkârane sekizyüz küsur sene evvel "Gavs-ı A'zam" ünvanıyla bihakkın iştihar eden Kutb-u A'zam Şeyh-i Geylanî,

نَظَرْتُ بِعَيْنِ الْفِكْرِ فِى حَانِ حَضْرَتِى.. حَبِيبًا تَجَلَّى لِلْقُلُوبِ فَجَنَّتِ

fıkrasıyla başlayan kasidesinin âhirinde "Mecmuat-ül Ahzab"ın birinci cildinin beşyüzaltmışikinci sahifesinde, beş satırla şu zamanda hizmet-i Kur'aniyedeki heyete ve başında bulunan Üstadımıza beş vecihle bakıyor ve gösteriyor. İşte o beş satır şudur:

تَوَسَّلْ بِنَا فِى كُلِّ هَوْلٍ وَشِدَّةٍ ❋ اَغِيثُكَ فِى اْلاَشْيَاءِ دَهْرًا بِهِمَّتِى

اَنَا لِمُرِيدِى حَافِظًا مَا يَخَافُهُ ❋ وَاَحْرُسُهُ فِى كُلِّ شَرٍّ وَ فِتْنَةٍ

مُرِيدِى اِذَا مَا كَانَ شَرْقًا وَ مَغْرِبًا ❋ اَغِثْهُ اِذَا مَا سَارَ فِى اَىِّ بَلْدَةٍ

فَيَا مُنْشِدًا نَظْمِى فَقُلْهُ وَلاَ تَخَفْ ❋ فَاِنَّكَ مَحْرُوسٌ بِعَيْنِ الْعِنَايَةِ

وَكُنْ قَادِرِىَّ الْوَقْتِ لِلّٰهِ مُخْلِصًا ❋ تَعِيشُ سَعِيدًا صَادِقًا بِمُحَبَّتِى

Beşinci satırdan sonra gelen hâtime-i kaside:

وَ جَدِّى رَسُولُ اللّٰهِ اَعْنِى مُحَمَّدًا ❋ اَنَا عَبْدُ الْقَادِرِ دَامَ عِزِّى وَ رِفْعَتِى

İşte evvelki beş satırda, beş vecihle ve beş tevafukla şimdi hizmet-i Kur'aniyenin başında bulunanı gösteriyor.

Birinci vecih: Âhirdeki satırda تَعِيشُ سَعِيدًا ismini sarahatle haber vermekle beraber, maişet hususunda izzet ve saadetle geçineceğini haber veriyor. Evet hocamız, küçüklüğünden beri fakr-ı haliyle istiğna-yı tam ile beraber, maişet hususunda en mes'ud bir zâttır.

İkinci vecih: Aynı satırın başında وَكُنْ قَادِرِىَّ الْوَقْتِ fıkrasıyla o müridine diyor ki: "Vaktin Abdülkādirîsi ol." Bu قَادِرِى kelimatı, hesab-ı ebcedî ile üçyüz yirmibeş (325) eder. Üstadımızın lakabı "Nursî" olduğu cihetle, "Nursî"nin makam-ı ebcedîsi üçyüz yirmialtı (326) ediyor. Bir tek fark var. O tek eliftir. Bin manasında "elf"e remzeder. Demek bin üçyüz yirmibeşde (1325) Şeyh-i Geylanî'ye mensub bir zât, Şeyh-i Geylanî tarzında hakikat-ı Kur'aniyeyi müdafaa etmeye çalışacak. Hakikaten Üstadımız, bin üçyüz yirmialtı

(1326) senesinde -Hürriyetin ikinci senesi- mücahede-i maneviyeye atılmıştır.

Üçüncü vecih: Onun iki ismi var: "Said", "Bedîüzzaman." Bu iki ismin mecmuunun makam-ı ebcedîsi "Ez-zaman"daki şedde sayılmazsa üçyüz yirmidokuz (329) ediyor. İki "dal" bir sayılsa üçyüzyirmibeş (325). Aynen كُنْ قَادِرِىَّ الْوَقْتِ deki muhatab o olmasına işaret ediyor, belki delalet ediyor. Eğer "Ez-zaman"daki okunmayan elif-lâm sayılsa, kaideten قَادِرِى ye dahi bir elif-lâm dâhil olmak lâzım gelir. Çünki tarif için, muzafünileyh kalktıktan sonra elif-lâm lâzım gelir, o halde dahi müsavi olurlar.

Dördüncü vecih: Bu beş satırda Hazret-i Şeyh, istikbalde bir müridine teminat veriyor. قُلْ وَلاَ تَخَفْ "Korkma, sözlerini söyle!" diyor. Sen şark ve garba gideceksin; çok fitnelere ve şerlere girip, umumunda esbab-ı âdiyenin fevkinde bir tarz ile kurtularak mahfuz kalacaksın. Evet, bu hizmet-i Kur'aniye içindeki zât, hakikaten esaretle şarka gitti. Ve yine acib bir esaretle Asya'nın garbında ondokuz sene kaldı. Hazret-i Şeyh'in dediği gibi, çok şehirleri gezdi. Mücahedesi Sözler'ledir.

قُلْ وَلاَ تَخَفْ hükmüyle, çekinmeyerek Hazret-i Şeyh'in dediği gibi yapmış. Yirmi sene zarfında yirmi fitne ve mehalik-i azîmeye düştüğü halde, bir hıfz-ı gaybî ile Hazret-i Şeyh'in dediği gibi mahfuz kalmış. Hem fevkalme'mul, bir gurbet diyarında fevkalâde inayete mazhariyeti o dereceye gelmiş ki, bir risale sırf o inayatın ta'dadında yazılmıştır. Hazret-i Gavs'ın dediği gibi, biz onun etrafında مَحْرُوسٌ بِعَيْنِ الْعِنَايَةِ fıkrasının mealini gözümüzle görüyoruz.

Beşinci vecih: Üstadımız kendisi söylüyor ki: "Ben sekiz-dokuz yaşında iken, bütün nahiyemizde ve etrafında ahali Nakşî Tarîkatında ve oraca meşhur Gavs-ı Hizan namıyla bir zâttan istimdad ederken, ben akrabama ve umum ahaliye muhalif olarak "Yâ Gavs-ı Geylanî" derdim. Çocukluk itibariyle elimden bir ceviz gibi ehemmiyetsiz bir şey kaybolsa, "Yâ Şeyh! Sana bir Fatiha, sen benim bu şeyimi buldur." Acibdir ve yemin ediyorum ki, bin defa böyle

Hazret-i Şeyh, himmet ve duasıyla imdadıma yetişmiş. Onun için bütün hayatımda umumiyetle Fatiha ve ezkâr ne kadar okumuş isem, Zât-ı Risalet'ten (A.S.M.) sonra Şeyh-i Geylanî'ye hediye ediliyordu. Ben üç-dört cihetle Nakşî iken, Kādirî meşrebi ve muhabbeti bende ihtiyarsız hükmediyordu. Fakat tarîkatla iştigale, ilmin meşguliyeti mani' oluyordu.

Sonra bir inayet-i İlahiye imdadıma yetişip gafleti dağıttığı bir zamanda, Hazret-i Şeyh'in "Fütuh-ul Gayb" namındaki kitabı hüsn-ü tesadüfle elime geçmiş. Yirmisekizinci Mektub'da beyan edildiği gibi, Hazret-i Şeyh'in himmet ve irşadıyla Eski Said (R.A.) Yeni Said'e inkılab etmiş. O Fütuh-ul Gayb'ın tefe'ülünde en evvel şu fıkra çıktı:

اَنْتَ فِى دَارِ الْحِكْمَةِ فَاطْلُبْ طَبِيبًا يُدَاوِى قَلْبَكَ Yani, "Ey bîçare! Sen Dâr-ül Hikmet-il İslâmiye'de bir a'zâ olmak cihetiyle güya bir hekimsin, ehl-i İslâmın manevî hastalıklarını tedavi ediyorsun. Halbuki en ziyade hasta sensin. Sen evvel kendine tabib ara, şifa bul; sonra başkasının şifasına çalış." İşte o vakit, o tefe'ül sırrıyla, maddî hastalığım gibi manevî hastalığımı da kat'iyyen anladım. O şeyhime dedim: "Sen tabibim ol." Elhak o tabibim oldu. Fakat pek şiddetli ameliyat-ı cerrahiye yaptı. "Fütuh-ul Gayb" kitabında "Yâ gulam!" tabir ettiği bir talebesine pek müdhiş ameliyat-ı cerrahiye yapıyor. Ben kendimi o gulam yerine vaz'ettim. Fakat pek şiddetli hitab ediyordu. "Eyyühe-l münafık!" "Ey dinini dünyaya satan riyakâr!" diye diye yarısını ancak okuyabildim. Sonra o risaleyi terkettim. Bir hafta bakamadım. Fakat ameliyat-ı cerrahiyenin arkasından bir lezzet geldi; iştiyak ile o mübarek eseri acı tiryak gibi veya sulfato gibi içtim. Elhamdülillah kabahatlerimi anladım, yaralarımı hissettim, gurur bir derece kırıldı." Hocamızın sözü bitti.

İşte hocamızın bu macera-yı hayatiyesi gösteriyor ki, Hazret-i Şeyh'in müteveccih olduğu ve ehemmiyetle bahsettiği ve istikbalde gelecek müridi bu olmak için

kuvvetli bir ihtimaldir. Hazret-i Şeyh'in vefatından sonra hayatta oldukları gibi tasarrufu ehl-i velayetçe kabul edilen üç evliya-yı azîmenin en a'zamı, o Hazret-i Gavs-ı Geylanî'dir. Ve demiş:

اَفَلَتْ شُمُوسُ اْلاَوَّلِينَ وَ شَمْسُنَا اَبَدًا عَلَى فَلَكِ الْعُلَى لاَ تَغْرُبُ fıkrasıyla ba'de-l memat dua ve himmetiyle müridlerinin arkasında ve önünde bulunmasıyla, böyle hârika keramet-i acibe ile meşhur bir zât, elbette böyle bir zamanda kıymetdar bir hizmet-i Kur'aniye bir müridinin vasıtasıyla olacağını onun görmesi ve göstermesi şe'nindendir. Hazret-i Şeyh'in bahsettiği ehemmiyetli müridi ve talebesi ve himayegerdesi olan şahıs; binden sonra, ondördüncü asırda geleceğine bir îmadır.

Süleyman, Sabri, Zekâi, Asım, Re'fet, Ali, Ahmed Hüsrev, Mustafa Efendi (R.H.), Rüşdü, Lütfü, Şamlı Tevfik, Ahmed Galib (R.H.), Zühdü, Bekir Bey, Lütfü (R.H.), Mustafa, Mustafa, Mes'ud, Mustafa Çavuş (R.H.), Hâfız Ahmed (R.H.), Hacı Hâfız (R.H.), Mehmed Efendi (R.H.), Ali Rıza.

* * *

Şeyh-i Geylanî'nin fıkrasıyla kerametkârane verdiği haber-i gaybînin tetimmesidir.

اَنَا لِمُرِيدِى fıkrasında مُرِيدِى "Molla Said" kelimesine tam tevafuk ediyor. Yalnız bir elif fark var. Elif ise, kaide-i Sarfiyece "elfün" okunur. Elfün ise, bindir. Demek bin ikiyüz doksandörtte (1294) dünyaya gelecek bir müridi, bu مُرِيدِى lafzında muraddır. Çünki لِمُرِيدِى de lâm sayılsa ikiyüz doksandört (294) eder ki, bir tek fark ile Said'in tarih-i veladetine tevafuk eder. Esas arabî sayılsa fark yoktur. Lâmsız مُرِيدِى ise ikiyüz altmışdört (264) eder. "Molla Said" dahi ikiyüz altmış beş (265) eder. "Molla"daki elif, bine işaret olduğu için mütebâkisi ikiyüzaltmışdört (264) kalır.

Elhasıl: Şu zamanda dellâl-ı Kur'an ve hâdim-i Furkan olan o adamın iki ismi ve iki lakabı var. "El-Kürdî" lakabı ile "Molla Said" ismi, اَنَا لِمُرِيدِى fıkrasında zahir görünüyor. "Nursî" lakabıyla "Bedîüzzaman Said" ismi كُنْ قَادِرِىَّ الْوَقْتِ fıkrasında aşikâr görünüyor. Hattâ hizmet-i Kur'aniyede en mühim bir arkadaşı ve hâlis bir talebesi olan Hulusi Bey'e لِلّٰهِ مُخْلِصًا تَعِيشُ سَعِيدًا صَادِقًا بِمُحَبَّتِى fıkrasında işaret olduğu gibi, diğer bir kısım talebelerine işaretler var.

Risale-i Nur talebeleri namına

Rüşdü, Hüsrev

* * *

Said kendi söylüyor:

Hazret-i Şeyh-i Geylanî, hizmet-i Kur'aniyeye nazar-ı dikkati celbetmek ve o hizmet-i Kur'aniye âhirzamanda dağ gibi büyük bir hâdise olduğuna işaret için, kerametkârane şu hizmette istidad ve liyakatımın pek fevkinde bulunması ve fedakar, çalışkan kardeşlerimle çalıştığımıza fazilet noktasından değil, belki sebkatiyet noktasından ismimi bir derece göstermesi beni epey zamandır düşündürüyordu. Acaba bunun izharında manevî bir zarar bana terettüb eder, bir gurur, bir hodfüruşluk getirir diye sekiz-on senedir tevakkuf ettim. Bugünlerde izhara bir ihtar hissettim.

Hem kalbime geldi ki: Hazret-i Şeyh bana bir pâye vermedi. Belki Said isminde bir müridim mühim bir hizmette bulunacak, fitne ve belalardan izn-i İlahî ile ve Şeyh'in duasıyla ve himmetiyle mahfuz kalacak.

Hem uzak yerde taşlar görünmez, dağlar görünür. Demek sekiz yüz sene bir mesafede görünen, hizmet-i Kur'aniyenin şâhikasıdır; yoksa Said gibi karıncalar değil. Madem bu keramet-i Gavsiyeyi ilân ve izharından, Kur'an şakirdlerinin ve hizmetkârlarının şevki artıyor, elbette arkalarında Şeyh-i Geylanî gibi kahramanlar kahramanı zâtlar himmet ve dualarıyla ve izn-i İlahî ile himaye ettiklerini bilseler, şevk ve gayretleri daha artar.

Elhasıl: Bunu, kardeşlerimi fazla şevke ve ziyade gayrete getirmek için izhar ettim. Eğer kusur etmiş isem, Cenab-ı

Hak afvetsin.

اِنَّمَا اْلاَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ

....

فَيَا مُنْشِدًا نَظْمِى fıkrasında dahi Hazret-i Şeyh'in (R.A.) muhatabı şübhesiz Bedîüzzaman Molla Said'dir (R.A.).

Elhasıl: Şu acib kasidesinin âhirindeki şu beş beyitte beş kelime, medar-ı nazar-ı Şeyh ve mahall-i hitab-ı Gavsî'dir. Ve o beş kelime ise, لِمُرِيدِى وَ مُرِيدِى وَ مُنْشِدًا وَ قَادِرِى وَ سَعِيدًا lafızlarıdır.

Said'in dahi iki lakabı olan "Nursî", "El-Kürdî"; iki ismi "Molla Said", "Bedîüzzaman" bu beş kelimede bulunur. Hazret-i Gavs'ın medar-ı teveccüh ve hitabı olan şu beş kelimesinde, aşikâr bir surette, mezkûr iki isim ve lakab, ilm-i cifir kaidesinde makam-ı ebced ile görünmesi şübhe bırakmıyor ki, Hazret-i Şeyh kasidesinin âhirinde onunla konuşuyor, ona teselli verip teşci' ediyor. وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ sırrıyla muvaffakıyetine teminat veriyor. لاَ يَعْلَمُ الْغَيْبَ اِلاَّ اللّٰهُ ❊ وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِالصَّوَابِ

فَيَا مُنْشِدًا نَظْمِى fıkrasında, نَظْمِى kelimesi, makam-ı ebcedîsi bin (1000) olup; رِسَالَةُ النُّورِ iki farkla, رَسَائِلُ كِتَابِ النُّورِ un (iki medde sayılmazsa ve şedde de lâm sayılsa) makam-ı ebcedîsi yine bindir. Demek فَيَا مُنْشِدًا نَظْمِى فَقُلْهُ وَلاَ تَخَفْ fıkrasının meal-i gaybîsi şudur ki: يَا مُؤَلِّفَ رِسَالَةِ النُّورِ جَاهِدْ بِهَا فَقُلْ وَلاَ تَخَفْ yani "Korkma, sözlerini söyle, neşrine çalış." وَالْعِلْمُ عِنْدَ اللّٰهِ

Amma فَقُلْهُ وَلاَ تَخَفْ fıkrasında şâyan-ı hayret bir tevafuk var ki: İlm-i Cifir kaidesiyle makam-ı ebcedîsi bin üçyüz otuziki (1332) eder. Şu halde يَا مُنْشِدًا نَظْمِى فَقُلْهُ وَلاَ تَخَفْ meal-i gaybîsi "Yâ Risalet-ün Nur ve Sözler sahibi! Bana bak. Gafil davranma! Bin üçyüz otuzikide mücahedeye başla; Sözleri korkma yaz, söyle!" Filhakika Said (R.A.) Hürriyetten sonra az bir zamanda mücahedesinde tevakkuf etmiş ise, bin üçyüz otuzikide İşarat-ül İ'caz'ı te'lif ile beraber Eski Said'den sıyrılmak niyet edip, Yeni Said suretinde bütün kuvvetiyle mücahede-i maneviyeye başlayıp, iki-üç sene sonra da Dâr-ül Hikmet-il İslâmiye'de bir-iki sene Hazret-i

Gavs-ı Geylanî'nin şu vasiyetini ve emrini imtisal ederek envâr-ı Kur'aniyeyi neşretmiş. Lillahilhamd, şimdiye kadar devam ediyor.

Bu şâyan-ı hayret fıkrada cây-ı dikkat şu nokta var ki; Hazret-i Gavs, doğrudan doğruya altıncı asırdan şu asrımıza bakıyor. O altıncı asrın âhirlerinde Hülâgu felâketi gibi feci', dehşetli meşhur fitnenin çok elîm ve feci' ve kuburdaki emvatı ağlattıracak derecede dehşetli bir nev'i, şu ondördüncü asırda bulunuyor. Bu iki asır birbirine tevafuk ediyor ki, Hazret-i Şeyh ondan buna bakıyor.

Risale-i Nur talebeleri namına
Re'fet, Hüsrev, Hâfız Ali, Sabri

* * *

Şu Keramet-i Gavsiye münasebetiyle üç nokta beyan edilecek:

Birinci Nokta: Hazret-i Gavs'ın kasidesinin başında bu beş satırdan evvel, acib, pek garib, çok belig, nazdarane tahdis-i nimet suretinde bir dava-yı iftiharkârane ifade eden iki sahifelik kasidesindeki hârika davasına delil olarak bir keramet-i bahireyi âdeta mu'cizeye yakın bir hârikayı göstermek lâzım geliyordu. İşte o akılları hayrette bırakan mertebeye lâyık olduğunu gösterir bir keramet izhar etti ki; sekizyüz sene bir mesafede Cenab-ı Hakk'ın izniyle, i'lamıyla zamanımızı tafsilatıyla görür tarzında, bizim gibi âciz, zaîf talebelerine ders verip teşvik eder. İşte Hazret-i Gavs'ın davasına bu ihbar-ı gaybîsi en bahir bürhan olduğu gibi, Risale-i Nur'un eczalarının hakkaniyet ve ulviyetine bir hüccet-i katıa hükmündedir. Evet Hazret-i Şeyh, bu kasidesiyle Sözler'in hakkaniyetini imza ediyor.

İkinci Nokta: Ehl-i tarîkat ve hakikatça müttefekun aleyh bir esas var ki: Tarîk-ı Hak'ta sülûk eden bir insan, nefs-i emmaresinin enaniyetini ve serkeşliğini kırmak için lâzım gelir ki; nazarını nefsinden kaldırıp şeyhine hasr-ı nazar ede ede tâ fena fi-ş şeyh hükmüne gelir. "Ben" dediği vakit, şeyhinin hissiyatiyle konuşur ve hâkeza.. tâ fena fi-r resul, fena fillaha kadar gider. Meselâ: Nasılki gayet fedakâr

ve sadık bir hizmetkâr, bir yaver, efendisinin hissiyatıyla güya kendisi kendisinin efendisidir ve padişahıdır gibi konuşur. “Ben böyle istiyorum.” der; yani “Benim seyyidim, üstadım, sultanım böyle istiyor.” Çünki kendini unutmuş, yalnız onu düşünüyor. “Böyle emrediyor.” der. Öyle de Gavs-ı Geylanî, o hârika kasidesinin tazammun ettiği ezvak-ı fevkalâde, Hazret-i Şeyh’in sırr-ı azîm-i Ehl-i Beyt’in irsiyetiyle Âl-i Beyt’in şahs-ı manevîsinin makamı noktasında ve Zât-ı Ahmediye Aleyhissalâtü Vesselâm’ın verasetiyle Hakikat-ı Muhammediyyesinde (A.S.M.) kendini gördüğü gibi, fena-yı mutlak ile Cenab-ı Hakk’ın tecelli-i zâtîsine mazhariyet noktasında, kasidesinde o sözleri söylemiş. Onun gibi olmayan ve o makama yetişmeyen onu söyleyemez; söylese mes’uldür.

Hazret-i Şeyh veraset-i mutlaka noktasında, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm’ın kadem-i mübarekini omuzunda gördüğü için, kendi kademini evliyanın omuzuna o sırdan bırakıyor. Kasidesinde zahir görünen temeddüh ve iftihar değil, belki tahdis-i nimet ve âlî bir şükürdür. Yalnız bu kadar var ki, muhibbiyet makamı olan makam-ı niyazdan, mahbubiyet makamı olan nazdarlık makamına çıkmış. Yani tarîk-ı acz ve fakrdan, meşreb-i aşk ve istiğraka girmiş. Ve kendine olan niam-ı azîme-i İlahiyeyi yâdedip, bihakkın müftehirane şükretmiştir.

Üçüncü Nokta: Keramet, mu’cize gibi Cenab-ı Hakk’ın fiilidir, hediyesidir, ihsanıdır ve ikramıdır; beşerin fiili değildir. O keramete mazhar olan zât ise bazan biliyor, bazan bilmiyor -vukuundan sonra bilir-. Kerامete mazhariyetini kabl-el vuku’ bilen ve ikram-ı İlahîye ihtiyarıyla tevfik-i hareket eden kısım, eğer enaniyetten bütün bütün tecerrüd etmiş ise ve Hazret-i Gavs gibi kudsiyet kesbetmiş ise, Cenab-ı Hakk’ın izniyle, o kerametin her tarafını bilerek kendisi sahib çıkar, bilir ve bildirir. Fakat bununla beraber, madem o keramet ikramdır; bütün tafsilatıyla keramet sahibine de meşhud olmak lâzım değildir. Bu sırra binaen Hazret-i Şeyh i’lam-ı Rabbanî ve izn-

i İlahî ile bu asrı görmüş ve hizmet-i Kur'aniyenin etrafında bizleri müşahede edip nazar-ı şefkatiyle bakmış. O beş satır, sırf bir keramet ve intak-ı bilhak ve bir ikram-ı İlahî ve veraset-i Nebeviye itibariyle zuhur ettiğinden; mu'cizevari, kudret-i beşer fevkinde bir şekil almış. Sun'î, irade-i Şeyh ile olduğu değildir. Çünki intaktır. Ruh-u kudsîsi hissetmiş, görmüş. İrade ve ihtiyar yetişemiyor. Akıl ise ruhun harekâtını ihata edemez. Lisan, ne kadar aklın dekaik-ı tasavvuratının tercümesinde âciz ise, ihtiyar dahi ruhun dekaik-ı harekâtının derkinde o derece âcizdir.

Hazret-i Gavs, o derece yüksek bir mertebeye mâlik ve o derece hârika bir keramete mazhardır ki, kâfirlerin bir kısmı demiş: "Biz İslâmiyeti kabul edemiyoruz; fakat Abdülkādir-i Geylanî'yi de inkâr edemiyoruz." Hem evliyayı inkâr eden Vehhabî'nin müfrit kısmı dahi, Hazret-i Şeyh'i inkâr edemiyorlar. Evliya onun derece-i celaletine yetişmediği, bütün ehl-i tarîkatça teslim edilmiştir.

İşte böyle güneş gibi bir mu'cize-i Muhammediye (Aleyhissalâtü Vesselâm), yüksek ve sönmez bir bârika-i İslâmiyet olan bir zât-ı nuranînin gayb-aşina nazarıyla asrımızı görüp, böyle bir keramet izharıyla teselli verip teşci' etmek şe'nindendir. Acaba hiç mümkün müdür ki; "Sultan-ül Evliya" makamını ihraz etmiş ve hamiyet-i İslâmiye ile zamanındaki padişahları titretmiş ve kuvve-i kudsiye ile mazi ve müstakbeli hazır gibi izn-i İlahî ile görmüş ve mematında dahi hayatındaki gibi daimî tasarrufu bulunduğu tasdik edilmiş olan bir kahraman-ı velayet, bu asrımıza ve bu asır içindeki kemal-i acz ve za'f ile Kur'anın hizmetinde çalışan ve insafsız düşmanların hücumuna maruz ve teselli ve temine muhtaç bîçare Kur'anın hâdimlerine ve talebelerine lâkayd kalabilir mi? Hiç mümkün müdür ki, bizimle münasebetdar olmasın? Sekiz, dokuz, belki onbeş kuvvetli delilden kat'-ı nazar, edna bir işaret kelâmında bulunsa, bize baktığına delalet eder; hafî bir işaret etse kâfidir. Çünki makam iktiza ediyor, mutabık-ı mukteza-yı haldir ve münasebet kavîdir.

Ey benimle beraber Hazret-i Şeyh'in teveccüh ve duasına mazhar kardeşlerim! Şu üstadımız, bizi istikbalde adem zulümatı içinde düşünüp bizimle meşgul olurken, biz o mazide mevcud ve nur perdeleri içinde üstadımızı ve üstadımızın üstadı ve ceddi olan Fahr-ül Âlemîn Aleyhissalâtü Vesselâm Efendimizin teveccühlerinden gaflet etmek, onlara istinad etmemek lâyık mıdır? Madem onlar bizi düşünüyorlar; biz de bütün kuvvet ve ruhumuzla onlara itimad edip ve emirlerine bilâ-kayd u şart itaat etmeliyiz.

Ehl-i dünyanın telsiz telgraf ve telefonları şarktan garba gittiği gibi, işte ehl-i hakikatın da maziden, dokuzyüz sene mesafe-i azîmeden müstakbele böyle manevî telefonları işleyebilir ve manevî teleskopları görebilir. Malûmdur ki zaîf emareler içtima' ettikçe kuvvet bulur, delil hükmüne geçer. İncecik ipler, içtima' ettikçe kopmaz halat olur. Küllî umumî kayıdlar, içtima' ettikçe hususiyet peyda edip taayyün eder. Bu sırra binaen, Hazret-i Şeyh'in bu beş satırında sekiz-dokuz kuvvetli işaretin içtimaında hiç şekk ve şübhe bırakmadı ki; Hazret-i Şeyh, şimdiki Kur'an-ı Hakîm'in şakirdlerine biiznillah üstadlık ediyor, bihavlillah şefkati altında himaye ediyor.

Cem'-i kutbiyet ve ferdiyet ve gavsiyet
İle üç sütun üzerine durur
Râyet-i ulviyet-i şeyh-i hakkanîdir hitab-ı Abdülkādir
İlham-ı Huda, kitab-ı Abdülkādir
Bâz-ül eşheb ferd-i ferîd-i deveran
Gavs-ı A'zam Cenab-ı Abdülkādir.

Said Nursî

* * *

Risale-i Nur şakirdlerinin bir fıkrasıdır

وَكُنْ قَادِرِىَّ الْوَقْتِ لِلّٰهِ مُخْلِصًا ❊ تَعِيشُ سَعِيدًا صَادِقًا بِمُحَبَّتِى

İlm-i cifir ile manası: “Ey Said! Sen, zamanın Abdülkādir’i ol, ihlas-ı tâmmı kazan, fakrınla beraber maişetini düşünme, nâstan minnet alma, ismin “Said” olduğu gibi maişette de mes’ud olacaksın! Muhabbetimde sadık olduğundan ve ihlasa çalıştığından, Hulusi gibi muhlis talebeler ve yardımcılar ve Süleyman, Bekir gibi sadık hizmetkârlar ve Sabri gibi tam takdir edici ve ciddî müştak talebeler size verilmiş.” Evet lillahilhamd, Gavs’ın sarahat derecesinde ihbar ettiği hal vuku’ bulmuştur. Gavs-ı A’zam, “Said” namıyla tesmiye ettiği müridinin tarihçe-i hayatında en mühim noktaları beyan etmekle beraber, İlm-i Cifir esrarıyla sekiz-dokuz cihette Said’in başına parmağını basıyor. Beyitlerin mana-yı zahirîsi ile maânî-i cifriyesi birbirine çok yakın olmakla, dokuz vecihteki işaretler birbirini teyid ettiğinden sarahat derecesine çıkmış.

اَنَا لِمُرِيدِى حَافِظًا مَا يَخَافُهُ ❊ وَاَحْرُسُهُ فِى كُلِّ شَرٍّ وَ فِتْنَةٍ

İlm-i cifir ile manası:

“Ondördüncü asırda “El-Kürdî” lakabıyla yâdedilen Molla Said, benim müridimdir. O fitne ve bela asrının her şer ve fitnesinden, Allah’ın izniyle ve havl-ü kuvvetiyle onun muhafızıyım.”

Evet Hürriyetten yirmi-otuz sene sonraya kadar, yirmi fitne-i azîme içinde fevkalâde bir surette Gavs’ın o müridi mahfuz kalmıştır. Korktuğu şer ve mehalikten bir hıfz-ı gaybî ile kurtulmuştur.

مُرِيدِى اِذَا مَا كَانَ شَرْقًا وَ مَغْرِبًا ❊ اَغِثْهُ اِذَا مَا سَارَ فِى اَىِّ بَلْدَةٍ

İlm-i cifir ile manası: “O Gavs’ın müridi olan Said-ül Kürdî, Rusya’da esaretle Asya’nın şark-ı şimalîsinde ve ehl-i bid’anın eliyle Asya’nın garbına nefyolunarak kaldığı mikdarca ve Sibirya taraflarından firar edip fevkalâde çok bilâdı seyr ü seyahat etmeğe mecbur olduğu zaman, Allah’ın izniyle, havl ü kuvvet-i Rabbanî ile ona imdad etmişim ve istimdadına yetişmişim.” Evet Hazret-i Gavs’ın müridi ünvanıyla irade ettiği Said (R.A.), üç sene esaretle Asya’nın şark-ı şimalîsinde mehalik içinde mahfuz kalıp, üç-dört aylık

mesafeyi firar suretiyle kat'ederek çok şehirleri gezip Gavs'ın dediği gibi mahfuz kalmıştır.

فَيَا مُنْشِدًا نَظْمِى فَقُلْهُ وَلاَ تَخَفْ ❊ فَاِنَّكَ مَحْرُوسٌ بِعَيْنِ الْعِنَايَةِ

İlm-i Cifirle manası: Bedîüzzaman Molla Said namıyla yâdolunan ve evrad-ı muntazamasını okuyan müridine der ki: "Benim nazmımı, yani meslek ve meşrebimi ve mücahedatımı gösteren makalâtımı söyle. Yani nazmımdan murad, senin Risalelerin ve Sözlerin ve Mektubatındır. فَقُلْهُ وَ لاَ تَخَفْ Bin üçyüz otuzikide (1332) o Sözler ile mücahedeye başla. Sen inayet-i İlahiyenin hıfzındasın."

Evet مُنْشِدًا İlm-i Cifirle "Molla Said"i gösterdiği gibi; نَظْمِى , ظ ile Risalet-ün Nur'u gösterir ve مِى ile hem Mektubat'ı hem كَلِمَاتُ سَعِيدِ الْكُرْدِى gösterir. "Kelimat" Sözler demektir.

فَقُلْهُ وَ لاَ تَخَفْ bin üçyüz otuzikiyi (1332) gösterir. O tarih, mebde-i cihadıdır. O tarihte İşarat-ül İ'caz Tefsirinin neşriyle mücahedeye başlamış.

* * *

Keramet-i Gaybiye-i Gavsiye'nin işaratını teyid eden üç remiz:

Birinci Remiz: اَنَا لِمُرِيدِى حَافِظًا İlm-i Cifir itibariyle, makam-ı ebcedî hesabıyla, bin üçyüz otuzaltıyı (1336) gösterir. Demek Hazret-i Gavs, bu tarihte istikbalde gelecek müridini emr-i İlahî ile muhafaza edecek diyor. Evet bu bîçare Said dahi diyor: Nev'-i beşere gelen en büyük bir musibet Harb-i Umumî hengâmında, çok tehlikelere maruz kaldım. Hazret-i Gavs'ın gösterdiği arabî tarihte veya az evvel, hârika bir surette kurtuldum. Hattâ bir defa, bir dakikada üç gülle öldürecek yere mukabil bana isabet ettiği halde tesir etmediler. Bitlis'in sukutunda, bir mikdar talebelerimle Rus askerlerinin bir taburu içine düştük. Bizi sardılar, her tarafta el ele ateş edildi. Dört tanesi müstesna, bütün arkadaşlarım şehid olduktan sonra, taburun dört sıralarını yardık; yine

onların içinde bir yere girdik. Onlar üstümüzde, etrafımızda sesimizi, öksürüğümüzü işittikleri halde bizi görmüyordular. Otuz saat, o halde çamur içinde, ben yaralı iken hıfz-ı İlahî ile istirahat-ı kalb içinde muhafaza edildim.

Bunun gibi müteaddid tehlikede Hazret-i Gavs'ın gösterdiği tarih-i arabî itibariyle, hakikaten bir hıfz-ı İlahî içinde bulunduğumu hissediyordum. Demek Cenab-ı Hak o kudsî üstadımı, bir melaike-i sıyanet gibi bana muhafız kılmış.

İşte bu اَنَا لِمُرِيدِى حَافِظًا fıkrası, bu fakirin mühim sergüzeştlerine işaret ettiği gibi, bu fakirin etrafında hizmet-i Kur'aniye işinde toplanan arkadaşlarından dokuz talebesini "Hâfız" ismiyle işaret ediyor. وَاَحْرُسُهُ فِى كُلِّ شَرٍّ وَ فِتْنَةٍ fıkrasında iki hüküm var. Biri şerden, diğeri fitnedendir. Demek ikincisi اَحْرُسُهُ فِى كُلِّ فِتْنَةٍ ve bu cümle كُلِّ deki şedde sayılmazsa bin üçyüz kırkdört (1344) eder. Evet, bu tarihten şimdiye kadar çok fitne-i mühimmeden, bir himayet-i gaybî ile mahfuz kaldığımı "tahdîsen linni'me" ilân ediyorum.

İkinci Remiz:

مُرِيدِى اِذَا مَا كَانَ شَرْقًا وَ مَغْرِبًا ❊ اَغِثْهُ اِذَا مَا سَارَ فِى اَىِّ بَلْدَةٍ

fıkrasında bahsettiği ve konuştuğu müridi ise, şarka esareten gittiği tarihi gösterdiği gibi, garba nefy olduğu tarihi de gösterir. Şöyle ki:

Şu fıkranın hakikî tabiri اِذَا مَا كَانَ مُرِيدِى اَسِيرًا فِى شَرْقٍ oluyor. Demek zaman-ı esaret مَا كَانَ مُرِيدِى اَسِيرًا فِى شَرْقٍ de çıkıyor. Ve bin üçyüz otuzyedi (1337) ediyor. İşte bu fakir, o tarih-i arabîde Rus esaretinde, tek başımla Petrograd'dan bir ay şimal-i şark tarafından firar edip, çok enva'-ı mehalik varken, Rusça bilmediğim halde, bir muhafaza-i gaybiye altında pek çok bilâdı seyr ü seyahat ettim. Tâ Varşova, Avusturya tarîkiyle İstanbul'a gelip uzun bir daire-i arzda seyahat ettim. Hazret-i Gavs'ın dediği gibi, o esaret-i şarkıye ve o seyr-i bilâd-ı kesîre içinde izn-i İlahî ile istigaseme meded görüyordum. Demek izn-i İlahî ile Hazret-i Gavs, melek gibi bu vazifeyi duasıyla yapmış.

Amma مَا كَانَ مَغْرِبًا kaydı, tarih-i arabî olarak bin üçyüz ellibir (1351) meşhur Rumi tarihiyle iki sene fark var. İşte -Hazret-i Gavs'ın dediği gibi- bu fakir, tarih-i Arabî ile bin üçyüz ellibirde (1351), şeair-i İslâm içinde mühim tahavvülât zamanında bütün kuvvetimle şeairin muhafazasına hizmetle mükellef olduğum halde, o manevî herc ü mercdeki fırtınalar bizi sarsmadı.

Hem مَغْرِبًا kelimesi, âhirdeki tenvin ile beraber bin ikiyüz doksaniki (1292) eder ki, bu fakirin dünyaya gelmesinden bir sene evvel veyahut rahm-ı maderdeki tarihe işaretle beraber, كَانَ مَغْرِبًا bin üçyüz ondört (1314) eder. Bin üçyüz ondört senelerinde mevzu-u bahis olan müridi, mühim vartadan kurtulmasına Gavs (R.A.) işaret ediyor, onun imdadına yetiştim diyor. Hayatta olan eski talebelerim biliyorlar ki; bin üçyüz ondört, bin üçyüz onbeş-onaltı senelerinde, Van kal'ası ki, iki minare yüksekliğinde sırf dağ gibi bir taştan ibarettir, eskiden kalma oda gibi bir in kapısına gidiyorduk. Ayağımdan kunduralar kaydı, iki ayağım birden kaydı. Tehlike yüzde yüz... Başkaca nokta-i istinad kalmadığı halde, büyük bir istinada basmış gibi üç metrelik bir kavisle o mağaranın kapısına atılmışım. Hem ben, hem beraberimdeki orada hazır arkadaşlarım, ecel gelmediği için sırf bir hıfz-ı İlahî, hârika bir imdad-ı gaybî telakki ettik.

İşte Hazret-i Gavs, madem bu kasidesinde sergüzeşt-i hayatımın mühim noktalarına işaret ediyor; elbette bu acib ve en tehlikeli bir sergüzeşt-i hayatıma şu cümlesiyle işaret ediyor denilebilir.

Elhasıl: Hazret-i Gavs'ın mezkûr kelimatları, bu fakirin tarih-i hayatımda geçen en mühim noktaları manasıyla ifade ettikleri gibi, hesab-ı ebced makamıyla mühim noktaların tarih-i vukularına tevafukları, elbette tesadüfî ve tesadüf işi olamaz. Sair işaratın kuvveti, kat'iyyeti, tesadüfü muhal derecesine getirmiştir. Madem bu beş satır kasidesi, bir kerametttir; keramet ise mu'cize gibi Cenab-ı Hak

tarafındandır, intak-ı bilhak nev'indendir, daha beyan etmediğimiz çok esrarı hâvidir, ihtiyar-ı beşer yetişemez.

....

Said Nursî

Latif bir tefe'ül

Şeyh Sa'dî-i Şirazî'nin "Bostan"ından Sözler hakkında ben, Hâfız Hâlid, Galib, Süleyman niyet edip açtık. Tefe'ül bu çıktı:

نِگَرْ تَا گُلِسْتَان مَعْنَا شُگُفْتِ ❊ بَرُو هِيچْ بُلْبُلْ چُنِينْ خُوشْ نَگُفْت

عَجَبْ گَرْ بِمِيرَدْ چُنِينْ بُلْبُلِى ❊ كِه اَزْ اُسْتُخَوانَشْ نَرُويَدْ گُلِى

Meali: Yani "Gel, bak, güller bağı şeklinde hakikat gülleri açılmış. Böyle hakikat bahçesinde hiçbir bülbül, böyle şirin, hoş nağme etmemiştir. Nasıl oluyor ki, böyle bir bülbül öldükten sonra onun kemiklerinden güller açılmasın."

Bu meal, maksadımıza o kadar yakındır ki tabire lüzum yoktur. Yalnız gülistanımız; ebedî Kur'an cennetindendir, ondan gelmiştir.

Mehmed Tevfik, Galib, Süleyman, Hâfız Hâlid, Said (R.A.)

* * *

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

Gavs, meşhur kasidesinde -sarahat derecesinde- bizlerden, yani hizb-ül Kur'an'dan haber verdiği gibi, daha birkaç yerde yine işarî bir tarzda haber veriyor. Ezcümle, o kasidenin arkasında "Mecmuat-ül Ahzab"ın 563'üncü sahifesinde, yine o malûm müridinden bahsediyor ve beytinde diyor ki:

فَمُرِيدِى اِذَا دَعَانِى بِشَرْقٍ اَوْ بِغَرْبٍ اَوْ غَارٍ فِى بَحْرٍ طَامِى اَغِثْهُ

"Garbda beni çağırdığı vakit, onun imdadına yetişeceğim." Evet doğrudur. Arabî tarih ile bin üçyüz otuzdokuzda (1339) müdhiş bir buhran-ı ruhî ve dehşetli bir heyecan-ı kalbî ve dağdağalı bir teşevvüş-ü fikrî geçirdiğim sıralarda, pek şiddetli bir surette Hazret-i Gavs'tan istimdad

eyledim. Bir-iki yerde bahsettiğim gibi, Fütuh-ul Gayb kitabı ile ve dua ve himmetiyle imdadıma yetişti ve o buhranı geçirdim. İşte o müridi ise, bîçare Said-ül Kürdî olduğunu meşhur kasidesinde kat'î gösterdiği gibi, bu kasidede de فَمُرِيدِى den murad odur. Çünki دَعَانِى بِغَرْبٍ ebced hesabıyla bin üçyüz otuzdokuz (1339) eder. O zaman memleketime nisbeten garb sayılan İstanbul'da idim. دَعَانِى بِغَرْبٍ makam-ı ebcedîsi zaman-ı istimdadıma tevafuk ediyor. Hesabda اِذَا lafzı dâhil olmaz. Çünki اِذَا zamanı gösteriyor, دَعَانِى بِغَرْبٍ cümlesi o mübhem zamanı tayin ediyor.

Hem ezcümle, "Mecmuat-ül Ahzab"ın ikinci cildinin 379'uncu sahifesinde Hazret-i Gavs'ın "Vird-ül İşâ" namındaki münacatında şu fıkra var:

[26](Haşiye-1) فَالْوَاصِلُ اِلَى سَاحِلِ السَّلاَمَةِ هُوَ السَّعِيدُ الْمُقَرَّبُ وَ ذُو الْهَلاَكِ هُوَ الشَّقِىُّ الْمُبَعَّدُ وَ الْمُعَذَّبُ

[27](Haşiye-2)

İşte Gavs'ın şu fıkrası, فَمِنْهُمْ شَقِىٌّ وَ سَعِيدٌ âyetinin bir nevi tefsiridir. Şu küllî âyetin bir kısım efradını, altıncı asır ve ondördüncü asırda âyetin külliyetinde dâhil bir kısım efrad-ı mahsusayı irae ettiğine müteaddid emareler var. Âyetin külliyetinde [28](Haşiye) tevafuk sırrıyla فَمِنْهُمْ شَقِىٌّ kelimesinde bu zamanın en büyük şakîlerinden üçüne cifirce tevafuk etmesi, o küllî âyette bunlar dahi kasden murad olduklarına emaredir, belki işarettir. İşte Hazret-i Gavs bu âyetteki bu emareden, bu zamana bakmış. Mezkûr fıkrasını küllî âyete bir nevi hususî tefsir yaparak, kasidesinde kerametkârane bahsettiği fitne-i âhirzaman içindeki şakirdlerini görüp, o zamanın şakîlerinin şerrinden muhafaza edildiği ve burada münacatında dahi o kasidenin mealine bakıyor.

Şu fıkra-i Gavsiyede bir îma var. Buradaki "Said" lafzında, meşhur kasidesindeki تَعِيشُ سَعِيدًا kelimesine hafî bir işaret olduğu gibi; ذُو الْهَلاَكِ هُوَ الشَّقِىُّ الْمُبَعَّدُ fıkrasıyla kendisinden sonra vuku'bulan ve ulûm-u İslâmiyeyi mahvetmek niyetiyle kütübhaneleri Dicle ve Fırat nehrine atan Hülâgu felâketini

haber vermekle beraber; Hülâgu gibi ulûm-u İslâmiyeye perde çeken şakîleri dahi, mezkûr âyete istinaden haber veriyor.

Evet فَالْوَاصِلُ اِلَى سَاحِلِ السَّلاَمَةِ fıkrasıyla Hizb-ül Kur'ana işaret ettiği gibi, ذُو الْهَلاَكِ هُوَ الشَّقِىُّ الْمُبَعَّدُ وَ الْمُعَذَّبُ fıkrasıyla ulûm-u İslâmiyeyi imha niyetiyle Hülâgu ve vüzerası gibi davranan bazı malûm insanların isimleri ilm-i cifirce dahi mezkûr âyetin işaretine istinaden tam tevafuk ediyor, gösteriyor.

Malûmdur ki tevafuk, ilm-i cifrin anahtarlarından mühim bir anahtardır. Eğer bir tevafuk ise, delalet denilmez; fakat hafî bir îma olur. Eğer iki cihet ile aynı mes'eleye tevafuk gelse, îmadan remiz derecesine çıkar. Eğer iki-üç cihetle aynı mes'eleye gelse işaret olur. Eğer maânî-i elfaz, işarat-ı harfiyeye münasib gelse ve işaretle bahsedilen insanların ahvali o manaya mutabık ve muvafık olsa, o işaret o vakit delalet derecesine çıkar. Eğer altı-yedi vecihle tevafukla beraber, mana-yı kelimat işaret-i harfiyeye muvafık gelse ve mukteza-yı hale de mutabık olsa, o delalet o vakit sarahat derecesine çıkar. İşte bu düstura binaen, Şeyh-i Geylanî o meşhur kasidesinde sarahat derecesinde Hizb-ül Kur'andan bahsettiği gibi, وِرْدُ الْعِشَاءِ münacatında dahi mezkûr âyete istinaden Hizb-ül Kur'anın bir hâdimini tasrihen ve arkadaşlarını da işaret derecesinde haber veriyor.

Gavs-ı A'zam'ın istikbalden haber verdiği nev'inden, meşhur Şeyhülislâm Ahmed-i Camî dahi İmam-ı Rabbanî (R.A.) olan Ahmed-i Farukî'den haber verdiği gibi, Celaleddin-i Rumî Nakşibendîlerden haber vermiş. Daha bu nevi'den çok evliyalar, vakıa mutabık haber vermişler. Fakat onların bir kısmı sarahata yakın haber vermişler, diğer bir kısmı haberleri çendan bir derece mübhem, mutlaktır; fakat bahsettikleri zâtlar makam sahibi ve büyük olduklarından, büyüklükleri ve taayyünleri cihetiyle o mübhem ihbar-ı gaybîyi bil'istihkak kendilerine almışlar. Meselâ: Ahmed-i Camî (K.S.) demiş ki: "Her dörtyüz sene başında mühim bir Ahmed gelir. Bin tarihi başındaki Ahmed en mühimmidir."

Yani o elfin müceddididir. İşte böyle mutlak bir surette söylediği halde, İmam-ı Rabbanî'nin (K.S.) büyüklüğü ve teşahhusu, o haber-i gaybîyi kat'iyyen kendine almış. Hazret-i Mevlâna Celaleddin-i Rumî de (K.S.) Nakşibendî'den mübhem bir surette bahsetmiş; fakat Nakşîlerin büyüklüğü ve yüksekliği ve teşahhusları, o haberi de bil'istihkak kendilerine almışlar.

İşte bu kerametkârane ihbar-ı gaybî nev'inden Gavs-ı A'zam (K.S.) dahi, Hizb-ül Kur'andan -işarî bir surette- haber verdiği gibi; Hizb-ül Kur'anın bir hâdimi olan bu bîçare Said'i (R.A.) iki yerde sarahaten haber veriyor. Mübhem ve mutlak bırakmadığının sırrı budur ki: Bu bîçare Said, makam sahibi olmamış iken ve büyük değil iken ve mutlak tabiri teşhis edecek bir teşahhus yokken, lütf-u İlahî ile büyük bir makamın hizmetinde bulunmasıdır. Âdeta bir nefer iken, müşiriyet makamı hizmetinde bulunmasıdır. İşte küçüklüğü ve ehemmiyetsizliği içindir ki, Hazret-i Gavs öteki evliyaya muhalif olarak yalnız işaretle kalmayıp -sarahat derecesinde- parmağını onun başına basıyor.

Sergüzeşt-i hayatımda geçen ve çoğunu gizlediğim çok hârika vakıalar vardı. Kendimi hiçbir vecihle keramete lâyık görmediğim için onları bazan tesadüfe, bazan da başka esbaba isnad ediyordum. Şimdi kanaatım geliyor ki, o hârikalar, Gavs-ı A'zam'ın bir silsile-i kerametini teşkil ederler. Demek onun duasıyla, himmetiyle, ona kerameten ve bize ikram nev'inden, bir nevi inayet-i İlahiyeye mazhar olmuşuz.

Ezcümle: Ben menfî olarak İstanbul'a getirildiğim vakit, bir zaman Meşihat-ı İslâmiye dairesinde bulunan Dâr-ül Hikmet-il İslâmiye'deki hizmet-i Kur'aniyeye çalıştığım için, o alâkadarlık cihetinde "Meşihat dairesi ne haldedir?" diye sordum. Eyvah! Öyle bir cevab aldım ki; ruhum, kalbim ve fikrim titrediler ve ağladılar. Sorduğum adam dedi ki: "Yüzer sene envâr-ı şeriatın mazharı olmuş olan o daire, şimdi büyük kızların lisesi ve mel'abegâhıdır." İşte o vakit öyle bir halet-i ruhiyeye giriftar oldum ki, dünya başıma yıkılmış gibi

oldu. Kuvvetim yok, kerametim yok, kemal-i me'yusiyetle âh vâh diyerek dergâh-ı İlahiyeye müteveccih oldum. Ve bizim gibi kalbleri yanan çok zâtların hararetli âhları, benim âhıma iltihak ettiler. Hatırıma gelmiyor ki, acaba Şeyh-i Geylanî'nin duasını ve himmetini, duamıza yardım için istedim mi, istemedim mi bilmiyorum. Fakat her halde o eskiden beri nurlar yeri olmuş bir yeri zulmetten kurtarmak için, bizim gibilerin âhlarını ateşlendiren onun duasıdır ve himmetidir. İşte o gece Meşihat kısmen yandı. Herkes vâ-esefâ dedi. Ben ve benim gibi yananlar, Elhamdülillah dedik. Zannederim ki, bu fakir millete ikiyüz milyon zarar veren adliye dairesindeki yangında böyle bir mana var. İnşâallah bu da bir ikaz ve intibahı verecektir. Ateş bazan sudan ziyade temizlik yapar.

Hakikatlı bir latife: Sultan Süleyman-ı Kanunî, kesretli kırk çeşme sularını İstanbul'a getirdiği vakit, Şeyhülislâm Zenbilli Ali Efendi ona demiş: "Hilaf-ı şeriat kanunları Avrupa'dan getirdiğin cihetle, İstanbul'a öyle bir bok sıçtın ki; o getirdiğin suların cümlesi üzerinden akıp geçse, yüz senede temizleyemez."

Sual: Gavs-ı A'zam gibi büyük veliler, bazı evkatta, mazi ve müstakbeli hazır gibi müşahede ederler. Neden maziye ait cihette sarahat suretinde haber veriyorlar da, istikbalden hafî remizlerle, gizli işaretlerle bahsediyorlar?

Elcevab: لاَ يَعْلَمُ الْغَيْبَ اِلاَّ اللّٰهُ âyetiyle عَالِمُ الْغَيْبِ فَلاَ يُظْهِرُ عَلَى غَيْبِهِ اَحَدًا اِلاَّ مَنِ ارْتَضَى مِنْ رَسُولٍ âyeti ifade ettikleri kudsî yasağa karşı ubudiyetkârane bir hüsn-ü edeb takınmak için tasrihten işaret mesleğine girmişler. Tâ ki işaretler ile, remz ile anlaşılsın ki, ihtiyarsız niyetsiz bir surette talim-i İlahî ile olmuştur. Çünki istikbalî olan gaybiyat, niyet ve ihtiyar ile verilmediği gibi niyet ile de müdahale etmek, o yasağa karşı adem-i itaatı işmam ediyor.

* * *

Hazret-i Gavs'ın keramet-i gaybiyesini teyid eden bir âyetin işaratındaki bir nükte-i i'caziyedir

Kur'andan tereşşuh eden o Sözler ve risaleler, Kur'an-ı Hakîm'in bir nevi müstakim tefsiri ve hakaik-i imaniyenin istikametli ve kuvvetli delilleri olduğundan; o risaleler ve Sözler'e gelen şeref ve takdir ve tahsin, Kur'ana ve hakaik-i imana aittir. Madem öyledir bilâ-perva derim ki:

وَلاَ رَطْبٍ وَلاَ يَابِسٍ اِلاَّ فِى كِتَابٍ مُبِينٍ sırrıyla, Kur'anda elbette bu istikametli tefsirinin istikametine işaret var. Evet var. Kur'an o tefsirine hususî bakıyor. Çünki âyât-ı mühimmeden Sure-i Hud'daki [29](Haşiye) فَمِنْهُمْ شَقِىٌّ وَ سَعِيدٌ âyeti bulunan sahifenin karşısında فَاسْتَقِمْ كَمَا اُمِرْتَ âyeti, fâ-yı atf hariç olarak اِسْتَقِمْ كَمَا اُمِرْتَ makam-ı ebcedîsi bin üçyüzikidir (1302). Demek اِستَقِمْ deki emr-i has içinde bulunan hitab-ı âmmın hadsiz müstakim efradları içinde, o bin üçyüz iki (1302) tarihinde bir ferdin bir cihette istikamet emrinin imtisali bir hususiyet kazanacak. Demek ondördüncü asırda Kur'andan iktibas edip, istikametsiz sakîm yollar içinde sırat-ı müstakimi gösterecek âsârı neşreden bir adamı, o hadsiz efrad içinde dâhil ediyor. Hem o istikametin bir hususiyeti var ki, tarihiyle işaret ediyor. Halbuki, o asırda şahsen istikamette mümtaz bir hususiyet kesbetmek çok uzaktır. Demek, şahsî istikamet değil. Öyle ise, o adamın teşebbüsüyle neşredilen esrar-ı Kur'aniye, o asırda istikamette imtiyaz kesbedecek. O adam şahsen gayr-ı müstakim olduğu halde, müstakimler içine idhali, o imtiyaza remzeder.

Madem hakikat budur, ben kat'î bir surette itiraf ediyorum ki; hayatım istikametsiz gitmiş, kalbim sekametten kurtulmamış, o kudsî emrin imtisalinden belki yüz derece uzağım. Fakat وَ اَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ sırrıyla o nimete bir şükür olarak derim ki: O bin üçyüz iki (1302) tarihi ise, -arabî tarih itibariyle olsa- Kur'an okumağa başladığım aynı tarihe tevafuk eder. Ve rumi tarihi hesabıyla, ilme başladığım tarihe tevafuk eder. Öyle ise o îma edilen ferd olabiliriz. Halbuki şahsen bütün hayatı sakîm ve istikametsiz olan bir ferde istikametle îma edilse ve gayr-ı

müstakim iken müstakimler içine idhal edilse, elbette o ferdin mazhar olacağı âsârın istikametine îmadır. Ve o âsârın istikameti, o tarihte başlayıp dalalet yolları ve zulümat tarîkleri içinde sırat-ı müstakimi gösterecek اِسْتَقِمْ كَمَا اُمِرْتَ emrini imtisal edecek demektir. Evet lillahilhamd Risale-i Nur eczaları, Kur'anın bu mu'cizane îma-i gaybîsini bilfiil göstermiş, meydandadır.

Şu âyetin gizli îmasını اِنَّ حِزْبَ اللّٰهِ هُمُ الْغَالِبُونَ âyeti teyid ediyor. Çünki اِنَّ deki şeddeli nun bir sayılsa tam evvelki âyete tevafuk ile, Hizb-ül Kur'anın faaliyetine vasıta olan bir hâdiminin Kur'an okumağa başladığı bin üçyüz iki (1302) tarihine, iki fark ile tevafuk etmekle beraber, şeddeli nun iki nun sayılsa, bin üçyüz elli (1350) eder ki, bu tarihte Kur'andan muktebes olan Risale-i Nur etrafında toplanan, bütün kuvvetleriyle Kur'anın hizmetlerine çalışan Hizb-ül Kur'anın faaliyeti ve dalalet ve zındıkaya manen galebe ettikleri bir zamana tevafuku ise, istikbalde tam galebelerine bir îma-i gaybîdir.

* * *

Sual: Sen bu zamanın hâdisatına, fitne-i âhirzaman diyorsun. Halbuki hadîste vârid olmuş ki: "Âhirzamanda Allah Allah denilmeyecek; sonra kıyamet kopacak."

Elcevab: Evvelâ: Fitne-i âhirzamanın müddeti uzundur, biz bir faslındayız.

Sâniyen: Yerde Allah Allah denilmeyecekten murad; Allah'a iman kalkacak demek değildir. [30](Haşiye-1) Belki Allah'ın namını değiştirecekler demektir. Nasılki yerde Allah Allah denilmezse kıyamet-i kübra kopacak. Bir memlekette de Allah Allah denilmezse, bir nevi kıyamet kopmasına işarettir. [31](Haşiye-2)

تَوَسَّلْ بِنَا فِى كُلِّ هَوْلٍ وَشِدَّةٍ ❊ اَغِيثُكَ فِى الْاَشْيَاءِ دَهْرًا بِهِمَّتِى

İlm-i Cifirle manası: "Yâ Said! Âhirzamanın fitnelerine yetişip düştüğün zaman, benim dua ve himmetimi kendine vesile ve şefaatçi yap. İnşâallah senin herşeyinde ve her işinde uzun bir zamanda, yani tufuliyet zamanından tâ

ihtiyarlığın vaktinde işkenceli esaretine kadar.. yani, bin ikiyüz doksandörtten (1294) tâ bin üçyüz kırkbeş (1345), belki altmışdörde (1364), daha ziyade bir zamana kadar Allah'ın izniyle ve kuvvetiyle senin imdadına yetişeceğim."

رَبَّنَا لاَ تُؤَاخِذْنَا اِنْ نَسِينَا اَوْ اَخْطَاْنَا

Said Nursî

* * *

Risale-i Nur'dan parlak fıkralar ve bir kısım güzel mektublar

Aziz, sıddık kardeşlerim!

Latif, manidar ve beşaretli iki hâdiseyi beyan ediyorum:

Birincisi: Me'yusane bir hatıradan müjdeli bir ihtar:

Bugünlerde hatırıma geldi ki: Hayat-ı içtimaiyeye giren hangi şeye temas etse, ekseriyetle günahlara maruz kalıyor. Her cihetle günahlar serbestçe insanı sarıyorlar. Bu kadar günahlara karşı insanların hususî ibadatı ve takvası nasıl mukabele edebilir? diye me'yusane düşündüm.

Hayat-ı içtimaiyedeki Risalet-ün Nur talebelerinin vaziyetlerini tahattur ettim. Risale-i Nur şakirdleri hakkında necatlarına ve ehl-i saadet olduklarına dair kuvvetli işarat-ı Kur'aniyeyi ve beşaret-i Aleviye ve Gavsiyeyi düşündüm. Kalben dedim ki: "Herbiri bin yerden gelen günahlara karşı bir dil ile nasıl mukabele eder, galebe eder, necat bulur?" diye mütehayyir kaldım. Bu tahayyürüme mukabil ihtar edildi ki:

Risalet-ün Nur'un hakikî ve sadık şakirdleri mabeynindeki düstur-u esasî olan iştirak-i a'mal-i uhreviye kanunuyla ve samimî ve sadık tesanüd sırrıyla herbir hâlis ve hakikî şakird bir dil ile değil, belki kardeşleri adedince dilleriyle ibadet edip istiğfar eder. Bin taraftan hücum eden günahlara karşı, bin dil ile mukabele eder. İhlâs ve sadakat ve sünnet-i Seniyeye mutâbaat ve hizmet derecesine göre o küllî ubudiyete sahib olur.

Bu büyük kazancı elden kaçırmamak gerektir. Bazı melaikenin kırkbin dil ile zikrettikleri gibi; hâlis ve hakikî, müttaki bir şakird dahi, kırkbin kardeşinin dilleriyle ibadet eder, necata müstehak olur, inşâallah.

İkincisi: Eski zamanda, ondört yaşında iken icazet almanın alâmeti olan, üstad tarafından bir cübbe bana giydirmek vaziyetine mâniler bulundu. Yaşımın küçüklüğüyle, memleketimizde büyük hocalara mahsus kisve giymek yakışmadığını;

Sâniyen: O zaman büyük âlimler, bana karşı üstadlık vaziyetini değil, ya rakib veyahut teslimiyet derecesine girdikleri için, bana bir cübbe giydirmek ve üstadlık vaziyetini alacak kendilerine güvenenler bulunmadı. Ve evliya-yı azîmeden dört-beş zâtın da vefat etmeleri cihetiyle, ellialtı senedir icazetin zahir alâmeti olan cübbeyi giymek, bir üstadın elini öpmek, üstadlığını kabul etmek hakkımı bugünlerde, yüz senelik bir mesafede Hazret-i Mevlâna Zülcenaheyn Hâlid Ziyaeddin kendi cübbesini, pek garib bir tarzda bana giydirmek için gönderdiğini bazı emarelerle bana kanaat geldi. Ben de o mübarek yüz yaşında [32](Haşiye) cübbeyi giyiyorum. Cenab-ı Hakk'a şükrediyorum.

Said Nursî

* * *

Emin ve Feyzi'nin Isparta'daki kardeşlerine, Üstadlarının hastalığı hakkında bir mektublarıdır.

……………

Ramazan-ı Şerif'te beş gün savm-ı visal içinde gıda olarak, ekmeksiz muhallebi üç ve beş-altı kaşık soğuk yoğurt. Üçüncü gece, yarım kaşık muhallebi ve dördüncü gece iftarda sulu şehriyeden beş kaşık ve beş kaşık da yine o şehriyeden sahurda ve yoğurt keza üç dört kaşık, beşinci gece, tanesiz gibi gayet hafif şehriye beş-altı kaşık, sahurda ise yine beş-altı kaşık. İşte beş günde pirinç çorbası su sayılmamak şartiyle şehriyeden beş dirhem, yoğurt süzülse on dirhem, muhallebi susuz altı-yedi dirhem, mecmuu otuz dirhem gıda ile beş gün savm-ı visal, yalnız teravih noksan

olarak sair vazifelerin yapılması, Risalet-ün Nur şakirdlerine ihata edilen inayatın hârikalarından bir kerametini gördük.

Hem Üstadımızdan hiç görmediğimiz ikimiz yani Feyzi, Emin; Barla, Isparta Süleyman'ları gibi inceden inceye hastalık hiddetlerini tahrik etmemek için ihtiyat edemediğimizden, şiddetli hiddetini gördük. Bu hastalığında yine eser-i rahmettir ki; hiç hayal ve hatıra gelmeyen aşr-ı âhirin gayet mühim gecelerinde, Üstadımızın tam îfa edemediği vazife yerinde bu havalide herbir şakird, kendi hususî çalışmasından başka, bir saati Üstad hesabına Risalet-ün Nur'un şakirdlerinin mücahede-i maneviyelerine iştirak ve onları hedef edip onların defter-i a'maline geçmeye, aynı Üstad gibi çalışmağa başladılar. Hattâ Üstadımız diyordu: Ehemmiyetsizliğimle beraber Isparta ve havalisinde kardeşlerimizin a'mal-i uhreviyesine bir medar-ı müheyyic hükmünde benim kusurlu çalışmam kâfi gelmiyordu; Demek Üstad yerinde, onun birkaç saat çalışmasına bedel, pek çok saatler aynı vazifeyi görmeye başladılar. Cenab-ı Hak rahmetiyle, bu hastalık vesilesiyle bir şahs-ı manevî ve kuvvetli bir medar olacak bu tedbiri ihsan eyledi, cüz'iyetten külliyete çıkardı.

Hem bu hastalık letaifindendir ki; Üstadımızın hiç sesi çıkmıyordu, konuşamıyordu. Hiç beklenilmeden, birden iftar vaktinde bir doktor geldi, elini tuttu. Üstadımız dedi ki: "Ben hastalığımı muayene ettirmem, ben hekimlere muhtaç değilim. Hekim, Cenab-ı Hak'tır." Birden canlandı, sesi çıkmağa başladı. Güya kendisi bir doktor şeklini aldı. Doktor ise, bir hasta hükmüne geçti. Doktora ehemmiyetli bir mektubu okudu, doktorun derdine deva olacak bir ilâç oldu. Sonra top atıldı. Doktora dedi: "Burada iftar et." Doktor dedi: "Bugün kusur etmişim, oruç tutamadım." demesiyle çok hayret ettiğimiz Üstadımızın vaziyeti, orucu bozmuş bir doktorun tıb noktasında hâkimane vaziyetini kabul etmedi ki, o vaziyet ona verildi.

Evet Risale-i Nur'un şahs-ı manevîsinden gelen şifa duası, öyle yüzbin doktora mukabil gelir diye biz de tasdik ettik.

Hem bu hastalığın Leyle-i Kadir’de Risalet-ün Nur talebeleri, hususan masumlar ettikleri şifa duaları öyle bir derecede hârika bir surette tesirini gösterdi ki; Üstadımıza sıhhat halinden daha ileri bir surette bir vaziyet verildi, Leyle-i Kadr’e lâyık bir tarzda çalışmağa başladı. Risale-i Nur şakirdlerinden gelen bu dua-yı şifa, hârika bir mu’cize gibi bir keramet olduğunu biz gözümüzle gördük.

Risale-i Nur şakirdlerinden
Emin, Feyzi

* * *

Bizden bir ay uzakta bulunan Risalet-ün Nur şakirdleri, Üstadımızın hastalığının aynı zamanında hastalığının vaziyetini rü’yada aynen gördükleri gibi; Sabri ve Hâfız Ali’nin taifeleri de aynı vakitte burada yani Kastamonu’da olduğu gibi, hasta olan Üstadımızın hesabına daha mühim bir tarzda çalışmışlar. Şöyle ki:

(Sabri’nin mektubunun bir parçasıdır)

Üstadım efendim!

Rahatsızlığınız ânında oradaki menba-ı Nur’un mücahidleri bir saat mesaî-i maneviyelerini hâdim-i Kur’an hesabına yaptıkları gibi, bu havalide de bu seneye mahsus îfa edilen mesaî-i diniye tahdis-i nimet zımnında zikre vesile olduğu fakire bu sene Leyle-i Kadir’den bir gün evvel ihtar edildi ki: “Bu sene Leyle-i Kadri iki gece yap.” Bendeleri de cemaate şöyle söyledim ki: “Üstadım (Sellemehullahu ve âfâhu) bazı bu gibi mübarek geceleri bazı maksadlara binaen o leyle-i mübarekeyi ihya için bir gece evvel, hattâ ma’hud geceden bir gece sonra daha ihyaya sa’yederlerdi. Biz de o isre ittibaen onun hesabına Leyle-i Kadr’i iki gece yapacağız.” diye niyet ve karar ettik. Birinci gecede Evrad-ı Bahaiye ve Tesbihat ve Sekine ve Delail-ül Hayrat ve Cevşen-ül Kebir gibi ders ve virdlerimize çalıştık. İkinci gece keza; hem nasihat... Demek ittiba cihetiyle, Üstadımızın hesabına yüz cemaatle “tekabbelallah” çalıştırılmışız. Sonra Isparta, Atabey, İslâmköy, Kuleönü vesaire gibi mahallerde de sair vezaiften maada her gün Kur’anın cüzlerini taksim

suretiyle hatm-i Kur’an, Üstad hesabına bütün Ramazan’da ve Âyet-ül Kürsî hatimleri keza... Şu halde, bu seneye mahsus yapılan ibadat-ı maruzaların bir hikmeti varmış ki, bilmediğimiz halde Kastamonu’lu kardeşlerimiz gibi Üstad hesabına çalıştırılmışız. Fîmâba’d Rabbim uzun ömürler ihsan etsin, muammer, ebedî şifa ve deva ve inayetler ihsan buyursun, âmîn!

Talebeniz Sabri

* * *

Namaz tesbihatının faziletine ait Isparta’ya gönderilen bir mektubdur

Bugünlerde ince bir mes’ele kalbime geldi. Vaktinde kaleme alamadım. Vakit geçtikten sonra o ehemmiyetli hakikate bir işaret ederiz:

Kardeşlerimizden birisinin namaz tesbihatında tekâsülüne binaen dedim: Namazdan sonraki tesbihatlar, tarîkat-ı Muhammediye’dir (A.S.M.) ve velayet-i Ahmediye’nin (A.S.M.) bir evradıdır. O nokta-i nazarda ehemmiyeti büyüktür. Sonra, bu kelimenin hakikatı böyle inkişaf etti: Nasılki risalete inkılab eden velayet-i Ahmediye (A.S.M.) bütün velayetlerin fevkindedir; öyle de, o velayetin tarîkatı ve o velayet-i kübranın evrad-ı mahsusası olan farz namazların akabindeki tesbihat, o derece sair tarîkatların ve evradların fevkindedir. Ve bu sır dahi şöyle inkişaf etti:

Nasıl zikir dairesinde bir mecliste veyahut hatme-i Nakşiyede bir mescidde birbiriyle alâkadar heyet-i mecmuada nuranî bir vaziyet hissediliyor. Öyle de kalbi hüşyar bir zât, namazdan sonra “Sübhanallah Sübhanallah” deyip tesbihi çekerken, o daire-i zikrin reisi olan Zât-ı Ahmediyenin (A.S.M.) müvacehesinde, tesbih elinde yüz milyon adam tesbih çektiklerini manen hisseder; o azamet ve ulviyetle “Sübhanallah Sübhanallah” der. Sonra o

serzâkirin emr-i manevîsiyle ona ittibaen “Elhamdülillah Elhamdülillah” dediği vakit, o halka-i zikrin ve o geniş dairesi bulunan hatme-i Ahmediyenin (A.S.M.) dairesinde yüz milyon müridlerin “Elhamdülillah Elhamdülillah”larından tezahür eden azametli bir hamdi düşünüp içinde “Elhamdülillah Elhamdülillah” ile iştirak eder ve hâkeza... “Allahü Ekber Allahü Ekber” ve duadan sonra “Lâ ilahe illallah Lâ ilahe illallah” otuzüç defa o tarîkat-ı Ahmediyenin (A.S.M.) halka-i zikrinde ve hatme-i kübrasında o sâbık mana ile o ihvan-ı tarîkatı nazara alıp, o halkanın serzâkiri olan Zât-ı Ahmediyeye (A.S.M.) müteveccih olup اَلْفُ اَلْفِ صَلاَةٍ وَ اَلْفُ اَلْفِ سَلاَمٍ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللّٰهِ der, diye anladım ve hissettim ve hayalen gördüm. Demek tesbihat-ı salâtiyenin çok ehemmiyeti var.

Said Nursî

* * *

Hâfız Ali’nin bu defaki mektubunda çok mübarek ve yüksek duası bizi en derin ruhumuzdan mesrur edip şükre sevketti. Ve her musibetzedeye ve hüzün ve kederlere düşenlere mana-yı işarîsiyle mededres ve halaskâr ve şifadar ve medar-ı sürur olan اَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ ve اِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا her musibetzedeye baktığı gibi, bu geçen hastalık cihetiyle bize de baktığını yazıyor. Evet Hâfız Ali (R.H.) o noktayı tam görmüş. Ben de tasdiken derim ki: Eğer o hastalık yirmi derece tezauf etseydi, bizlere kazandırdığı neticeye nisbeten yine ucuz düşerdi ve rahmet olurdu. Fakat Hâfız Ali’nin (R.H.) üstadı hakkında, benim haddimden çok fazla isnad ettiği meziyet ve masumiyeti; onun masum lisanıyla hakkımda medih olarak değil, belki bir nevi dua olarak tasavvur ediyoruz.

Hem Hâfız Ali’nin, Sava gibi yerler, karyeler ve Isparta, bir Medrese-i Nuriye hükmüne geçmesi ve Risale-i Nur’un sadık şakirdleri hârikulâde olarak günden güne yükselmeleri, tenevvür etmeleri, bizleri belki Anadolu’yu belki Âlem-i İslâm’ı mesrur ve müferrah eden bir hakikatlı haber telakki ediyoruz.

Âhir fıkrasında, “Muhbir-i Sadık’ın haber verdiği manevî fütuhat yapmak ve zulümatı dağıtmak, zaman ve zemini hemen hemen gelmiş.” diye fıkrasına, bütün ruh u canımızla rahmet-i İlahiyeden niyaz ve temenni ediyoruz. Fakat biz Risalet-ün Nur şakirdleri ise: Vazifemiz hizmettir, vazife-i İlahiyeye karışmamak ve hizmetimizi onun vazifesine bina etmekle bir nevi tecrübe yapmamak olmakla beraber; kemmiyete değil, keyfiyete bakmak; hem çoktan beri sukut-u ahlâka ve hayat-ı dünyeviyeyi her cihetle hayat-ı uhreviyeye tercih ettirmeye sevkeden dehşetli esbab altında Risalet-ün Nur’un şimdiye kadar fütuhatı ve zındıkaların ve dalaletlerin savletlerinin kırılması ve yüzbinler bîçarelerin imanlarını kurtarması ve herbiri yüze mukabil binler hakikî mü’min talebeleri yetiştirmesi, Muhbir-i Sadık’ın ihbarını aynen tasdik etmiş ve vukuat isbat etmiş ve ediyor ve inşâallah daha edecek. Hem öyle kökleşmiş ki; inşâallah hiçbir kuvvet Anadolu’nun sinesinden onu çıkaramaz. Tâ âhirzamanda, hayatın geniş dairesinde asıl sahibleri (yani Mehdi ve şakirdleri), Cenab-ı Hakk’ın izniyle gelir, o daireyi genişlendirir ve o tohumlar sünbüllenir. Bizler de kabrimizde seyredip, Allah’a şükrederiz.

Said Nursî

* * *

Aziz, sıddık kardeşlerim!

Bugünlerde Rumuzat-ı Semaniye’ye ait iki risaleyi ehemmiyetli talebelere, bir yere gönderdim. Yol kapandı, gitmedi. O iki risaleyi tekrar dikkatle mütalaa ettim. Fikren dedim ki: “Bu zevkli ve güzel ve meraklı, şirin bir maksada giden bu tevafuklu yolda ne için sevkedilmeden perde indi, başka yolda sevkedildik, çalıştırıldık.”

Birden ihtar edildi ki: O gaybî esrarı açacak olan meslekten yüz derece daha ehemmiyetli ve kıymetli ve umumî ihtiyaca medar ve herkes bu zamanda ona şiddetle muhtaç ve İslâmiyetin temel taşları olan hakaik-i imaniye hazinesine hizmet etmeye ve istifadeye zarar gelecekti. Çünki o esrar-ı gaybiye, zevkli ve meraklı olduğu için nazarı

kendine çekecekti. En büyük ve en yüksek maksad olan hakaik-i imaniyeyi, ikinci derecede bırakacaktı. Onun için idi ki, Sure-i اِذَا جَاءَ نَصْرُ اللّٰهِ remzinde, esrar-ı gaybî gösterildi; birden kapandı, perde indi. Hem bu sır için idi ki, o yolda istihdam edilmedik, yalnız o meslek-i tevafukiyenin tereşşuhatından Risale-i Nur'un hakkaniyetine bir imza ve cezaletine bir zînet ve huruf-u Kur'aniyenin intizamından ve vaziyetinden tezahür eden bir nevi i'caz çıktı. Daha o yolda çalıştırılmadık.

Said Nursî

* * *

Rü'ya hakkında Isparta'ya gönderilen bir fıkradır.

Aziz, sıddık kardeşlerim!

Hediyeniz Kastamonu'ya geleceği ânında rü'yada gördüm ki; bizlere bir ferman-ı şahane manevî bir canibden geliyor, kemal-i hürmetle ellerinde tutup bize getiriyorlar. Biz baktık ki; o ferman-ı âlî, Kur'an-ı Azîmüşşan olarak çıktı. O halde bu mana kalbe geldi: Kur'an yüzünden Risalet-ün Nur'un şahs-ı manevîsi ve biz şakirdleri, bir terfi ve terakki fermanını âlem-i gaybdan alacağız.

Şimdi tabiri ise; o fermanı temsil eden masumların kalemiyle manevî tefsir-i Kur'anîyi aldığımızdır. Bu rü'yanın şimdiki tabiri çıkmadan bir-iki saat evvel, Feyzi ile Emin'in gösterdikleri tabir dahi haktır, ehemmiyetlidir.

Hem bu medar-ı sürur ve ferah olan hediye-i nuriyeyi, bir hiss-i kabl-el vuku' ile benim ruhum tam hissetmiş, akla haber vermemiş idi ki o gelmeden iki gün evvel, Feyzi ve Emin'in fıkrasında beyan edilen rü'yayı gördüğüm gecenin gününde, sabahtan akşama kadar ve ikinci gününde kısmen, hiç görmediğim bir tarzda bir sevinç, bir sürur hissedip mütemadiyen bir bahane ile ferahımı izhar edip, otuz-kırk defa tebessüm ile güldüm. Hem ben hem Feyzi taaccüb ve

hayret ettik. Otuz günde bir defa gülmeyen, bir günde otuz defa gülmek bizleri hayrette bıraktı.

Şimdi anlaşıldı ki; o sürur, o sevinç, mezkûr manevî fermanı temsil eden masumların ve ümmilerin kalemlerinin yazıları nesl-i âtînin sahaif-i hayatlarına, Âlem-i İslâm'ın sahife-i mukadderatına ve ehl-i imanın istikbalinin defterlerine neşr-i envâr edeceklerinin ve o masumların hâlis ve sâfi amelleri ve hizmetleriyle sahife-i a'malimizde hasenatlarını yazıp kaydetmesinin ve Risale-i Nur şakirdlerinin istikbalinin mukadderatını mes'udane idamesinin haberini veren o hediyeden, ve daha gelmeden geliyordu. Ben, o azîm yekûnden hisseme düşen binden bir cüz'ünü ruhen hissetmiş idim ki, beni mesrurane heyecana getirmişti.

Evet böyle yüzer masumların makbul amelleri ve reddedilmez duaları sair kardeşlerimin defterlerine geçmesi misillü, benim gibi günahkârın sahife-i a'maline dahi girmesi, binler sürur ve sevinç verebilir. Böyle karanlık bir zamanda, bu ağır şerait altında böyle masumane ve kahramanane çalışmak için biz, hem o masumları hem o ümmileri hem onların muallimlerini , hem peder ve vâlidelerini , hem köylülerini , hem Anadolu'yu, hem memleketlerini tebrik ederiz.

O mübarek masumların ve ümmilerin herbirisine birer hususî teşekkür ve tebrikname yazmak elimden gelseydi yazacaktım.

Said Nursî

* * *

Emin ve Feyzi'nin Isparta'lı kardeşlerine gönderilmiş bir fıkrasıdır.

Isparta'da bulunan kardeşlerimize!

Latif bir rü'yanın, kadere ait bir mes'eleyi şuhud derecesinde bize kanaat verdiği gibi, o latif rü'yanın ikinci parçası, bizlere manevî bir müjde ve beşaret verdiği cihetle, siz kardeşlerimize beyan ediyoruz. Şöyle ki:

Üstadımız rü'yada görüyor ki: Ben yani Feyzi ile beraber gezmeye çıkıyoruz. Giderken, birden Üstadımıza söylüyorum ki: Burada ben ayının tesbihini toplayacağım. Üstadımız da bakıyor ki, beyaz ipler gibi dolaşmış birşey görüyor. Bu acib güldürecek sözümden ve ayıya tesbih isnad etmek vaziyetimden çok şiddetli gülerek uyanmış. Uyandıktan sonra da gülmüş. Akşama kadar hiç görülmemiş bir tarzda, yirmi-otuz defa o hâdise-i nevmiyeyi gülerek benimle mülatafe etti. Münasebeti olmayan bazı şeylerle tabire çalıştıksa da, münasebet tutmadı. Sonra aynı ikinci günün aynı saatinde bana benzeyen bir dost -ki, rü'yada Üstadıma benim suretimde görünmüş- Üstadımızın yanına geldi dedi ki: "Ayının yağını toplayanlardan alıp müezzin ve tesbih yapan bir adam tavsiyesiyle mühim bir adama, her sabah hastalık için yutmasını nasıl görüyorsunuz?" Üstadımız da, rü'yada güldüğü gibi aynı öyle gülmüş. Birden rü'ya hatırına gelip bu acib ve aynı aynına tabiri kemal-i taaccüb ve hayretle karşılayıp, ona demiş: "Sakın istimal etmesin."

Yirmisekizinci Mektub'un Birinci Risalesi'nin Altıncı Nüktesi'nde; rü'ya-yı sadıka, kader-i İlahî herşeyi ihata ettiğine bir hüccet-i katıa hükmünde. Üstadımızın binler tecrübe ile gördüğü gibi, aynen bu vakıa dahi bizlere şuhud derecesinde kat'î isbat etti ki; hâdisat, vücuda gelmezden evvel mukadderdir, malûmdur, muayyendir. Kader-i İlahînin mizanlarıyla geliyor diye, bu rükn-ü imanîye bize gayet kat'î bir nümune oldu.

Hem rü'yanın ikinci tabakasında Üstadımız diyor ki; ona ve Risale-i Nur'un heyetine bir ferman geliyor. Birden geldi, o kudsî ferman Kur'an çıktı. Bunun tabiri, aynı günün aynı tecrübe saatinde, Hizb-ül Ekber-i Kur'anî ümid edilmediği o vakitte, Âsiye Hanım'ın hanesinde tezyin için gönderilen Hizb-ül Ekber yüz senelik güzel bir kab içerisinde, o kabın

üzerinde sırma ile padişahın mühim fermanlardaki turra-i şahane işlenmiş gördük. Üstadımız dedi ki: Ferman geldi diye Kur'an çıktı. Şimdi de, Kur'an'ın Hizb-ül Ekber'i geldi. Üstünde ferman turrası bulunduğundan, Risale-i Nur'un heyetine beşaretli ve medar-ı feyz ü terakki ve bir ferman-ı Rabbanî hükmüne geçeceğini rahmet-i İlahiyeden bekleriz. Hem bu tabirden az sonra sizlerin kıymetdar hediyelerinizi aldık ki, rü'yanın tam tabiri çıktı. Orada bulunan umum kardeşlerimize selâm, arz-ı hürmet eder, dualarınızı isteriz.

Risale-i Nur şakirdlerinden
Emin, Feyzi

* * *

Isparta'ya gönderilen bir mektub

Aziz, sıddık kardeşlerim!

Namaz tesbihatının sırrına göre: Nasılki namazdan sonra tesbih ve zikir ve tehlil ile hatme-i muazzama-i Muhammediye (A.S.M.) ve zikir ve tesbih eden ve rûy-i zemin kadar geniş bir halka-i tahmidat-ı Ahmediye (A.S.M.) dairesine tasavvuran ve niyeten girmek medar-ı füyûzat olduğu gibi; biz dahi, Risalet-ün Nur'un geniş dairesine ve halka-i envârında ders alan ve çalışan binler masum lisanların ve mübarek ihtiyarların dualarına ve a'mal-i sâlihalarına hissedar olmak ve âmîn demek hükmünde olan, tayy-ı mekân ederek, gıyaben omuz omuza, diz dize bulunmak hayaliyle ve niyetiyle ve tasavvuruyla kendimizi fevkalhad bahtiyar biliyoruz. Hususan âhir ömrümde böyle kıymetdar, masum, manevî evlâdları ve yüzer Abdurrahman'ları bulmak, benim için dünyada bir Cennet hayatı hükmüne geçiyor.

Geçen Ramazan-ı Şerif'te, hastalık münasebetiyle, herbir kardeşim benim hesabıma bir saat çalışmasının büyük bir neticesini aynelhak ve hakkalyakîn gördüğümden; böyle

duaları reddedilmez masumların ve mübarek ihtiyarların ve üstadlarının, benim hesabıma olan duaları ve çalışmaları, benim Risale-i Nur'a hizmetimin uhrevî bir netice-i bâkiyesini dünyada gösterdi.

اَلْبَاقِى هُوَ الْبَاقِى

Kardeşiniz

Said Nursî

* * *

Risale-i Nur'un küçük ve masum şakirdleri

Risale-i Nur'un küçük ve masum şakirdlerinden elli-altmış talebenin yazdıkları nüshaları bize de gönderilmiş, biz de o parçaları üç cild içinde cem'ettik. Hem o masum şakirdlerin bazılarını isimleriyle kaydettik. Meselâ:

Ömer 15 yaşında, Bekir 9 yaşında, Hüseyin 11 yaşında, Hâfız Nebi 12 yaşında, Mustafa 14 yaşında, Mustafa 13 yaşında, Ahmed Zeki 13 yaşında, Ali 12 yaşında, Hâfız Ahmed 12 yaşında.. bu yaşta daha çok çocuklar var, uzun olmasın diye yazılmadı.

İşte bu masum çocukların Risalet-ün Nur'dan aldıkları derslerinin ve yazdıklarının bir kısmını bize göndermişler. Biz de onların isimlerini bir cedvelde dercettik. Bunların bu zamanda bu ciddî çalışmaları gösteriyor ki: Risalet-ün Nur'da öyle manevî bir zevk ve cazibedar bir nur var ki; mekteblerdeki çocukları okumağa şevkle sevketmek için icad ettikleri her nevi eğlence ve teşviklere galebe edecek bir lezzet, bir sürur, bir şevk Risalet-ün Nur veriyor ki çocuklar böyle hareket ediyorlar. Hem bu hal gösteriyor ki; Risalet-ün Nur kökleşiyor. İnşâallah, daha hiçbir şey onu koparamıyacak, ensal-i âtiyede devam edecek.

Aynen bu masum küçük şakirdler gibi, Risalet-ün Nur'un cazibedar dairesine giren ümmi ihtiyarların dahi kırk-elli yaşından sonra Risalet-ün Nur'un hatırı için yazıya başlayıp

yazdıkları kırk-elli parçayı, iki-üç mecmua içinde dercettik. Bu ümmi ihtiyarların ve kısmen çoban ve efelerin bu zamanda, bu acib şerait içinde herşeye tercihan Risale-i Nur'a bu suretle çalışmaları gösteriyor ki: Bu zamanda Risalet-ün Nur'a ekmekten ziyade ihtiyaç var ki; harmancılar, çiftçiler, çobanlar, yörük efeleri hacat-ı zaruriyeden ziyade Risale-in Nura çalışmaları, Risalet-ün Nur'un hakkaniyetini gösteriyorlar.

Bu cildde az sair altı cild-i âherde masumların ve ihtiyar ümmilerin yazılarının tashihinde çok zahmet çektim; vakit müsaade etmiyordu. Hatırıma geldi ve manen denildi ki: Sıkılma! Bunların yazıları çabuk okunmadığından, acelecileri yavaş yavaş okumağa mecbur ettiğinden, Risale-i Nur'un gıda ve taam hükmündeki hakikatlarından hem akıl, hem kalb, hem ruh, hem nefis, hem his, hisselerini alabilirler. Yoksa yalnız akıl cüz'î bir hisse alır, ötekiler gıdasız kalabilirler. Risale-i Nur, sair ilimler ve kitablar gibi okunmamalı. Çünki ondaki iman-ı tahkikî ilimleri, başka ilimlere ve marifetlere benzemez. Akıldan başka çok letaif-i insaniyenin de kut ve nurlarıdır.

Elhasıl: Masumların ve ümmi ve ihtiyarların noksan yazılarında iki faide var:

Birincisi: Teenni ve dikkatle okumağa mecbur etmektir.

İkincisi: O masumane ve hâlisane samimî ve tatlı dillerinden, derslerinden Risale-i Nur'un şirin ve derin mes'elelerini lezzetli bir hayretle dinlemek ve ders almaktır.

Said Nursî

* * *

Isparta'ya gönderilen bir fıkradır

Risalet-ün Nur kendi sadık ve sebatkâr şakirdlerine kazandırdığı çok büyük kâr ve kazanç ve pek çok kıymetdar neticeye mukabil fiat olarak, o şakirdlerden tam ve hâlis bir

sadakat ve daimî sarsılmaz bir sebat ister. Evet Risalet-ün Nur onbeş senede medresede kazanılan kuvvetli iman-ı tahkikîyi, onbeş haftada ve bazılara onbeş günde kazandırdığına, yirmi senede yirmibin zât tecrübeleriyle şehadet ederler.

Hem iştirak-i a'mal-i uhreviye düsturuyla, herbir şakirdinin, her bir günde binler hâlis lisanlarıyla edilen makbul duaları ve binler ehl-i salahatın işledikleri a'mal-i sâlihanın misil sevablarını kazandırıp, herbir hakikî, sabit ve sebatkâr şakirdlerini amelce binler adam hükmüne getirdiğini; kerametkârane ve takdirkârane İmam-ı Ali'nin üç ihbarı ve keramet-i gaybiye-i Gavs-ı A'zam'daki tahsinkârane ve teşvikkârane beşareti ve Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın kuvvetli işaretle, o hâlis şakirdler ehl-i saadet ve ehl-i Cennet olacaklarını müjdesi pek kat'î isbat ederler. Elbette böyle bir kazanç, öyle bir fiat ister.

Madem hakikat budur. Risale-i Nur dairesinin yakınında bulunan ehl-i ilim ve ehl-i tarîkat ve sofi-meşreb zâtlar, onun cereyanına girmek ve ilim ve tarîkattan gelen sermayeleriyle ona kuvvet vermek ve genişlenmesine çalışmak ve şakirdlerini teşvik etmek ve bir buz parçası olan enaniyetini, tam bir havuzu kazanmak için, o dairedeki âb-ı hayat havuzuna atıp eritmek gerektir ve elzemdir. Yoksa başka bir çığır açmakla hem o zarar eder, hem bu müstakim ve metin cadde-i Kur'aniyeye bilmeyerek zarar verir; belki zındıkaya bilmeyerek bir nevi yardım hesabına geçer.

Said Nursî

* * *

Latif bir tevafuka işaret eden bir fıkradır

Otuzaltı yapraktan ibaret ve İmam-ı Ali'nin fevkalâde takdirine mazhar olan Otuzikinci Söz'ün kendi kendine gelen beşbin yediyüz onbeş (5715) tevafuku, Risalet-ün

Nur'un bu havalideki gayet mühim bir talebesi olan Ahmed Nazif'in nüshasında çıkmıştır. Demek o risalenin hatt-ı hakikîsine rastgelmiş ki, bu hârika kerameti göstermişler.

Hem iki Hüsrev'i Risale-i Nur dairesine ve Bekir Sıdkı'ya kerametini gösterip imana getiren ve tılsım-ı kâinatın üçte birisini halleden, onbeş yapraktan ibaret olan Otuzuncu Söz, yine kahraman Nazif'in nüshasında tekellüfsüz üçbin sekizyüz otuzbeş (3835) tevafuku; biz gözümüzle bu keramet-i tevafukiye-i Nuriyeyi gördük. [33](Haşiye)

Halil, Hilmi, Salahaddin, Emin, Feyzi, Said Nursî

* * *

Hâfız Mustafa'nın bir fıkrasıdır

Aziz Üstadım!

O cereyanın hücumu ânında köyümüzde nahiye müdürü ve daha zahiren mühim memurlar bulunduğu halde, şifahen isimlerimizle ihbar edip taharri ettirmek istedikleri halde, Hazret-i Esedullah Ali Kerremallahu Vechehu ve Gavs-ı A'zam gibi çok manevî üstadlarımızın manevî yardımlarıyla akîm kalıp; hattâ o memurları aleyhimize değil, lehimize manevî darbeleriyle çevirdiler. اَلْفُ اَلْفِ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ هذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّى

Mektubu mütalaa ettik. Acibdir ki, bizim kusurumuzdan ve ufacık ihtiyatsızlığımızdan gelen o tesirsiz cereyanı haber veriyor gördük. Çünki "Bir kısım avam-ı nâs ve bid'alara tâbi' bir kısım ülema-i zahir, hakikaten kendilerinin pis ve dalalet bataklığından giden yollarında arkadaşlık etmeyen ve bir cadde-i kübrayı bulan Risalet-ün Nur şakirdlerini zemmediyor." diye sizden gelen o mektub haber veriyordu. Hakikaten öyle oldu. Mektubdan bir gün sonra, merakı mûcib üzerimizde hiçbir tesir kalmadı.

Talebeniz Hâfız Mustafa

* * *

Emin ve Feyzinin Isparta'daki kardeşlerine yazdığı bir fıkradır

Evet Isparta'da bulunan kardeşlerimizin haber verdikleri bu ehemmiyetli hâdise-i taarruziyeye teşebbüs vukuu zamanında muhaberemiz kesildiği halde, mütemadiyen her vakit Üstadımız, aynı taarruza maruz bulunuyoruz gibi bizi, (yani Feyzi ve Emin'i) ikaz ediyordu: "Dikkat ediniz, dört cihetle bize taarruz var. Demir gibi sebat ediniz. Bir halt edemezler." Biz de bakıyorduk ki; bizde bir şey yok, hissetmiyorduk.

Hem o gaybî hâdiseyi bertaraf etmek için, mutabık bir mektub bize yazdırdı, size gönderildi.

Risale-i Nur şakirdlerinden

Emin, Feyzi

* * *

Hulusi Bey'in bir fıkrasıdır

Lâhika'nın bu defa irsal buyurulan kısmını aldım. Lehülhamd kudsî vazifede istihdamımız devam ediyor. Hakikaten insan, seyyidinin mütenevvi' hizmetler arasında böyle nurlu ve nuranî hizmette bulundurmasını hissedince, zâten ücretini peşin alan bir köle olduğunu da nazar-ı dikkate alınca, bütün zerrat-ı kâinat kadar dil ile hamdetmek istiyor. Yani kalbinde yanan Elhamdülillah kandili, herşeyi müsebbih ve hâmid gösteriyor ve güzel bir niyetle, o hâmidlerin hamdini ve müsebbihlerin tesbihini ve o şâkirlerin şükrünü beraberce seyyidine takdime bir iştiyak hissediyor.

Nurlu ve kudsî mektublarınız yekdiğerini takib ettikçe, hakikaten tahkikî imanın kemale doğru seyran ettiği görülüyor. Bu âciz kardeşiniz şübhesiz bir surette iman ettim ki: Şeriat-ı Garra-i Ahmediye Aleyhissalâtü Vesselâm'ın

hakaikına, ruhuna nüfuz etmenin en kısa, en hatarsız, en zevkli tarîkı, Risalet-ün Nur'a intisabladır.

Evet bahtiyar odur ve ona derler ki: Risalet-ün Nur'a intisab etmiş bütün mü'minleri kendisine tam hakikî kardeş bilip bu zulmetli asırda iman-ı tahkikî nuruyla Cadde-i Kübra-yı Ahmediyeyi (A.S.M.) buluyor. Nihayetsiz şekillere, karışıklıklara rağmen Bismillah ile açılan Risalet-ün Nur kapısından girince, tıfl iken "Ümmetî" diyen Şefîini ciddî sevmek, yani Sünnet-i Seniyesine ittiba' eylemenin muaccel mükâfatı olarak buluyor. Her emri işlerken, bu emri canib-i Hak'tan bu ümmete getireni; her nehyi yapmamağa cebrederken, bu nehyi taraf-ı İlahîden bu ümmete getireni düşüne düşüne, derslerde geçtiği gibi, bütün ömür dakikaları ibadet olabilir. Ve o Habib-i Huda, o Şefî-i Rûz-i Ceza'yı her işinde nümune etmek azminden mütevellid muhabbet, o Habib'in bulunduğu âleme göçmeyi sevdirecek hale getiriyor ve böylece مُوتُوا قَبْلَ اَنْ تَمُوتُوا sırrı tezahür ediyor.

Tezekkür-ü mevt veya rabıta-i mevt, تَفَكُّرُ سَاعَةٍ خَيْرٌ مِنْ عِبَادَةِ سَنَةٍ

Elhasıl: Ne arasak, hep Risalet-ün Nur'da güneş gibi görünüyor. Risalet-ün Nur şakirdleri dikkat etseler, daha bu fâni âlemde iken Liva-ül Hamd-i Ahmedî (Aleyhissalâtü Vesselâm) altında bulunduklarını inayet-i Hak ile anlarlar.

Âcizane fehmedebildiğim şu anda kalbime gelen hakikatlara istinaden diyeceğim ki: Bu dalalet ve bid'aların ve dinsizliğin taun ve vebadan daha ziyade ve daha şiddetli sâri illetlerine karşı Risalet-ün Nur'un getirdiği ve talim ve tefhim ettiği çok hakikatlardan Sünnet-i Ahmediyeye (A.S.M.) temessük dersini en hakikî olarak alan, Risalet-ün Nur şakirdleridir. Onlar bu temessük ve intisablarının, iki kerre iki dört eder kat'iyyetinde mazhar oldukları inayet-i Rabbaniye şehadetiyle, muaccel mükâfatlarını görüyorlar. Yani burada sünneti ile dalalet ve bid'at ve dinsizlik ateşlerinden kurtaran, mensub olduğumuz şeriatın mübelliği; burada halas ve mukavemetle, âhir hayatımızda

iman ile, haşr-i ekberde şefaatıyla inşâallah ebedî sevindirecektir diyorlar, diyebiliyorlar. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ هذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّى

Madem ki böyle olmuştur; o halde şübhesiz Risalet-ün Nur'un intişarındaki maksad, şu zamanın insanlarına tahkikî imanı ders vermek, mütehayyirlerini kurtarmak, müteharrilerini takviye ve tarsin etmek, zındıka ve ehl-i ilhadı iskât ve ilzam etmektir. Amma fitne ateşleri âfet halini alan bu zamanda, cam ile elmasın beraber satıldığı bir çarşıda bu mübarek Nurları, yani şânında اِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَ اِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ buyurulan Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın hakikî tefsirleri olan Risalet-ün Nur'un hakaretten sıyaneti için, hem سِرًّا تَنَوَّرَتْ sırr-ı tenvirini Rahîm ve Kerim Rabbimiz irade ve takdir buyurmuş.

Risale-i Nur şakirdlerinden
Hulusi

* * *

Halil İbrahim'in Risale-i Nur'a hitaben yazdığı bir fıkradır.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَلَى الرِّسَالَةِ النُّورِيَّةِ Şümus-u Kur'anın envârlarından in'ikas eden ecram-ı ulviye, seyyarat ve sevabit-i kevkebiye ve ezhar-ı müzeyyene-i ravza-i safaiyye ve hakaik-aşina ile memlû dürr-i meknune, اَلْمُؤَيَّدُ بِالدَّلاَئِلِ الْعَقْلِيَّةِ وَ التَّسْلِيمِيَّةِ olan Risale-i Nuriye, esrar-ı kitabullah, âlemi ziyalandırdı ve inşâallah daimî ziyalandıracaktır. Ve öyle bir şaheserdir ki, selef-i sâlihînin eserlerinin sonunda gelmekle hepsinden ileridedir. Öyle mebzul bir feyz var ki, en zulmetli kalbleri dahi nur-u iman ile nurlandırır. Ve öyle bir marifet-i İlahiyeyi serd ü beyan eyler ki, körlere bile gösterdi.

O benim gözümün nuru, kalbimin sururu, gönlümün bülbülü, ruhumun gıdası, letaifimin incilâsı, canımın canı... Ben onun herbir hakikatına bin can versem, inşâallah bir

cana mukabil bâkide bin can alacağım. O benim kabirde enîsim, berzahta refikim ve mizanda a’malim, Sırat’ta Burak’ım, Cennet’te yoldaşım…

Ben onun hakkında nasıl tarif edebilirim? Yirmisekizinci Mektub’da serdedilen وَ مَا مَدَحْتُ مُحَمَّدًا بِمَقَالَتِى ❊ وَ لكِنْ مَدَحْتُ مَقَالَتِى بِمُحَمَّدٍ fehvasınca ben de derim:

وَ مَا مَدَحْتُ رِسَالَةَ النُّورِ بِمَقَالَتِى ❊ وَ لكِنْ مَدَحْتُ مَقَالَتِى بِرِسَالَةِ النُّورِ

Hem ne haddime düşmüş ki, o menşur-u Kur’an’dan bahsedeyim! Olsa, olabilse bu fakir, ondan istişfa اِسْتِشْفَاء ve istişfa’ اِسْتِشْفَاع ve istifaza edebilir. Şöyle ki:

گَرْ نَه خَواهِى دَادْ نَه دَادِى خَواهْ kaidesince rıza-yı Bâri’nin kendisinden hoşnud ve razı olmasını isteriz. Ve onun nuruyla dünyada bütün âlem-i İslâmın nurlanmasını isteriz. Ve talebelerinin dünyada birer arslan ve âhirette birer sultan olmasını ve Liva-ül Hamd sancağının altında, önde Üstadımızla, bütün talebeleriyle varmak isteriz.

Elhasıl: İstemesini bilmediğim için maddî ve manevî bütün rızk ve ihtiyaçlarımızın verilmesini, Üstadımın istemesini isteriz. Orada bulunan kardeşlerimizin, başta Üstadımız olarak, cümlesine ayrı ayrı selâmlarla sıhhat ve âfiyette berdevam olmasını isteriz.

اَلْبَاقِى هُوَ الْبَاقِى

Talebeniz

Halil İbrahim

Risale-i Nur’un mühim erkânından bulunan ve bu ayn-ı hakikat olan mektubunu bizlere gönderen Halil İbrahim kardeşimizin sözlerini âciz lisanım söylemeğe ve âtıl kalemim yazmağa muktedir değilse de, her hususta bu mübarek kardeşimizin fikrine bütün ruh u canımla iştirak ediyorum. Hem kalbime bakıyordum; bu mektubu yazarken lisanıma tercüman olamayan kalbim de aynen bu medhe manen iştirak edip beraber o kardeşimle söyler gibi hissedip telezzüz ederdim. Eğer söyleyebilseydim, ben de böyle söylerdim.

Feyzi

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, sıddık kardeşlerim!

Bu yeni hâdise-i taarruziyeden müteessir olmayınız. Çünki mükerrer tecrübelerle, Risalet-ün Nur inayet altındadır. Hiçbir taife, şimdiye kadar böyle ehemmiyetli hizmette bizler kadar az meşakkat ile kurtulan olmamış.

Hem geçen Ramazan'daki hastalığım ve Eskişehir'deki musibetimiz gibi çok vakıalarla zahirî sıkıntılı meşakkatli hâlât altında Risalet-ün Nur'un faidesine ait inkişafatı ve daha tesirli fütuhatı görülmüş. İnşâallah, bu sıkıntılı hâdise dahi, münafıkların aks-i maksuduyla, Risalet-ün Nur'un fütuhatı başka mecralarda teshile vesile olur.

Beşinci Şua ellerine geçmesi ehemmiyetlidir. Fakat bunda bir hikmet var. Belki onlara kendi mesleklerini bildirmek ve Cehennem'e gidenin mahiyetini bilmek için, fevkalâde ve iktidarımız haricinde bir kaza-i İlahî, diye Cenab-ı Hakk'ın hikmetine ve inayetine ve hıfzına itimad edip, merak etmeyiniz.

Hem siz, hem onlar bilsinler ki, sadaka belayı def'ettiği gibi; Risalet-ün Nur Anadolu'dan, hususan Isparta ve Kastamonu'dan âfât-ı semaviye ve arziyeyi def' u ref'ine vesiledir. Evet Sabri'nin يَا اَرْضُ ابْلَعِى...وَاسْتَوَتْ عَلَى الْجُودِىِّ الخ âyetinden istihrac ettiği mana, haktır ve mutabıktır.

Evet Risale-i Nur, Sefine-i Nuh gibi Anadolu'yu Cebel-i Cudi hükmüne getirip, küre-i arzın yangınından ve tufanından kurtulmasına sebebdir. Çünki za'f-ı imandan gelen tuğyan, ekserî musibet-i âmmeyi celbettiği gibi; imanı fevkalâde kuvvetlendiren Risalet-ün Nur, o musibet-i âmmeyi dairesinin haricine bırakmağa rahmet-i İlahiye tarafından vesile oldu. Bu ehl-i iman, bu Anadolu halkı Risalet-ün Nur'a girmeseler de ilişmesinler. Eğer ilişseler; yakında bekleyen yangınlar, tufanlar, taunların istilasına uğrayacaklarını düşünsünler, akıllarını başlarına alsınlar. Madem biz onların dünyalarına karışmıyoruz, onlar da bizim bu derece âhiretimize karışmaları onlara felâket getirmek ihtimali kavîdir.

İşte bu sekiz aydır, hususan bu heyecan veren bu hâdiselerle beraber; şimdi yanımda bulunan Feyzi, Emin ile ve bütün dostlar şahiddir ki, bu sekiz ay zarfında bir tek defa, ne Harb-i Umumî, ne de siyaseti sormamışım. Ve odamda işitilen radyoyu da, üç senedir dinlemedim. Halbuki ben, binler adam kadar dünyaya bakmak münasebetim var. Demek bize ilişen, doğrudan doğruya imana tecavüz eder. Onları, Cenab-ı Hakk'a havale ediyoruz. Hem ehl-i siyasetle hiçbir münasebetimiz olmadığı halde, kat'î bilsinler ki; bu memlekette, bu asırda, bu milleti anarşilikten, tereddi ve tedenni-i mutlakdan kurtaracak yegâne çare, Risalet-ün Nur'un esasatıdır.

Bu hâdisede sıkıntı çeken masumlar ve üstadları bilsinler ki; ağır şerait altında bir saat nöbet, bir sene ibadet ve bir saat hakikî tefekkür-ü imani, bir sene taat hükmüne geçtiği gibi, inşâallah onların sıkıntıları da öyle sevaba medar olur. Onlar da, merak edip teessür ile değil, ferah ve sürur ile karşılamalı. Fakat Hazret-i İmam-ı Ali Radıyallahü Anh'ın iki kerre سِرًّا بَيَانَةً ❊ سِرًّا تَنَوَّرَتْ demesine binaen, biz her vakit ihtiyatlı olmak ve tam sakınmak vaziyetini muhafaza etmeğe mükellefiz.

Risale-i Nur'un mensubları, şuur ve ihtiyarları haricinde birbiriyle münasebetdar, birbirinin hâdiseleriyle alâkadar olduğuna bir delil de bugünlerde oldu. Şöyle ki:

Oradaki hâdisenin vukuundan bugüne kadar, buradaki muhtelif tabakalardaki talebelerin vaziyetleri, ehemmiyetli bir hâdise yüzünden değişmiş gibi çekinmek ve münafıkların nazarını kendilerine ve bizlere celbetmemek için tevakkuf devresi geçti. Hem Nazif gibi birçok zâtın rü'yalarının tabirleriyle, sizin hâdiseniz olduğunu anladık.

Umum kardeşlerimize birer birer hususan musibetzedelere selâm ve dua ediyoruz. Cenab-ı Hak onları çabuk kurtarıp [34](Haşiye) vazifelerinin başlarına geçirsin, âmîn.

Kardeşiniz
Said Nursî

* * *

Risale-i Nur'un mühim bir rüknü olan Hâfız Ali'nin (R.H.) fıkrasıdır

Aziz üstadım efendim!

"Bu acib zamanın en büyük tehlikesi, hadîs-i şerifle sabit olan âhirzamanda çok ehl-i sefahet ve gaflet dünyadan imansız çıkmak yarasını lisan-ı Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'la, kabre iman ile girmek ilâcıyla tedavi eden Risalet-ün Nur şakirdlerine bir hüccet-i katıa bahşeden Risalet-ün Nur'a hizmet, acaba âciz insanların cüz'î ve fazl-ı İlahî ile hizmetleri nasıl mukabele eder; belki her iki cihetle bir fazl-ı İlahîdir." beyan buyurulduktan sonra, nasıl gecenin zulümatında yanan bir nur ve bir ziya lisan-ı hal-i şavkıyla bütün ruh sahiblerini, hattâ en küçük pervaneleri dahi zulümattan nura çağırıp çıkardığı gibi, Risalet-ün Nur dahi lisan-ı hal ve kal ile, şeriat kılıncıyla manen i'dam olmamış ve zulümatta boğulup ölmemiş ehl-i ilim ve ehl-i tarîkatı davet etmesi, onun Rahîm ismine mazhariyeti şe'nindendir.

İki hatıradan birincisi: İhtiyare hanımlar hakkında ve her zamanda nüfuzunu ve kat'î tesirini gördüğümüz hadîs-i şerifin beyan buyurulması, bizleri ve çok alâkadar kadınları sevindirdi. Cenab-ı Hak sizden ebeden razı olsun, âmîn!

İkinci hatıra: Gaflet saikasıyla veya gözsüz, el yardımıyla bazıların elmas yerine cam parçası aldığı gibi, saadet-i ebediye dükkânı olan Risalet-ün Nur'dan saadet-i dünyeviye aramağa gelenleri ikaz ve irşad fıkralarınız, gece-gündüz yol gözleyen umum Risalet-ün Nur şakirdlerini mesrur eyledi.

Talebeniz
Hâfız Ali (R.H.)

* * *

Mustafa'lar, Küçük Ali, mübarek ve münevver kardeşler!

Mektubunuz, Büyük Ali'nin mektubu gibi acib bir hakikatı beyan ediyor. O hakikat, Risalet-ün Nur hakkında haktır. Fakat benim haddim değil ki, o hududa gireyim.

عُلَمَاءُ اُمَّتِى كَاَنْبِيَاءِ بَنِى اِسْرَائِيلَ ferman etmiş. Gavs-ı A'zam Şah-ı Geylanî (K.S.), İmam-ı Gazalî (K.S.), İmam-ı Rabbanî (K.S.) gibi hem şahsen, hem vazifeten büyük ve hârika zâtlar bu hadîsi, kıymetdar irşadlarıyla ve eserleriyle fiilen tasdik etmişler. O zamanlar bir cihette ferdiyet zamanı olduğundan hikmet-i Rabbaniye onlar gibi ferîdleri ve kudsî dâhîleri ümmetin imdadına göndermiş. Şimdi ise aynı vazifeye, fakat müşkilâtlı ve dehşetli şerait içinde, bir şahs-ı manevî hükmünde bulunan Risalet-ün Nur'u ve sırr-ı tesanüdle bir ferd-i ferîd manasında olan şakirdlerini bu cemaat zamanında o mühim vazifeye koşturmuş. Bu sırra binaen, benim gibi bir neferin, ağırlaşmış müşiriyet makamında ancak dümdarlık vazifesi var.

Said Nursî

* * *

Evet bu asrın ehemmiyetli ve manevî ve ilmî bir mürşidi olan Risalet-ün Nur'un heyet-i mecmuası, sair şahsî büyük mürşidler gibi kendine muvafık ve hakikat-ı ilmiyesine münasib, birkaç nevide ve bilhâssa hakaik-i imaniyenin izharında, intişarında azîm kerametleri olduğu gibi; üç keramet-i zahiresi bulunan Mu'cizat-ı Ahmediye (A.S.M.), Onuncu Söz, Yirmidokuzuncu Söz ve Âyet-ül Kübra gibi çok risaleleri dahi herbiri kendine mahsus kerametleri bulunduğunu çok emareler ve vakıalar bana kat'î kanaat vermiş. Hattâ sekeratta bulunan talebelerine imanını kurtarmak için mürşid gibi yetiştiğine müteaddid vakıalar şübhe bırakmıyor.

Hem bir saat tefekkür, bir sene ibadet-i nafile hükmünde... Bir misal "Hizb-ül Ekberdir" diye müşahede ettim ve kanaat getirdim.

Bir sual-cevab olarak yazdığım bir fıkrayı, size de faidesi olur ihtimaliyle beyan ediyorum. Şöyle ki:

Evliya divanlarını ve ülemanın kitablarını çok mütalaa eden bir kısım zâtlar tarafından soruldu: “Risale-i Nur’un verdiği zevk ve şevk ve iman ve iz’an onlardan çok kuvvetli olmasının sebebi nedir?”

Elcevab: Eski mübarek zâtların ekserî divanları ve ülemanın bir kısım risaleleri imanın ve marifetin neticelerinden ve meyvelerinden ve feyizlerinden bahsederler. Onların zamanlarında imanın esasatına ve köklerine hücum yok idi ve erkân-ı iman sarsılmıyordu. Şimdi ise köklerine ve erkânına şiddetli ve cemaatli bir surette taarruz var. O divanlar ve risalelerin çoğu has mü’minlere ve ferdlere hitab ederler, bu zamanın dehşetli taarruzunu def’edemiyorlar.

Risale-i Nur ise, Kur’an’ın bir manevî mu’cizesi olarak imanın esasatını kurtarıyor ve mevcud ve muhkem imandan istifade cihetine değil, belki çok deliller ve parlak bürhanlar ile imanın isbatına ve tahakkukuna ve muhafazasına ve şübehattan kurtarmasına hizmet ettiğinden; herkese bu zamanda ekmek gibi, ilâç gibi lüzumu var olduğunu dikkatle bakanlar hükmediyorlar.

O divanlar derler ki: “Veli ol, gör; makamata çık, bak; nurları, feyizleri al.”

Risale-i Nur ise der: “Her kim olursan ol; bak, gör, yalnız gözünü aç, hakikatı müşahede et, saadet-i ebediyenin anahtarı olan imanını kurtar.”

Hem Risalet-ün Nur, en evvel tercümanının nefsini iknaa çalışır, sonra başkalara bakar. Elbette nefs-i emmaresini tam ikna’ eden ve vesvesesini tamamen izale eden bir ders, gayet kuvvetli ve hâlistir ki, bu zamanda cemaat şekline girmiş dehşetli bir şahs-ı manevî-i dalalet karşısında tek başıyla galibane mukabele eder.

Hem Risalet-ün Nur, sair ülemanın eserleri gibi, yalnız aklın ayağı ve nazarıyla ders vermiyor ve evliya misillü yalnız kalbin keşf ü zevkiyle hareket etmiyor; belki aklın ve kalbin ittihad ve imtizacı ve ruh vesair letaifin teavünü ayağıyla hareket ederek evc-i a’lâya uçar; taarruz eden

felsefenin değil ayağı, belki gözü yetişemediği yerlere çıkar; hakaik-i imaniyeyi kör gözüne de gösterir.

Said Nursî

* * *

Manevî bir ihtar ile, bir-iki ince mes'eleyi yazıyorum:

BİRİNCİSİ:

Geçen sene Ramazan-ı Şerif'te, Ehl-i Sünnet'in selâmeti ve necatı için edilen pek çok duaların şimdilik aşikâre kabulleri görünmemesine hususî iki sebeb ihtar edildi:

Birinci sebep: Bu asrın acib hâssasındandır ki: Elması elmas bildiği halde, camı ona tercih eder. Bu asırdaki ehl-i imanın fevkalâde safderunluğu ve dehşetli cânileri âlîcenabane afvetmesi; ve bir tek haseneyi ve binler seyyiatı işleyen ve binler manevî ve maddî hukuk-u ibadı mahveden adamdan görse, ona bir nevi tarafdar çıkmasıdır. Bu suretle ekall-i kalil olan ehl-i dalalet ve tuğyan; safdil tarafdar ile ekseriyet teşkil ederek, ekseriyetin hatasına terettüb eden musibet-i âmmenin devamına ve idamesine belki teşdidine kader-i İlahîye fetva verirler; biz buna müstehakız derler. Evet elması bildiği halde, yalnız zaruret-i kat'iyye suretinde şişeyi ona tercih etmeğe ruhsat-ı şer'iye var. Yoksa küçük bir ihtiyaçla veya tama' veya hafif bir korku ile tercih edilse; eblehane bir cehalet ve hasarettir, tokada müstehak eder. Hem âlîcenabane afvetmek ise, yalnız kendine karşı cinayeti afvedebilir. Kendi hakkından vazgeçse hakkı var; yoksa başkaların hukukunu çiğneyen cânilere afuvkârane bakmağa hakkı yoktur, zalemeye şerik olur.

İkinci Sebeb: İzin olmadığından yazılmadı.

İKİNCİ MES'ELE:

Kardeşlerim! Eskişehir hapishanesinde, âhirzamanın hâdisatı hakkında gelen rivayetlerin tevilleri mutabık ve doğru çıktıkları halde, ehl-i ilim ve ehl-i iman onları bilmemelerinin ve görmemelerinin sırrını ve hikmetini beyan etmek niyetiyle başladım; bir-iki sahife yazdım, perde kapandı, geri kaldı.

Bu beş senede, beş-altı defa aynı mes'eleye müteveccih olup muvaffak olamıyordum. Yalnız o mes'elenin teferruatından bana ait bir mes'eleyi beyan etmek ihtar edildi. Şöyle ki:

Hürriyetin bidayetinde, Risalet-ün Nur'dan çok evvel, kuvvetli bir ümid ve itikad ile, ehl-i imanın me'yusiyetlerini izale için, "İstikbalde bir ışık var, bir nur görüyorum." diye müjdeler veriyordum. Hattâ Hürriyetten evvel talebelerime beşaret ederdim. Tarihçe-i Hayatımda Abdurrahman'ın yazdığı gibi, Sünuhat misillü risalelerde dahi "Ben bir ışık görüyorum" diye dehşetli hâdiselere karşı o ümid ile dayanıp mukabele ederdim. Ben de herkes gibi o ışığı siyaset âleminde ve hayat-ı içtimaiye-i İslâmiyede ve çok geniş bir dairede tasavvur ediyordum. Halbuki hâdisat-ı âlem iki harb-i umumî ile beni o gaybî ihbarda ve beşarette bir derece tekzib edip ümidimi kırdı.

Birden bir ihtar-ı gaybî ile kat'î kanaat verecek bir surette kalbime geldi ki: "Ciddî bir alâka ile senin eskiden beri tekrar ettiğin "Işık var, bir nur göreceğiz." diye müjdelerin tevili ve tefsiri ve tabiri, sizin hakkınızda belki iman cihetiyle âlem-i İslâm hakkında dahi ehemmiyetli, Risalet-ün Nur'dur. Bu bir ışıktır ki, seni şiddetli alâkadar etmiş idi. Ve bu bir nurdur ki, eskide tahayyül ve tahmininle geniş dairede belki siyaset âleminde gelecek mes'udane ve dindarane haletlerin ve vaziyetlerin mukaddemesi ve müjdecisi iken, bu muaccel ışığı o müeccel saadet tasavvur ederek, eski zamanda siyaset kapısıyla onu arıyordun.

Evet otuz kırk sene evvel bir hiss-i kabl-el vuku ile hissettin. Fakat nasıl kırmızı bir perde ile siyah bir yere bakılsa, karayı kırmızı görür. Sen dahi doğru gördün, fakat yanlış tatbik ettin. Siyaset cazibesi seni aldattı."

س ع

* * *

Emin ile Feyzi'nin Üstadlarının garib vaziyetine ve Risale-i Nur'un acib ehemmiyetine delalet eden bir sualleri ve Üstadlarının onlara ve emsallerine verdiği bir cevabdır:

Sual: Âlem-i İslâmın mukadderatıyla ciddî alâkadar olan bu cihan harbinin dehşetli zamanlarında elli gün kadar, (Şimdi yedi seneden geçti, aynı hal devam ediyor. Hiç ne soruyor ve ne de merak eder.) her gün hizmetinizde bulunan bizlerden bir defacık sormadınız. Acaba bu büyük hâdiseden daha büyük diğer bir hakikat mı hükmediyor ki, bunu ehemmiyetten ıskat ediyor; yahut onunla meşgul olmanın bir zararı mı var?. diye Üstadımızdan sorduk.

O da elcevab diyor ki: Evet bu cihan harbinden daha büyük bir hakikat ve daha a'zam bir hâdise hükmettiği için, şu cihan harbi ona nisbeten çok ehemmiyetsiz düşüyor. Çünki bu cihan harbinde iki hükûmet küre-i arzın hâkimiyeti için mürafaa ve muhakeme davasında bulunmaları içinde iki muazzam dinin musalaha ve sulh mahkemesine barışmak davası açılarak ve dinsizliğin dehşetli cereyanı da semavî dinlerle mücahede-i azîmesi başladığı hengâmda, nev'-i beşerin sosyalist tabakasıyla burjuvalar taifesinin mahkeme-i kübralarında açılan davalarından çok mühim öyle bir dava açılmış ve öyle muazzam bir hakikat meydana çıkmış ki, o davanın tek bir adama isabet eden mikdarı bu cihan harbinden daha büyüktür. İşte o dava da budur ki:

Şu zamanda herbir mü'min için, belki herkes için küre-i arz kadar bir bâki tarla ve o tarla baştan başa bahçeler ve kasırlarla müzeyyen ebedî bir mülk almak veya o mülkü kaybetmek davası açılmış. Demek herbir tek adamın başına öyle bir dava açılmış ki; eğer İngiliz Alman kadar serveti ve kuvveti olsa ve aklı da varsa, yalnız o davayı kazanmak için bütününü sarfedecek. Elbette bu davayı kazanmadan evvel başka şeylere ehemmiyet veren, divanedir. Hattâ o dava o derece tehlikeye düşmüş ki, bir ehl-i keşfin müşahedesiyle, bir yerde ecel elinden terhis tezkeresini alan kırk adamdan bir adam kazanabilmiş, otuzdokuzu kaybetmiş.

İşte bu ehemmiyetli, azîm davayı kazandıracak ve yirmi seneden beri tecrübeler ile ondan sekizine o davayı kazandıran bir dava vekili bulunsa; elbette aklı başında her adam, o davayı kazandıran öyle bir dava vekilini vazifeye

sevkedecek olan bir hizmete her hâdisenin fevkinde ehemmiyet vermeğe mükelleftir. İşte o dava vekilinin bu asırda birisi belki birincisi, Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın i'caz-ı manevîsinden süzülen ve çıkan ve tevellüd eden Risale-i Nur olduğunu binler onun ile o davayı kazananlar şahiddir.

Evet bu küre-i arza memuriyetle gönderilen her insan, burada misafir ve fâni olduğu ve mahiyeti bir hayat-ı bâkiyeye müteveccih bulunduğu kat'iyyen tahakkuk etmiştir. O her insan, bu zamanda hayat-ı ebediyesini kurtaracak olan istinad noktaları sarsıldığından bu dünyasını ve içinde bütün alâkadar ahbabını ebedî terketmekle beraber, bu dünyadan binler derece daha mükemmel bir bâki mülkü de kaybetmek veya kazanmak davası başına açılmış. Eğer iman vesikası olmazsa ve beratı ve senedi olan itikadı sağlam bir surette elde etmezse, o davayı kaybeder. Acaba bu kaybettiği şeyin yerini hangi şey doldurabilir?

İşte bu hakikata binaen, benim ve kardeşlerimin herbirimizin yüz derece aklı ve fikri ziyadeleşse, bu muazzam vazife-i kudsiyenin hizmetine ancak kâfi gelebilir. Sair mes'elelere bakmak, bize fuzulî ve malayani olur. Yalnız bu kadar var ki, Risale-i Nur şakirdlerinin bir kısmı öteki davalar içinde bulunduğu ve lüzumsuz ve sebebsiz bazan bize akılsızların tecavüzleri ve taarruzları zamanında zaruret derecesinde, istemeyerek muvakkaten bakmışız.

Hem bu hakikî ve pek büyük davanın haricindeki davalara ve boğuşmalara alâkadarane fikren ve kalben karışmak zararlıdır. Çünki böyle geniş ve siyasî ve heyecan veren dairelere dikkat eden ve onlarla meşgul olan bir adam, kısa bir daire içinde vazifedar olduğu ehemmiyetli hizmetlerinden geri kalır veya şevki kırılır. Hem o geniş ve cazibedar siyaset ve boğuşma dairelerine dikkat eden, bazan kapılır; vazifesini yapamadığı gibi, selâmet-i kalbini ve hüsn-ü niyetini ve istikamet-i fikrini ve hizmetindeki ihlası kaybetmese de o ittiham altında kalabilir. Hattâ mahkemede bana bu noktadan hücum ettikleri zaman dedim: Güneş gibi hakikat-ı imaniye ve Kur'aniye, yerdeki

muvakkat ışıkların cazibesine tâbi’ ve âlet olmadığı gibi, o hakikatı cidden tanıyan, değil küre-i arzdaki hâdisata, belki kâinata da âlet edemez dedim, onları susturdum.

İşte Üstadımızın cevabı bitti, biz de bütün kuvvetimizle tasdik ettik.

Risale-i Nur şakirdlerinden
Emin, Feyzi

* * *

Bir mektubun parçasıdır. Bu makam münasebetine binaen yazıldı.

Aziz, sıddık kardeşlerim!

Sakın, dünya cereyanları, hususan siyaset cereyanları ve bilhâssa harice bakan cereyanlar sizi tefrikaya atmasın. Karşınızda ittihad etmiş dalalet fırkalarına karşı sizi perişan etmesin! اَلْحُبُّ فِى اللّٰهِ وَ الْبُغْضُ فِى اللّٰهِ düstur-u Rahmanî yerine, el’iyazü billah اَلْحُبُّ فِى السِّيَاسَةِ وَ الْبُغْضُ لِلسِّيَاسَةِ düstur-u şeytanî hükmederek, melek gibi bir hakikat kardeşine adavet ve el-hannas gibi bir siyaset arkadaşına muhabbet ve tarafdarlıkla zulmüne rıza gösterip, cinayetine manen şerik eylemesin.

Evet bu zamandaki siyaset, kalbleri ifsad edip asabî ruhları azab içinde bırakır. Selâmet-i kalb ve istirahat-ı ruh isteyen adam, siyaseti bırakmalı. Evet, şimdi küre-i arzda herkes ya kalben, ya ruhen, ya aklen, ya bedenen gelen musibetten hissedarlıktan azab çekiyor, perişandır. Bilhâssa ehl-i dalalet ve ehl-i gaflet, merhamet-i umumiye-i İlahiyeden ve hikmet-i tâmme-i Sübhaniyeden habersiz olduğundan, nev’-i beşere rikkat-i cinsiye, alâkadarlık cihetiyle kendi eleminden başka nev’-i beşerin şimdiki elîm ve dehşetli elemleriyle dahi müteellim olup azab çekiyor. Çünki lüzumsuz ve malayani bir surette vazife-i hakikiyelerini ve elzem işlerini bırakıp âfâkî ve siyasî

boğuşmalara ve kâinatın hâdiselerini merakla dinleyerek, karışarak ruhlarını sersem akıllarını geveze etmişler. Zarara razı olana merhamet edilmez manasında اَلرَّاضِى بِالضَّرَرِ لاَ يُنْظَرُ لَهُ kaide-i esasiyesiyle şefkat hakkını ve merhamet liyakatını kendilerinden selbetmişler. Onlara acınmayacak ve şefkat edilmez. Ve lüzumsuz başlarına bela getiriyorlar.

Ben tahmin ediyorum ki: Bütün küre-i arzın bu yangınında ve fırtınalarında, selâmet-i kalbini ve istirahat-ı ruhunu muhafaza eden ve kurtaran, bu memlekette, Risalet-ün Nur dairesine sadakatla girenlerdir.

Çünki onlar, Risalet-ün Nur'dan aldıkları iman-ı tahkikî derslerinin nuruyla ve gözüyle, herşeyde rahmet-i İlahiyenin izini, özünü, yüzünü görüp, her şeyde kemal-i hikmetini, cemal-i adaletini müşahede ettiklerinden kemal-i teslimiyet ve rıza ile, rububiyet-i İlahiyenin icraatından olan musibetlere karşı teslimiyetle, gülerek karşılıyorlar, rıza gösteriyorlar. Ve merhamet-i İlahiyeden daha ileri şefkatlerini sürmüyorlar ki, elem ve azab çeksinler. İşte bu hakikate binaen, değil yalnız hayat-ı uhreviyenin, belki dünyadaki hayatın dahi saadet ve lezzetini isteyenler, -hadsiz tecrübelerle- Risalet-ün Nur'un imanî ve Kur'anî derslerinde bulabilir ve buluyorlar.

Said Nursî

* * *

Ehemmiyetli bir hocanın Üstad hakkında ziyade hüsn-ü zannını ta'dil etmek münasebetiyle Emin ve Feyzi'nin o hocaya gönderdikleri bir mektub

Aziz, sadık ve muhterem Hoca Haşmet Efendi!

Sizin, müceddid hakkındaki mektubunuzu hayretle okuduk, Üstadımıza söyledik. Üstadımız diyor ki:

"Evet bu zamanda hem iman ve din, hem hayat-ı içtimaiye ve şeriat, hem hukuk-u âmme ve siyaset-i İslâmiye

için, gayet ehemmiyetli bir müceddid ister. Fakat en ehemmiyetlisi, hakaik-i imaniyeyi muhafaza noktasındaki tecdid, en mukaddes ve en büyüğüdür. Şeriat ve hayat-ı içtimaiye ve siyasiye daireleri ona nisbeten ikinci, üçüncü, dördüncü derecede kalıyor.

Rivayet-i hadîsiyede, tecdid-i din hakkındaki ziyade ehemmiyet ise, imanî hakaikteki tecdid itibariyledir. Fakat efkâr-ı âmmede ve hayatperest insanların nazarında zahiren geniş ve hâkimiyet noktasında cazibedar olan hayat-ı içtimaiye-i İslâmiye ve siyaset-i diniye cihetleri daha ziyade ehemmiyetli göründüğü için, o adese ile o nokta-i nazardan bakıyorlar, mana veriyorlar.

Hem bu üç vezaif birden bir şahısta, veyahut bir cemaatte, bu zamanda bulunması ve mükemmel olması ve birbirini cerhetmemesi pek uzak, âdeta kabil görülmüyor. Âhirzamanda, Âl-i Beyt-i Nebevî'nin cemaat-ı nuraniyesini temsil eden Mehdi'de ve cemaatindeki şahs-ı manevîde ancak içtima edebilir. Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükür olsun ki, bu asırda Risalet-ün Nur'un hakiki şakirdlerinin şahs-ı manevîsi, hakaik-i imaniye muhafazasında tecdid vazifesini yaptırmıştır. Yirmi seneden beri o vazife-i kudsiyede tesirli ve fatihane neşriyatiyle gayet dehşetli ve kuvvetli zındıka ve dalalet hücumuna karşı tam mukabele edip, yüzbinler ehl-i imanın imanlarını kurtardığını kırkbin adam şehadet eder.

Amma benim gibi âciz ve zaîf bir bîçarenin, böyle binler derece haddimden fazla bir yükü yüklenmek tarzında, biçare şahsımı medar-ı nazar etmemeli." diyor ve size selâm ediyor. Biz de zât-ı âlînize ve oradaki Risalet-ün Nur ile alâkadar olanlara selâm ediyoruz.

Risale-i Nur şakirdlerinden
Emin, Feyzi

* * *

Üstadımızın ehemmiyetli bir mektubudur

Gayet ciddî bir ihtar ile bir hakikatı beyan etmeye lüzum var. Şöyle ki:

لاَ يَعْلَمُ الْغَيْبَ اِلاَّ اللّٰهُ sırrıyla ehl-i velayet, gaybî olan şeyleri bildirilmezse bilmezler. En büyük bir veli dahi, hasmının hakikî halini bilmedikleri için, haksız olarak mübareze etmesini Aşere-i Mübeşşere'nin mabeynindeki muharebe gösteriyor. Demek iki veli, iki ehl-i hakikat birbirini inkâr etmekle makamlarından sukut etmezler. Meğer bütün bütün zahir-i şeriata muhalif ve hata bir içtihad ile hareket edilmiş ola. Bu sırra binaen وَ الْكَاظِمِينَ الْغَيْظَ وَ الْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ deki ulüvv-ü cenab düsturuna ittibaen ve avam-ı mü'minînin şeyhlerine karşı hüsn-ü zanlarını kırmamakla, imanlarını sarsılmadan muhafaza etmek ve Risale-i Nur'un erkânlarının haksız itirazlara karşı haklı fakat zararlı hiddetlerinden kurtarmak lüzumuna binaen; ve ehl-i ilhadın iki taife-i ehl-i hakikatın mabeynindeki husumetten istifade ederek, birinin silâhıyla, itirazıyla ötekini cerhedip ötekinin delilleriyle berikini çürütüp ikisini de yere vurmak ve çürütmekten içtinaben, Risale-i Nur şakirdleri bu mezkûr beş esasa binaen, muarızlara hiddet ve tehevvürle ve mukabele-i bilmisil ile karşılamamalı. Yalnız kendilerini muhafaza için musalahakârane, medar-ı itiraz noktaları izah etmek ve cevab vermek gerektir.

Çünki bu zamanda enaniyet çok ileri gitmiş. Herkes, kameti mikdarında bir buz parçası olan enaniyetini eritmiyor, bozmuyor; kendisini mazur biliyor, ondan niza çıkıyor. Ehl-i hak zarar eder, ehl-i dalalet istifade ediyor.

İstanbul'da malûm itiraz hâdisesi îma ediyor ki; ileride, meşrebini çok beğenen bazı zâtlar ve hodgâm bazı sofi-meşreb ve nefs-i emmaresini tam öldürmeyen ve hubb-u câh vartasından kurtulmayan bazı ehl-i irşad ve ehl-i hak, Risalet-ün Nur ve şakirdlerine karşı kendi meşreblerini ve mesleklerinin revacını ve etba'larının hüsn-ü teveccühlerini muhafaza niyetiyle itiraz edecekler, belki dehşetli mukabele etmek ihtimali var. Böyle hâdiselerin vukuunda, bizlere

itidal-i dem ve sarsılmamak ve adavete girmemek ve o muarız taifenin de rüesalarını çürütmemek gerektir.

Fâş etmek hatırıma gelmeyen bir sırrı, fâş etmeye mecbur oldum. Şöyle ki:

Risale-i Nur'un şahs-ı manevîsi ve o şahs-ı manevîyi temsil eden has şakirdlerinin şahs-ı manevîsi "Ferîd" makamına mazhar oldukları için, değil hususî bir memleketin kutbu, belki -ekseriyet-i mutlaka ile- Hicaz'da bulunan kutb-u a'zamın tasarrufundan hariç olduğu.. ve onun hükmü altına girmeye mecbur değil. Her zamanda bulunan iki imam gibi, onu yani kutb-u a'zamı, tanımağa mecbur olmuyor. Ben eskide Risale-i Nur'un şahs-ı manevîsini, o imamlardan birisini zannediyordum. Şimdi anlıyorum ki; Gavs-ı A'zam'da kutbiyet ve gavsiyetle beraber "ferdiyet" dahi bulunduğundan, âhirzamandaki şakirdlerinin bağlandığı Risalet-ün Nur, o ferdiyet makamının mazharıdır. Gizlenmeye lâyık olan bu sırr-ı azîme binaen, Mekke-i Mükerreme'de dahi -farz-ı muhal olarak- Risale-in Nur aleyhinde bir itiraz kutb-u a'zamdan dahi gelse; Risale-in Nur şakirdleri sarsılmayıp, o mübarek kutb-u a'zamın itirazını iltifat ve selâm suretinde telakki edip, teveccühünü de kazanmak için, medar-ı itiraz noktaları o büyük üstadlarına karşı izah ile, ellerini öpmektir.

Evet kardeşlerim; bu zamanda öyle dehşetli cereyanlar ve hayatı ve cihanı sarsacak hâdiseler içinde, hadsiz bir metanet ve itidal-i dem ve nihayetsiz bir fedakârlık taşımak gerektir. Evet يَسْتَحِبُّونَ الْحَيَوةَ الدُّنْيَا عَلَى اْلآخِرَةِ âyetinin sırr-ı işarîsiyle; âhireti bildikleri ve iman ettikleri halde, dünyayı âhirete severek tercih etmek ve kırılacak şişeyi bâki elmasa, bilerek rıza ve sevinçle tercih etmek ve akibeti görmeyen kör hissiyatın hükmüyle, hazır bir dirhem zehirli bir lezzeti, ileride bir batman safi lezzete tercih etmek, bu zamanın dehşetli bir marazı, bir musibetidir. O musibet sırrıyla, mü'minler dahi bazan ehl-i dalalete tarafdar olmak gibi dehşetli hatada bulunuyorlar. Cenab-ı Hak ehl-i imanı ve

Risale-i Nur şakirdlerini bu musibetlerin şerrinden muhafaza eylesin, âmîn.

Said Nursî

* * *

Sual: İşarat-ı Kur’aniye Risalesi’nde, Fatiha’nın sırat-ı müstakim ashabı ki, اَلَّذِينَ اَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ âyetinin tarif eylediği taife içinde, hem لاَ تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ اُمَّتِى ... حَتَّى يَاْتِىَ اللّٰهُ بِاَمْرِهِ ilâ âhir... hadîsinin âhirzamanda gösterdiği mücahidler içinde, hem Ve-l’Asrı Suresi’nin اِلاَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَ عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ile başlayan üç cümlesinde mana-yı işarî ile hususî bir surette dâhil bir ferdin, Risale-i Nur şakirdleri olduğuna sebeb nedir ve vech-i tahsisi nedir?

Elcevab: Sebebi ise; Risale-i Nur, yüze yakın din tılsımlarını ve hakaik-i Kur’aniye muammalarını hall ve keşfetmiştir ki; her bir tılsımın bilinmemesinden çok insanlar şübehata ve şükûke düşüp, tereddüdlerden kurtulmayıp, bazan imanını kaybederdi. Şimdi bütün dinsizler toplansa, o tılsımların keşfinden sonra galebe edemezler. Yirmisekizinci Mektub’da İnayat-ı Seb’ada bir kısmına işaret edilmiş. İnşâallah bir zaman o tılsımlar, müstakil bir risalede cem’ edilecek.

Said Nursî

* * *

Salahaddin’in fıkrasından bir parçadır

....

Bir vakit Tosya’dan Kastamonu’ya gelirken, beraberimde Risale-i Nur’un Lem’aları ve Şualar’ı vardı. Haşre dair bir mebhas okuyordum. Kamyon yokuşları tırmanıyordu. Havanın ve makinenin harareti bana ağırlık ve fikrime de “Bu Risale-i muazzam bir mu’cize-i Kur’aniyedir. Başka sahada mu’cize gösterebilir mi? Halbuki mu’cize, Enbiyalara mahsustur. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm’dan sonra

mu'cize gösterilmeyecektir." mülahazası esnasında kamyon müdhiş sadmelerle üç taklada, yirmibeş-otuz metre yerden aşağıya yuvarlandı. Şehadet getiriyordum. Yaralı mıyım diye kendimi yokladım. Yüzbin şükür hiçbir yaram yok. Korkarak doğruldum, şoförün kafası parçalanmış, "ah, of" çekiyor. Etrafımı tedkik ettim; şoför tarafındaki camlar hurdahaş olmuş. Benim tarafımdaki ince cam bile kırılmamış. O anda bunun büyük bir keramet olduğunu, mu'cize olmadığını ve bir daha böyle maceralı şeyleri tefekkür etmemek için kerametkârane Risale-i Nur'un bir tokadı olduğunu anladım.

Risale-i Nur şakirdlerinden
Salahaddin Çelebi

* * *

Aziz, sıddık kardeşlerim!

Risale-i Nur'un hakkaniyetine ve ehemmiyetine dair bir imza-yı gaybî hükmünde bu mecmuanın gösterdiği kıymet Risale-i Nur'da bulunduğunu, bu zamanın dehşetli fırtınaları isbat ediyor.

Evet kardeşlerim, Hazret-i İsa Aleyhisselâm İncil-i Şerif'te demiş ki: "Ben gidiyorum, tâ size tesellici gelsin." Yani Hazret-i Ahmed Aleyhissalâtü Vesselâm gelsin, demesiyle Kur'an'ın beşere gayet büyük bir neticesi, bir gayesi, bir hediyesi; tesellidir.

Evet bu dehşetli kâinatın fırtınaları ve zeval tahribatları ve bu boşluk nihayetsiz fezada herşey ile alâkadar olan insan için teselliyi ve istimdad noktalarını Kur'an veriyor. En ziyade o teselliye muhtaç bu zamandır ve en ziyade kuvvetli bir surette o teselliyi isbat eden, gösteren Risale-i Nur'dur. Çünki zulümat ve evhamın menbaı olan tabiatı, o delmiş geçmiş, hakikat nuruna girmiş. Yirmidokuzuncu ve Otuzuncu ve Onaltıncı Sözler gibi ekser parçalarında, hakaik-i imaniyenin yüzer tılsımlarını keşf ve izah edip, aklı inkârdan tereddüdlerden kurtarmış. İşte bu hakikat içindir ki; bu çok usandırıcı zamanda, usandırmayacak bir tarzda, çok tekrar ile, aklı başında olanları Risale-i Nur ile meşgul ediyor. Re'fet mektubunda demiş: "Ne vakit bir araya gelsek, Sözler'den

birisini açıp okuruz, tatlı tatlı istifade edip üstadımızla görüşürüz. Hem Risale-i Nur'un en bâriz hâsiyeti, usandırmamaktır. Yüz defa okunsa, yüzbirincide yine zevk ile okunabilir." demiş. Doğru söylemiş.

Yalnız Risale-i Nur'un tercümanı, hakikî vazifesinin haricinde dünyadaki istikbaliyata nadiren arasıra bakması, zahirî bir müşevveşiyet verir. Meselâ: Bundan otuz-kırk sene evvel: "Bir nur gelecek, bir nur âlemi göreceğiz." demiş ve o manayı, geniş bir dairede ve siyasette tasavvur etmiş.

Hem bundan ondört, onbeş sene evvel, "Dinsizliği çevirenler müdhiş semavî tokatlar yiyecekler." diye büyük, geniş, küre-i arz dairesindeki hâdiseyi, dar bir memlekette ve mahdud insanlarda tasavvur etmiş. Halbuki istikbal, o iki ihbar-ı gaybîyi tasavvurun pek fevkinde tefsir ve tabir eyledi. Eski Said'in "Bir nur âlemi göreceğiz." demesi, Risale-i Nur'un dairesinin manasını hissetmiş; geniş bir daire-i siyasiye tasavvur ettiği gibi, Sırr-ı İnna A'tayna'da, onüç ondört sene sonra, "Dinsizliği, zındıkayı neşredenler, müdhiş tokatlar yiyecekler." deyip; geniş bir hakikatı dar bir dairede tasavvur etmiş. İstikbal, o iki hakikatı tabir ve tefsir eyledi. Başta Isparta olarak Risale-i Nur dairesi, evvelki hakikatı pek parlak ve güzel bir surette gösterdiği gibi; ikinci hakikatı da, medeniyet-i sefihenin tuğyanının ve maddiyyunluk [35](Haşiye) taununun aşılamasını çeviren ve idare eden ervah-ı habisenin başlarına gelen bu dehşetli semavî tokatlar, geniş bir dairede, sırr-ı İnna A'tayna'nın hakikatını, tam tamına isbat etmiş.

Sual: Risale-i Nur kat'î bürhanlara istinaden hükümleri aynı aynına, tevilsiz, tabirsiz hakikat çıkması ve yalnız işaret-i tevafukiye ve sünuhat-ı kalbiyeye itimaden beyanatı, böyle dünyevî olan mesail-i istikbaliyede neden tabir ve tevile muhtaç oluyor? diye hatırıma geldi.

Böyle bir cevab ihtar edildi ki: Gaybî istikbal-i dünyevîde başa gelen hâdisatı bildirmemekte; Cenab-ı Erhamürrâhimîn'in çok büyük bir rahmeti saklandığı ve

gaybı gizlemekte çok ehemmiyetli bir hikmeti bulunduğu cihetle, gaybî şeyleri haber vermekten yasak edip, yalnız mübhem ve mücmel bir surette, ya ilham veya ihtar ile bir emareyi vesile ederek, keşfiyatta ve rü'ya-yı sadıkada bir kısım gaybî hakikatlarını ihsas eder. Ve o hakikatların hususî suretleri, vukuundan sonra bilinir.

Said Nursî

* * *

Risale-i Nur şakirdlerinden Emin, Hilmi, Kâmil ve Feyzi'nin bir fıkrasıdır.

Risale-i Nur'un kasabalara, cemaatlere berekete medar olması ve ona zarar verenlere tokat gelmesi gibi; şahıslara da, pek zahir bir surette hem bereket ve hüsn-ü maişet (ona çalışanlara); ve gaybî tokatlar, (onun aleyhinde çalışanlara) gelmesi.. bu havalide pek çok hâdiseleri var. Biz kendi nefsimizde; çalıştığımız zaman pek zahirî bir surette bir hüsn-ü maişet, bir inayet gördüğümüz gibi; Risale-i Nur'un erkânından Nazif, kat'î bir surette haber veriyor ki: Üç-dört adam, dünya servetinin hatırı için Risale-in Nur aleyhinde toplanıp, münafıkane bir tedbir kurdukları hengâmda; üç gün sonra o üç adamın haneleri ve dükkânları yanıp, binler lira zayiatla tokat yediler.

Hem bir dessas ve casus adam, Risalet-ün Nur şakirdleri aleyhinde çalışıyordu ki, onları hapse attırsın. Bir gün -serbest olarak- "Ben bir ipucu bulamadım ki, bunları hapse sokayım. Eğer bir ipucu bulsam, onları hapse sokacağım." diye ilân ettiği vakitten iki gün sonra bir iş yapıp, Risale-i Nur şakirdleri yerinde, o iki sene hapse girdi.

Hem bedbaht, muannid bir adam, şiddetli Risale-i Nur aleyhinde hem şakirdlerinin bir rüknü aleyhinde bulunduğu hengâmda, bir-iki gün sonra meyhaneye gidip içe içe çatlamış, orada ölmüş. Bu nevide çok hâdiseler var. Demek

Risale-i Nur dostlara tiryak olduğu gibi, düşmanlara da sâıka oluyor.

Hem Gavs-ı A'zam'ın Üstadımız hakkında فَاِنَّكَ مَحْرُوسٌ بِعَيْنِ الْعِنَايَةِ fıkrasıyla, inayet ve teshile daima mazhar olduğuna; ve tevafuk, Risale-i Nur'un bir madeni bulunduğuna pek çok emarelerden, bu bir-iki gün zarfında, küçük ve latif, fakat kat'î kanaat veren cüz'î hâdiselerin tevafukatında gözümüzle gördüğümüz inayat-ı Rabbaniyenin nümunelerinden beş-altısını beyan ediyoruz ki, onlar bu iki gün zarfında beraber vukua gelmiş:

Birincisi: Dün Üstadımıza, Risale-i Nur'a ait üç hizmet lâzım geldi. Kimse de yok. Bizler de uzakta. Merdivenden inip, bir çocuğu bulup, bizlere göndermek niyetiyle kapıyı açtı. Risale-i Nur'un o üç hizmetini görecek üç şakirdi, fevkalâde bir tarzda dakikasıyla kapıya gelmişler.

İkincisi: ....

Üçüncüsü: Üstadımız, aynı bugün Emin kardeşimize dedi: "Üç-dört aydır her hafta karyesinden buraya gelen hane sahibesi gelmedi, dört ay oldu kirasını almadı. Herhalde haber gönderiniz gelsin, kirasını alsın." dediği aynı vakitte, dört aydan beri gelmeyen o hane sahibesi kapıyı vurdu, geldi. Beş aylık kirasını aldı. Üstadımız, bu hâdise-i inayetten memnuniyeti için, ona uzak bir nahiyeden gelen, yuvarlak, hiç görmediğimiz ve burada bulunmayan bir küçük ekmeği o hane sahibesine verdi. Aynı vakitte yirmi dakika zarfında, burada bulunmayan o aynı ekmekten beş misli, iki sene Risale-i Nur'un bir kitabını alıp mütalaasının manevî ücretinin binde bir ücreti olarak geldi. Ve bir parça aşure çorbasını dahi yine o ev sahibesine verdi. Aynen o aşurenin on misli kadar, üç latif ekmek, yine iki sene iki kitabın okumasına binde bir ücret olarak geldi. Gözümüzle gördük.

Hem bugün o hane sahibesinin, yedi senedir adını bilmediği için Üstadımız ona "İsmin nedir?" diye sordu. Dedi: Hayriye'dir. Hayriye isminde olmak tefe'üliyle, iki saat sonra, Hayri namında Risale-i Nur'un bir şakirdi, haberimiz yokken

İstanbul’a gitmiş. Hem ticaret münasebetiyle iki mühim şakirdleri dahi gidip geç kaldılar. Maddî ve manevî fırtınalar münasebetiyle Üstadımız hem onları, hem oradaki mühim bir şakirdi için çok merak ediyordu. Bugün o Hayri, iki saat o Hayriye’den sonra kapıyı açtı geldi; o üç şakird hakkındaki merakı izale etmekle beraber, Üstadın dört aydan beri devam eden tefarik namındaki bir kokusu bugün bitmiş kendimiz gördük. Hayri’nin bir küçük şişe elinde, “İşte size tefarik getirdim.”dedi. İşte bu küçük, latif tefarikteki tevafuka Bârekâllah dedi.

Bu iki gün zarfında bu küçük nümuneler gibi, Üstadımız Mu’cizat-ı Ahmediye’nin (A.S.M.) tashihatıyla meşgul olduğu için, çok nümuneler görmüş. Madem iki gün zarfında bu kadar inayatın cilvelerini görüyoruz. Risale-i Nur dairesi içinde dikkat edilse herkes -kendi nefsinde- hizmeti derecesinde böyle nümuneleri görecektir.

Risale-i Nur şakirdlerinden
Hilmi, Emin, Kâmil, Feyzi, Hâfız Ahmed
Evet, ben de tasdik ediyorum.
Said Nursî

* * *

Feyziyle Emin diyorlar: Üstadımız olan Risale-i Nur’un ciddî hakaikleri içinde en tatlı bir fakihesi tevafuk olduğu için, kardeşlerimize yine bu iki gün zarfında küçük bir-iki tevafuku, size bundan evvelki tevafuka haşiye olarak yazıyoruz:

Evet nasılki kelimatta ve kelimat-ı mektubede tevafuk; bir kasd, bir inayet-i hususiyeyi gösteriyor. Bazan hârika olup keramet derecesine çıkıyor. Bazan latif bir zarafet veriyor. Aynen öyle de, Risale-i Nur’a ait ve Üstadımıza ait hâdisatta da aynen kasdî ve inayetkârane tevafuku, akvalde olduğu gibi, o ef’alde de görüyoruz. Ezcümle:

Size yazılan, dört ay gelmeyen hane sahibesi için Emin kardeşimize dedi: “Haber gönder.” tekellümünde, onun kapı çalması tevafuk ettiği gibi; aynı cümleyi bir gün sonra iki defa okuduğu zaman, “Emin’e dediği” kelimesi okunduğu

ânında, aşağıdaki kapıyı Emin açtı. Gelmek zamanı gelmeden geldi. İkinci gün, yine başka bir adama okunduğu vakit, "Emin'e dediği" kelimesini okuduğu vakit, aynı anda yukarı kapıyı Emin açtı, gelme âdetine muhalif olarak geldi, girdi. Bu iki tevafuk, hane sahibesinin tevafukuna tevafuku gösteriyor ki; en cüz'î işlerimiz de tesadüf değil, kasdî tevafuktur.

Hem dört ay evvel bize bir parça tarhana getiren Risale-i Nur şakirdlerinden Fuad'ın İstanbul'a gidip, otuz gün te'hirinden geç kalmasından endişe ettiğimiz aynı günde, onun tarhanası bittiği aynı günde gelmesi, tevafuk etti.

Hem aynı günde, bir parça tereyağı, (biz de, Üstadımız da bunun bereketini hissediyorduk) bittiği dakikada onun mikdarına tevafuk edip, zannımızca aynı yerden, aynı mikdar, aynı zamanda geldiği gibi; hem buralarda köylerde, kül içinde yapılan bir çörek, Üstadımızın hoşuna gittiği için sabah-akşam ondan yiyip ve onbeş gün devam eden ve bittiği aynı günde, aynı çörekten, onun akrabasından birisi getirdi. Bu tevafukun hatırı için geri çevirmedi, kabul etti. Gözümüzle bu latif tevafuktaki şirin inayat-ı İlahiyenin cüz'î cilvelerini gördük ve anladık ki, kör tesadüf işimize karışmıyor. Manidar tevafuk, Risale-i Nur'un kelimatında ve hurufatında olduğu gibi, ona temas eden harekât ve ef'alde dahi manidar tevafuklar var. İnayete temas ettiği için, en cüz'î birşey de olsa kıymeti büyüktür. Böyle uzun yazmak ve ziyade ehemmiyet vermek israf olmaz. Çünki, manası olan inayet ve iltifat-ı rahmet muraddır. Ve o bahis de, manevî bir şükürdür.

Risale-i Nur şakirdlerinden
Emin, Feyzi

* * *

Risale-i Nur eczalarını mahkemeden alıp, bana getirip teslim eden Hâfız Mustafa'ya hitabdır.

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّهِ وَ بَرَكَاتُهُ بِعَدَدِ حُرُوفَاتِ رَسَائِلِ النُّورِ

Sen binler safalarla geldin, beni ebedî minnetdar ettin. Ve sadık arkadaşların ile Risale-i Nur'un serbestiyetine hizmetiniz o derece büyük ve kıymetdardır, değil yalnız bizi ve Risale-i Nur şakirdlerini, belki bu memleketi, belki âlem-i İslâm'ı manen minnetdar ettiniz ki; ehl-i imanın imdadına yetişmeye Risale-i Nur'un yolunu serbestçe açtınız. Ben, bir seneden beri seni ve seninle beraber Risale-i Nur'un bu serbestiyetine çalışanları, Hâfız Ali ve Hüsrev gibi Risale-i Nur'un kahramanlarıyla beraber manevî kazançlarıma ve dualarıma şerik etmişim; hem devam edecek. Buraya kadar yoldaki herbir dakika, bir gün hizmette bulunmak gibi beni minnetdar eyledin.

Hâkim-i âdil namını alan malûm zâtı ve lehimizde onunla beraber çalışanları, bu hakikî adalete hizmetleri için âhir ömrüme kadar unutmayacağım. Altı-yedi aydır onları da aynen manevî kazançlarıma şerik ediyorum. Bana teslim ettikleri Risalelerin bir kısmını, kardeşlerime cevab vereceğim, bütününü yazsınlar, onlara hediye edeceğim. Çünki onlar, Risale-i Nur'un bundan sonraki hizmetine tam hissedardırlar. Bu mes'elede ben Denizli şehrini kendi karyeme arkadaş edip bütün emvatını ve ehl-i imanın hayatta olanlarını hem kendim, hem Risale-i Nur'un talebeleri, manevî kazançlarımıza hissedar etmeğe karar verdik. Denizli hapishanesini de, bir imtihan medresemiz telakki ediyoruz. Ve bizimle alâkadar hem Denizli'de, hem hapsinde umumuna ve hususuna ve tam adaletini gördüğümüz mahkeme heyetine çok selâm ve dualar ederiz.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّهِ وَ بَرَكَاتُهُ

Beşinci Nokta: Risale-i Nur, bu Anadolu memleketine belaların def'ine ehemmiyetli bir vesiledir. Sadaka nasıl belayı def'ediyor, onun intişarı ve okunması küllî bir sadaka

nev'inde semavî ve arzî belaların def'ine vesile olduğu çok emareler ve çok hâdiselerle tebeyyün etmiş. Hattâ Kur'anın işaretiyle tahakkuk etmiş. Ve yazmasını ve intişarını men'etmek zamanlarında dört defa zelzelelerin başlaması ve intişarıyla durmaları ve Anadolu'da ekser yerlerde okunması, Harb-i Umumî'nin Anadolu'ya girmemesine bir vesile olduğu Sure-i وَ الْعَصْرِ işaret ettiği halde, bu iki ay kuraklık zamanında mahkemenin Risale-i Nur'un beraetine ve vatana menfaatli olduğuna dair kararını Mahkeme-i Temyiz tasdik ederek tam bir serbestiyetle Risale-i Nur'un intişarı ve okunmasını beklerken, bütün bütün aksine olarak men'edilmesi ve mahkemedeki risaleleri sahiblerine iade edildiği halde, bizi de o cihetçe konuşmaktan men'etmeleri cihetiyle, belaların def'ine vesile olan bu küllî sadaka-i maneviye belaya karşı çıkamadı, günahımız neticesi kuraklık başladı.

Biz Risale-i Nur şakirdleri dünyaya çok ehemmiyet vermediğimizden, dünyaya yalnız Risale-i Nur için baktığımızdan, bu yağmursuzlukta dahi o noktadan bakıyoruz. İşte Denizli'de mahkemeye verilen cüz'î bir kısım Risale-i Nur, sahiblerine iadesinin aynı zamanında, burada dahi bir kısım zâtlar yazmağa başlamaları aynı vakitte, bu yağmursuzlukta bir derece rahmet yağdı, fakat Risale-i Nur'un serbestiyeti cüz'î olmasından, rahmet dahi cüz'î kaldı. İnşâallah yakında benim de risalelerim iade edilecek, tam serbest ve intişarı küllîleşecek ve rahmet dahi tam olacak. [36](Haşiye)

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ بِعَدَدِ قَطَرَاتِ الْمَطَرِ فِى لَيْلَةِ الرَّغَائِبِ

Aziz kardeşlerim!

Size iki puslayı Leyle-i Regaib'den altı saat evvel yazdım. "Hizb-i Nuriye" ve Hüsrev'in kâğıdı ile teslimden sonra, kat'iyyen benim kanaatimde bir nevi mu'cize-i Ahmediye olarak, iki aydan beri mütemadiyen kuraklık ve

yağmursuzluk ve her tarafta daima namazlardan sonra pek çok duaların akîm kaldığı ve herkes me'yusiyetinden derd-i maişet endişesiyle kalben ağlarken, birden Leyle-i Regaib - bütün ömrümde hiç işitmediğim ve başkaları da işitmediği- üç saatte yüz defa, belki fazla tekrarla melek-i ra'dın bu yüksek ve şiddetli tesbihatıyla öyle bir rahmet yağdı ki; en muannide dahi Leyle-i Regaib'in kudsiyetini ve Hazret-i Risalet'in bir derece, bir cihette âlem-i şehadete teşrifinin umum kâinatça ve bütün asırlarda nazar-ı ehemmiyette ve Rahmeten lil'âlemîn olduğunu isbat etti ve kâinat o geceyi alkışlıyor diye gösterdi. Acaba, dualarımızda Isparta bu memleketle beraberdi, bu yağmurda hissesi var mı, merak ediyorum. Şimdiye kadar çok emarelerle Risale-i Nur bir vesile-i rahmet olmasından, bu rahmet îma eder ki, her halde bir fütuhatı perde altında vardır ve belki serbestiyetine bir işarettir. [37](Haşiye) Hem burada "Lem'alar"ın verdikleri iştiyak cihetiyle yazıcıların çoğalması, inşâallah bir nevi makbul dua hükmüne geçti.

Risale-i Nur Talebeleri namına
Evet Mehmed, Evet Ceylan
Duanıza Muhtaç Kardeşiniz
Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ
اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَكَاتُهُ

Aziz sıddık kardeşlerim!

Leyle-i Mi'racın, aynı Leyle-i Regaib gibi hiç inkâr edilmez bir tarzda, bir nevi mu'cize-i Ahmediye gibi bir kerametini ve kâinatça hürmetini gözümüzle gördük. Şöyle ki:

Nasıl evvelce yazdığımız gibi, iki ay kuraklık içinde burada hiç yağmur gelmediği, güya Leyle-i Regaib'i bekliyor gibi o mübarek gecenin gelmesiyle emsalsiz bir gürültü ile kudsiyetini burada gösterdiği gibi; aynen öyle de: O geceden beri buraya bir katre yağmur düşmediği halde, yirmi günden sonra aynen Mi'rac gecesi birdenbire öyle bir

rahmet yağdı ki, dinsizlerde şübhe bırakmadı ki; Sahib-ül Mi'rac Rahmeten lil'âlemîn olduğu gibi, onun Mi'rac gecesi de bir vesile-i rahmettir. Hem ehl-i imanın imanlarını kuvvetlendirdiği gibi, me'yusiyetlerini de bir derece izale etti.

Hâl-i âlemi bilmiyorum, fakat hissediyorum ki: Ehl-i iman hem haricî birkaç tarafta tazyikat, hem dâhilî endişeler ve kuraklıktan gelen derd-i maişet ve nokta-i istinadı dünyaca bulamamaktan ehemmiyetli bir me'yusiyetin tesiriyle, hattâ ibadete karşı bir fütur gelmişti. Birden Mi'rac gecesi, burada kerametiyle Leyle-i Regaib'in kerametini takviye ederek, ehl-i imana bildirdi ki: "Siz sahibsiz değilsiniz. Kâinat kabzasında bulunan bir zâtın, âleme rahmet gönderdiği bir istinadgâhınız vardır." diye me'yusiyet ve endişelerini kısmen izale eyledi.

Hem Risale-i Nur'un bir silsile-i kerametini teşkil eden tevafuk, bu hâdisede hiç tesadüfe havale edilmez bir tarzda üç-dört tevafukla, Leyle-i Mi'rac ve Leyle-i Regaib hürmetlerinde Risale-i Nur'un da bir hissesi var olduğunu gördük.

Birinci tevafuk: İbtida ve intiha-i terakkiyat-ı hayat-ı Ahmediyenin ünvanları olan Leyle-i Regaib ve Leyle-i Mi'rac bu kuraklık zamanında kesretli rahmette tevafuklarıdır.

İkinci tevafuk: Bugünlerde Hüsrev'in tevafuklu yazdığı Mi'rac Risalesi'ni burada Risale-i Nur talebeleri şevke gelip aynen tevafukunu, hattâ yedi "fakat, fakat, fakat" kelimelerinin parlak tevafukunu gösteren nüshaları yazdılar, bitirdiler. Ben de tashih ediyordum, başkaları da okuyordular. Birden Mi'rac gecesi kesretli rahmeti ile gelmesi, Risale-i Nur'un yazılması ve Hüsrev'in Mi'rac Risalesi ve intişarı dahi bir vesile-i rahmet olduğunu talebelerine bir kanaat verdi. İki-üç tevafuk daha var. Bize kat'î kanaat veriyor ki; tesadüf içinde yoktur. Doğrudan doğruya bu muannid zamanda şeair-i İslâmiyenin ehemmiyetlerini göstermeğe bir işarettir. Umum kardeşlerime selâm ve mi'raclarını tebrik ederim.

اَلْبَاقِى هُوَ الْبَاقِى

Kardeşiniz

Said Nursî

Evet, Üstadımızı tasdik ediyoruz.

Mehmed, Mehmed, Osman, İbrahim, Ceylan, Hayri v.s.

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَكَاتُهُ

Aziz, sıddık kardeşlerim!

Bir sual: "Tevafukla bu keramet nasıl kat'î sabit oluyor?" diye kardeşlerimizden birisinin sualine küçük bir cevabdır.

Elcevab: Bir şeyde tevafuk olsa, küçük bir emare olur ki; onda bir kasıd var; rastgele bir tesadüf değil. Ve bilhâssa bir tevafuk birkaç cihette olsa, o emare tam kuvvetleşir. Ve bilhâssa yüz ihtimal içinde iki şeye mahsus ve o iki şey birbiriyle tam münasebetdar olsa, o tevafuktan gelen işaret sarih bir delalet hükmüne geçer ki; bir kasd ve irade ile ve bir maksad için o tevafuk olmuş, tesadüfün ihtimali yok.

İşte bu mes'ele-i Mi'raciye de aynen böyle oldu. Doksandokuz gün içinde yalnız Leyle-i Regaib ve Leyle-i Mi'raca yağmur ve rahmetin tevafuku ve o iki gece ve güne mahsus olması, daha evvel ve daha sonra olmaması ve ihtiyac-ı şedidin tam vaktine muvafakatı ve Mi'raciye Risalesi'nin burada çoklar tarafından şevk ile kıraat ve kitabet ve neşrine rastgelmesi ve o iki mübarek gecenin birbiriyle birkaç cihette tevafuk etmesi ve mevsimi olmadığı halde acib gürültülerle, sönmeyecek maddî manevî zemin gürültüleriyle feryadlarına tehdidkârane ve tesellidarane tevafuk etmesi ve ehl-i imanın me'yusiyetinden teselli aramalarına ve dalaletin savletinden gelen vesvese ve za'fiyete karşı kuvve-i maneviyenin takviyesini istemelerine tam tevafuku ve bu geceler gibi şeair-i İslâmiyeye karşı hürmetsizlik edenlerin hatalarına bir tekdir olarak, kâinat bu gecelere hürmet eder, neden siz etmiyorsunuz? diye manasında, kesretli rahmetle şeair-i İslâmiyeye karşı, hattâ semavat ve feza-yı âlem hürmetlerini göstermekle tevafuk

etmesi, zerre mikdar insafı olan bilir ki; bu işde hususî bir kasd ve irade ve ehl-i imana hususî bir inayet ve merhamettir, hiçbir cihetle tesadüf ihtimali olamaz. Demek hakikat-ı Mi'rac, bir mu'cize-i Ahmediye (A.S.M.) ve keramet-i kübrası olduğu ve Mi'rac merdiveni ile göklere çıkması ile Zât-ı Ahmediye'nin (A.S.M.) semavat ehline ehemmiyetini ve kıymetini gösterdiği gibi; bu seneki Mi'rac da zemine ve bu memleket ahalisine kâinatça hürmetini ve kıymetini gösterip bir keramet gösterdi.

Duanıza muhtaç kardeşiniz
Said Nursî

* * *

Aziz, sıddık kardeşlerim!

Bizim kat'iyyen şekk ve şübhemiz kalmadı ki; bu hizmetimizin neticesi olan Risale-i Nur'un serbestiyetini değil yalnız biz ve bu Anadolu ve âlem-i İslâm alkışlıyor, takdir ediyor; belki kâinat dahi memnun olup cevv-i sema ve feza-yı âlem alkışlıyor ki; üç-dört ayda bir yağmura şiddet-i ihtiyaç varken gelmedi, yalnız Ankara teslim kararına tevafuk eden Leyle-i Regaibdeki emsalsiz ve gürültülü rahmetin gelmesi ve Denizli'de mahkemenin bilfiil teslimine karar vermesi, yine Leyle-i Mi'rac'da aynen Risale-i Nur'un bir rahmet olduğuna işareten Leyle-i Regaib'e tevafuk ederek kesretle melek-i ra'dın alkışlamasıyla ve rahmetin Emirdağı'nda gelmesi, o teslim kararına tevafuk etmesi ve bir hafta sonra demek Denizli'de vekillerimizin eliyle alınması hengâmlarında yine aynen Leyle-i Mi'rac'a ve Leyle-i Regaib'e tevafuk ederek aynen onlar gibi, Şaban-ı Şerifin bir Cuma gecesinde kesretli rahmet ve yağmurun bu memlekette gelmesi onlara tevafuklarıyla kat'î kanaat verir ki; Risale-i Nur'un müsaderesine ve hapsine dört zelzelelerin tevafuku Küre-i Arz'ca bir itiraz olduğu gibi, bu Emirdağı memleketinde dört ay zarfında yalnız üç cuma gecesinde -ki, biri Leyle-i Regaib ve biri Leyle-i Mi'rac, biri de Şaban-ı Muazzam'ın birinci cuma gecesinde- rahmetin kesretle gelmesi ve Risale-i Nur'un da serbestiyetinin üç devresine

tam tamına tevafuk etmesi; küre-i havaiyenin bir tebriki, bir müjdesidir ve Risale-i Nur dahi manevî bir rahmet bir yağmur olduğuna kuvvetli bir işarettir.

Ve en latif bir emare de şudur ki; dün birdenbire bir serçe kuşu pencereye geldi, pencereye vurdu. Biz uçurmak için işaret ettik, gitmedi. Mecbur olduk, dedim: "Pencereyi aç, o ne diyecek?" Girdi durdu, tâ bu sabaha kadar; sonra o odayı ona bıraktık, yatak odama geldim. Bu sabah çıktım, kapıyı açtım; yarım dakikada döndüm. Baktım "Kuddüs Kuddüs" zikrini yapan bir kuş odamda gördüm. Gülerek dedim: "Bu misafir ne için geldi?" Tam bir saat bana baktı, uçmadı, ürkmedi. Ben de okuyordum, bir saat bana baktı. Ekmek bıraktım, yemedi. Yine kapıyı açtım çıktım, yarım dakikada geldim; o misafir de kayboldu. Sonra bana hizmet eden çocuk geldi, dedi ki: "Ben bu gece gördüm ki, merhum Hâfız Ali'nin (R.H.) kardeşi yanımıza gelmiş." Ben de dedim: Hâfız Ali ve Hüsrev gibi bir kardeşimiz buraya gelecek. Aynı günde, iki saat sonra çocuk geldi dedi: "Hâfız Mustafa geldi." Hem Risale-i Nur'un serbestiyetinin müjdesini, hem mahkemedeki kitablarını da kısmen getirdi; hem serçe kuşunun ve benim rü'yamın, hem kuddüs kuşunun tabirini isbat etti ki, tesadüf olmadığını gösterdi.

Acaba emsalsiz bir tarzda hem serçe kuşu acib bir surette, hem kuddüs kuşu garib bir surette gelip bakması, sonra kaybolması ve masum çocuğun rü'yası tam tamına çıkması, hem Risale-i Nur'un Hâfız Ali gibi bir zâtın eliyle buraya gelmesinin aynı zamanına tevafuku hiç tesadüf olabilir mi? Hiçbir ihtimali var mı ki, bir beşaret-i gaybiye olmasın? [38](Haşiye)

Evet bu mes'ele, küçük bir mes'ele değil; kâinat ve hayvanat ile dahi alâkadardır. Evet, Risale-in Nur serbestiyetinden ben Risale-i Nur'un bir şakirdi olmak itibariyle, kendi hisseme düşen bu kâr ve neticeyi, binler altun lira kadar kazancım var kanaat ediyorum. Başka

yüzbinler Risale-i Nur şakirdleri ve takviye-i imana muhtaç ehl-i imanın istifadeleri buna kıyas edilsin.

Evet dinin ve şeriatın ve Kur'an'ın yüzden ziyade tılsımlarını, muammalarını hall ve keşfeden ve en muannid dinsizleri susturup ilzam eden ve Mi'rac ve haşr-i cismanî gibi sırf akıldan çok uzak zannedilen Kur'an hakikatlarını en mütemerrid ve en muannid feylesoflara ve zındıklara karşı güneş gibi isbat eden ve onların bir kısmını imana getiren Risale-i Nur eczaları, elbette Küre-i Arzı ve küre-i havaiyeyi kendi ile alâkadar eder ve bu asrı ve istikbali kendi ile meşgul edecek bir hakikat-ı Kur'aniyedir ve ehl-i iman elinde bir elmas kılınçtır.

اَلْبَاقِى هُوَ الْبَاقِى

Emirdağı'nda Kardeşiniz

Said Nursî

* * *

Risale-i Nur'un kahramanı Hüsrev tarafından kaleme alınmıştır

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Risale-in Nur'un kerametlerindendir ki: Üstadımız Radıyallahü Anhü çok defa risalelerde: "Ey mülhidler ve ey zındıklar! Risale-in Nur'a ilişmeyiniz. Eğer ilişirseniz, yakında sizi bekleyen belalar, sel gibi başınıza yağacaktır." diye on seneden beri kerratla söylüyorlardı.

Bu hususta şahid olduğumuz felâketlerden birincisi: Dört sene evvel Erzincan'da ve İzmir civarında vukua gelen hareket-i arz olmuştur. O vakitler münafıklar, desiselerle Isparta mıntıkasında Sava ve Kuleönü ve civarı köylerdeki Risale-i Nur talebelerine iliştiler. Otuz-kırk kadar Risale-i Nur talebelerini "Câmiye gitmiyorsunuz, takiyye (takke) giyiyorsunuz, tarîkat dersi veriyorsunuz." diye mahkemeye sevketmişlerdi. Cenab-ı Hak, İzmir civarını ve Azerîleri ve

civarındaki halkı dehşetler içinde bırakan zelzeleler ile Risale-i Nur'un bir vesile-i def'-i bela olduğunu gösterdi. Bu zelzelelerden bir hafta sonra, mahkemeye sevkedilmiş olan o kardeşlerimizin hepsi beraet ettirilerek kurtulmuşlardı.

İkincisi: Yine vakit vakit Risale-i Nur talebelerinin arkalarında koşmakta devam eden mülhidler, hatt-ı Kur'an ile çocuk okuttuklarını bahane ederek Isparta'da müteveffa Mehmed Zühdü (Rahmetullahi Aleyh) ile Sava Karyesinden Hâfız Mehmed (Rahmetullahi Aleyh) ismindeki iki Risale-in Nur talebesine hücum etmişler. Nur dersini okuyan çocukları, bu iki kardeşimizin evlerinden alınan Risale-i Nur eczalarıyla birlikte mahkemeye sevkedilmiş. Merhum Mehmed Zühdü, para cezasıyla mahkûm edilmek istenilmiş. Neticede, merkezi Erbaa ve Tokat'ta vukua gelen ikinci bir korkunç zelzele ile Cenab-ı Hak, Risale-in Nur bir vesile-i def'-i bela olmakla şakirdlerine yardım ederek üstadlarının verdiği haberin sıhhatini tasdik etmek için o kardeşimizi beraet ettirmiş ve alınan bütün Risale-i Nur eczalarını kendilerine iade ettirmiştir.

Üçüncüsü ise: İçinde bulunduğumuz Denizli Hapishanesindeki musibetin başımıza gelmesine sebeb olan o münafıklar; rumi bin üçyüz ellidokuz (1359) senesinde tekrar başta sevgili Üstadımız olduğu halde, bize ve Risale-in Nur'a hücum ettiler. Bir kısmımızı Isparta'dan topladılar, bir kısmını Çivril'den Isparta'ya getirdiler, sevgili Üstadımızı da yalnız olarak Kastamonu'dan Isparta'ya sevkettiler. Daha başka vilayetlerden de arkadaşlarımız Isparta'ya getirilmişti. Ehl-i garazın iğfaline kapılan Isparta adliyesi, Risale-in Nur'un gayesi haricinde bulunan cephelerde, bizce manası olmayan ithamlar altında bizi sıkıyordu. Bilhâssa kıymetdar Üstadımızı daha çok tazyik ettikleri vakit, Üstadımıza lüzumlu lüzumsuz birçok sualler açan Isparta müddeiumumîsinin: "Bu belalar dediğin nedir?" diye olan sualine cevaben: Evet demiş, zındıklar eğer Risale-in Nur'a ve şakirdlerine ilişseler, yakında bekleyen belaların hareket-i arz suretiyle geleceğini söylemişti.

Daha sonra bizi Denizli'ye sevkettiler. Kastamonu, İstanbul, Ankara dâhil olmak üzere on vilayetten adliyelere sevkedilen yüzü mütecaviz Risale-i Nur talebelerinin bir kısmı bırakılmış, yetmiş kişiden ibaret olan bir diğer kısmı da Denizli'de "Medrese-i Yusufiye" namını alan hapiste bulunuyordu. Bizim bütün müracaatlarımıza sudan cevab veriliyor, sevgili Üstadımız daha çok tazyik ve sıkıntı içerisinde yaşattırılıyor; ufunetli, rutubetli, zulmetli, havasız bir yerde bütün bütün konuşmaktan ve temastan men'edilmek suretiyle haps-i münferidde azab çektiriliyordu.

İşte bu sıralarda Denizli zindanının bu dehşetli ızdırablarını geçirmekte idik. Allah'tan başka hiçbir istinadgâhları bulunmayan bu bîçarelerin bir kısmı Kastamonu'dan, diğer bir kısmı İnebolu'dan, diğer bir kısmı da İstanbul'dan henüz gelmemişlerdi. Şu vatanın her köşesinde hak ve hakikat için çırpınan ve saf kalbleriyle necatları için Rabb-ı Rahîmlerine iltica eden pek çok masumların semavatı delip geçen ve Arş-ür Rahman'a dayanan âhları boşa gitmedi. Allah-ü Zülcelal Hazretleri, o mübarek Üstadımızın Isparta'da söylediği gibi, masumları Cennet'e götüren, zalimleri Cehennem'e yuvarlayan dehşetli bir diğer zelzeleyi gönderdi. Karşısında Risale-in Nur müdafaa vaziyetinde bulunmamasından çok haneler harab oldu, çok insanlar enkaz altında ezildi, çokları sokak ortalarında kaldı. Henüz memleketlerinin hapishanelerinde bulunan kardeşlerimizden Kastamonu'dan Mehmed Feyzi ve Sadık ve Emin ve Hilmi ve İnebolu'dan Ahmed Nazif, Denizli Hapishanesine sevkedildiklerinde şu malûmatı verdiler:

"Zelzele tam gece saat sekizde başladı. Bütün arkadaşlar, Lâ ilahe İllallah zikrine devam ediyorduk. Zelzele bütün şiddetiyle devam etmekte idi. O sırada hatırımıza geldi: Risale-in Nur'u aşkla ve bir saik ile üç-beş defa şefaatçı ederek Cenab-ı Hak'tan halas istedik. Elhamdülillah, derhal sâkin oldu.

Kastamonu'da ise, o gece kal'adan kopan çok büyük bir taş, aşağıya yuvarlanarak bir haneyi ezmiş, birçok hanelerde

yarıklar, çıkıklıklar olmuş, birkaç ev çökmüş, hükûmet binası yarılmış, daha bunun gibi hasarat ve zayiat olmuş. Fakat zelzele her gün olmak suretiyle bir müddet devam etmiş. Tosya'da bin beşyüz ev harab olmuş, ölü ve yaralı mikdarı çok fazla imiş. Kargı ve Osmancık tamamen, Lâdik ve sair mahallerde zayiat fazla mikdarda imiş. İnebolu'da bir minarenin alemi eğrilmiş, ufak tefek çatlaklıklar olmuş, hasarat ve zayiat olmamış."

Ahmed Nazif, Emin, Sadık, Mehmed Feyzi

Üçüncü olan bu hareket-i arzdan sonra, yine Risale-in Nur'a ve talebelerine ve müellifine hücum eden ehl-i garazın sözünü dinleyen adliye, aynı tarzda bizi sıkmakta devam ediyordu. Zındıka tarafdarları, mübarek Üstadımızın ihbarları olan ve Risale-i Nur'un büyük kerametlerinden olup zelzeleler eliyle gelen beliyyelere ehemmiyet vermek istemiyorlardı. Risale-in Nur'un İlahî ve Kur'anî hakikatlarına karşı cephe alan bu zümrenin başına bir dördüncü tokat daha geldi.

Garibi şu ki, biz şubatın üçüncü günü mahkemeye çağrılmıştık. Izdırab ve elemleri içinde yüreklerimizi ağlatan hastalıklı haliyle kendisinden sorulan suallere cevab vermek için altmışbeş kadar talebesinin önünde ayağa kalkan mübarek Üstadımızın cevabları arasında "O zındıkların dünyaları başlarını yesin ve yiyecek!" kelimeleri, tekrar tekrar heyet-i hâkimenin yüzlerine karşı ağzından dökülüyordu. Birkaç defa mahkemeye gidip geldikten sonra, 7 Şubat 1944 tarihli İstanbul'da münteşir "Hemşehri" ismindeki bir gazete elime geçti. Gazete okumaya ve radyo dinlemeye hevesli olmamaklığımla beraber, "Yirminci asrın medenîleriyiz." diyerek bugünkü terakkiyat-ı beşeriyeyi kendilerinden bilen, Allah'ı unutan, âhirete inanmayan insanların başlarına Cenab-ı Hakk'ın, motorlu vasıtalar eliyle nasıl ateşler yağdırdığını, o münkirlerin dünkü cennet hayatlarının bugünkü cehennemî hâlât içinde nasıl geçmekte olduğunu bilmek ve Risale-in Nur'un bereketiyle Anadolu'yu bu dehşetli ateş yağmurundan nasıl muhafaza

etmekte olduğunu görmek ve şükretmek haletinden gelen bir merak ile bazı bu gibi havadisleri sorardım ve dinlerdim.

İşte bu gazetenin de harb boğuşmalarına ait resimlerine bakıyordum. Nazarıma çarpan büyük yazı ile yazılmış bir sütunda, Anadolu'nun yirmibir vilayetini sarsan ve şubatın birinci gününün gecesinde sabaha karşı herkes uykuda iken vukua gelen ve pek çok zayiata mal olan dehşetli bir zelzeleyi haber veriyordu. Derhal, şubatın üçünde mahkemede sevgili Üstadımızın heyet-i hâkimeye "Zındıkların dünyaları başlarını yesin ve yiyecek." diye tekrar tekrar söylediği sözleri hatırladım. "Eyvah!" dedim, "Risale-i Nur ıslah eder, ifsad etmez, imar eder, harab etmez; mes'ud eder, perişan etmez." diye söylerken, "Aksiyle bizi ve Risale-in Nur'u ittiham etmek, Hâlık'ın hoşuna gitmiyor." dedim.

İşte merkezi Gerede, Bolu ve Düzce olan bu kanlı zelzele, Risale-in Nur'un dördüncü bir kerameti idi. Bu gazete şu malûmatı veriyor: Ankara, Bolu, Zonguldak, Çankırı ve İzmit vilayetlerinde fazla kayıplar varmış. Gerede'de ikibin ev yıkılmış, yıkılmayan evler de oturulmayacak derecede harab olmuş, binden fazla ölü varmış, enkaz altından mütemadiyen ölü çıkartılıyormuş. Düzce'de zarar çokmuş, ölü ve yaralıların mikdarı malûm değilmiş. Ankara'da yüz üç ölü ve bir o kadar da yaralı varmış. Bine yakın ev yıkılmış. Debbağhane'de iki ev çökmüş, bazı köylerde sarsıntıyı müteakib yangınlar olmuş. İlk sarsıntı çok kuvvetli olmuş, sarsıntıyı yer altından gelen bir takım gürültüler takib etmiş. Bolu'dan ve diğer yerlerin köylerinden bir hafta geçtiği halde henüz malûmat alınamıyormuş. Diğer bir yerde ikiyüz ev yıkılmış, onbir ölü varmış. Bolu ile telgraf ve telefon hatları kesilmiş, zelzele mıntıkasında şiddetli bir kar fırtınası hüküm sürüyormuş. İzmit'te zelzele olurken şimşekler çakmış, şehir birkaç sâniye aydınlık içinde kalmış. Birçok yerlerde halk çırılçıplak sokaklara fırlamış. Dünyanın bütün rasathaneleri bu büyük Anadolu zelzelesini kaydetmiş. Bir İngiliz rasathanesi sarsıntının çok harab edici olduğunu

bildirmiştir. Sinop'da aynı günde çok korkunç bir fırtına olmuş, gökgürültüleri ve şimşeklerle gittikçe şiddetini artırmıştır.

Daha sonra başka bir gazetede, tamamlayıcı ve hayret verici şu malûmatları gördüm: Zelzeleden evvel kediler, köpekler üçer beşer olarak toplanmışlar, düşünceli, hüzünlü gibi alık alık birbirine bakarak bir müddet beraber oturmuşlar, sonra dağılmışlar. Gerek zelzele olurken ve gerekse olmadan evvel veya olduktan sonra da bu hayvanlardan hiçbiri görülmemiş; kasabalardan uzaklaşarak kırlara gitmişler. Bir garibi de şu ki: Bu hayvanlar isyanımızdan mütevellid olarak başımıza gelecek felâketleri lisan-ı halleriyle haber verdiklerini yazıyorlar da biz anlamıyoruz diyerek taaccüb ediyorlar.

İşte Üstadımız Bedîüzzaman uzun senelerden beri "Zındıklar Risale-i Nur'a dokunmasınlar ve şakirdlerine ilişmesinler. Eğer dokunurlar ve ilişirlerse yakından bekleyen felâketler, onları yüz defa pişman edecek." diye Risale-in Nur ile haber verdiği yüzler hâdisat içinde işte zelzele eliyle doğruluğunu imza ederek gelen dört hakikatlı felâket daha... Cenab-ı Hak bize ve Risale-in Nur'a taarruz edenlerin kalblerine iman ve başlarına hakikatı görecek akıl ihsan etsin. Bizi bu zindanlardan, onları da bu felâketlerden kurtarsın, âmîn!

Mevkuf
Hüsrev

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ
اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَكَاتُهُ

Aziz, sıddık kardeşlerim!

Şimdiye kadar gizli münafıklar, Risale-i Nur'a kanunla, adliye ile ve asayiş ve idare noktasından hükûmetin bazı erkânını iğfal edip tecavüz ediyorlardı. Biz müsbet hareket ettiğimiz için, mecburiyet olduğu zaman tedafüî vaziyetinde idik. Şimdi plânları akîm kaldı. Bilakis tecavüzleri Risale-i Nur'un dairesini genişlettirdi. Bu defa yeni hurufla Asâ-yı

Musa'yı tab'etmek niyetimiz, ihtiyarımız olmadığı halde, tecavüz vaziyeti Risale-i Nur'a veriliyor gibidir. Bu hâdisenin ehemmiyetli bir hikmeti şu olmak gerektir:

Risale-i Nur bu mübarek vatanın manevî bir halaskârı olmak cihetiyle şimdi iki dehşetli manevî belayı def'etmek için matbuat âlemiyle tezahüre başlamak, ders vermek zamanı geldi veya gelecek gibidir zannederim.

O dehşetli beladan birisi: Hristiyan dinini mağlub eden ve anarşiliği yetiştiren şimalde çıkan dehşetli dinsizlik cereyanı, bu vatanı manevî istilasına karşı Risale-in Nur, sedd-i Zülkarneyn gibi bir sedd-i Kur'anî vazifesini görebilir. Ve âlem-i İslâmın bu mübarek vatanın ahalisine karşı pek şiddetli itiraz ve ittihamlarını izale etmek için matbuat lisanıyla konuşmak lâzım gelmiş diye kalbime ihtar edildi.

Ben dünyanın halini bilmiyorum, fakat Avrupa'da istilakârane hükmeden ve edyan-ı semaviyeye dayanmayan dehşetli cereyanın istilasına karşı Risale-i Nur hakikatları bir kal'a olduğu gibi; âlem-i İslâmın ve Asya kıt'asının hal-i hazırdaki itiraz ve ittihamını izale ve eskideki muhabbet ve uhuvvetini iade etmeğe vesile olan bir mu'cize-i Kur'aniyedir. Bu memleketin vatanperver siyasîleri çabuk aklını başına alıp Risale-i Nur'u tab'ederek resmî neşretmeleri lâzımdır ki, bu iki belaya karşı siper olsun.

Acaba bu yirmi sene zarfında iman-ı tahkikîyi pek kuvvetli bir surette bu vatanda neşreden Risale-i Nur olmasaydı, bu dehşetli asırda acib inkılab ve infilâklarda bu mübarek vatan, Kur'anını, imanını dehşetli sadmelerden tam muhafaza edebilir miydi? Her ne ise... Risale-i Nur'a, daha vatana, idareye zararı dokunmak bahanesiyle tecavüz edilmez, daha kimseyi o bahane ile inandıramazlar. Fakat cepheyi değiştirip, din perdesi altında bazı safdil hocaları veya bid'a tarafdarı veya enaniyetli sofi-meşreblileri bazı kurnazlıklarla Risale-i Nur'a karşı -iki sene evvel İstanbul'da ve Denizli civarında olduğu gibi- istimal etmek ve Risale-i Nur'a ve şakirdlerine ayrı bir cephede tecavüz etmeğe münafıklar çabalıyorlar. İnşâallah muvaffak olamazlar.

Risale-i Nur şakirdleri, tam ihtiyatla beraber, bir taarruz olduğu vakitte münakaşa etmesinler, aldırmasınlar. Aldanan ehl-i ilim ve imansa, dost olsunlar. “Biz size ilişmiyoruz, siz de bize ilişmeyiniz. Biz ehl-i imanla kardeşiz.” deyip yatıştırsınlar.

Sâniyen: Mübareklerin pehlivanı hem Abdurrahman, hem Lütfü, hem Büyük Hâfız Ali manalarını taşıyan büyük ruhlu Küçük Ali kardeşimiz bir sual soruyor. Halbuki o sualin cevabı Risale-i Nur’da yüz yerde var. “Risale-i Nur’un erkân-ı imaniye hakkında bu derece kesretli tahşidatı ne içindir? Bir ümmi mü’minin imanı büyük bir velinin imanı gibidir, diye eski hocalar bize ders vermişler?” diyor.

Elcevab: Başta Âyet-ül Kübra meratib-i imaniye bahislerinde ve âhire yakın müceddid-i elf-i sâni İmam-ı Rabbanî beyanı ve hükmü ki: “Bütün tarîkatların müntehası ve en büyük maksadları, hakaik-i imaniyenin inkişafıdır. Ve bir mes’ele-i imaniyenin kat’iyyetle vuzuhu, bin kerametlerden ve keşfiyatlardan daha iyidir.” ve Âyet-ül Kübra’nın en âhirdeki ve Lâhika’dan alınan o mektubun parçası ve tamamının beyanatı cevab olduğu gibi, Meyve Risalesi’nin tekrarat-ı Kur’aniye hakkında Onuncu Mes’elesi, tevhid ve iman rükünleri hakkında tekrarlı ve kesretli tahşidat-ı Kur’aniyenin hikmeti, aynen bitamamiha onun hakikî tefsiri olan Risale-i Nur’da cereyan etmesi de cevabdır.

Hem imanın tahkikî ve taklidî ve icmalî ve tafsilî ve imanın bütün tehacümata ve vesvese ve şübhelere karşı dayanıp sarsılmamasını beyan eden Risale-i Nur parçalarının izahatı, büyük ruhlu Küçük Ali’nin mektubuna öyle bir cevabdır ki, bize hiçbir ihtiyaç bırakmıyor.

İkinci Cihet: İman, yalnız icmalî ve taklidî bir tasdike münhasır değil. Bir çekirdekten, tâ büyük hurma ağacına kadar ve eldeki âyinede görünen misalî güneşten tâ deniz yüzündeki aksine, tâ güneşe kadar mertebeleri ve inkişafları olduğu gibi; imanın o derece kesretli hakikatları var ki, binbir esma-i İlahiye ve sair erkân-ı imaniyenin kâinat

hakikatlarıyla alâkadar çok hakikatları var ki: “Bütün ilimlerin ve marifetlerin ve kemalât-ı insaniyenin en büyüğü imandır ve iman-ı tahkikîden gelen tafsilli ve bürhanlı marifet-i kudsiyedir.” diye ehl-i hakikat ittifak etmişler.

Evet iman-ı taklidî, çabuk şübhelere mağlub olur. Ondan çok kuvvetli ve çok geniş olan iman-ı tahkikîde pek çok meratib var. O meratiblerden ilmelyakîn mertebesi, çok bürhanlarının kuvvetleriyle binler şübhelere karşı dayanır. Halbuki taklidî iman bir şübheye karşı bazan mağlub olur.

Hem iman-ı tahkikînin bir mertebesi de aynelyakîn derecesidir ki, pek çok mertebeleri var. Belki esma-i İlahiye adedince tezahür dereceleri var. Bütün kâinatı bir Kur’an gibi okuyabilecek derecesine gelir. Hem bir mertebesi de hakkalyakîndir. Onun da çok mertebeleri var. Böyle imanlı zâtlara şübehat orduları hücum da etse, bir halt edemez. Ve ülema-i İlm-i Kelâm’ın binler cild kitabları, akla ve mantığa istinaden te’lif edilip, yalnız o marifet-i imaniyenin bürhanlı ve aklî bir yolunu göstermişler. Ve ehl-i hakikatın yüzer kitabları keşfe, zevke istinaden o marifet-i imaniyeyi daha başka bir cihette izhar etmişler. Fakat Kur’anın mu’cizekâr cadde-i kübrası, gösterdiği hakaik-i imaniye ve marifet-i kudsiye; o ülema ve evliyanın pek çok fevkinde bir kuvvet ve yüksekliktedir. İşte Risale-i Nur bu câmi’ ve küllî ve yüksek marifet caddesini tefsir edip, bin seneden beri Kur’an aleyhine ve İslâmiyet ve insaniyet zararına ve adem âlemleri hesabına tahribatçı küllî cereyanlara karşı Kur’an ve iman namına mukabele ediyor, müdafaa ediyor. Elbette hadsiz tahşidata ihtiyacı vardır ki, o hadsiz düşmanlara karşı dayanıp ehl-i imanın imanını muhafazasına Kur’an nuruyla vesile olsun. Hadîs-i Şerif’te vardır ki: “Bir adam seninle imana gelmesi, sana sahra dolusu kırmızı koyunlardan daha hayırlıdır.” “Bazan bir saat tefekkür, bir sene ibadetten daha hayırlı olur.” Hattâ Nakşîlerin hafî zikre verdiği büyük ehemmiyet, bu nevi tefekküre yetişmek içindir. Umum kardeşlerime birer birer selâm ve dua ediyoruz.

اَلْبَاقِى هُوَ الْبَاقِى

Kardeşiniz
Said Nursî

* * *

[Risale-i Nur'un has şakirdlerinden ve ehemmiyetli eski muallimlerden ve imanı kuvvetli olan büyük muallimleri temsil eden Hasan Feyzi'nin Sikke-i Tasdik-i Gaybî'den aldığı bir ilhamla Risale-i Nur hakkında ve o nurun menbaı ve esası olan Nur-u Muhammedî (A.S.M.) ve hakikat-ı Kur'an ve sırr-ı iman tarifinde bu kasideyi yazmış.]

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

يُرِيدُونَ لِيُطْفِؤُا نُورَ اللّٰهِ بِاَفْوَاهِهِمْ وَاللّٰهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ

Ahmed yaratılmış o büyük Nur-u Ehad'den
Her zerrede nurdur, o ezelden hem ebedden
Bir nur ki odur hem yüce hem lâ-yetenahî
Ol Fahr-i Cihan Hazret-i Mahbub-u İlahî
Parlattı cihanı bu güzel Nur-u Muhammed (A.S.M.)
Halkolmasa, olmaz idi bir zerre ve bir ferd
Ol nuru ânın, her yeri her zerreyi sarmış
Baştan başa her dem bu kesif zulmeti yarmış
Bir nur ki odur sade ve hem lâ-yetezelzel
Âri ve berî cümleden üstün ve mükemmel
Bir nur ki bütün zerrede o nümayan
Bir nur ki verir kalblere hem aşk ile iman
Bir nur ki eğer olmasa ol nur hele bir an
Baştan başa zulmette kalır hem de bu ekvan
Bir nur ki değil öyle muhat, hem dahi mahsur
Bir nur ki eder kalbi de pür-nur, çeşmi de pür-nur
Bir lem'adır andan, şu büyük şems ve kamerler
Hep işte o nurdan bu acaib koca âlem
Halk oldu o nurdan yine Cennet'le Cehennem
Şekk yok ki o nurdur okunan Hazret-i Kur'an
Ol nur-u ezel hem sebeb-i hilkat-i insan
Her şeye odur mebde' ve asıl ve esas hem
Ondan görünür nev'-i beşer böyle mükerrem
Bir zerre değil, bahr-i muhit o bahr-i münirden
Hem nasıl beşer hiç kalıyor hepsi de birden

Şekk yok ki cihan, katre-i nurundan o nurun
Şekk yok ki bu can, zerre-i nurundan o nurun
Sönsün diye üflense, o derya gibi kaynar
Söndürmeğe hem kimde aceb zerre mecal var
Söndürmeğe kalkmıştı asırlar dolu küffar
Kahreyledi her hepsini ol Hazret-i Kahhar
Hep sönmüş asırlar, yanıyor sönmeden ol
Tarihe sorun, kimdir o nur, hem kim imiş menfur
Alnında yanan Nur-u Muhammed’di Halil’in
Yetmezdi gücü, bakmağa her çeşm-i alîlin
Görseydi Resul’ün o güzel nurunu, Nemrud
Yakmazdı o dem, nârını ol kâfir-i matrud
Bir sivrisinek öldürüyor o şah-ı cihanı (!)
Atmıştı Halil’i ateşe çünki o câni
Bir perde açıp söyledi Hak gizli kelâmdan
Ol ateşe bahseyledi hem berd ü selâmdan
“Dostum ve Resulüm yüce İbrahim’i ey nâr
At âdetini, yakma bugün, sen onu zinhar!”
Bir gizli hitab geldi de ol dem yine Hak’tan
Bir abd-i mükerrem dahi kurtuldu bıçaktan
Ol nurdan için Yunus’u hıfzeyledi ol hut
Ol nur ile kahreyledi hem kavmini ol Lut
Ol hüsn-ü cemal, eyledi âlemleri hayran
Nerden onu bulmuş, acaba Yusuf-u Ken’an
Hikmet nedir, ol derdlere sabreyledi Eyyüb
Hem sırrı nedir, Yusuf için ağladı Ya’kub
Öldükçe dirildikçe neden duymadı bir his
Ol namlı nebi, şanlı şehid Hazret-i Cercis
Hasretle neden ağladılar Âdem ve Havva
Kimdendi bu yıllarca süren koskoca dava
Hem âh, neden terkedilip Ravza-i Cennet
Bir dâr-ı karar oldu neden âlem-i mihnet
Nur şehri olan Tûr’da o dem Hazret-i Musa
Esrar-ı kelâm hep çözülüp buldu tecella
Bir parça Zebur’dan okusa Hazret-i Davud
Başlardı hemen sanki büyük mahşer-i mev’ud

Bilmem ki neden, yel ve sular hep onu dinler
Bilmem ki neden, hep işiten âh! diye inler
Mahluku bütün kendine râmetti Süleyman
Nerdendi bu kuvvet, ona kimdendi bu ferman
Yellerle uçan şanlı büyük taht-ı mukaddes
Esrar-ı ezelden o da duymuş yine bir ses
Ol hangi acib sır ki, çıkar göklere İsa
Kimdir çekilen çarmıha, kimdir yine Yuda
Nur derdi için tahtını terkeyledi Edhem
Bir başkasının tahtı olur derdine merhem
Çok şahs-ı veli, nur ile hem etti kanaat
Çok şahs-ı denî, nur ile hem buldu keramet
Her hepsi de pervanesi, üftadesi nurun
Her hepsi muamma, gücü yetmez bu şuurun
Şakk etti Kamer, Fahr-i Beşer, ol yüce Server
Her yerde ve her anda onun nuru muzaffer
Kur'andı kavli, nurdu yolu, ümmeti mutlu
Ümmet olanın kalbi bütün nur ile doldu
Çekmezdi keder, ol sözü cevher, özü kevser
Ol Sure-i Kevser, dedi a'dasına "ebter!"
Ol Şems-i Ezel'den kaçınan ol kuru başlar
Gayya-i Cehennem'de bütün yakmış ateşler
Bitmişti nefes, çıkmadı ses, bıktı da herkes
Ol nura varıp baş eğerek hep dediler pes
İdraki olan kafile ayrıldı Kureyş'ten
Feyz almak için doğmuş olan şanlı güneşten
Ol kevser-i Ahmed'den içip herbiri tas tas
Olmuştu o gün sanki mücella birer elmas
Ol başlara taç, derde ilâç, mürşid-i âlem
Eylerdi nazar bunlara nuruyla demadem
Bunlardı o a'dayı boğan bir alay arslan
Hak uğruna, nur uğruna olmuş çoğu kurban
Bunlardan o gün ehl-i nifak cümle kaçardı
Müşrik ise, ol aklı anın kalmaz uçardı
Bunlardı o Peygamberin ashabı ve âli
Dünyada ve ukbada da hem şanları âlî

Tavsif ediyor bunları hep şöylece Kur’an:
Sulh vakti koyun, kavgada kükrek birer arslan
Hep yüzleri pâk, sözleri hak, yolları haktı
Merkebleri yeller gibi Düldül’dü, Burak’tı
Bir cezbe-i “Yâ Hayy!” ile seller gibi aktı
A’daya varıp herbiri şimşek gibi çaktı
Bunlardı o gün halka-i tevhidi kuranlar
Bunlardı o gün baltalayıp küfrü kıranlar
Bunlardı mübarek yüce cem’iyet-i şûra
Bunlardı o nurdan dizilen halka-i kübra
Bunlardı alan Suriye, Irak, ülke-i Kisra
Bunlarla ziyadar o karanlık koca sahra
Bunlardı veren hasta, alîl gözlere bir fer
Bunlardı o tarihe geçen şanlı gazanfer
Her hepsi de bir zerre-i nuru o Habib’in
Her an görünür gözlere ondan nice yüzbin
Nur altına girmiş bulunan türlü cemaat
Hem buldu beka, hem de bütün gördü adalet
Derhal açılıp gökyüzü hem parladı ol nurdan gelen Risale-in Nur
Hallak-ı Rahîm eyledi mahlukunu mesrur
Zulmet dağılıp başladı bir yepyeni gündüz
Bir neş’e duyup sustu biraz ağlayan o göz
Bir dem bile düşmezken onun âhı dilinden
Kurtuldu, yazık dertli beşer derdin elinden
Ol taze güneş, ülkeye serptikçe ışıklar
Hep şâd olacak, şevk bulacak kalbi kırıklar
Her kalbe sürur, her göze nur doldu bu günden
Bir müjde verir sanki o bir şanlı düğünden
Arzeyleyelim ol yüce Allah’a şükürler
Kalkar bu kahr, cehl ü dalal, şirk ü küfürler
Ol nur-u Hüda saldı ziya, kalbe safa hem
Gösterdi beka, göçtü fena, buldu vefa hem
Çıkmıştı şakî, geldi nakî gördü adavet
Eylerdi nefiy, oldu hafî nur-u hidayet
Fışkırdı Risale-i Nur, ufuktan nur-u Risalet

Ol nur-u Risalet verecek emn ü adalet
Allah'a şükür, kalkmada hep cümle karanlık
Allah'a şükür, dolmada hep kalbe ferahlık
Allah'a şükür, işte bugün perde açıldı
Âlemlere artık yine bir neş'e saçıldı
Artık bu sönük canlara can üfledi canan
Artık bu gönül derdine ol eyledi derman
Bir fasl-ı bahar başladı illerde bu günden
Bir sohbet-i gül başladı dillerde bu günden
Benden bana ben gitmek için Risale-i Nur diye koştum
Nur derdine düştüm de denizler gibi coştum
Bir zerrecik olsun bulayım der de ararken
Düştüm yine derya gibi bir nura bugün ben
Verdim ona ben gönlümü baştan başa artık
Maşukum odur şimdi benim, ben ona âşık
Ol nur-u ezel hem kararan kalblere lâyık
Ol nurdan alır feyzini hem cümle halâyık
Kahreyledi ol zulmeti Risale-i Nur'a akanlar
Nur kahrına uğrar, ona hasmane bakanlar
Küfrün bütün alayı hücum etse de ey nur
Etmez seni dûr, kendi olur belki de makhur
Sensin yine hazır, yine sensin bize nâzır
Ey nur-u Rahîm, ey ebedî bir cilve-i kudret-i Fâtır
Bir neş'e duyurdun imanla sırr-ı ezelden
Bir müjde getirdin bize ol namlı güzelden
Madem ki içirdin bize ol âb-ı hayattan
Bir zerre kadar kalmadı havf şimdi memattan
Hasret yaşadık nuruna yıllarca bütün biz
Masum ve alîl, türlü bela çekti sebebsiz
Yıllarca akan, kan dolu gözyaşları dinsin
Zalim yere batsın, o zulüm bir yere sinsin
Yıllarca, asırlarca bu nurun yine yansın
Öksüz ve yetim, dul ve alîl hepsi de kansın
Ey nur gülü, nur çehreni öpsem dudağından
Kalb bahçesinin kalbine diksem budağından
Her dem kokarak hem o güzel rayihasından

Çıksam yine ben âlem-i fâni tasasından
Nur güllerin açsın, yine miskler gibi tütsün
Sinemde bu can bülbülü tevhid ile ötsün
Sensin bize bir neş’e veren ol gül-ü hâlis
Sensin bize hem cümleden a’lâ, dahi muhlis
Ey Nur-u Risalet’ten gelen bir bürhan-ı Kur’an
Ey sırr-ı Furkan’dan çıkan hüccet-i iman
Sendin bize matlub, yine sendin bize mev’ud
Sayende bugün herkes olur zinde ve mes’ud
Her an seni bekler ve sayıklardı bu dünya
Hak kendini gösterdi, bugün bitti o rü’ya
Bin üçyüz senedir toprağa dönmüş nice milyar
Mü’min ve muvahhid seni gözlerdi hep ey yâr
Her hepsi de senden yana söylerdi kelâmı
Her hepsi de her an sana eylerdi selâmı
Nur çehreni açsan, atarak perdeyi yüzden
Söyler bana ruhum yine مَا ازْدَدْتُ يَقِينًا
Vallah, ezelden bunu ben eyledim ezber
Risale-in Nur’dur vallah o son müceddid-i ekber
Yüzlerce sened, hem nice yüzlerce işaret
Eyler bu mukaddes koca davaya şehadet
En başta gelen şahid-i adl Hazret-i Kur’an
Göstermiş ayânen otuzüç yerde o bürhan
يَا مُدْرِكًا nin kalbine gömmüş Esedullah
Çok sır ki, bilenler oluyor hep sana âgâh
كُنْ قَادِرِىَّ الْوَقْتِ demiş ol pîr-i muazzam
Binlerce veli hem yine yapmış buna bin zam
Mu’cizdir o söz, haktır o öz, görmedi her göz
Artık bu muammaları gel sen bize bir çöz
Altıncı Söz’ün aldı bütün fiil ü sıfâtı
Verdim de arındım ona hem zât u hayatı
Müflis ve fakir bekliyorum şimdi kapında
Tevhide eriştir beni, gel varını sun da
Ben ben diye, yazdımsa da sensin yine ol ben
Hiçten ne çıkar, hem bana benlik yine senden
Afvet beni ey afvı büyük, lütfu büyük Risale-in Nur

Bir dem bile hem eyleme senden beni ya Rabbena mehcur
Nur aşkına, Hak aşkına, dost aşkına ey nur
Nurunla ve sırrınla bugün kıl bizi mesrur
Ey Nur-u Ezel'den gelen Nur-u Muhammed (A.S.M.)
Ey sırr-ı imandan gelen nur-u müebbed
Binlerce yetimin duyulan âhını bir kes
Sarsar o büyük arşı da vallah bu çıkan ses
Vallah cemilsin, yeter artık bu celalin
Göster bize ey Nur-u Muhammed, bir kerre cemalin
Dergâhını aç, et bize ihsan, yine ey nur-u Risalet
Biz dertli kuluz, kıl bize derman, yine ey nur-u hakikat
Emmare olan nefsimizin emrine uyduk
Ver bizlere sen nur ile îkan, yine ey Nur-u Kur'an
Hırs ateşi sönsün de gönül gülşene dönsün
Saç nurunu, hem feyzini her an, yine ey nur-u iman
Sen nur-u Bedî', Nur-u Rahîm'sin bize lütfet
Hep isteğimiz aşk ile iman, yine ey Nur-u İlahî
Dinin çekilip, dev gibi saldırmada vahşet
Rahm et, bizi garketmeye tufan, yine ey Nur-u Rahmanî
Pür-nura boyansın bütün âfâkı cihanın
Her yerde okunsun da bu Kur'an, yine ey Nur-u Sübhanî
Mahbubuna uyduk, hepimiz ümmeti olduk
Ağlatma yeter, et bizi handan, yine Ey Nur-u Rabbanî
Ol Ravza-i Pâk-i Ahmed'i (A.S.M.) göster bize bir dem
Artık olalım hep ona kurban, yine Ey Nur-u Samedanî
İslâm'a zafer ver, bizi kurtar, bizi güldür
A'damızı et hâk ile yeksan, yine ey Nur-u Furkanî
Her belde-i İslâm ile, olsun bu yeşil yurd
Tâ haşre kadar cennet-i canan, yine ey Nur-u imanî
Ol Fahr-i Cihan, Âl-i Abâ hakkı için hem ya Rab
Hıfzet bizi âfât u beladan ya Nur-el Envâr bihakkı ismike-n Nur!
اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَكَاتُهُ
وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
Mübarek Üstadım Efendim!

O büyük ve güzel has nurunun bu fakir ve bîçâre talebenize bu vâdide ve bu şekilde olan ihsan ve ikramatını aynen huzur-u irfanınıza sunuyor ve bu vesile ile mübarek ellerinizi ve dâmen-i pâkinizi bir daha öpmek şerefiyle müşerref oluyorum, kabul buyurulmasını Hazretinizden istirham ederim efendim.

Âciz ve bîçare talebeniz
Hasan Feyzi

رَحِمَهُ اللّٰهُ بِعَدَدِ حُرُوفِ رَسَائِلِ الْمَكْتُوبَةِ و الْمَقْرُوئَةِ آمِينَ

* * *

Yirmisekizinci Mektub'dan Yedinci Mes'ele

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

قُلْ بِفَضْلِ اللّٰهِ وَبِرَحْمَتِهِ فَبِذٰلِكَ فَلْيَفْرَحُوا هُوَ خَيْرٌ مِمَّا يَجْمَعُونَ

Şu mes'ele "Yedi İşaret"tir.

Evvelâ tahdis-i nimet suretinde birkaç sırr-ı inayeti izhar eden "Yedi Sebeb"i beyan ederiz:

Birinci Sebeb: Eski Harb-i Umumî'den evvel ve evâilinde, bir vakıa-i sadıkada görüyorum ki: Ararat Dağı denilen meşhur Ağrı Dağı'nın altındayım. Birden o dağ, müdhiş infilâk etti. Dağlar gibi parçaları, dünyanın her tarafına dağıttı. O dehşet içinde baktım ki, merhum vâlidem yanımdadır. Dedim: "Ana korkma! Cenab-ı Hakk'ın emridir; o Rahîm'dir ve Hakîm'dir." Birden o halette iken, baktım ki mühim bir zât, bana âmirane diyor ki: "İ'caz-ı Kur'anı beyan et." Uyandım, anladım ki: Bir büyük infilâk olacak. O infilâk ve inkılabdan sonra, Kur'an etrafındaki surlar kırılacak. Doğrudan doğruya Kur'an kendi kendini müdafaa edecek. Ve Kur'ana hücum edilecek, i'cazı onun çelik bir zırhı olacak. Ve şu i'cazın bir nev'i şu zamanda izharına, haddimin fevkınde olarak, benim gibi bir adam namzed olacak ve namzed olduğumu anladım.

Madem i'caz-ı Kur'anı bir derece beyan, Sözler'le oldu. Elbette o i'cazın hesabına geçen ve onun reşehatı ve berekâtı nev'inden olan hizmetimizdeki inayatı izhar etmek, i'caza yardımdır ve izhar etmek gerektir.

İkinci Sebeb: Madem Kur'an-ı Hakîm mürşidimizdir, üstadımızdır, imamımızdır, herbir âdâbda rehberimizdir; O, kendi kendini medhediyor. Biz de onun dersine ittibaan, onun tefsirini medhedeceğiz.

Hem madem yazılan Sözler onun bir nevi tefsiridir ve o risalelerdeki hakaik ise, Kur'anın malıdır ve hakikatlarıdır. Ve

madem Kur'an-ı Hakîm ekser surelerde, hususan الر larda حم lerde kendi kendini kemal-i haşmetle gösteriyor, kemalâtını söylüyor, lâyık olduğu medhi kendi kendine ediyor. Elbette Sözlere in'ikas etmiş Kur'an-ı Hakîm'in lemaat-ı i'caziyesinden ve o hizmetin makbuliyetine alâmet olan inayat-ı Rabbaniyenin izharına mükellefiz. Çünki o üstadımız öyle eder ve öyle ders verir.

Üçüncü Sebeb: Sözler hakkında tevazu suretinde demiyorum; belki bir hakikatı beyan etmek için derim ki: Sözler'deki hakaik ve kemalât, benim değil Kur'anındır ve Kur'andan tereşşuh etmiştir. Hattâ Onuncu Söz, yüzer âyât-ı Kur'aniyeden süzülmüş bazı katarattır. Sair risaleler dahi umumen öyledir. Madem ben öyle biliyorum ve madem ben fâniyim, gideceğim; elbette bâki olacak birşey ve bir eser, benimle bağlanmamak gerektir ve bağlanmamalı. Ve madem ehl-i dalalet ve tuğyan, işlerine gelmeyen bir eseri, eser sahibini çürütmekle eseri çürütmek âdetleridir; elbette sema-yı Kur'anın yıldızlarıyla bağlanan risaleler, benim gibi çok itirazata ve tenkidata medar olabilen ve sukut edebilen çürük bir direk ile bağlanmamalı. Hem madem örf-i nâsta, bir eserdeki mezaya, o eserin masdarı ve menba'ı zannettikleri müellifinin etvarında aranılıyor ve bu örfe göre, o hakaik-i âliyeyi ve o cevahir-i galiyeyi kendim gibi bir müflise ve onların binde birini kendinde gösteremeyen şahsıma mal etmek, hakikata karşı büyük bir haksızlık olduğu için risaleler kendi malım değil, Kur'anın malı olarak, Kur'anın reşehat-ı meziyatına mazhar olduklarını izhar etmeye mecburum. Evet lezzetli üzüm salkımlarının hâsiyetleri, kuru çubuğunda aranılmaz. İşte ben de öyle bir kuru çubuk hükmündeyim.

Dördüncü Sebeb: Bazan tevazu', küfran-ı nimeti istilzam ediyor; belki küfran-ı nimet olur. Bazan da tahdis-i nimet, iftihar olur. İkisi de zarardır. Bunun çare-i yegânesi; ne küfran-ı nimet çıksın, ne de iftihar olsun. Meziyet ve kemalâtları ikrar edip, fakat temellük etmeyerek, Mün'im-i Hakikî'nin eser-i in'amı olarak göstermektir. Meselâ: Nasılki

murassa' ve müzeyyen bir elbise-i fahireyi biri sana giydirse ve onunla çok güzelleşsen, halk sana dese: "Mâşâallah çok güzelsin, çok güzelleştin." Eğer sen tevazukârane desen: "Hâşâ!.. Ben neyim, hiç. Bu nedir, nerede güzellik?" O vakit küfran-ı nimet olur ve hulleyi sana giydiren mahir san'atkâra karşı hürmetsizlik olur. Eğer müftehirane desen: "Evet ben çok güzelim, benim gibi güzel nerede var, benim gibi birini gösteriniz." O vakit, mağrurane bir fahrdir.

İşte fahirden, küfrandan kurtulmak için demeli ki: "Evet ben güzelleştim, fakat güzellik libasındır ve dolayısıyla libası bana giydirenindir, benim değildir."

İşte bunun gibi, ben de sesim yetişse, bütün Küre-i Arz'a bağırarak derim ki: Sözler çok güzeldirler, hakikattırlar; fakat benim değiller, Kur'an-ı Kerim'in hakaikinden telemmu' etmiş şualardır.

وَ مَا مَدَحْتُ مُحَمَّدًا بِمَقَالَتِى ❊ وَ لكِنْ مَدَحْتُ مَقَالَتِى بِمُحَمَّدٍ

düsturuyla derim ki:

وَ مَا مَدَحْتُ الْقُرْآنَ بِكَلِمَاتِى ❊ وَ لكِنْ مَدَحْتُ كَلِمَاتِى بِالْقُرْآنِ

yani: "Kur'anın hakaik-i i'cazını ben güzelleştiremedim, güzel gösteremedim; belki Kur'anın güzel hakikatları, benim tabiratlarımı da güzelleştirdi, ulvîleştirdi." Madem böyledir; hakaik-i Kur'anın güzelliği namına, Sözler namındaki âyinelerinin güzelliklerini ve o âyinedarlığa terettüb eden inayat-ı İlahiyeyi izhar etmek, makbul bir tahdis-i nimettir.

Beşinci Sebeb: Çok zaman evvel bir ehl-i velayetten işittim ki; o zât, eski velilerin gaybî işaretlerinden istihrac etmiş ve kanaatı gelmiş ki: "Şark tarafından bir nur zuhur edecek, bid'alar zulümatını dağıtacak." Ben, böyle bir nurun zuhuruna çok intizar ettim ve ediyorum. Fakat çiçekler baharda gelir. Öyle ise o kudsî çiçeklere zemin hazır etmek lâzım gelir. Ve anladık ki, bu hizmetimizle o nuranî zâtlara zemin ihzar ediyoruz. Madem kendimize ait değil, elbette Sözler namındaki nurlara ait olan inayat-ı İlahiyeyi beyan etmekte medar-ı fahr ve gurur olamaz; belki medar-ı hamd ve şükür ve tahdis-i nimet olur.

Altıncı Sebeb: Sözler'in te'lifi vasıtasıyla Kur'anî olan hizmetimize bir mükâfat-ı âcile ve bir vasıta-i teşvik olan inayat-ı Rabbaniye, bir muvaffakıyettir. Muvaffakıyet ise, izhar edilir. Muvaffakıyetten geçse; olsa olsa bir ikram-ı İlahî olur. İkram-ı İlahî ise, izharı bir şükr-ü manevîdir. Ondan dahi geçse, olsa olsa hiç ihtiyarımız karışmadan bir keramet-i Kur'aniye olur. Biz mazhar olmuşuz. Bu nevi ihtiyarsız ve habersiz gelen bir kerametin izharı, zararsızdır. Eğer âdi keramatın fevkıne çıksa, o vakit olsa olsa Kur'anın i'caz-ı manevîsinin şu'leleri olur. Madem i'caz izhar edilir, elbette i'caza yardım edenin dahi izharı i'caz hesabına geçer; hiç medar-ı fahr u gurur olamaz, belki medar-ı hamd ü şükrandır.

Yedinci Sebeb: Nev'-i insanın yüzde sekseni ehl-i tahkik değildir ki, hakikata nüfuz etsin ve hakikatı hakikat tanıyıp kabul etsin. Belki surete, hüsn-ü zanna binaen, makbul ve mutemed insanlardan işittikleri mesaili takliden kabul ederler. Hattâ kuvvetli bir hakikatı, zaîf bir adamın elinde zaîf görür ve kıymetsiz bir mes'eleyi, kıymetdar bir adamın elinde görse, kıymetdar telakki eder. İşte ona binaen, benim gibi zaîf ve kıymetsiz bir bîçarenin elindeki hakaik-i imaniye ve Kur'aniyenin kıymetini, ekser nâsın nokta-i nazarında düşürmemek için, bilmecburiye ilân ediyorum ki: İhtiyarımız ve haberimiz olmadan, birisi bizi istihdam ediyor; biz bilmeyerek, bizi mühim işlerde çalıştırıyor. Delilimiz de şudur ki: Şuurumuz ve ihtiyarımızdan hariç bir kısım inayata ve teshilâta mazhar oluyoruz. Öyle ise, o inayetleri bağırarak ilân etmeye mecburuz.

İşte geçmiş yedi esbaba binaen, küllî birkaç inayet-i Rabbaniyeye işaret edeceğiz.

Birinci İşaret: Yirmisekizinci Mektub'un Sekizinci Mes'elesinin Birinci Nüktesi'nde beyan edilmiştir ki, "tevafukat"tır. Ezcümle: Mu'cizat-ı Ahmediye Mektubatında, Üçüncü İşaretinden tâ Onsekizinci İşaretine kadar altmış sahife; habersiz, bilmeyerek bir müstensihin nüshasında iki sahife müstesna olmak üzere mütebâki bütün sahifelerde -kemal-i müvazenetle- ikiyüzden ziyade "Resul-i Ekrem

Aleyhissalâtü Vesselâm" kelimeleri birbirine bakıyorlar. Kim insaf ile iki sahifeye dikkat etse, tesadüf olmadığını tasdik edecek. Halbuki tesadüf, olsa olsa bir sahifede kesretli emsal kelimeler bulunsa, yarı yarıya tevafuk olur, ancak bir-iki sahifede tamamen tevafuk edebilir. O halde böyle umum sahifelerde Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm kelimesi; iki olsun üç olsun, dört olsun veya daha ziyade olsun, kemal-i mizan ile birbirinin yüzüne baksa; elbette tesadüfî olması mümkin değildir. Hem sekiz ayrı ayrı müstensihin bozamadığı bir tevafukat, kuvvetli bir işaret-i gaybiye, içinde olduğunu gösterir. Nasılki ehl-i belâgatın kitablarında, belâgatın derecatı bulunduğu halde; Kur'an-ı Hakîm'deki belâgat, derece-i i'caza çıkmış. Kimsenin haddi değil ki ona yetişsin. Öyle de; mu'cizat-ı Ahmediyenin bir âyinesi olan Ondokuzuncu Mektub ve mu'cizat-ı Kur'aniyenin bir tercümanı olan Yirmibeşinci Söz ve Kur'anın bir nevi tefsiri olan Risale-i Nur eczalarında tevafukat, umum kitabların fevkınde bir derece-i garabet gösteriyor. Ve ondan anlaşılıyor ki; mu'cizat-ı Kur'aniye ve mu'cizat-ı Ahmediye'nin bir nevi kerametidir ki, o âyinelerde tecelli ve temessül ediyor.

İkinci İşaret: Hizmet-i Kur'aniyeye ait inayat-ı Rabbaniyenin ikincisi şudur ki: Cenab-ı Hak, benim gibi kalemsiz, yarım ümmi, diyar-ı gurbette, kimsesiz, ihtilattan men'edilmiş bir tarzda; kuvvetli, ciddî, samimî, gayyur, fedakâr ve kalemleri birer elmas kılınç olan kardeşleri bana muavin ihsan etti. Zaîf ve âciz omuzuma çok ağır gelen vazife-i Kur'aniyeyi, o kuvvetli omuzlara bindirdi. Kemal-i kereminden, yükümü hafifleştirdi. O mübarek cemaat ise; -Hulusi'nin tabiriyle- telsiz telgrafın âhizeleri hükmünde ve -Sabri'nin tabiriyle- nur fabrikasının elektriklerini yetiştiren makineler hükmünde ayrı ayrı meziyetleri ve kıymetdar muhtelif hâsiyetleriyle beraber, -yine Sabri'nin tabiriyle- bir tevafukat-ı gaybiye nev'inden olarak, şevk ve sa'y ü gayret ve ciddiyette birbirine benzer bir surette esrar-ı Kur'aniyeyi ve envâr-ı imaniyeyi etrafa neşretmeleri ve her yere de eriştirmeleri ve şu zamanda (yani hurufat değişmiş, matbaa

yok, herkes envâr-ı imaniyeye muhtaç olduğu bir zamanda) hem fütur verecek ve şevki kıracak çok esbab varken, bunların fütursuz, kemal-i şevk ve gayretle bu hizmetleri, doğrudan doğruya bir keramet-i Kur'aniye ve zahir bir inayet-i İlahiyedir. Evet velayetin kerameti olduğu gibi, niyet-i hâlisenin dahi kerameti vardır. Samimiyetin dahi kerameti vardır. Bahusus Lillah için olan bir uhuvvet dairesindeki kardeşlerin içinde ciddî, samimî tesanüdün çok kerametleri olabilir. Hattâ şöyle bir cemaatin şahs-ı manevîsi bir veliyy-i kâmil hükmüne geçebilir, inayata mazhar olur.

İşte ey kardeşlerim ve ey hizmet-i Kur'anda arkadaşlarım! Bir kal'ayı fetheden bir bölüğün çavuşuna bütün şerefi ve bütün ganîmeti vermek nasıl zulümdür, bir hatadır; öyle de şahs-ı manevînizin kuvvetiyle ve kalemleriniz ile hasıl olan fütuhattaki inayatı benim gibi bir bîçareye veremezsiniz. Elbette böyle mübarek bir cemaatte, tevafukat-ı gaybiyeden daha ziyade kuvvetli bir işaret-i gaybiye var ve ben görüyorum; fakat herkese ve umuma gösteremiyorum.

Üçüncü İşaret: Risale-i Nur eczaları, bütün mühim hakaik-i imaniye ve Kur'aniyeyi hattâ en muannide karşı dahi parlak bir surette isbatı, çok kuvvetli bir işaret-i gaybiye ve bir inayet-i İlahiyedir. Çünki hakaik-i imaniye ve Kur'aniye içinde öyleleri var ki; en büyük bir dâhî telakki edilen İbn-i Sina, fehminde aczini itiraf etmiş, "Akıl buna yol bulamaz!" demiş. Onuncu Söz Risalesi, o zâtın dehâsıyla yetişemediği hakaiki; avamlara da, çocuklara da bildiriyor.

Hem meselâ: Sırr-ı Kader ve cüz'-i ihtiyarînin halli için, koca Sa'd-ı Taftazanî gibi bir allâme; kırk-elli sahifede, meşhur Mukaddemat-ı İsna Aşer namıyla Telvih nam kitabında ancak hallettiği ve ancak havassa bildirdiği aynı mesaili, kadere dair olan Yirmialtıncı Söz'de, İkinci Mebhasın ikinci sahifesinde tamamıyla, hem herkese bildirecek bir tarzda beyanı, eser-i inayet olmazsa nedir?

Hem bütün ukûlü hayrette bırakan ve hiçbir felsefenin eliyle keşfedilmemiş ve sırr-ı hilkat-i âlem ve tılsım-ı kâinat denilen ve Kur'an-ı Azîmüşşan'ın i'cazıyla keşfedilen o tılsım-

ı müşkilküşa ve o muamma-yı hayretnüma, Yirmidördüncü Mektub ve Yirmidokuzuncu Söz'ün âhirindeki remizli nüktede ve Otuzuncu Söz'ün tahavvülât-ı zerratın altı aded hikmetinde keşfedilmiştir. Kâinattaki faaliyet-i hayretnümanın tılsımını ve hilkat-i kâinatın ve akibetinin muammasını ve tahavvülât-ı zerrattaki harekâtın sırr-ı hikmetini keşf ve beyan etmişlerdir, meydandadır, bakılabilir.

Hem sırr-ı ehadiyet ile, şeriksiz vahdet-i rububiyeti; hem nihayetsiz kurbiyet-i İlahiye ile, nihayetsiz bu'diyetimiz olan hayretengiz hakikatları kemal-i vuzuh ile Onaltıncı Söz ve Otuzikinci Söz beyan ettikleri gibi; kudret-i İlahiyeye nisbeten zerrat ve seyyarat müsavi olduğunu ve haşr-i a'zamda umum zîruhun ihyası, bir nefsin ihyası kadar o kudrete kolay olduğunu ve şirkin hilkat-i kâinatta müdahalesi imtina' derecesinde akıldan uzak olduğunu kemal-i vuzuh ile gösteren Yirminci Mektub'daki وَ هُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ kelimesi beyanında ve üç temsili hâvi onun zeyli, şu azîm sırr-ı vahdeti keşfetmiştir.

Hem hakaik-i imaniye ve Kur'aniyede öyle bir genişlik var ki, en büyük zekâ-i beşerî ihata edemediği halde; benim gibi zihni müşevveş, vaziyeti perişan, müracaat edilecek kitab yokken, sıkıntılı ve sür'atle yazan bir adamda, o hakaikin ekseriyet-i mutlakası dekaikiyle zuhuru; doğrudan doğruya Kur'an-ı Hakîm'in i'caz-ı manevîsinin eseri ve inayet-i Rabbaniyenin bir cilvesi ve kuvvetli bir işaret-i gaybiyedir.

Dördüncü İşaret: Elli-altmış risaleler -şimdi yüzotuzdur- öyle bir tarzda ihsan edilmiş ki; değil benim gibi az düşünen ve zuhurata tebaiyet eden ve tedkike vakit bulamayan bir insanın; belki büyük zekâlardan mürekkeb bir ehl-i tedkikin sa'y ü gayretiyle yapılmayan bir tarzda te'lifleri, doğrudan doğruya bir eser-i inayet olduklarını gösteriyor. Çünki bütün bu risalelerde, bütün derin hakaik, temsilât vasıtasıyla, en âmi ve ümmi olanlara kadar ders veriliyor. Halbuki o hakaikin çoğunu büyük âlimler "Tefhim edilmez." deyip, değil avama, belki havassa da bildiremiyorlar.

İşte en uzak hakikatları, en yakın bir tarzda, en âmi bir adama ders verecek derecede; benim gibi Türkçesi az ve sözleri muğlak, çoğu anlaşılmaz ve bazan kısaca mücmel yazdığından zahir hakikatları dahi müşkilleştiriyor diye eskiden beri iştihar bulmuş ve eski eserleri kısmen o sû'-i iştiharı tasdik etmiş bir şahsın elinde bu hârika teshilât ve sühulet-i beyan; elbette bilâ-şübhe bir eser-i inayettir ve onun hüneri olamaz ve Kur'an-ı Kerim'in i'caz-ı manevîsinin bir cilvesidir ve temsilât-ı Kur'aniyenin bir temessülüdür ve in'ikasıdır.

Beşinci İşaret: Risaleler umumiyetle pek çok intişar ettiği halde, en büyük âlimden tut, tâ en âmi adama kadar ve ehl-i kalb büyük bir veliden tut, tâ en muannid dinsiz bir feylesofa kadar olan tabakat-ı nâs ve taifeler o risaleleri gördükleri ve okudukları ve bir kısmı tokatlarını yedikleri halde tenkid edilmemesi ve her taife derecesine göre istifade etmesi, doğrudan doğruya bir eser-i inayet-i Rabbaniye ve bir keramet-i Kur'aniye olduğu gibi, çok tedkikat ve taharriyatın neticesiyle ancak husul bulan o çeşit risaleler, fevkalâde bir sür'atle, hem idrakimi ve fikrimi müşevveş eden sıkıntılı inkıbaz vakitlerinde yazılması dahi, bir eser-i inayet ve bir ikram-ı Rabbanîdir.

Evet ekser kardeşlerim ve yanımdaki umum arkadaşlarım ve müstensihler biliyorlar ki; Ondokuzuncu Mektub'un beş parçası, birkaç gün zarfında her gün iki-üç saatte ve mecmuu oniki saatte hiçbir kitaba müracaat edilmeden yazılması; hattâ en mühim bir parça ve o parçada lafz-ı Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm kelimesinde zahir bir hâtem-i nübüvveti gösteren dördüncü cüz, üç-dört saatte, dağda, yağmur altında ezber yazılmış; ve Otuzuncu Söz gibi mühim ve dakik bir risale, altı saat içinde bir bağda yazılmış; ve Yirmisekizinci Söz, Süleyman'ın bahçesinde bir, nihayet iki saat içinde yazılması gibi, ekser risaleler böyle olması; ve eskiden beri sıkıntılı ve münkabız olduğum zaman, en zahir hakikatları dahi beyan edemediğimi, belki bilemediğimi yakın dostlarım biliyorlar. Hususan o sıkıntıya hastalık da

ilâve edilse, daha ziyade beni dersten, te'liften men'etmekle beraber; en mühim Sözler ve risaleler, en sıkıntılı ve hastalıklı zamanımda, en sür'atli bir tarzda yazılması; doğrudan doğruya bir inayet-i İlahiye ve bir ikram-ı Rabbanî ve bir keramet-i Kur'aniye olmazsa nedir?

Hem hangi kitab olursa olsun, böyle hakaik-i İlahiyeden ve imaniyeden bahsetmiş ise, alâküllihal bir kısım mesaili, bir kısım insanlara zarar verir ve zarar verdikleri için, her mes'ele herkese neşredilmemiş. Halbuki şu risaleler ise; şimdiye kadar hiç kimsede, -çoklardan sorduğum halde- sû'-i tesir ve aks-ül amel ve tahdiş-i ezhan gibi bir zarar vermedikleri, doğrudan doğruya bir işaret-i gaybiye ve bir inayet-i Rabbaniye olduğu bizce muhakkaktır.

Altıncı İşaret: Şimdi bence kat'iyyet peyda etmiştir ki; ekser hayatım ihtiyar ve iktidarımın, şuur ve tedbirimin haricinde öyle bir tarzda geçmiş ve öyle garib bir surette ona cereyan verilmiş; tâ Kur'an-ı Hakîm'e hizmet edecek olan bu nevi risaleleri netice versin. Âdeta bütün hayat-ı ilmiyem, mukaddemat-ı ihzariye hükmüne geçmiş. Ve Sözler ile i'caz-ı Kur'anın izharı, onun neticesi olacak bir surette olmuştur. Hattâ şu yedi sene nefyimde ve gurbetimde ve sebebsiz ve arzumun hilafında tecerrüdüm ve meşrebime muhalif yalnız bir köyde imrar-ı hayat etmekliğim; ve eskiden beri ülfet ettiğim hayat-ı içtimaiyenin çok rabıtalarından ve kaidelerinden nefret edip terketmekliğim; doğrudan doğruya bu hizmet-i Kur'aniyeyi hâlis, sâfi bir surette yaptırmak için bu vaziyet verildiğine şübhem kalmamıştır. Hattâ çok defa bana verilen sıkıntı ve zulmen bana karşı olan tazyikat perdesi altında, bir dest-i inayet tarafından merhametkârane, Kur'anın esrarına hasr-ı fikr ettirmek ve nazarı dağıtmamak için yapılmıştır kanaatindeyim. Hattâ eskide mütalaaya çok müştak olduğum halde; bütün bütün sair kitabların mütalaasından bir men', bir mücanebet ruhuma verilmişti. Böyle gurbette medar-ı teselli ve ünsiyet olan mütalaayı bana terkettiren, anladım ki, doğrudan doğruya âyât-ı Kur'aniyenin üstad-ı mutlak olmaları içindir.

Hem yazılan eserler, risaleler, -ekseriyet-i mutlakası- hariçten hiçbir sebeb gelmeyerek, ruhumdan tevellüd eden bir hacete binaen, âni ve def'î olarak ihsan edilmiş. Sonra bazı dostlarıma gösterdiğim vakit, demişler: "Şu zamanın yaralarına devadır." İntişar ettikten sonra ekser kardeşlerimden anladım ki, tam şu zamandaki ihtiyaca muvafık ve derde lâyık bir ilâç hükmüne geçiyor.

İşte ihtiyar ve şuurumun dairesi haricinde, mezkûr haletler ve sergüzeşt-i hayatım ve ulûmların enva'larındaki hilaf-ı âdet ve ihtiyarsız tetebbuatım; böyle bir netice-i kudsiyeye müncer olmak için, kuvvetli bir inayet-i İlahiye ve bir ikram-ı Rabbanî olduğuna bende şübhe bırakmamıştır.

Yedinci İşaret: Bu hizmetimiz zamanında, beş-altı sene zarfında, bilâ-mübalağa yüz eser-i ikram-ı İlahî ve inayet-i Rabbaniye ve keramet-i Kur'aniyeyi gözümüzle gördük. Bir kısmını, Onaltıncı Mektub'da işaret ettik; bir kısmını, Yirmialtıncı Mektub'un Dördüncü Mebhası'nın mesail-i müteferrikasında; bir kısmını, Yirmisekizinci Mektub'un Üçüncü Mes'elesinde beyan ettik. Benim yakın arkadaşlarım bunu biliyorlar. Daimî arkadaşım Barla'lı Süleyman Efendi çoklarını biliyor. Hususan Sözler'in ve risalelerin neşrinde ve tashihatında ve yerlerine yerleştirmekte ve tesvid ve tebyizinde, fevkalme'mul kerametkârane bir teshilâta mazhar oluyoruz. Keramet-i Kur'aniye olduğuna şübhemiz kalmıyor. Bunun misalleri yüzlerdir.

Hem maişet hususunda o kadar şefkatle besleniyoruz ki; en küçük bir arzu-yu kalbimizi, bizi istihdam eden sahib-i inayet tatmin etmek için; fevkalme'mul bir surette ihsan ediyor. Ve hâkeza... İşte bu hal gayet kuvvetli bir işaret-i gaybiyedir ki, biz istihdam olunuyoruz. Hem rıza dairesinde, hem inayet altında bize hizmet-i Kur'aniye yaptırılıyor. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ هذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّى

سُبْحَانَكَ لاَ عِلْمَ لَنَا اِلاَّ مَا عَلَّمْتَنَا اِنَّكَ اَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ صَلاَةً تَكُونُ لَكَ رِضَاءً وَ لِحَقِّهِ اَدَاءً وَ عَلَى آلِهِ وَ صَحْبِهِ وَ سَلِّمْ تَسْلِيمًا كَثِيرًا آمِينَ

اَللّٰهُمَّ بِسِرِّ اسْمِكَ ٱلاَعْظَمِ اِجْعَلْ نَاشِرَ هذِهِ الرِّسَالَةِ مَظْهَرِ عِنَايَتِكَ وَ كَرَامَاتِ فُرْقَانِكَ آمِينَ آمِينَ آمِينَ

* * *

Mahrem bir suale cevabdır

Şu sırr-ı inayet eskiden mahremce yazılmış, Ondördüncü Söz'ün âhirine ilhak edilmişti. Her nasılsa ekser müstensihler unutup yazmamışlardı. Demek münasib ve lâyık mevkii burası imiş ki, gizli kalmış.

Benden sual ediyorsun: "Neden senin Kur'andan yazdığın Sözler'de öyle bir kuvvet, bir tesir var ki, müfessirlerin ve âriflerin sözlerinde nâdiren bulunur. Bazan bir satırda, bir sahife kadar kuvvet var; bir sahifede, bir kitab kadar tesir bulunuyor?"

Elcevab: -Güzel bir cevabdır- Şeref, i'caz-ı Kur'ana ait olduğundan ve bana ait olmadığından, bilâ-perva derim: Ekseriyet itibariyle öyledir. Çünki:

Yazılan Sözler tasavvur değil tasdiktir; teslim değil, imandır; marifet değil, şehadettir, şuhuddur; taklid değil tahkiktir; iltizam değil, iz'andır; tasavvuf değil hakikattır; dava değil, dava içinde bürhandır. Şu sırrın hikmeti budur ki:

Eski zamanda, esasat-ı imaniye mahfuzdu, teslim kavî idi. Teferruatta, âriflerin marifetleri delilsiz de olsa, beyanatları makbul idi, kâfi idi. Fakat şu zamanda dalalet-i fenniye, elini esasata ve erkâna uzatmış olduğundan, her derde lâyık devayı ihsan eden Hakîm-i Rahîm olan Zât-ı Zülcelal, Kur'an-ı Kerim'in en parlak mazhar-ı i'cazından olan temsilâtından bir şu'lesini; acz u za'fıma, fakr u ihtiyacıma merhameten hizmet-i Kur'ana ait yazılarıma ihsan etti. Felillahilhamd sırr-ı temsil dûrbîniyle, en uzak hakikatlar gayet yakın gösterildi. Hem sırr-ı temsil cihet-ül vahdetiyle, en dağınık mes'eleler toplattırıldı. Hem sırr-ı temsil merdiveniyle, en yüksek hakaike kolaylıkla yetiştirildi. Hem sırr-ı temsil penceresiyle;

hakaik-i gaybiyeye, esasat-ı İslâmiyeye şuhuda yakın bir yakîn-i imanî hasıl oldu. Akıl ile beraber vehim ve hayal, hattâ nefs ve heva teslime mecbur olduğu gibi, şeytan dahi teslim-i silâha mecbur oldu.

Elhasıl: Yazılarımda ne kadar güzellik ve tesir bulunsa, ancak temsilât-ı Kur'aniyenin lemaatındandır. Benim hissem; yalnız şiddet-i ihtiyacımla talebdir ve gayet aczimle tazarruumdur. Derd benimdir, deva Kur'anındır.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَكَاتُهُ

Aziz, sıddık kardeşlerim!

Evvelâ: Geçen mübarek Leyle-i Beratınızı ve gelecek Ramazan-ı Şerifinizi tebrik ederiz. Bu sene Berat Gecesini Nurcular hakkında çok bereketli ve kerametli olduğuna bir emaresini hayretle gördük. Şöyle ki:

Ben Berat Gecesinden az evvel Asâ-yı Musa tashihiyle meşgul iken; bir güvercin pencereye geldi, bana baktı. Ben dedim: "Müjde mi getirdin?" İçeriye girdi, güya eskiden dost idik gibi hiç ürkmedi. Asâ-yı Musa üstüne çıktı, üç saat oturdu; ekmek, pirinç verdim, yemedi; tâ akşama kaldı, sonra gitti, tekrar geldi. Tâ sabaha kadar yanımda kaldı. Ben yatarken başıma geldi, Allah'a ısmarladık nev'inden başımı okşadı, sonra uçtu gitti. İkinci gün, ben teessüf ederken, yine geldi; bir gece daha kaldı. Demek bu mübarek kuş, hem Asâ-yı Musa, hem beratımızı tebrik etmek istedi.

Said Nursî

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ   اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَكَاتُهُ اَبَدًا دَائِمًا

Evvelâ: Şimdi tam tahakkuk etti ki; zelzele, Risale-in Nur ile alâkadardır. Hüsrev'in müdafaatımda yazılan dört zelzele mes'elesini tasdik eden bu geceki şiddetli dört defa zelzele, bana ve Nurlara ve bu memlekete kat'î bir sû'-i kasd eseri olarak hükûmet içerisinde hizmetçime bağırarak bana tahkirkârane ihanet ve şetmedip "Git ona söyle!" diyen ve

kaymakamın emr-i cebriyle “Hasta da olsa buraya getiriniz.” bekçilere ve jandarmalara emir veren ve Afyon’un perde altındaki büyük memura dayanan Emirdağ zabıtası, hem Nur şakirdlerinin şevklerine, hem Nurların burada yazılmasına, hem bana ehemmiyetli sıkıntı vermesi aynı vakitte, böyle burada görülmeyen bu şiddetli zelzelenin gelmesi gösteriyor ki; Risale-i Nur bir vesile-i def’-i beladır; ta’tile uğradıkça, bela fırsat bulup gelir.

Said Nursî

* * *

Zekâi’nin bir manzumesi

Bu nur eser, tefsiridir o semavî kitabın,
İlân eder hakikatı, emr-i hakkı bildirir.
İsyanlara, zulümlere maruz olan cihanın
Bu asırda gözyaşını, nur saçarak dindirir.
Bu eserdir muzdarib gönüllere teselli,
Bu kararsız âlemin her buhranında nur saçar.
Bu eserdir her zulmette selâmet rehberi,
Ehl-i iman bu sayede bu eserle hür yaşar.
Masumlara bir öğüttür, gençlerin de rehberi
Her mazluma “Ağlama!” der, “Güleceksin yarın sen!”
Tesellisi çok yücedir, ibretlidir dersleri,
Beli bükük ihtiyara müjde verir derinden.
Bu Nur eser, her bilginin, her mü’minin sertâcı,
Derdlilerin dermanıdır, her münkiri tokatlar.
Şirklerin hem hêdimidir, hem her kaygı ilâcı,
Zındık zalim ilişirse başına volkan patlar.
Bu eserdir insanları dehşetlerden dûr eden,
Kudret eli hâmisidir, hayret-efza hükmü var.
Muannidler teslim olur, hükmüne mağrur iken,
Her serseri feylesofu meftun eden nuru var.
Ey güç yetmez, dehşet veren haletlerden ağlayan,

Fânilere aldanarak kırıldıkça bağırma.
Ey zâilden, âcizlerden meded umup bağlanan,
Gir bu Nurun âlemine, fânileri çağırma.
Ayıl artık, gaflet sarhoşluğundan durma uyan,
Hevesatın bir ejderhadır kalbini kemirecek.
Yarın mes'ud olacaktır yoklukta Hakk'ı bulan,
Nura ver nakd-i ömrü, yarın sana verilecek,
Huzuruna uhrâda ihtişamlar serilecek…

Risale-i Nur'un kusurlu hâdimi
Zekâi

* * *

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمنِ الرَّحِيمِ
وَمَا اَرْسَلْنَاكَ اِلاَّ رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ

Âyetinin Veraset-i Ahmediye (A.S.M.) cihetinde, mana-yı işarî noktasında, bu asırda o Rahmetenlilâlemîn'in bir âyinesi ve hakikat-ı Kur'aniyenin bir hakikî tefsiri olan Risale-i Nur, o küllî rahmetin bir cilvesi, bir nümunesi olmasından; hakikat-ı Muhammediyenin (A.S.M.) bir kısım evsafını, mana-yı mecazî ile cüz'î bir vârisine verilebilir diye, bu parlak kasideye ilişmedim. Yalnız hakikat-ı Ahmediye (A.S.M.) âyinesinin farkına işareten bazı kelimeler ilâve edildi.

Said Nursî

Huzur bulur bugün seninle âlem
Ey bu asırda rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Sürur bulur bugün seninle âdem
Ey bir rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Bu hasta gönüller çoktan perişan
Varsa sende eğer Lokman'dan nişan
Bir şifa sun, gel ey mahbub-u zîşan
Ey cilve-i rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Gelmez mi sonu bu uzun hecenin
Geçmez mi gamı bu yaslı gecenin
Zâri arttı, sabrı bitti nicenin
Ey cilve-i rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Fahr-i Âlem, Arş'tan bu yere indi

Şah-ı Velayet gelip Düldül'e bindi
Zülfikar'a bugün artık Nur dendi
Ey bu zamanda rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Yolumuz, bu Nur'un bu nurlu yolu
Olduk hepimiz o Nur'un bir kulu
Nur yolunda yürüyen hem ne mutlu
Ey nümune-i rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Nurs'un nur çıkan nurlu dağında
Bülbül öter bahçesinde bağında
Tozu olsak onun pâk ayağında
Ey rahmet-i âlem cilvesi Risalet-ün Nur
Derdlere dermansın, mahbub-u cansın
Hem câmi'-ül esma vel-Kur'ansın
Hem de Nur-u Hak'tan bize ihsansın
Ey bir rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Bu âlemde madde değil, bir özsün
Her zerreden bakan bütün bir gözsün
Kâinatı hayran eden bütün bir yüzsün
Ey misal-i rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Aslı evvelisin balın, şekerin
Deryasısın cümle ilmin, hünerin
Gelmedi cihana böyle eser benzerin
Ey mir'at-ı rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Sen, aylardan, güneşlerden üstünsün
Nihayetsiz, sonu gelmez bütünsün
Nur cemalin bütün bütün görünsün
Ey mazhar-ı rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Boyun büküp acı acı melerdik
Gözyaşını kanlar ile silerdik
Görsek diye seni Hak'tan dilerdik
Ey bir temsil-i rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Çünki sensin bu asırda Rahmetenlilâlemîn'in cilvesi
Çünki sensin şimdi Şefî-ül Müznibîn'in vârisi
Agisna ya Gıyas-el Müstagîsîn, bir duası
Ey şu'le-i rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Şifa bulsun şimdi biraz yaramız

Revaç bulsun geçmez olan paramız
Saç nurunu, aka dönsün karamız
Ey ziya-i rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Cürmümüzle külhan gibi pür-nârız
Derd elinden hem her gün zâr u zârız
Afvet bizi madem sana hep yârız
Ey nur-u rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Meylimiz yok yalancı bir dünyaya
Son verdik biz bid'alara, riyaya
Kapılmayız öyle kuru hülyaya
Ey bir hakikat-ı rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Yok bizde cem'iyet kurma hülyası
Yok başka bir yola gitme sevdası
Olduk ancak Nur'un derdli şeydası
Ey derdlilere rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Yollarda bıraktık geçtik dervişi
Attık gönüllerden öyle teşvişi
Kâfi bu parlayan nurun güneşi
Ey ma'kes-i rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Geçmişiz hep medihlerden senadan
Yüz çevirdik servetlerden gınadan
Nur isteriz, geçmeden bu fenadan
Ey bu asırda rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Nur elinden içeli biz şarabı
Çevirmişiz tatlılığa azabı
Bir mahbubun biz de olduk türabı
Ey bize rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Âşıkların arşa çıkan feryadı
Ağlatıyor o pâk ruhlu ecdadı
Allah için eyle bize imdadı
Ey muhtaçlara rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Gökler saldı bela, yer verdi bela
Sarstı âfâkı bir acı vaveylâ
Rahmet et âleme ey Nur-u Mevlâ
Ey cilve-i rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Bir yanda sel var, bir yanda kan akar

Bu bela ateşi âlemi yakar
Ağlayan bu beşer hep sana bakar
Ey nümune-i rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Çevrildi ateşle bu koca dünya
Bir Cehennem gibi kaynadı derya
Yetiş imdada ey şah-ı evliya
Ey bu zamanda rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Her yangını senin nurun söndürür
Her bir yeri bir gülşene senin nurun döndürür
Deccal'ı da bir gün gelir elbette öldürür
Ey nur-u rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Zındıkaya, küfre karşı saldırdın
Gönüllerden kederleri kaldırdın
Bizi nurun deryasına daldırdın
Ey bîçarelere rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Kaldıramaz sana aslâ kimse el
Bağlıyoruz bizler sana candan bel
Dünyalara sensin ümid ve emel
Ey ziya-i rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Sen ordu kurmazsın erle, uşakla
Savaşmazsın öyle topla, bıçakla
Nurunla şu asrı tutup kucakla
Ey şimdi rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Bitsin de bu korkunç tufan-ı şedid
Açılsın yepyeni bir devr-i mes'ud
Onsekiz bin âlem eylesin hep îd
Ey ehl-i Kur'ana rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Geliyor şu karşıdan gerçi bir zulmet
Fakat sensin bugün atâ-yı rahmet
Boğacaksın onu nurunla elbet
Ey bir rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Kızıl ejder yuvamıza girmesin
Zehirli eli yakamıza ermesin
Karşı durup nurun fırsat vermesin
Ey seyf-i rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Kara duman üstümüzden dağılsın

Kızıl alev sönüp âlem ayılsın
Bu zaferin haşre kadar anılsın
Ey zülfikar-ı rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
O soydandır nice canlar yakanlar
O soydandır evler barklar yıkanlar
O soydandır sana kinle bakanlar
Ey hüccet-i rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Masumların kanlarını içerler
Ebu Cehl'i, Nemrudları geçerler
Ölümlerden ölümleri seçerler
Ey şimdi bir rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Bir mikrop ki, ciğerleri dişliyor
Kanımızla kendisini besliyor
Temiz yurdu telvis edip pisliyor
Ey bir eczahane-i rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Gazilerin, fatihlerin konağı
Seyyidlerin, serverlerin otağı
Bu vatandır, şehidlerin yatağı
Ey cilve-i rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
O şehidin ala dönmüş kefeni
Miskler kokar, güle benzer bedeni
Öper melekler de nurlu na'şını
Ey nümune-i rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Kur'an diyor ölmemiştir, diridir
Herbirisi Hakk'ın arslan eridir
Türbeleri yürekleri titretir
Ey âyine-i rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Armağansın çünki asil millete
Düşmeyelim bir gün bile zillete
Götür bizi şanlı büyük devlete
Ey misal-i rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Eyleyeler nurun ile hep savlet
Zaferlerle şanlar bulur bu millet
Şarka, garba ziya salsın bu devlet
Ey bizlere rahmet-i âlem Risalet-ün Nur
Nurdan kanadın, hem sağlam kolun var

Nurdan senin Hakk'a giden yolun var
Kabul et bir kemter Feyzi kulun var
Ey bu asırda rahmet-i âlem Risalet-ün Nur!
اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَكَاتُهُ
Üstadım, Efendim Hazretleri!

وَمَا اَرْسَلْنَاكَ اِلاَّ رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ âyetinin nurlarından, nurun sayesinde alabildiğim bir zerreyi bu şekilde yazdım ve huzur-u irfanınıza sundum. Kabulünü rica ederim. Selâmlarımızı sunar ve mübarek ellerinizi öperiz efendimiz.

Bîçare talebeniz
Hasan Feyzi

رَحْمَةُ اللّٰهِ عَلَيْهِ اَبَدًا دَائِمًا

* * *

Üniversitedeki Nur Şakirdlerinin Nur hakikatının fen dairesinde fevkalâde kıymetini takdir ettiklerine bir nümunedir.

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَكَاتُهُ اَبَدًا دَائِمًا

Şu kâinat semasının gurubu olmayan manevî güneşi olan Kur'an-ı Kerim; şu mevcudat kitab-ı kebirinin âyât-ı tekviniyesini okutturmak, mahiyetini göstermek için, şuaları hükmünde olan envârını neşrediyor. Ukûl-ü beşeri tenvir ile sırat-ı müstakimi gösteriyor. Beşeriyet âleminde her ferd, hilkatindeki makasıdı ve fıtratındaki metalibi ve istikametindeki gayesini, o hidayet güneşinin nuru ile görür, anlar ve bilir. O hidayet nurunun tecellisine mazhar olanlar, kalb kabiliyeti nisbetinde ona âyinedarlık ederek kurbiyet kesbeder. Eşya ve hayatın mahiyeti, o nur ile tezahür ederek ancak o nur ile görülür, anlaşılır ve bilinir.

Şems-i Ezelî'nin manevî hidayet nurlarını temsil eden Kur'an-ı Kerim, kalb gözüyle hak ve hakikatı görmeyi temin

eder. Onun için, onun nurundan uzakta kalanlar, zulümatta kalırlar. Zira herşey nur ile görülür, anlaşılır ve bilinir.

İşte şu kitab-ı kebirin, manevî ve sermedî güneşi olan Kur'an-ı Kerim'in nur tecellisine, bu asrımızda "Nur" ismiyle müsemma olan Risale-i Nur'un şahs-ı manevîsi mazhar olmuştur. O Nurlar ki: Zulümattan ayrılmak istemiyen yarasa tabiatlı, gaflet uykusu ile gündüzünü gece yapan sefahetperest, aklı gözüne inmiş, zulümatta kalarak gözü görmez olanlara ve yolunu şaşıranlara karşı projeksiyon gibi nurlarını iman hakikatlarına tevcih ederek sırat-ı müstakimi büsbütün kör olmayanlara gösteriyor. Nur topuzunu ehl-i küfür ve münkirlerin başına vurup: "Ya aklını başından çıkar at, hayvan ol. Yahut da aklını başına alarak insan ol." diyor.

İlim bir nevi nur olduğuna göre, Risale-i Nur'un ilme olan en derin vukufunu gösterecek bir iki deliline kısa işaret ederiz.

Evvelâ: Şunu hatırlamalıyız ki, Risale-i Nur, başka kitabları değil, belki yalnız Kur'an-ı Kerim'i üstad olarak tanıması ve ona hizmet etmesi itibariyle, makbuliyeti hakkında bizim bu mevzuda söz söylememize hacet bırakmıyor. Biz ancak ilim erbabı mabeyninde Risale-i Nur'un değerini tebarüz ettirmek için ilâveten deriz ki:

Risale-i Nur, şimdiye kadar hiçbir ilim adamının tam bir vuzuhla isbat edemediği en muğlak mes'eleleri gayet basit bir şekilde en âmi avam tabakasından tut, tâ en âlî havas tabakasına kadar herkesin istidadı nisbetinde anlayabileceği bir tarzda, şübhesiz ikna edici ve yakînî bir şekilde izah ve isbat etmesidir. Bu hususiyet, hemen hemen hiçbir ilim adamının eserinde yoktur.

İkincisi: Bütün Nur eserleri, Kur'an-ı Kerim'in bir kısım âyetlerinin hakikî tefsiri olup, onun manevî i'cazının lem'aları olduğunu her hususta göstermesidir.

Üçüncüsü: İnsanların en derin ihtiyaçlarına, kat'î delil ve bürhanlarla ilmî mahiyette cevab vermesidir. Meselâ: Vâcib-ül Vücud'un varlığı ve âhiret ve sair iman rükünlerini, bir zerrenin lisan-ı hal ve kal suretinde tercümanlığını yaparak

isbat etmesi, en meşhur İslâm feylesoflarından İbn-i Sina, Farabi, İbn-i Rüşd; bu mesleklerde bütün mevcudatı delil olarak gösterdikleri halde, Risale-i Nur o hakikatları aynen bir zerre veya bir çekirdek lisanıyla isbat ediyor. Eğer Risale-i Nur'un ilmî kudretini şimdi onlara göstermek mümkin olsaydı; onlar, hemen diz çöküp Risale-i Nur'dan ders alacaklardı.

Dördüncüsü: Risale-i Nur, insanın senelerce uğraşarak elde edemiyeceği bilgileri, komprime hülâsalar nev'inden kısa bir zamanda temin etmesidir.

Beşincisi: Risale-i Nur, ilmin esas gayesi olan rıza-yı İlahîyi tahsile sebeb olması ve dünya menfaatına, ilmi hiçbir cihetle âlet etmiyerek, tam manasıyla insaniyete hizmet gibi en ulvî vazifeyi temsil etmesidir.

Altıncısı: Risale-i Nur, kuvvetli ve kudsî ve imanî bir tefekkür semeresi olup, bütün mevcudatın lisan-ı hal ve kal suretinde tercümanlığını yapar. Aynı zamanda iman hakikatlarını ilmelyakîn ve aynelyakîn ve hakkalyakîn derecelerinde inkişaf ettirir.

Yedincisi: Risale-i Nur, bütün ilimleri câmi' oluşudur. Adeta ilim iplikleri ile dokunmuş müzeyyen kumaş gibidir. Ve şimdiye kadar hiçbir ilim erbabı tarafından söylenmemiş ve her ilme olan en derin vukufunu tebarüz ettiren vecizeler mecmuasıdır. Misal olarak birkaçını zikrederek, heyet-i mecmuası hakkında bir fikir edinmek isteyenlere, Risale-i Nur bahrına müracaat etmesini tavsiye ederiz.

"Sivrisineğin gözünü halkeden, Güneş'i dahi o halketmiştir."

"Bir kelebeğin midesini tanzim eden, Manzume-i Şems'i dahi o tanzim etmiştir."

"Bir zerreyi icad etmek için, bütün kâinatı icad edecek bir kudret-i gayr-ı mütenahî lâzımdır. Zira şu kitab-ı kebir-i kâinatın herbir harfinin, bahusus zîhayat herbir harfinin, herbir cümlesine müteveccih birer yüzü ve nâzır birer gözü vardır."

“Tabiat, misalî bir matbaadır, tâbi’ değil. Nakıştır, nakkaş değil. Mistardır, masdar değil. Nizamdır, nâzım değil. Kanundur, kudret değil. Şeriat-ı iradiyedir, hakikat-ı hariciye değil.”

“Sabit, daim, fıtrî kanunlar gibi ruh dahi; âlem-i emirden, sıfat-ı iradeden gelmiş ve kudret ona vücud-u hissî giydirmiştir. Bir seyyale-i latifeyi, o cevhere sadef etmiştir.”

Ve hâkeza binler vecizeler var.

اَلْبَاقِى هُوَ الْبَاقِى

Üniversite Nurcuları namına, duanıza çok muhtaç

Mustafa Ramazanoğlu

* * *

Halil İbrahim’in Manzumesidir

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَ اِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَكَاتُهُ اَبَدًا دَائِمًا

Zerremizi fart-ı şefkatinle şems-i envârına düşürdün,
Cehlimizle enaniyetimizi diyar-ı irfanına düşürdün.
Maden-i nühasımızı pota-i Furkan’a düşürdün,
Hayfâ ki, o potada zünnar-ı inkârımızı düşürdün.
Saray-ı Kâ’be-i ulyaya erip tûl-ü emelimizi düşürdün,
Makam-ı nur-u tevhide varıp hâb-ı hayalimizi düşürdün
Haremgâh-ı İlahîde süveyda hücresine yükümüzü düşürdün,
Heyet-i suretinin derunundaki manaya gönlümüzü düşürdün.
Tâ ezel sabahında vahdet nağmesini işittin,
Leyla-yı zaman Kays ile bir demde görüştün.
Dost ikliminin lâlesinin bağlarına eriştin,
Vahdet-i sâki midadını سَقَيهُمْ kevserine düşürdün.
Olmasaydın ey Risale-i Nur bize sen armağan;
Çâh-ı masiva, nefs-i tagutla bel’ederdi bizi heman.
Dalaletten geçemez, küfür benliğinde kalırdık üryan,

Hamden Lillah katremizi bahr-i envârına düşürdün.
Sendeki esrar-ı Hak سَوْفَ تَرَينِى yi söylesem,
Gül vechindeki Lahut benini şerh u beyan eylesem.
Nur-u Huda, mü'mine hedâ, dalalete seyf-i hemta mı desem;
Zülfikar ve Asâ-yı Musa ile münkirleri girdaba düşürdün.
Aşina-yı bezm-i Hak'tır Risale-i Nur talebeleri;
Nur-u Yezdan, Feyz-i Kur'andır cümlesinin rehberi.
Bu âciz nâtuvan onların bir hakir kemteri,
Halil İbrahim'e "hâk-i der-i âl-i abâ" tam düşürdün.

اَلْبَاقِى هُوَ الْبَاقِى

Duanıza çok muhtaç, günahkâr kardeşiniz
Hâk-i der-i Âl-i Abâ

* * *

Hüve Nüktesi

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

Aziz ve sıddık kardeşlerim!

Kardeşlerim, لاَ اِلَهَ اِلاَّ هُوَ ve قُلْ هُوَ اللّٰهُ deki هُوَ lafzında yalnız maddî cihetinde bir seyahat-ı hayaliye-i fikriyede hava sahifesinin mütalaasıyla âni bir surette görünen bir zarif nükte-i tevhidde; meslek-i imaniyenin hadsiz derece kolay ve vücub derecesinde sühuletli bulunmasını ve şirk ve dalaletin mesleğinde hadsiz derecede müşkilâtlı, mümteni' binler muhal bulunduğunu müşahede ettim. Gayet kısa bir işaretle, o geniş ve uzun nükteyi beyan edeceğim.

Evet nasılki bir avuç toprak, yüzer çiçeklere nöbetle saksılık eden kabında eğer tabiata, esbaba havale edilse lâzım gelir ki; ya o kapta küçük mikyasta yüzer, belki çiçekler adedince manevî makineler, fabrikalar bulunsun veyahut o parçacık topraktaki herbir zerre, bütün o ayrı ayrı çiçekleri, muhtelif hâsiyetleriyle ve hayatdar cihazatıyla yapmalarını bilsin; âdeta bir ilah gibi hadsiz ilmi ve nihayetsiz iktidarı bulunsun. Aynen öyle de: Emr ve iradenin bir arşı olan havanın, rüzgârın her bir parçası ve bir nefes ve tırnak kadar olan هُوَ lafzındaki havada; küçücük mikyasta, bütün dünyada mevcud telefonların, telgrafların, radyoların ve hadsiz ve muhtelif konuşmaların merkezleri, santralları âhize ve nâkileleri bulunsun ve o hadsiz işleri beraber ve bir anda yapabilsin veyahut o هُوَ daki havanın belki unsur-u havanın herbir parçasının herbir zerresi, bütün telefoncular ve ayrı ayrı umum telgrafçılar ve radyo ile konuşanlar kadar manevî şahsiyetleri ve kabiliyetleri bulunsun ve onların umum dillerini bilsin ve aynı zamanda başka zerrelere de bildirsin, neşretsin. Çünki bilfiil o vaziyet kısmen görünüyor ve havanın bütün eczasında o kabiliyet var.

İşte ehl-i küfrün ve tabiiyyun ve maddiyyunların mesleklerinde değil bir muhal, belki zerreler adedince muhaller ve imtinalar ve müşkilâtlar aşikâre görünüyor. Eğer Sâni'-i Zülcelal'e verilse, hava bütün zerratıyla onun emirber neferi olur. Bir tek zerrenin muntazam bir tek vazifesi kadar kolayca, hadsiz küllî vazifelerini Hâlıkının izniyle ve kuvvetiyle ve Hâlık'a intisab ve istinad ile ve Sâni'inin cilve-i kudreti ile bir anda şimşek sür'atinde ve هُوَ telaffuzu ve havanın temevvücü sühuletinde yapılır. Yani, kalem-i kudretin hadsiz ve hârika ve muntazam yazılarına bir sahife olur ve zerreleri, o kalemin uçları ve zerrelerin vazifeleri dahi, kalem-i kaderin noktaları bulunur. Bir tek zerrenin hareketi derecesinde kolay çalışır.

İşte ben قُلْ هُوَ اللّٰهُ ve لاَ اِلَهَ اِلاَّ هُوَ deki hareket-i fikriye ile seyahatimde hava âlemini temaşa ve o unsurun sahifesini mütalaa ederken, bu mücmel hakikatı tam vâzıh ve mufassal aynelyakîn müşahede ettim ve هُوَ nun lafzında, havasında böyle parlak bir bürhan, bir lem'a-yı vâhidiyet bulunduğu gibi; manasında ve işaretinde gayet nuranî bir cilve-i ehadiyet ve çok kuvvetli bir hüccet-i tevhid ve هُوَ zamirinin mutlak ve mübhem işareti hangi zâta bakıyor işaretine bir karine-i taayyün o hüccette bulunması içindir ki; hem Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan, hem ehl-i zikir makam-ı tevhidde bu kudsî kelimeyi çok tekrar ederler diye ilmelyakîn ile bildim.

Evet meselâ bir nokta beyaz kâğıtta, iki-üç nokta konulsa karıştığı ve bir adam, muhtelif çok vazifeleri beraber yapmasıyla şaşıracağı ve bir küçük zîhayata, çok yükler yüklenmesiyle altında ezildiği ve bir lisan ve bir kulak, aynı anda müteaddid kelimelerin beraber çıkması ve girmesi intizamını bozup karışacağı halde; aynelyakîn gördüm ki: هُوَ nun anahtarı ile ve pusulasıyla fikren seyahat ettiğim hava unsurunda herbir parçası hattâ herbir zerresi içine muhtelif binler noktalar, harfler, kelimeler konulduğu veya konulabileceği halde karışmadığını ve intizamını bozmadığını; hem ayrı ayrı pek çok vazifeler yaptığı halde

hiç şaşırmadan yapıldığını ve o parçaya ve zerreye pek çok ağır yükler yüklendiği halde hiç za'f göstermeyerek, geri kalmayarak intizam ile taşıdığını; hem binler ayrı ayrı kelime, ayrı ayrı tarzda, manada o küçücük kulak ve lisanlara kemal-i intizamla gelip çıkıp, hiç karışmayarak, bozulmayarak o küçücük kulaklara girip, o gayet incecik lisanlardan çıktığı ve o her zerre ve her parçacık, bu acib vazifeleri görmekle beraber kemal-i serbestiyetle cezbedarane hal diliyle ve mezkûr hakikatin şehadeti ve lisanıyla لاَ اِلهَ اِلاَّ هُوَ ve قُلْ هُوَ اللّٰهُ اَحَدٌ deyip gezer ve fırtınaların ve şimşek ve berk ve gök gürültüsü gibi havayı çarpıştırıcı dalgalar içerisinde intizamını ve vazifelerini hiç bozmuyor ve şaşırmıyor ve bir iş diğer bir işe mani' olmuyor. Ben aynelyakîn müşahede ettim.

Demek ya herbir zerre ve herbir parça havada nihayetsiz bir hikmet ve nihayetsiz bir ilmi, iradesi ve nihayetsiz bir kuvveti, kudreti ve bütün zerrata hâkim-i mutlak bir hâssaları bulunmak lâzımdır ki; bu işlere medar olabilsin. Bu ise, zerreler adedince muhal ve bâtıldır. Hiçbir şeytan dahi bunu hatıra getiremez. Öyle ise bu sahife-i havanın; hakkalyakîn, aynelyakîn, ilmelyakîn derecesinde bedahetle Zât-ı Zülcelal'in hadsiz gayr-ı mütenahî ilmi ve hikmetle çalıştırdığı kalem-i kudret ve kaderin mütebeddil sahifesi ve bir Levh-i Mahfuz'un âlem-i tegayyürde ve mütebeddil şuunatında bir Levh-i Mahv u İsbat namında yazar-bozar tahtası hükmündedir.

İşte hava unsurunun yalnız nakl-i asvat vazifesinde mezkûr cilve-i vahdaniyeti ve mezkûr acaibi gösterdiği ve dalaletin hadsiz muhaliyetini izhar ettiği gibi, unsur-u havaînin sair ehemmiyetli vazifelerinden biri de elektrik, cazibe, dafia, ziya gibi sair letaifin naklinde şaşırmadan muntazaman, asvat naklindeki vazifeyi gördüğü aynı zamanda, bu vazifeleri dahi gördüğü aynı zamanında, bütün nebatat ve hayvanata teneffüs ve telkîh gibi hayata lüzumlu bulunan levazımatı kemal-i intizam ile yetiştiriyor. Emir ve irade-i İlahiyenin bir arşı olduğunu kat'î bir surette isbat

ediyor. Ve serseri tesadüf ve kör kuvvet ve sağır tabiat ve karışık, hedefsiz esbab ve âciz, camid, cahil maddeler bu sahife-i havaiyenin kitabetine ve vazifelerine karışması hiçbir cihetle ihtimal ve imkânı bulunmadığını aynelyakîn derecesinde isbat ettiğini kat'î kanaat getirdim ve herbir zerre ve herbir parça lisan-ı hal ile لاَ اِلٰهَ اِلاَّ هُوَ ve قُلْ هُوَ اللّٰهُ اَحَدٌ dediklerini bildim ve bu هُوَ anahtarı ile havanın maddî cihetindeki bu acaibi gördüğüm gibi, hava unsuru da bir هُوَ olarak âlem-i misal ve âlem-i manaya bir anahtar oldu.

Mütebâkisi şimdilik yazdırılmadı. Umuma binler selâm.

Kardeşiniz
Said Nursî

* * *

Yirmidokuzuncu Mektubun Beşinci Risale olan Beşinci Kısmı

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمنِ الرَّحِيمِ

... اَللّٰهُ نُورُ السَّموَاتِ وَالْاَرْضِ الخ âyet-i pür-envârının çok envâr-ı esrarından bir nurunu, Ramazan-ı Şerif'te bir halet-i ruhaniyede hissettim, hayal-meyal gördüm. Şöyle ki:

Veysel Karanî'nin:

اِلهِى اَنْتَ رَبِّى وَ اَنَا الْعَبْدُ ❊ وَ اَنْتَ الْخَالِقُ وَ اَنَا الْمَخْلُوقُ ❊ وَ اَنْتَ الرَّزَّاقُ وَ اَنَا الْمَرْزُوقُ ❊ الخ...

münacat-ı meşhuresi nev'inden, bütün mevcudat-ı zevilhayat, Cenab-ı Hakk'a karşı aynı münacatı ettiklerini ve onsekiz bin âlemin herbirinin ışığı, birer ism-i İlahî olduğunu bana kanaat verecek bir vakıa-i kalbiye-i hayaliyeyi gördüm. Şöyle ki:

Birbirine sarılı çok yapraklı bir gül goncası gibi, şu âlem binler perde perde içinde sarılı, birbiri altında saklı âlemleri bu âlem içinde gördüm. Herbir perde açıldıkça, diğer bir âlemi görüyordum. O âlem ise, âyet-i Nur'un arkasındaki اَوْ كَظُلُمَاتٍ فِى بَحْرٍ لُجِّىٍّ يَغْشَيهُ مَوْجٌ مِنْ فَوْقِهِ مَوْجٌ مِنْ فَوْقِهِ سَحَابٌ ظُلُمَاتٌ بَعْضُهَا فَوْقَ بَعْضٍ اِذَا اَخْرَجَ يَدَهُ لَمْ يَكَدْ يَرَيهَا وَمَنْ لَمْ يَجْعَلِ اللّٰهُ لَهُ نُورًا فَمَا لَهُ مِنْ نُورٍ âyeti tasvir ettiği gibi; bir zulümat, bir vahşet, bir dehşet karanlığı içinde bana görünüyordu. Birden bir ism-i İlahînin cilvesi, bir nur-u azîm gibi görünüp ışıklandırıyordu. Hangi perde akla karşı açılmışsa, hayale karşı başka bir âlem fakat gafletle karanlıklı bir âlem görünürken, güneş gibi bir ism-i İlahî tecelli eder, baştan başa o âlemi tenvir eder ve hâkeza... Bu seyr-i kalbî ve seyahat-ı hayaliye çok devam etti.

Ezcümle: Rızka muhtaç hayvanat âlemini gördüğüm vakit, hadsiz ihtiyacat, şiddetli açlıklarıyla beraber za'f ve aczleri, o âlemi bana çok karanlıklı ve hazîn gösterdi. Birden

Rahman ismi, Rezzak burcunda yani manasında bir şems-i tâban gibi tulû' etti; o âlemi baştan başa rahmet ziyasıyla yaldızladı.

Sonra o âlem-i hayvanat içinde, etfal ve yavruların za'f ve acz ve ihtiyaç içinde çırpındıkları, hazîn ve herkesi rikkate getirecek bir karanlık içinde diğer bir âlemi gördüm. Birden Rahîm ismi şefkat burcunda tulû' etti, o kadar güzel ve şirin bir surette o âlemi ışıklandırdı ki; şekva ve rikkat ve hüzünden gelen yaş damlalarımı, ferah ve sürur ve şükrün lezzetinden gelen damlalara çevirdi.

Sonra sinema perdesi gibi bir perde daha açıldı, âlem-i insanî bana göründü. O âlemi o kadar zulümatlı, o kadar karanlıklı, dehşetli gördüm ki; dehşetimden feryad ettim, "Eyvah!" dedim. Çünki gördüm ki: İnsanlardaki ebede uzanıp giden arzuları, emelleri ve kâinatı ihata eden tasavvurat ve efkârları ve ebedî beka ve saadet-i ebediyeyi ve Cennet'i gayet ciddî isteyen himmetleri ve istidadları ve hadsiz makasıda ve metalibe müteveccih fakr u ihtiyaçları ve za'f u aczleriyle beraber, hücuma maruz kaldıkları hadsiz musibet ve a'dalarıyla beraber; gayet kısa bir ömür, gayet dağdağalı bir hayat, gayet perişan bir maişet içinde, kalbe en elîm ve en müdhiş hâlât olan mütemadî zeval ve firak belası içinde, -ehl-i gaflet için- zulümat-ı ebedî kapısı suretinde görülen kabre ve mezaristana bakıyorlar, birer birer ve taife taife o zulümat kuyusuna atılıyorlar. İşte bu âlemi bu zulümat içinde gördüğüm anda, kalb ve ruh ve aklım ile bütün letaif-i insaniyem, belki bütün zerrat-ı vücudum feryad ile ağlamaya hazır iken; birden Cenab-ı Hakk'ın Âdil ismi Hakîm burcunda, Rahman ismi Kerim burcunda, Rahîm ismi Gafur burcunda (yani manasında), Bâis ismi Vâris burcunda, Muhyî ismi Muhsin burcunda, Rab ismi Mâlik burcunda tulû' ettiler. O âlem-i insanî içindeki çok âlemleri tenvir ettiler, ışıklandırdılar ve nuranî âhiret âleminden pencereler açıp, o karanlıklı insan dünyasına nurlar serptiler.

Sonra bir muazzam perde daha açıldı, âlem-i Arz göründü. Felsefenin karanlıklı kavanin-i ilmiyeleri, hayale dehşetli bir âlem gösterdi. Yetmiş defa top güllesinden daha sür'atli bir hareketle, yirmibeşbin sene mesafeyi bir senede devreden ve her vakit dağılmağa ve parçalanmağa müstaid ve içi zelzeleli, ihtiyar ve çok yaşlı Küre-i Arz içinde, âlemin hadsiz fezasında seyahat eden bîçare nev'-i insan vaziyeti, bana vahşetli bir karanlık içinde göründü. Başım döndü, gözüm karardı. Birden Hâlık-ı Arz ve Semavat'ın Kadîr, Alîm, Rab, Allah ve Rabb-üs Semavati Vel-Arz ve Müsahhir-üş Şemsi Vel-Kamer isimleri; rahmet, azamet, rububiyet burcunda tulû' etti. O âlemi öyle nurlandırdılar ki; o halette bana Küre-i Arz gayet muntazam, musahhar, mükemmel, hoş, emniyetli bir seyahat gemisi tenezzüh ve keyf ve ticaret için müheyya edilmiş bir şekilde gördüm.

Elhasıl: Binbir ism-i İlahînin, kâinata müteveccih olan o esmadan herbiri bir âlemi ve o âlem içindeki âlemleri tenvir eder bir güneş hükmünde ve sırr-ı ehadiyet cihetiyle, herbir ismin cilvesi içinde sair isimlerin cilveleri dahi bir derece görünüyordu. Sonra kalb, her zulümat arkasında ayrı bir nuru gördüğü için, seyahata iştihası açılıyordu. Hayale binip, semaya çıkmak istedi. O vakit, gayet geniş bir perde daha açıldı. Kalb, semavat âlemine girdi. Gördüm ki:

O huranî tebessüm eden suretinde görülen yıldızlar, Küre-i Arz'dan daha büyük ve ondan daha sür'atli bir surette birbiri içinde geziyorlar, dönüyorlar. Bir dakika birisi yolunu şaşırtsa, başkasıyla müsademe edecek, öyle bir patlak verecek ki, kâinatın ödü patlayıp âlemi dağıtacak. Nur değil, ateş saçarlar; tebessüm değil, vahşetle bana baktılar. Hadsiz büyük, geniş hâlî, boş, dehşet, hayret zulümatı içinde semavatı gördüm. Geldiğime bin pişman oldum. Birden رَبُّ السَّموَاتِ وَ الْاَرْضِ ❊ رَبُّ الْمَلئِكَةِ وَ الرُّوحِ un esma-i hüsnası, وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ ❊ وَ سَخَّرَ الشَّمْسَ وَ الْقَمَرَ burcunda cilveleriyle zuhur ettiler. O mana cihetiyle, karanlık üstüne çökmüş olan yıldızlar, o envâr-ı azîmeden birer lem'a alıp, o yıldızlar adedince elektrik lâmbaları yakılmış gibi, o âlem-i

semavat nurlandı. O boş ve hâlî tevehhüm edilen semavat dahi melaikelerle, ruhanîlerle doldu, şenlendi. Sultan-ı Ezel ve Ebed'in hadsiz ordularından bir ordu hükmünde hareket eden güneşler ve yıldızlar, bir manevra-i ulvî yapıyor tarzında, o Sultan-ı Zülcelal'in haşmetini ve şaşaa-i rububiyetini gösteriyor gibi gördüm. Bütün kuvvetimle ve mümkin olsaydı bütün zerratımla ve beni dinleselerdi bütün mahlukatın lisanlarıyla diyecektim, hem umum onların namına dedim: اَللّٰهُ نُورُ السَّموَاتِ وَالْاَرْضِ مَثَلُ نُورِهِ كَمِشْكَوةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ اَلْمِصْبَاحُ فِى زُجَاجَةٍ اَلزُّجَاجَةُ كَاَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّىٌّ يُوقَدُ مِنْ شَجَرَةٍ مُبَارَكَةٍ زَيْتُونَةٍ لاَ شَرْقِيَّةٍ وَلاَ غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُورٌ عَلَى نُورٍ يَهْدِى اللّٰهُ لِنُورِهِ مَنْ يَشَاءُ âyetini okudum; döndüm, indim, ayıldım; "Elhamdülillahi alâ nur-il iman ve-l Kur'an" dedim.

Said Nursî

* * *

Na’büdü Nüktesi

Bu manayı tenvir için, kendi başımdan geçmiş nurlu bir hali ve hakikatlı bir hayali söylüyorum. Şöyle ki:

Bir vakit اِيَّاكَ نَعْبُدُ وَ اِيَّاكَ نَسْتَعِينُ deki nun-u mütekellim-i maalgayrı düşündüm ve mütekellim-i vahde sîgasından “Na’büdü” sîgasına intikalin sebebini kalbim aradı. Birden, namazdaki cemaatin fazileti ve sırrı, o nun’dan inkişaf etti. Gördüm ki: Namaz kıldığım o Bayezid Câmiindeki cemaatle iştirakimi ve herbiri benim bir nevi şefaatçim hükmüne ve kıraatımda izhar ettiğim hükümlere ve davalara birer şahid ve birer müeyyid gördüm. Nâkıs ubudiyetimi, o cemaatin büyük ve kesretli ibadatı içinde dergâh-ı İlahîye takdime cesaret geldi. Birden bir perde daha inkişaf etti: Yani İstanbul’un bütün mescidleri ittisal peyda etti. O şehir, o Bayezid Câmii hükmüne geçti. Birden, onların dualarına ve tasdiklerine manen bir nevi mazhariyet hissettim. Onda dahi; rûy-i zemin mescidinde, Kâ’be-i Mükerreme etrafında dairevî saflar içinde kendimi gördüm. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ dedim. “Benim bu kadar şefaatçilerim var; benim namazda söylediğim herbir sözü aynen söylüyorlar, tasdik ediyorlar.” Madem hayalen bu perde açıldı; Kâ’be-i Mükerreme mihrab hükmüne geçti. Ben bu fırsattan istifade ederek o safları işhad edip, tahiyyatta getirdiğim, اَشْهَدُ اَنْ لاَ اِلَهَ اِلاَّ اللّٰهُ وَ اَشْهَدُ اَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللّٰهِ olan imanın tercümanını mübarek Hacer-ül Esved’e tevdi’ edip emanet bırakıyorum derken, birden bir vaziyet daha açıldı. Gördüm ki: Dâhil olduğum cemaat üç daireye ayrıldı:

Birinci Daire: Rûy-i zeminde mü’minler ve muvahhidîndeki cemaat-ı uzma.

İkinci Daire: Baktım, umum mevcudat, bir salât-ı kübrada, bir tesbihat-ı uzmada, her taife kendine mahsus salavat ve

tesbihatı ile meşgul bir cemaat içindeyim. “Vezaif-i Eşya” tabir edilen hidemat-ı meşhude, onların ubudiyetlerinin ünvanlarıdır. O halde “Allahü Ekber” deyip hayretten başımı eğdim, nefsime baktım:

Üçüncü bir daire içinde, hayret-engiz zahiren ve keyfiyeten küçük, hakikaten ve vazifeten ve kemmiyeten büyük, bir küçük âlemi gördüm ki zerrat-ı vücudiyemden tâ havâss-ı zahiriyeme kadar, taife taife vazife-i ubudiyetle ve şükraniye ile meşgul bir cemaat gördüm. Bu dairede, kalbimdeki latife-i Rabbaniyem, اِيَّاكَ نَعْبُدُ وَ اِيَّاكَ نَسْتَعِينُ o cemaat namına diyor. Nasıl, evvelki iki cemaatte de lisanım, o iki cemaat-ı uzmayı niyet ederek demişti.

Elhasıl: “Na’büdü” nun’u, şu üç cemaate işaret ediyor.

İşte bu halette iken birden Kur’an-ı Hakîm’in tercümanı ve mübelliği olan Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm’ın, -Medine-i Münevvere denilen manevî minberinde- şahsiyet-i maneviyesi, haşmetiyle temessül ederek, يَا اَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمْ hitabını, manen herkes gibi ben de işitip; o üç cemaatte herkes benim gibi اِيَّاكَ نَعْبُدُ ile mukabele ediyor tahayyül ettim. اِذَا ثَبَتَ الشَّيْءُ ثَبَتَ بِلَوَازِمِهِ kaidesince, şöyle bir hakikat fikre göründü ki:

Madem bütün âlemlerin Rabbi, insanları muhatab ittihaz edip, umum mevcudatla konuşur ve şu Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, o hitab-ı izzeti, nev’-i beşere belki umum zîruha ve zîşuura tebliğ ediyor. Elbette bütün mazi ve müstakbel, zaman-ı hazır hükmüne geçti; bütün nev’-i beşer bir mecliste, safları muhtelif bir cemaat şeklinde olarak; o hitab, o suretle onlara ediliyor. O vakit herbir âyât-ı Kur’aniye; gayet haşmetli ve vüs’atli bir makamdan, gayet kesretli ve muhtelif ve ehemmiyetli muhatabından, nihayetsiz azamet ve celal sahibi Mütekellim-i Ezelî’den ve makam-ı mahbubiyet-i uzma sahibi Tercüman-ı Âlîşanından aldığı bir kuvvet, ulviyet, cezalet ve belâgat içinde; parlak, hem pek parlak bir nur-u i’cazı içinde gördüm. O vakit, değil umum Kur’an; ya bir sure veyahut bir âyet, belki herbir kelimesi birer mu’cize hükmüne geçti: “Elhamdülillahi alâ

nur-il iman ve-l Kur’an” dedim. O ayn-ı hakikat olan hayalden “Na’büdü” nun’una girdiğim gibi çıktım ve anladım ki: Kur’anın değil âyetleri, kelimeleri, belki Nun-u Na’büdü gibi bazı harfleri dahi mühim hakikatların nurlu anahtarlarıdır.

Kalb ve hayal, o Nun-u Na’büdü’den çıktıktan sonra, akıl karşılarına çıktı, dedi: “Ben de hisse isterim. Sizin gibi uçamam. Ayaklarım delildir, hüccettir. Aynı نَعْبُدُ ve نَسْتَعِينُ de, Mabud ve Müstean olan Hâlık’a giden yolu göstermek lâzımdır ki, sizinle gelebileyim.” O vakit kalbe şöyle geldi ki: De o mütehayyir akla:

Bak kâinattaki bütün mevcudata; zîhayat olsun, camid olsun, kemal-i itaat ve intizam ile vazife suretinde ubudiyetleri var. Bir kısmı şuursuz, hissiz oldukları halde, gayet şuurkârane, intizamperverane ve ubudiyetkârane vazife görüyorlar. Demek bir Mabud-u Bilhak ve bir Âmir-i Mutlak vardır ki, bunları ibadete sevkedip istihdam ediyor.

Hem bak bütün mevcudata, hususan zîhayat olanlara.. herbirinin gayet kesretli ve gayet mütenevvi’ ihtiyacatı var ve vücud ve bekasına lâzım pek kesretli, muhtelif matlubları var; en küçüğüne elleri ulaşamaz, kudretleri yetişmez. Halbuki o hadsiz matlabları, ummadığı yerden, vakt-i münasibde, muntazaman onların ellerine veriliyor ve bilmüşahede görünüyor.

İşte şu mevcudatın bu hadsiz fakr ve ihtiyacatı ve bu fevkalâde ianat-ı gaybiye ve imdadat-ı Rahmaniye bilbedahe gösterir ki: Bir Ganiyy-i Mutlak, Kerim-i Mutlak ve Kadîr-i Mutlak olan bir hâmi ve râzıkları vardır ki, herşey ve her zîhayat ondan istiane eder, meded bekliyor. Manen وَ اِيَّاكَ نَسْتَعِينُ der. O vakit akıl, “Âmennâ ve saddaknâ” dedi.

Said Nursî

* * *

Risale-i Nur nedir, Bedîüzzaman kimdir?

Her asır başında hadîsçe geleceği tebşir edilen dinin yüksek hâdimleri; emr-i dinde mübtedi' değil, müttebi'dirler. Yani, kendilerinden ve yeniden bir şey ihdas etmezler, yeni ahkâm getirmezler. Esasat ve ahkâm-ı diniyeye ve sünen-i Muhammediyeye (A.S.M.) harfiyen ittiba' yoluyla dini takvim ve tahkim ve dinin hakikat ve asliyetini izhar ve ona karıştırılmak istenilen ebâtılı ref' u ibtal ve dine vaki' tecavüzleri redd ü imha ve evamir-i Rabbaniyeyi ikame ve ahkâm-ı İlahiyenin şerafet ve ulviyetini izhar u ilân ederler. Ancak tavr-ı esasîyi bozmadan ve ruh-u aslîyi rencide etmeden yeni izah tarzlarıyla, zamanın fehmine uygun yeni ikna' usûlleriyle ve yeni tevcihat ve tafsilât ile îfa-i vazife ederler.

Bu memurîn-i Rabbaniye, fiiliyatlarıyla ve amelleriyle de memuriyetlerinin musaddıkı olurlar. Salabet-i imaniyelerinin ve ihlaslarının âyinedarlığını bizzât îfa ederler. Mertebe-i imanlarını fiilen izhar ederler. Ve ahlâk-ı Muhammediyenin (A.S.M.) tam âmili ve mişvar-ı Ahmediyenin (A.S.M.) ve hilye-i Nebeviyenin hakikî lâbisi olduklarını gösterirler. Hülâsa: Amel ve ahlâk bakımından ve sünnet-i Nebeviyeye ittiba ve temessük cihetinden ümmet-i Muhammed'e tam bir hüsn-ü misal olurlar ve nümune-i iktida teşkil ederler.

Bunların Kitabullah'ın tefsiri ve ahkâm-ı diniyenin izahı ve zamanın fehmine ve mertebe-i ilmine göre tarz-ı tevcihi sadedinde yazdıkları eserler, kendi tilka-i nefislerinin ve kariha-i ulviyelerinin mahsulü değildir, kendi zekâ ve irfanlarının neticesi değildir. Bunlar, doğrudan doğruya menba-i vahy olan Zât-ı Pâk-i Risalet'in manevî ilham ve telkinatıdır. Celcelutiye ve Mesnevî-i Şerif ve Fütuh-ul Gayb ve emsali âsâr hep bu nevidendir. Bu âsâr-ı kudsiyeye o

zevat-ı âlîşan ancak tercüman hükmündedirler. Bu zevat-ı mukaddesenin, o âsâr-ı bergüzidenin tanziminde ve tarz-ı beyanında bir hisseleri vardır; yani bu zevat-ı kudsiye, o mananın mazharı, mir'atı ve ma'kesi hükmündedirler.

Risale-i Nur ve Tercümanına Gelince: Bu eser-i âlîşanda şimdiye kadar emsaline rastlanmamış bir feyz-i ulvî ve bir kemal-i nâmütenahî mevcud olduğundan ve hiçbir eserin nail olmadığı bir şekilde meş'ale-i İlahiye ve şems-i hidayet ve neyyir-i saadet olan Hazret-i Kur'anın füyuzatına vâris olduğu meşhud olduğundan; onun esası nur-u mahz-ı Kur'an olduğu ve evliyaullahın âsârından ziyade feyz-i envâr-ı Muhammediyeyi hâmil bulunduğu ve Zât-ı Pâk-i Risalet'in ondaki hisse ve alâkası ve tasarruf-u kudsîsi evliyaullahın âsârından ziyade olduğu ve onun mazharı ve tercümanı olan manevî zâtın mazhariyeti ve kemalâtı ise o nisbette âlî ve emsalsiz olduğu güneş gibi aşikâr bir hakikattır.

Evet o zât daha hal-i sabavette iken ve hiç tahsil yapmadan zevahiri kurtarmak üzere üç aylık bir tahsil müddeti içinde ulûm-u evvelîn ve âhirîne ve ledünniyat ve hakaik-i eşyaya ve esrar-ı kâinata ve hikmet-i İlahiyeye vâris kılınmıştır ki, şimdiye kadar böyle mazhariyet-i ulyaya kimse nail olmamıştır. Bu hârika-i ilmiyenin eşi aslâ mesbuk değildir. Hiç şübhe edilemez ki; Tercüman-ı Nur, bu haliyle baştan başa iffet-i mücesseme ve şecaat-ı hârika ve istiğna-yı mutlak teşkil eden hârikulâde metanet-i ahlâkiyesi ile bizzât bir mu'cize-i fıtrattır, tecessüm etmiş bir inayettir ve bir mevhibe-i mutlakadır.

O zât-ı zîhavarık daha hadd-i büluğa ermeden bir allâme-i bîadîl halinde bütün cihan-ı ilme meydan okumuş, münazara ettiği erbab-ı ulûmu ilzam ve iskât etmiş, her nerede olursa olsun vaki' olan bütün suallere mutlak bir isabetle ve aslâ tereddüd etmeden cevab vermiş, ondört yaşından itibaren üstadlık pâyesini taşımış ve mütemadiyen etrafına feyz-i ilim ve nur-u hikmet saçmış, izahlarındaki incelik ve derinlik ve beyanlarındaki ulviyet ve metanet ve tevcihlerindeki derin feraset ve basiret ve nur-u hikmet, erbab-ı irfanı şaşırtmış ve

hakkıyla “Bedîüzzaman” ünvan-ı celilini bahşettirmiştir. Mezaya-yı âliye ve fezail-i ilmiyesiyle de din-i Muhammedî’nin neşrinde ve isbatında bir kemal-i tam halinde rû-nüma olmuş olan böyle bir zât elbette Seyyid-ül Enbiya Hazretlerinin en yüksek iltifatına mazhar ve en âlî himaye ve himmetine naildir.

Ve şübhesiz o Nebiyy-i Akdes’in emr u fermanı ile yürüyen ve tasarrufuyla hareket eden ve onun envâr ve hakaikına vâris ve ma’kes olan bir zât-ı kerim-üs sıfâttır.

Envâr-ı Muhammediyeyi ve maarif-i Ahmediyeyi ve füyuzat-ı şem’-i İlahîyi en müşa’şa’ bir şekilde parlatması ve Kur’anî ve hadîsî olan işarat-ı riyaziyenin kendisinde müntehî olması ve hitabat-ı Nebeviyeyi ifade eden âyât-ı celilenin riyazî beyanlarının kendi üzerinde toplanması delaletleriyle, o zât hizmet-i imaniye noktasında risaletin bir mir’at-ı mücellası ve şecere-i risaletin bir son meyve-i münevveri ve lisan-ı risaletin irsiyet noktasında son dehan-ı hakikatı ve şem’-i İlahînin hizmet-i imaniye cihetinde bir son hâmil-i zîsaadeti olduğuna şübhe yoktur.

Üçüncü Medrese-i Yusufiye’nin Elhüccetüzzehra ve Zühretünnur olan tek dersini dinleyen Nur Şakirdleri namına

Ahmed Feyzi, Ahmed Nazif, Salahaddin, Zübeyr, Ceylan, Sungur, Tabancalı

Benim hissemi haddimden yüz derece ziyade vermeleriyle beraber, bu imza sahiblerinin hatırlarını kırmağa cesaret edemedim. Sükût ederek o medhi Risale-i Nur şakirdlerinin şahs-ı manevîsi namına kabul ettim.

Said Nursî

* * *

Müellifin vasiyetnamesi münasebetiyle, Halil İbrahim’in Risale-i Nur hakkında, Nur şakirdleri namına yazdığı bir fıkrasının bir parçasıdır.

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Risale-i Nur nurdan bir ibrişimdir ki, kâinat ve kâinattaki mevcudatın tesbihatları onda dizilmiştir.

Risale-in Nur âhize ve nâkile ile mücehhez bir radyo-yu Kur'aniyedir ki; onun tel ve lâmbaları ve âyine ve bataryaları hükmündeki satırları, kelimeleri, harfleri öyle intizamkârane ve i'cazdarane bastedilmiştir ki; yarın her ilim ve fen adamları ve her meşreb ve meslek sahibleri ilim ve iktidarları mikdarınca âlem-i gayb ve âlem-i şehadetten ve ruhaniyat âleminden ve kâinattaki cereyan eden her hâdisattan haberdar olabilir. Zira Risale-in Nur, menşur-u Kur'andır.

Risale-in Nur mü'minlere; hedaya-yı hidayet, vesile-i saadet, mazhar-ı şefaat ve feyyaz-ı Rahman'dır.

Risale-in Nur kâinata, nevbaharın feyzini veren bir âb-ı hayat ve ayn-ı rahmet ve mahz-ı hakikat ve bir gülzar-ı gülistandır.

Risale-in Nur lütf-u Yezdan, kemal-i iman, işarat-ı Kur'an ve bereket-i ihsandır.

Risale-in Nur kâfire hüsran, münkire tokat, dalalete düşmandır.

Risale-in Nur bir kenz-i mahfî, bir sandukça-i cevahir ve menba-i envârdır.

Risale-in Nur hakikat-ı Kur'an ve mi'rac-ı imandır.

Risale-in Nur sertac-ı evliya, sultan-ül eser ve zübdet-ül meâni ve atâyâ-yı İlahî ve hedaya-yı Sübhanî'dir.

Risale-in Nur bir bahr-i hakaik ve bir sırr-ı dekaik ve kenz-ül maarif ve bahr-ül mekârimdir.

Risale-i Nur hastalara şifahane-i hikmet ve mâ-i zemzem, sağlara maişet-i hakikat ve rîh-ı reyhan ve misk-i anberdir.

Risale-i Nur mev'id-i Ahmedî (A.S.M.) ve müeyyid-i Haydarî (R.A.) ve teavün-ü Gavsî (K.S.) ve tavsiye-i Gazalî (K.S.) ve ihbar-ı Farukîdir (K.S.).

Risale-in Nur Şems-i Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın elvan-ı seb'ası, Risale-in Nur'un menşur-u hakikatında tam tecelli ettiğinden, hem bir kitab-ı şeriat, hem bir kitab-ı dua, hem

bir kitab-ı hikmet, hem bir kitab-ı ubudiyet, hem bir kitab-ı emr ü davet, hem bir kitab-ı zikir, hem bir kitab-ı fikir, hem bir kitab-ı ledünniyat, hem bir kitab-ı tasavvuf, hem bir kitab-ı mantık, hem bir kitab-ı İlm-ül Kelâm, hem bir kitab-ı İlm-i İlahiyat, hem bir kitab-ı teşvik-i san'at, hem bir kitab-ı belâgat, hem bir kitab-ı isbat-ı vahdaniyet ve muarızlarına bir kitab-ı ilzam ve iskâttır.

Risale-i Nur eczaları bir sema-i maneviyenin güneşleri ve ayları ve yıldızlarıdır. Nasılki zahiren, perde-i esbab olan Güneş'ten, Kamer'den ve kevakibden bütün kâinat tenevvür ve tezeyyün ve bütün eşya neşv ü nema ve hayat buluyor. İşte Risale-i Nur dahi bu asırda bütün âlem-i beşeriyete hayat-ı câvidan ve âdeme kâmil-i insan ve kulûbe neş'e-i iman ve ukûle yakîn-i itminan ve efkâra inkişaf ve nüfusa teslim-i rıza ve can şualarını Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyandan alıp saçmaktadır.

O sema-yı maneviyeyi bazan ve zahiren bihaseb-il hikmet âfâkî bir bulut kütlesi kaplar. O celalli semadan öyle bir baran-ı feyz ü rahmet takattur eder ki istidadlar; tohumlar, çekirdekler, habbeler gibi o sıkıcı ve o dar âlemde gerçi biraz muzdarib olurlar, fakat tâ o sıkılmaktan üzerlerindeki kışırları çatlar ve yırtılır; o anda bulutlar da ufuklara çekilip nöbetçi vaziyetinde beklemesi, bir imtihan-ı Rabbanî ve bir inkişaf-ı feyezanî ve bir rahmet-i nuranîdir ki; evvelce bir habbe, bir çekirdek yeniden taze bir hayata atılır, iştiyakla ve neş'e-i inkişafla meyvedar koca bir ağaç suretini alır ve يُبَدِّلُ اللّٰهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ sırrına mazhar olurlar.

Evet yirmi senedir devam eden şu mevsim-i şita, inşâallahü teâlâ nihayet bulmuş ola... Dünyaya yeni ve feyizli bir fasl-ı nevbahar gele ve âlemin yüzü nur ile güle...

Risale-in Nur Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın taht-ı tasarrufunda olduğundan, ona uzanan ve ilişmek isteyen her el kırılır ve her dil kurur.

Umum Nur şakirdleri nâmına
Halil İbrahim

Medreset-üz Zehranın erkanları namına biz de iştirak ediyoruz.
Osman, Rüşdü, Re’fet, Hüsrev, Said, Hilmi, Muhammed, Halil İbrahim, Mehmed Nuri

Medine-i Münevvere’de bulunan ve Nur’un hakikatını tam anlayan ve İslâmiyete hizmet eden bir âlimin mektubudur

Gönüller fâtihi pek muhterem ve mükerrem Üstadımız Hazretleri!

Mübarek ellerinizden öper, bütün aziz ve sadakatli talebelerinizle beraber sıhhat ve selâmette daim olmanızı bârigâh-ı Kibriya’dan niyaz eylerim.

Müslümanlar için en büyük bir bayram diye ancak vasıflandırılabilen beraetiniz, bütün Nurcuları şâd u handan eylediği gibi, bendenizi de dünyalar kadar memnun ve mesrur eylemiştir. Nasıl memnun etmesin ki, sizin eserlerinizle birlikte beraetiniz demek; ruhun maddiyata, nurun zulmete, imanın küfre, hakkın bâtıla, tevhidin şirke ve irfanın cehle galib gelmesi demektir.

Yıllardan beri önüne sıradağlar gibi engeller, korkunç uçurumlar gibi maniler konulan Nur çağlayanı; en sonunda mu’cizevî bir şekilde bütün sedleri yıkmış, manileri aşmış, nur ile bütün zulmetleri târumâr eylemiştir.

“Mu’cizevî hârikalarla doğan İlahî tecellilerin vasfında kalemler kırılır, fikirler gürülder, ilhamlar yanar kül olur.” derlerdi. Hakikaten bendeniz, şimdi bu müstesna zaferin karşısında aynı aczi bütün varlığımla hissediyorum. Zira tefekkür ve ilhamıma nihayetsiz bir ufuk açılıyor… Cihan, muhteşem bir Nur mabedini andırıyor… Civarımdaki herşey, heryer derin vecd ve istiğraklarla gaşyolmuş bir halde… Her

zerrede وَ اِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ sırr-ı Sübhanîsi tecelli ediyor…

Binaenaleyh bilmiyorum, bu mes'ud hâdiseyi; şanlı bir zafer, şahane bir fetih, İlahî bir kurtuluş, cihanşümul bir bayram diye mi vasıflandırayım? Zira kudsî davanın kazanmış olduğu bu İlahî zafer, bütün İslâm ve insanlık dünyasındaki mücahidlerin azimlerine kuvvet, ruhlarına can, imanlarına hız ve heyecan vermiştir.

Evet azim ve imanları, aşk ve emelleri henüz kemale ermemiş olan birçok müslümanlar; maalesef acıklı bir yeis içinde idiler. Böyle bir zaferin tahakkukunu, hayal ve muhal görüyorlardı. Fakat bütün feyiz ve nurunu insanlığı tenvir ve irşad için İlahî bir güneş halinde Arş-ı A'zam'ın pür-nur ufuklarından inen Kur'an-ı Kerim'den alan Nur neşriyatı, durgun gölleri andıran gönülleri deryalar gibi coşturmuş, kasvet ve hicran yıllarının ümid ve emellere vurduğu müdhiş zincirleri kırmıştır. O nur kaynağından fışkıran o serapa feyiz ve hikmetler saçan eserler; hislerin, fikirlerin ve bilhâssa alevler içinde yanan ruh ve vicdanların ezelî ve ebedî ihtiyaçlarına cevab verdiği gibi; onları dalga dalga boğucu karanlıklar muhitinden, tertemiz ve pırıl pırıl nur ufuklarına çıkarmıştır.

Yıllarca devam eden uzun bir sükût, derin bir gaflet ve boğucu bir zulmetten sonra İlahî bir güneş halinde parlayan bu kudsî zafer, nur için yol aramakta olan perişan beşeriyetin yakın bir gelecekte uyanacağını müjdelemektedir. Çünki din ihtiyacı; sırf müslümanların değil, bil'umum insanların ezelî ve ebedî ihtiyacıdır.

Bugün bedbaht insanlık, din nimetinden mahrum olmanın sürekli hicran ve felâketlerini bağrı yanarak çekmektedir. Bu acıklı buhranın korkunç neticesidir ki, çeyrek asır zarfında iki büyük harbe girmiş ve üçüncüsünün de kapısını çalmak çılgınlığını göstermektedir.

Artık bütün insanları kardeş yaparak yemyeşil cennetlerin nurlu ufuklarından esen refah ve saadet, huzur ve asayiş rüzgârıyla dalgalanan âlemşümul bir bayrak altında

toplayacak olan yegâne kuvvet, İslâmdır. Zira beşeriyetin bugünkü hali, tıpkı İslâmdan evvelki insan cem'iyetlerinin acıklı halidir. Bunun için insanlığı o günkü ebedî felâketten kurtaran İslâm, bugün de kurtarabilir…

Evet milyonların, milyarların kalbinde asırlardan beri kanamakta olan o derin yarayı saracak yegâne müşfik el; İslâmdır. Her ne kadar ufuklarda zaman zaman bazı uydurma ışıklar görülüyorsa da.. müstakbel, bütün nur ve feyzini güneşlerden değil, bizzât Rabb-ül Âlemîn'den alan ezelî ve ebedî "Yıldız"ındır. O yıldız, dünyalar durdukça duracak ve onu söndürmek isteyenleri yerden yere vuracaktır.

Cihankıymet Üstadım!

Malûm-u fazılaneleridir ki; son günlerde mukaddes davaya hizmet eden bazı tenvir ve irşad hareketleri doğmuş, fakat maalesef hiçbirisi Risale-i Nur Külliyatı'nın gördüğü mühim işi görememiş ve ihraz ettiği İlahî zaferi kazanamamıştır. Zira bu yol; Peygamberlerin, velilerin, âriflerin, sâlihlerin ve bilhâssa canını canana seve seve feda eden ve sayısı milyonlara sığmayan kahraman şehidlerin mukaddes yoludur. Artık bu çetin yolda yürümek isteyenler, her an karşılarına dikilecek olan müdhiş maniaları daima göz önünde tutmaları lâzımdır. Evet bu yolda yürüyecek olanların; sizdeki sarsılmak bilmeyen imanla, yüksek ve İlahî irfanla ve bilhâssa hârikulâde ihlas ve feragatla mücehhez olmaları gerektir. Çünki bu mühim vâdide Nur davasının takib ettiği tebliğ, tenvir ve irşad usûlü, bambaşka hususiyetler taşımaktadır. Artık insanın his ve fikrine, ruh ve vicdanına bambaşka ufuklar açacak olan bu derin bahsi, dua buyurun da müstakil ve mufassal bir eserde aziz din ve gönüldaşlarımıza arzetmek şerefine nâil olayım. Çünki bu nurlu bahis o kadar derin ve o derece mühimdir ki, böyle birkaç sahifelik mektub ve makalelerle aslâ ifade edilemez.

İman ve Kur'an nuru ile tertemiz gönlünü fethettiğiniz gençlik, İlahî zaferinizin en parlak delilini teşkil eden en mühim varlık ve en kıymetli cevherdir… "Nurdan Sesler"in hemen her mısraında, asil ve şuurlu ruhuna hitab ettiğim

tertemiz gençlik, işte bu hak ve hakikatın bağrı yanık âşığı olan gençliktir.

Nurlu davanın kazanmış olduğu bu son zaferin verdiği vecdle dolu bir ilhamla yazdığım şu manzumeyi [39](*) takdim ediyorum. Kabulünü rica ve istirham eylerim.

Tekrar tekrar ellerinizden öper, kıymetli dualarınızı beklerim, pek muhterem Üstadım Hazretleri.

Manevî evlâdlarınızdan
Ali Ulvî

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمنِ الرَّحِيمِ

يَا اَللّٰهُ يَا رَحْمنُ يَا رَحِيمُ يَا فَرْدُ يَا حَىُّ يَا قَيُّومُ يَا حَكَمُ يَا عَدْلُ يَا قُدُّوسُ

İsm-i A'zam'ın hakkına ve Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın hürmetine ve Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın şerefine.. bu mecmuayı bastıran Risale-i Nur talebelerini Cennet-ül Firdevs'te saadet-i ebediyeye mazhar eyle. Âmîn! Ve hizmet-i imaniye ve Kur'aniyede daima muvaffak eyle. Âmîn! Ve defter-i hasenatlarına Sikke-i Tasdik-ı Gaybî'nin herbir harfine mukabil bin hasene yazdır. Âmîn! Ve Nurların neşrinde sebat ve devam ve ihlas ihsan eyle. Âmîn!

Ya Erhamerrâhimîn!.. Umum Risale-i Nur şakirdlerini iki cihanda mes'ud eyle. Âmîn! İnsî ve cinnî şeytanların şerlerinden muhafaza eyle. Âmîn! Ve bu âciz ve bîçare Said'in kusuratını affeyle. Âmîn!

Umum Nur Şakirdleri namına
Said Nursî

1) (Haşiye): Şayet biri biliyor, taallüm etmeğe muhtaç değilse ibadete muhtaç veya marifete müştak veya huzur ister. Onun için herkese lüzumlu bir derstir. ↵

2) (Haşiye) : Kitabın birinci ve yedinci kısımlarını okuduktan sonra. ↵

3) (Haşiye): Hazret-i Mevlâna (K.S.) milyonlar etba'larının ittifakıyla müceddiddir ve baştaki hadîs-i şerifin bir mâsadakıdır. Ve madem tam yüz sene sonra, dört mühim cihetle tevafukla beraber Risale-i Nur aynı vazifeyi görüyor. Demek nass-ı hadîs ile, Risale-i Nur eczaları tecdid ve takviye-i din vazifesini görüyorlar. ↵

4)

(Haşiye-1): Şeriat cifirle dokuz yüz seksen (980) eder. Risalet-ün Nur dahi اَلنُّور daki lâm-ı aslî lâm olsa, cifirle dokuz yüz yetmiş sekiz (978) edip iki farkla tevafuk eder. ↵

5) (Haşiye-2): Rîş: Ceriha, yara demektir. ↵

6) (Haşiye): Demek bu geçen seneki zelzele yani İzmir zelzelesi, Risale-i Nur’un dirilmesine ve meydana çıkmasına bir emaredir ve o rü’yayı tabir ediyor. Evet o zelzeleden evvel Risale-i Nur defnolunmuş gibi gayet gizli perde altında intişar ediyordu. Zelzele başladıktan sonra eski elbise-i fahiresiyle meydan-ı zuhura çıktı. ↵

7)
(Haşiye): Kâinatı dağıtmayan bir kuvvet o orduyu bozamaz. ↵

8)

(Haşiye): Evet, bütün kuvvetimle tasdik ediyorum ki, Emin kardeşimiz memleketimize geldiği zaman mütemadiyen faal bir surette her ay çalışıyordu. Şimdi ise, Risalet-ün Nur'un dairesine girdikten sonra, üç-dört aydan fazla çalıştığını görmüyoruz.

Feyzi ↵

9)
(Haşiye): Evet o mütecavizlerden birisi dehalet etti, ölümden kurtuldu; diğeri bir sene azab çekti, hem öldü. ↵

10)

(Haşiye): Bu “Fil” lafzı kalkmasının sırrı: Eski zamanda dehşetli Fil-i Mahmudî azametine, heybetine dayanmış, hücum etmişler. Şimdi ise dünya servetine ve malına ve o servetle havada ve denizde filolar teşkil edip, o fil gibi filolarla nev’-i beşeri esaret altına almış ve Avrupa medeniyetçileri medeniyetin mehasiniyle, iyilikleriyle, menfaatleriyle değil, belki medeniyetin seyyiatıyla ve sefahetiyle ve dinsizliğiyle üçyüzelli milyon müslümanların her tarafta hâkimiyetlerini imha edip istibdadına serfüru’ etmiş ve bu musibet-i semaviyeye sebebiyet vermiş. Ve dünyaperest gaddar zalimlere, zulümlerine ceza olarak tokatlar gelmeye ve fakir ve masumlar ve mazlumlara, fâni mallarını ve hayatlarını âhiretlerine çevirmek ve kıymetdar eylemek ve dünyadaki günahlarına keffaret-üz zünub etmeye kader-i İlahîye fetva verdiler. Şimdi yedi senedir dünyaperestlerin bu musibette vaziyetlerini ve safahatlarını ve harb-i umumî sahifelerini kat’iyyen bilemiyorum. Fakat iki sene evvelki vaziyetleri, bu sure-i kudsiyenin mana-yı işarî tabakasından gelen tokatlar, tamı tamına onların başlarına iniyorlar ve surenin bir mana-yı işarîsini tam tefsir ediyor. ↵

11)
(Haşiye): Evet bu tokattan, pürşer beşer şirkten şükre girmezse ve Kur'an'a tarziye vermezse, melaike elleriyle de ahcar-ı semaviye başlarına yağacağını bu sure bir mana-yı işariyle tehdid ediyor.

Kardeşiniz Said Nursî ↵

12)
(Haşiye): Bu şerh-i sadrla münasebetdar bir tevafuktur. Üstadımdan anladım; yirmibeş senedir daima ve en mühim duası

اَللّٰهُمَّ اشْرَحْ صَدْرِى لِلْاِيمَانِ وَ الْاِسْلاَمِ

münacatı olmuş. ↵

13)

(Haşiye) : Bu âyet bizi şiddetle gıybetten men’ettiğinden, bu hâdiseyi unutmalıyız, medar-ı gıybet etmemeliyiz. İnşâallah, daha tekerrür etmeyecek. ↵

14)
(Haşiyecik) : Bâzı müstensihler bu bîçâre Said hakkında (R.A.) kelimesini bir dua niyetiyle yazmışlar. Ben bozmak istedim, hatıra geldi ki: Allah razı olsun manasında bir duadır, ilişme. Ben de bozmadım. ↵

15) (Haşiye): Bu beyanat-ı medhiye Said'e ait değildir. Belki Kur'anın bir tilmizini, bir hâdimini Said (R.A.) lisanıyla ve haliyle tarif eder. Tâ hizmetine itimad edilsin. ↵

16)
(Haşiye): Yani mertebesine işaret için iki fark var. Risale-i Nur vahiy değil, ilham ve istihracdır. ↵

17)
(Haşiye): Te'lif tarihine göredir. ↵

18)

(Haşiye): Yani Risalet-ün Nur'un mertebesi ikinci ve üçüncüde olduğuna işarettir. Vahiy değil ve olamaz, belki ilham ve istihracdır. ↵

19) (Haşiye): Cihan saltanatından daha ziyade kıymetdar bir müjde-i Kur'aniye, bir beşaret-i semaviye bu sahifede vardır. ↵

20)

(Haşiye): İmam-ı Ali bu fıkra ile işaret eder ki, Âyet-ül Kübra risalesi yüzünden şakirdleri bir musibete düşecekler ve onun kerameti ve bereketiyle emniyete ve selâmete çıkacaklar. Evet bu keramet-i Aleviye tam tamına çıktı ki, o risale için hapse düşüp ve onun kuvvetli hakikatları ile kurtuldular. ↵

21) (Haşiye): Hem de "İnna A'tayna"nın sırrı kısmen tahakkuk etmiş. Çünki Süfyaniyetin dört rüknünden en kuvvetlisi ve dehşetlisi bütün bütün çekildi. Kabir altında azab çekiyor. Ve en büyüğü dahi alâkası bilfiil çekilmiş. Mason komitesinin mahkûmu ve âleti olup azabıyla meşguldür. Yalnız onun gölgesi hükmediyor. İleri tecavüz etmemekle beraber kısmen geriliyor. Bâki kalan iki şahıs ise, ellerinden gelse tamire çalışacaklar. ↵

22)
(*): Yani; tersinden okunuşudur. ↵

23)
(Haşiye): Haşre dair meşhur Yirmidokuzuncu Söz'e, sonra Mi'rac ve zeyli Şakk-ı Kamer'e bakar. ↵

24)

(Haşiye): Meselâ, yirmisekizinci mertebede وَ بِسُورَةِ التَّهْمِيزِ kelimesiyle Yirmisekizinci Söz'ün âhiri olan Cehennem mes'elesinin çok kuvvetli bir bürhanına işaret edip baştaki Cennet mes'elesinin yalnız iki-üç sual ve cevaba dair bahsi ise, başka yerde işaret ettiğinden münasebet gizlenmiş. Hem meselâ ikinci mertebede يس kelimesiyle, hem İkinci Söz'e, hem İkinci Mektub'a, hem İkinci Lem'aya, hem İkinci Şua'a baktığından münasebet genişlendiğinden gizlenmiş.

Hem meselâ: وَ كَافٍ وَ هَا يَاءٍ وَ عَيْنٍ وَ صَادِهَا yani كهيعص beşinci mertebede bulunması, hem Beşinci Söz'e, hem Beşinci Mektub'a, hem Beşinci Lem'aya ve Dördüncü Şua olan Âyet-i Hasbiye Risalesi'ne, hem Üçüncü Şua olan Münacat'a baktığı cihetle münasebet genişlenmiş, gizlenmiş. Buna başkaları kıyas edilsin. ↵

25)
(Haşiye): Üstadımızın şahsına sarihan işaret eden bu gibi gaybî keramet ve işaratın neşrini Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri arzu etmiyor. Fakat bizler düşündük ki; bu gibi delalet derecesinde olan gaybî işaretlerin ehl-i imanca bilinmesine, bu zamanda kat'î lüzum ve ihtiyaç var. Buna binaen neşrediyoruz.

Naşirler ↵

26)

(Haşiye-1): فَالْوَاصِلُ kelimesi müteaddî olmak cihetiyle, Sözleriyle selâmete îsal edici demektir. ↵

27)

(Haşiye-2): اَلْمُقَرَّبُ müşedded râ bir sayılsa, Üstadımızın lakabı olan “En-Nursî” kelimesinin aynıdır. Yalnız atf için “vav” var. Tam tevafukla, mukarrebden murad Nurslu olduğunu gösteriyor. اَلْمُقَرَّبُ de şeddeli râ iki sayılsa “Bediüzzaman Nursî” ya-i muhaffefle aynıdır. Yalnız iki fark var. İki hemze-i vasl sayılsa, tam tamına tevafukla اَلْمُقَرَّبُ doğrudan doğruya ona işaret ediyor.

Şamlı Tevfik, Süleyman, Ali ↵

28)

(Haşiye): Âyetin külliyetinde saadet noktasında mazhariyetine mâsadak olmak için milyarlar dereceden yalnız bir derece murad olduğumuzu anlasak, ebede kadar şükretsek o nimetlerin hakkını eda edemeyiz. Hazret-i Gavs'ın işaretinden anlaşılıyor ki, o muhit âyetin denizinden bir katre kadar hissemiz var. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ هٰذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّى ↵

---

29)

(Haşiye): Hattâ Resul-i Ekrem (Aleyhissalâtü Vesselâm) ferman etmiş ki:

شَيَّبَتْنِى سُورَةُ هُودٍ yani Sure-i Hud’daki فَاسْتَقِمْ كَمَا اُمِرْتَ âyeti beni ihtiyarlattırdı. Çünki ehemmiyeti azîmdir. İstikamet-i tâmmeyi emrediyor. ↵

30)

(Haşiye-1): Çünki hadîste vardır ki,

لاَ تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ اُمَّتِى ظَاهِرِينَ عَلَى الْحَقِّ اِلَى قِيَامِ السَّاعَةِ .

Bu hadîs, diğer hadîsi takyid ediyor. ↵

---

31) (Haşiye-2): Yedi sene evvel yazılan bu işaret-i gaybiye aynen vukua geldi. Herkes gördü. Evet bu geçen zelzele, kıyametin zelzele-i kübrasından haber verir gibi sarstı; fakat akılları başlarına gelmedi. ↵

---

32)
(Haşiye): Risale-i Nur şakirdlerinden ve âhiret hemşiremizden "Âsiye" namında bir hanım eliyle o mübarek emaneti aldım. ↵

33)

(Haşiye): Bu risalede eliflerin mecmuu 144 çıkmış; tam tamına “Said” olup müellifinin imzasını gösteriyor. ↵

34)
(Haşiye) : Bu dua hârika bir surette kabul oldu, pek çabuk kurtuldular. ↵

35) (Haşiye): Evet maddiyyunluk taununun hastalığı nev'-i beşere bu dehşetli sıtmayı ve küre-i arza bu titremeyi vermiştir. ↵

36)
(Haşiye) : Hem aynen öyle oldu, biz gördük. ↵

37)
(Haşiye) : Sonra tahakkuk etti ki; aynı zamanda hem fütuhatı hem serbestiyeti perde altında tahakkuk etmiş. ↵

38)

(Haşiye): Hem bu kuşların Risale-i Nur'la alâkadarlıklarını teyid eden çok emareler var. Ezcümle: O kuşların alâkadarlığını gösteren mektub Milas'a gittiği aynı vakitte garib bir tarzda kuddüs kuşu o mektubun mealini vaziyetiyle teyid ettiği gibi; aynı mektub İnebolu'da geceleyin okunurken büyük bir gece kuşu hârika bir tarzda pencereye gelip kanadıyla vurup durup dinlemesi; aynı mektub Sava'da okunurken bir defa iki çekirge üstüne gelip durup neticeye kadar durmaları; bir defa da serçe ve bülbül kuşları aynı mektubun okunmasında pervane gibi uçup alâkadarlık göstermeleri ve Isparta'da Hüsrev'in evinde aynı mektub okunurken bülbül kuşu hilaf-ı âdet salona gelmesi, alâkadarlığını göstermesi gibi çok emareler, bu keramet-i Nuriyeyi teyid ediyor. ↵

39)
(*): “Gönüller Fâtihi Büyük Üstad’a” başlıklı olan bu manzume, Mektubat’ın ve İhlas Risaleleri’nin âhirindedir. ↵